michael

HAULICĂ

POVESTIRI FANTASTICE

Michael Haulică

POVESTIRI FANTASTICE

cu o prefață de
Radu Pavel Gheo

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Horia Nicola Ursu
Ilustraţia copertei: Ludovic Cordelieres
Design: Vlad-Mihai Botta

POVESTIRI FANTASTICE

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-36-4

...purtător de drapel în postmodernismul SF românesc... **(Mircea Opriță)**

Michael Haulică adoptă un stil deconstructivist, parodic şi subversiv, cu capcane narative, cu jocuri de limbaj şi cu injectări lingvistice din popular culture. **(Lucia Simona Dinescu)**

Periplul autorului în interiorul genului, mai corect, al curentului SF, este unul distrugător (de canoane, prejudecăţi, false idealuri). **(Cătălin Badea-Gheracostea)**

Michael Haulică s-a distins în fandomul românesc printr-o scriitură virilă, angulară, agresivă, iconoclastă, menită să şocheze pînă şi pe sefiştii cei mai blazaţi. **(Voicu Bugariu)**

Poate că nici unul dintre autorii români de SF nu îmbină atît de perfect imaginaţia dezlănţuită, plină de curaj, cu o scriitură perfectă. **(Liviu Radu)**

Cronică a unei obsesii, Aşteptînd-o pe Sara ne surprinde cu resurse neaşteptate de poezie, dar totodată şi de luciditate. Mixajul ne intrigă, povestea ne atrage, ajungem să citim din curiozitate. La început pare a fi joc şi nebunie. N-am vrea să schimbăm locul cu personaje din acest roman, pentru că simţim tensiunea. Ficţiunea îşi pierde frontierele, iar de acolo începe provocarea. **(Bogdan Suceavă)**

O nouă Educaţie Sentimentală, desfăşurată însă acolo unde Flaubert nu şi-ar fi putut imagina niciodată: în Ethernet... Criza bărbatului la 40 de ani analizată cu fineţe de un prozator captivant şi integrată credibil domeniului fantasy, semn că literatura de calitate e una singură, indiferent de hărţile geostrategice mai mult sau mai puţin arbitrare ale scriiturii. **(Dan-Silviu Boerescu)**

„Pe Mordelia au răzuit-o de pe fotoliu. Într-o zi, într-o bună zi, tot au făcut-o. De douăzeci de ani stătea acolo. Neclintită. Acolo mînca, acolo se pişa, acolo îşi primea amanţii." Este începutul romanului care marchează convertirea lui Michael Haulică, autor cunoscut de science-fiction, la literatura mainstream. Mainstream – vorba vine: vă puteţi da seama din

primele fraze că Haulică e prea ciudat ca să încapă în cuvinte d-astea. **(Mihai Iovănel)**

Cuprins

PREFAŢĂ

Radu Pavel Gheo
O LUME BOLNAVĂ

Acum aproape douăzeci de ani cititorii de science fiction erau martorii unei autentice renaşteri şi restructurări a acestui spaţiu literar, combinate cu un accelerat proces de recuperare şi sincronizare. Au apărut sute de traduceri şi zeci de reviste, dar în primul rînd s-au lansat cîteva zeci de scriitori din ceea ce ulterior a fost numit „noul val” al SF-ului românesc sau „generaţia nouăzecistă“. În acei ani, cînd fanii genului citeau pe rupte şi amestecat proză science fiction tradiţională, proză fantastică, horror sau cyberpunk, s-au lansat şi cîteva nume de autori români cu priză la public şi cu o voce distinctă, bine individualizată, al căror scris vădea talent, maturitate, experienţă şi multe, multe lecturi din toate zonele literaturii – şi dincolo de ele. De fapt una dintre mărcile distinctive ale acestor prozatori era ignorarea graniţelor de gen şi deschiderea spre experimentul literar sub toate formele lui. Pe vremea aceea îi spuneam – ca la aproape orice text greu încadrabil într-o categorie clară – „literatură postmodernă“. Au apărut grupuri literare unitare, precum şi scriitori independenţi, s-au creat curente şi subcurente, s-au format tabere, s-au stabilit afinităţi, s-au publicat antologii tematice şi volume personale, s-au lansat reviste şi programe literare.

Acum, la aproape două decenii după acea perioadă cu parfum romantic, plină de dinamism şi de entuziasm, au rămas – cum era şi normal

– scriitorii. Nu sînt foarte mulţi cei care să fi urmat un traseu literar ferm şi să fi rămas în graţiile cititorilor. Cred că i-am putea număra pe degetele de la o mînă: sînt cei pentru care scrisul înseamnă vocaţie, dacă nu chiar profesie.

Michael Haulică este unul dintre puţinii aleşi. În anii 1990 a fost inclus în cîteva dintre antologiile reprezentative ale epocii: în două din cele trei antologii bilingve publicate de Editura Nemira (cele din 1995 şi 1996) şi în volumul colectiv Motocentauri pe Acoperişul Lumii, unul dintre puţinele proiecte comune, de grup, ale acestei generaţii de prozatori. În acei ani, cînd legea dreptului de autor era o sintagmă vagă, multe dintre povestirile lui au apărut de mai multe ori, fiind preluate şi reluate de diverse reviste. În timp au început să-i apară şi volumele personale: Madia Mangalena (1999), Despre singurătate şi îngeri (2001), Aşteptînd-o pe Sara (2005) şi o culegere de texte eseistice şi critice intitulată Nu sînt guru (2007).

Antologia de faţă este ilustrativă pentru Michael Haulică, iar una dintre marile ei calităţi este diversitatea textelor antologate, ce conturează profilul unui prozator de talent, al unui autor cu un stil uşor recognoscibil, bine primit de cititori încă de la început. Haulică nu s-a cantonat nici o clipă între graniţele (oricum laxe) ale science fiction-ului sau ale fantasticului: povestirile sale combină elemente caracteristice cyberpunk-ului cu fantasticul sau mitologicul, rescriu mitologia şi istoria în cheie SF ori cyberpunk, alunecă într-un fantastic poetic cu un discurs specific, personal, exploatează inteligent realismul magic sau combină experimentul stilistic cu o tematică specifică unui anumit gen.

Unul dintre lucrurile care atrag atenţia încă de la început este alegerea titlurilor, ele însele sugestive pentru stilul şi tematica autorului. Mireasma tîrzie a morţii, Noi, cei cu ochii arşi, Neverly Hills, Motocentaurii dorm singuri, Anotimpul de praf, Neguţătorul de vise, Gramatica deasupra oraşului sînt doar cîteva exemple. Textele sînt învăluite şi ele într-un lirism intrinsec, dar adesea e vorba de un lirism aspru, dur, care tulbură şi farmecă. Michael Haulică este un autor versat şi ştie să exploateze limbajul dur, vulgar ori argotic în aşa fel încît să îi confere valenţe poetice. De fapt una dintre marile virtuţi ale textelor sale este tocmai arta modelării poetice a limbajului de orice tip. În general prozatorul trece cu uşurinţă de la un stil de scriitură la altul, adoptînd fie naraţiunea la persoana întîi, fie stilul indirect liber (mai rar naraţiunea pur obiectivă, la persoana a treia), şi are o predilecţie pentru naraţiunea fragmentată, în cioburi. Acest mod de

naraţiune creează şi senzaţia de destrămare şi de zbatere tragică, lipsită de finalitate, specifică lumii bolnave pe care o descrie Haulică în majoritatea povestirilor SF şi fantastice din volum.

Dincolo de stil şi manieră, mai sînt însă poveştile propriu-zise, cele pe care ni le istoriseşte Michael Haulică – fiindcă avem de-a face cu un povestitor de fineţe. Haulică nu povesteşte pur şi simplu, sec şi detaşat sau cronologic şi personalizat. Naraţiunile sale, fragmentate şi dinamice, se construiesc din bucăţi şi se structurează pe parcurs. Luate în ansamblu, fragmentele se recompun logic (ori, mai bine zis, sînt recompuse prin lectură), astfel încît fiecare povestire îşi rotunjeşte sensul individual la final. Mai mult, majoritatea textelor comunică unele cu altele, creînd un univers coerent, şi multe personaje şi evenimente (precum apocalipticul „anotimp de praf“) se regăsesc în texte diferite – unde apar sau sînt amintite în trecere, validîndu-li-se astfel existenţa şi validînd existenţa lumilor imaginare ale lui M. Haulică. Prozatorul experimentează scriind şi o face laolaltă cu cititorul, pe care îl atrage în lumea lui, îl plimbă prin ea şi îl face să empatizeze cu personajele. Îl simţi cum vine peste cititor, împreună cu personajul, îl prinde în vîrtejul frazelor sacadate, gîfîite, pline de dinamism, şi îl implică emoţional în vîltoarea ficţiunii. De aceea e greu să-l citeşti cu indiferenţă.

Felul în care Michael Haulică îşi construieşte lumile este o dovadă a măiestriei sale scriitoriceşti. Iată, în povestirea Noi, cei cu ochii arşi ni se dezvăluie, pas cu pas, un univers al războiului virtual, o lume dezabuzată, în care jocurile războinice pe computer au înlocuit războiul şi în care relaţiile dintre oameni se construiesc în funcţie de această nouă realitate. Lumea imaginată nu e explicată, ci sugerată pas cu pas, odată cu desfăşurarea intrigii, şi totuşi ea dobîndeşte acea veridicitate ficţională care o face credibilă şi funcţională. Mai mult, nu universul SF, ci destinele personajelor – destine de obicei tragice – sînt cele care contează, căci lumea descrisă funcţionează ca un cadru în care acestea evoluează. Colonelul Vadim Darkovski din povestirea amintită sau Klaus Lehnor Quasarrakis, personajul central dintr-un alt text excelent al antologiei, Jucător pe viaţă, indexat la Paladini, sînt personaje complexe, veridice şi puternice, iar evoluţia lor în lumile imaginare ale lui Haulică este cea care dă forţă textului.

Nici atunci cînd autorul foloseşte mitologia sau istoria nu avem de-a face cu o simplă asumare şi transpunere a unui cadru cunoscut. Michael

Haulică demontează mituri şi istorii, preia componente ale acestora şi le reasamblează conform logicii narative proprii, încadrîndu-le în universul lui, aşa cum se întîmplă, de exemplu, în Madia Mangalena, unde cei adunaţi în jurul personajului central, Madia din Mangala, „s-au înghesuit să arunce piatra, să fie văzuţi că aruncă, să se ştie că sînt curaţi".

În volumul de faţă există texte ce amintesc prin curgere şi sonoritate de stilul impus de scriitorii sud-americani din anii 1970-1980 sau de proza mito-realistă a lui Ştefan Bănulescu; astfel e superba povestire Anotimpul de praf. Există texte cyberpunk sau SF, texte poetice (O portocală pe masă), texte care aparţin fantasticului sau miraculosului (cum este Singurătatea ploii violete). Antologia de faţă este de fapt o panoramă a traseului scriitoricesc parcurs de Michael Haulică, incluzînd texte ce acoperă o perioadă de aproape trei decenii. Science fiction-ul, miraculosul, fantasticul sau realismul magic ori poetic sînt doar chipuri ale scriiturii, iar autorul nu ocoleşte nici unul. Numai că nu acestea contează. Ca în orice scriere literară de valoare, important este textul, cu tot ceea ce conţine el: evenimente, universuri, trăiri, personaje. Şi-apoi orice mijloace sînt bune pentru a povesti, pentru a cuceri cititorul. Michael Haulică o ştie foarte bine. De aceea e greu să-l citeşti cu indiferenţă.

MADIA MANGALENA (1999)

LIPSTICK

MARŢI. M-am infiltrat printre ei conform procedurii. Cred că n-au observat nimic. Totul curge firesc, într-o normalitate exasperantă. Deocamdată încerc să mă expun cît mai puţin. Metamorfoza e perfectă, dar am nevoie de timp pentru a mă obişnui cu noua înfăţişare. Şi asimilarea codului lor de comunicare îmi dă încă de furcă…

LUNI. Am început să plasez rujurile. Se vînd bine… Ca orice marfă din afară.

După amiază, prima discuţie. Emoţie!

Ei se simţeau bine, eu mă simţeam excelent. Lor le era o sete teribilă, mie îmi era o sete execelentă. Ei au vrut foarte mult să mergem la film, eu am vrut excelent. Ei prevedeau că mîine va ploua torenţial, eu i-am liniştit spunîndu-le că va ploua doar excelent.

MIERCURI. Dimineaţă m-am întîlnit cu unul dintre ei. „Ce mai faci?“, l-am întrebat. „Bine“, a răspuns. I-am oferit un ruj. Şi l-a trecut peste buze. Am reluat întrebarea: „Ce mai faci?“ „Excelent“, veni răspunsul. Excelent! Aşa trebuie…

Mai tîrziu am făcut o partidă de popice. El a lansat prima bilă. „Bună“, am zis. „Excelentă!“, a replicat el. Am lansat şi eu o bilă. „Excelentă!“, a exclamat. „Excelent“, am confirmat.

Apoi el a chemat o nouă bilă. Am lansat şi eu o chemare. „Ţine tu scorul“, mi-a zis. „Ba, lansează-l tu“, l-am contrazis. „Hai, mai bine, să facem un şah“, s-a răzgîndit el. „Hai să lansăm un şah“, l-am aprobat.

VINERI. Stăteam la masă pe terasa berăriei. Unul dintre ei s-a apropiat şi m-a salutat din vîrful buzelor colorate: „Lansare excelentă!“ I-am făcut semn să se aşeze. „Ce mai faci?“, l-am iscodit. „Excelent! Lansez beri“, mi-a răspuns. „Hai să lansăm încă două beri excelente“, l-am îndemnat eu. El s-a întors spre chelner şi a dat comanda: „Excelente! Două lansate la băiatu'!“ Şi răspunsul veni uzual: „Lansează...!“ Cît am stat acolo i-am vorbit despre maioneză. La despărţire mi-a urat o „excelentare maioneză de lansări“.

DUMINICĂ. Stocul de rujuri s-a diminuat considerabil. Am desfiinţat taraba. E de-ajuns să port cu mine cîteva. Se pare că au început să fabrice şi ei. Din ce, nu ştiu. Am văzut pe cineva, în piaţă, vînzînd. Striga cît îl ţinea gura, conform obiceiului lor: „Ia ruju'! Ia lipsticu'! Ruju' vorbirii excelente! Cine-l foloseşte poate comunica lansat cu oricine! Cu toată lumea! Cu toate lumile!“

Afacerea merge. Şi încă foarte bine. Se vede asta după buzele lor intens colorate.

Seara, în cameră, mă demachiez cu grijă, să nu mi se învălmăşească gîndurile.

LUNI. Străzi pline cu afişe reprezentînd un om cu buze de culoare oferind rujul unei fiinţe imaginate, probabil, ca aparţinînd unei alte civilizaţii. Seamănă puţin cu tharsienii…

Simpozion ştiinţific. Savanţi, o grămadă.

Ei vorbeau despre zbor, eu le-am vorbit despre ciuperci. Ei despre alte civilizaţii, eu despre ciuperci. Ei despre ruj-contact, eu despre ciuperci. Ei despre… Eu despre… Ei… Eu…

I-am lăsat vorbind despre ciuperci.

MIERCURI. Cînd am ieşit din casă, portăreasa, o femeie între două vîrste, rujată excesiv, mi-a şoptit confidenţial că „peştind înscăunarea globului excelentă smîrc“. Avea perfectă dreptate. I-am dăruit un ruj şi am rămas buni prieteni.

JOI. Azi am discutat despre zapadă.

SÎMBĂTĂ. Praf; discuţii îndelungate.

DUMINICĂ. M-am odihnit. O merit.

LUNI. Unchi… Nepot.

MARŢI. Oraş.

MIERCURI. Şansă.

JOI. Mirobolant.

VINERI. Viaţă.
SÎMBĂTĂ. Parapsihobit.
LUNI. Lipstick.
MARŢI. Lipstick.
MIERCURI. Lipstick.

VINERI. A fost inaugurat primul Institut de Coloristică. S-au primit deja înscrieri pentru teze de doctorat în cromatică paralelă, metacoloristică integrată, psihofiziologia culorii, protocoloristică, mitocromatism dialectic şi istoric.

Se lucrează intens la restructurarea manualelor şcolare.

LUNI. O zi printre militari. Regulamente, disciplină, ordine, conformism, civism, eroism, datorie, cinste, onoare…

Fiecare soldat poartă în raniţă rujul.

MARŢI. Tinerii, adulţii de mîine, veşnicii partizani ai noului, au adoptat culoarea ca modă permanentă: îşi vopsesc părul, pleoapele, buzele şi defilează paşnic, fluturînd rujurile, scandînd: „Nu vrem arme, vrem lipstick!".

MIERCURI. Au fost publicate fotografiile noului drapel al Jocurilor Parapsiholimpice: pe un fond transparent incolor, rujul…

JOI. Au terminat vopsitul clădirilor. Acum sînt toate la fel.

VINERI. Încă din zori o mulţime imensă se îndreaptă spre noul monument al planetei. Pe ceea ce s-ar putea numi acoperiş, statuia gigantică a rujului, învăluită într-un halo tremurător, îşi trimite irizările colorînd totul: copacii, praful, aerul… O copie de dimensiuni reduse este purtată pe braţe de cîţiva oficianţi. Ajutorii lor aruncă în stînga şi-n dreapta rujuri, în timp ce mulţimea intonează Odele Rujului.

Cîţiva nevoiaşi, cu buzele decolorate, se aruncă în praf după o fărîmă de ruj. Sînt priviţi cu simpatie şi încurajaţi. Cei mai norocoşi dintre ei, recunoscători, îşi colorează pe loc buzele, pleoapele, urechile.

Excelent! Excelent!

SÎMBĂTĂ. Campanie electorală. Platforme politice, platforme de foraj, platforme… Plate, plate, plate… Fără nici o formă. Dar colorate. Mono.

Au amînat alegerile.

DUMINICĂ. Am găsit în cutia poştală următoarea scrisoare: „Te lansez excelent. Solarul ciupercă în faţa mirobolantului. Fie ca praful parapsihobitant să lanseze zăpada. Lipstick! Lipstick! Lipstick!"

Limbajul lor s-a perfecţionat simţitor; aproape că nu mai există.

Totul a funcţionat cum era prevăzut.

Lipstick. Ce minunat sună acest cuvînt!

Nava mă aşteaptă…

E noapte. Soarele lor a apus de mult. În locul lui, pe cerul înstelat de deasupra, nava se profilează ca un ruj răspîndind culoarea.

M-am arătat în ovalul porţii şi strigătele lor m-au umplut de fericire. Mulţimea şi-a împins în faţă reprezentanţii şi aceştia au cuvîntat: „Excelente! Lansează mirobolantul! Parapsihobitează viaţa noastră! Lipstick! Lipstick! Excelent!“

A fost un moment excelent. Excelent!

În sfîrşit! Gata. Misiune încheiată. Acum pot să-mi reiau înfăţişarea.

Intru în navă. Parcă am şi ajuns acasă. Cuplez circuitul MIM şi mima Excelentissimului îmi apare mai întîi în CUB, ca imagine, apoi se materializează.

Are buzele colorate. Cam violent, dar îi stă bine. Culoarea îl prinde.

Mă apropii de El şi îi ating mantia în semn de Umilinţă şi Supunere. El mă atinge stabilind contactul privilegiat. Comunicăm. Îi simt nerăbdarea. Ce altceva ar putea fi aceste vibraţii care, prin asonanţele lor, îmi creează şi mie o stare de nelinişte?

Îi raportez în detaliu desfăşurarea misiunii mele. Pare nedumerit. Şi gîndul lui, ca un val agresiv, îmi inundă creierul: „Wshaakingkaa…“. E rîndul meu să fiu derutat. Îmi face semn spre ruj. Îmi mai aştern un strat de culoare pe buze şi-mi reiau raportul, terminînd apoteotic: „Lipstickul parapsihobitant mirobolează!“.

„Excelent!“, vine aprecierea şi răsuflu uşurat. E mulţumit. Un alt val, mîngîietor de astă dată, mă pătrunde: „Gnrl“.

Mulţumesc, cu modestie.

Înainte ca mima Excelentissimului să se dematerializeze, primesc cu recunoştinţă îndemnul: „Lansează! Lansează! Lansează!“.

Holograma dispare la rîndul ei şi binefăcătorul meu se materializează pe nava lui.

Singur. Din nou singur.

Mă demachiez, ca de obicei.

Cîteva rujuri zac aruncate într-un colţ.

O armă perfectă. Mai mult decît perfectă.

Contactele, reglajele, ecranul…

Constelaţii întregi, cu civilizaţiile lor, mă aşteaptă.

(1987)

SIHADA*

Era unul dintre cele mai selecte restaurante ale Timpului. Dincolo de nodul Pitt, marcat pe orice hartă cronotopică a Oficiilor Speciale de Turism, se pătrundea într-un imens hol gotic cu pereţii din piatră masivă în culori îngheţate ce reverberau iterativ acordurile celebrului adaggio din Mesa Solemnă.

Fiecare om ajuns aici, Turist sau Obişnuit, era întîmpinat ca un vechi prieten de oberul stilat şi afabil, apoi condus în salon; în cel Auriu, Argintiu, Albastru, Mov sau chiar Negru, în funcţie de starea sufletească.

El-Eftis, un Obişnuit, fu condus în Salonul Albastru.

Pereţii modulari, simulînd imensitatea, erau încrustaţi, într-o aparentă dezordine, cu safire mari şi scînteietoare. Pe ei se sprijinea bolta din sfere de cristal a tavanului, cu delicatele corelii zbătîndu-se graţios în ele, devenind luminescente cînd cineva se oprea sau trecea doar prin dreptul lor.

Aplice din palisandru înmugurit, ferecate în aur, mîngîiau cu lumina lor lambriurile din mahon, varianta imperial, bleu-perle, ale căror arabescuri caline sugerau senzaţia Genezei Universale.

Ici şi colo, încastrate în feroneria agresivă, programată special pentru atenuarea sindromului de inedia, şemineele sferice din metasticlă în care ardeau mocnit puii de kollodoc aduşi prin contrabandă tocmai de pe Galla asigurau, prin trilurile sfîşietoare ale acestora, un ambient plăcut şi lucrativ.

Dispersate după nişte legi ezoterice, pe podeaua din abanos pietrificat erau mesele, cu picioarele gingaş arcuite parcă sub povara tăbliilor din marmură de Kyanos şi, în jurul lor, fotoliile biomorfe învelite în piele de impala. Trape luminescente indicau locurile în care erau ţinute inocenţiile

debarasatoare, nişte plante carnivore deosebit de simpatice, rod al unor experienţe de inginerie genetică, abandonate în cele din urmă.

În inima salonului, o oază de verdeaţă. Albastră, evident: băştinaşii hemocianotici eliberaţi din nisipurile Opalloniei îşi manifestau în felul acesta recunoştinţa, pusă în valoare de fîntînile arteziene. Acestea, prin jerbe de lumină savant dozate îi susţineau pe dansatorii ale căror mişcări, oricît de greoaie şi neîndemînatice, reflectate în oglinzile lichide cu rame de fildeş auriu deveneau elegante şi măiestre.

Dar El-Eftis cunoştea toate acestea. El fusese arhitectul. Programatorii de interioare nu făcuseră decît să-i respecte indicaţiile. Şi restaurantul se ridicase măreţ, un autoportret desăvîrşit. Era reprezentarea materială a sufletului său, făcută cu o sinceritate absolută. Nici un amănunt nu fusese omis. Ideea generală conform căreia fiecare salon era parte şi întreg al ansamblului exprima, de altfel, principiul de bază al structurii lui interioare.

El-Eftis se simţea în acest spaţiu ca în el însuşi.

Chiar şi androizii din personalul de serviciu erau o creaţie a lui: copii fidele ale personalităţilor celor mai în vogă.

De fapt, voga aici se stabilea. Nimeni nu era cu adevărat vedetă dacă în local nu exista măcar un picolo care să-i poarte chipul. Pentru a lua cunoştinţă de noile înfăţişări ale personalului sau a se asigura de continuitatea celor vechi – status care punea în joc sume fabuloase, cariere, vieţi – restaurantul era frecventat, cu toate preţurile excoriante practicate, de toţi cei care se credeau vedete, aspirau să fie sau le aveau în puterea lor: sportivi, artişti, programatori, politicieni, afacerişti.

El-Eftis se opri la limita spaţiului de plutire, programă masa pentru un singur fotoliu, se aşeză. Aura albăstrie a coreliei de deasupra, mai intensă în jurul tentaculelor, îl învăluia într-o lumină caldă lipindu-i-se pe faţă, colorîndu-l, integrîndu-l salonului. Întinse mîna spre broşura care cuprindea meniul şi răsfoi tacticos paginile din hîrtie veritabilă, cu vignete reprezentînd planta sau vietatea din care erau pregătite mîncărurile. Se abandonă mirosurilor emanînd din fiecare pagină şi încercă să discearnă pentru a da comanda. Guşa de anacrodon, xerii cei crocanţi, aripioarele de stafilogeni erau tot atîtea tentaţii. Ca să nu mai vorbim de adevăratele prilejuri de desfătare pe care le promiteau salatele artistic preparate din almii, fitohelii sau morfostili. Dar dulceţurile… Dar compoturile… Limfodocii glasaţi…

Fu smuls din delirul olfactiv de semnalul luminos şi sonor prin care i se cerea comanda şi preferinţa pentru androidul servant. Din mulţimea de combinaţii culinare o alese pe cea cu indicativul QI apoi urmări, pe micul ecran al mesei, disponibilul din fişierul de personal. Se opri asupra frumoasei Task Me, supranumită Pisica Persană de la apariţia actriţei în rolul de aghiotant al scanerului Oldernon din seria de filme polemografice care năruiseră, măcar parţial, prejudecăţi, mituri, guverne.

În pofida puriştilor şi chiar a legilor care interziceau folosirea în scopuri comerciale a tot ce poate avea vreo legătură cu instinctul belicos al rasei umane, polemografia îşi cîştigase definitiv milioanele de fani care blocau liniile de comunicaţii cu cererile de înregistrări numai pentru a admira, în scurte secvenţe, un glonte de 38 sau ţeava unui tanc ori, în cele mai cuminţi filme, o bătaie cu pumnii… Firmele care intermediau acest comerţ, înfiinţate pe fondul jenei iniţiale a solicitatorilor, dispăruseră de mult, înregistrările începînd să fie procurate prin cereri adresate direct caselor producătoare. Între timp apăruseră zeci, sute de reviste clandestine, iar literatura polemografică se tipărea în tiraje impresionante. Fenomenul social exista, iar sociologii prognozau mutaţii esenţiale în viaţa societăţii.

La o masă alăturată se desfăşura Ritualul Final. Chelnerul, o copie a recordmanului absolut al psiridicătorilor, îşi asista condescendent clientul care, în încheierea festinului, mai mirosea o dată, recapitulativ, Stimulentul – echivalentul natural al mîncărurilor consumate.

Un clinchet suav anunţă apariţia a trei exemplare cu înfăţişarea lui Task Me. Acestea se aliniară în faţa lui El-Eftis, prezentîndu-i platourile pe care se aflau cele comandate.

În farfurii de porţelan albastru de Kaloghera, pe marginile cărora erau fin trasate, într-un joc de linii aurii, helioplantuşe stilizate, i se oferi Stimulentul. Adulmecă, pe rînd, fiecare dintre felurile ce-l compuneau, împlinind Ritualul iniţial. Făcu apoi primul Semn. Puteau începe.

Prima Task Me puse în faţa lui creuzetul cu Supa Totală. Din farfuria cu supa-Stimulent, aburi cu aromele tuturor supelor din Universul Cunoscut se ridicau îmbietori. Începu să mănînce, nedezlipindu-şi privirile de pe chipul fetei.

Rumoare în sală. El-Eftis mînca Stimulentul.

Pisica Persană declama replici cunoscute din „Maceta, dragostea mea“ care, prin imaginile evocate, aveau rolul de a acţiona asupra sucurilor gastrice ale consumatorului, potenţînd efectul Stimulentului. La sfîrşit îi

întinse şervetul de in pe care, cu litere aurite, erau imprimate cuvintele: „Bucură-te de masa de azi".

El-Eftis făcu al doilea Semn.

Următoarea Task Me puse pe masă creuzetul cu Tocăniţa de Ciuperci.

Privirile tuturor celorlalţi clienţi ai localului se fixară asupra lui într-o încremenire totală, de parcă ar fi cinat în grădina plină cu statui a lui Litowski, sculptorul care, adept al Mişcării Humaniste, produsese o adevărată revoluţie în arta vremii aducînd în centrul atenţiei Omul.

De data aceasta, Pisica purta costumul din *Pe aripile bombardierului*, una dintre cele mai costisitoare superproducţii ale tuturor Timpurilor. El o privea, îi asculta frazele, în timp ce tocăniţa se topea şi, cînd pe fundul farfuriei mai rămăseseră doar cîteva urme de sos, simţi un impuls violent de a-şi linge degetele. Dar se abţinu.

Rumoarea deveni generală. Consumase şi al doilea Stimulent. Clienţii mai vechi, de la mesele învecinate, se retraseră ostentativ. În urma lor au rămas cuvintele „mai suportabile ororile alea polemografice" şi „în definitiv, cu ce poate fi mai greţoasă o bazuka decît ăsta?".

Ăsta îşi tampona buzele cu şervetul din păr de cassarg auriu pe care scria, cu litere ronde, „A mînca este omeneşte".

Dar era prea de tot. Pînă şi majordomul, un android purtînd chipul veşnic zîmbitor, zombitor, al Regentului Confederaţiei, ajunsese la concluzia asta. Şi văzuse multe la viaţa lui: o văzuse într-o seară chiar pe adevărata Task Me făcîndu-şi apariţia într-un splendid costum transparent, mulat pe trupul fără cusur şi, dovadă a revenirii podoabelor antichitaţii în modă, asortată cu părul şi ochii, deci albastră, o minusculă centură de castitate Mitsuki, model sport, de care era prins un pistolet micuţ, micuţ… dar pistolet.

Şi El-Eftis făcu al treilea Semn…

Ultima Pisică îi aduse o portocală perfectă. Dar el îşi trase mai aproape farfuria pe care, cam sfrijită şi fără luciul binecunoscut al cojii, umilă, complexată parcă, era portocala-Stimulent. Se vedea cît de colo că este naturală! Întinse mîna şi o luă din farfurie.

Se auzi o bufnitură. La a doua masă pe stînga, leşinase un domn.

El desprinse portocala din coajă şi o mîncă încet, admirînd sînii fetei, uşor lăsaţi, pe care erau pictate două palme mari, verzi, palmele cu trei degete ale nikenianului,

Ea stătea în faţa lui dreaptă, goală şi cianozată ca în *Gun Story*,

încet,

unde îndrăzneala realizatorilor atinsese pragul acromaniei

încet,

spectatorilor oferindu-li-se o secvenţă în care, timp de zece secunde, putea fi văzută în prim plan o superbă şi primitivă mitralieră.

foarte încet mîncă portocala. Apoi culese cojile şi le strînse între degete stropindu-şi faţa, parfumîndu-şi barba…

— A mîncat Stimulentul, domnule director!

— Şi ce? răspunse directorul restaurantului, singurul uman din tot personalul. Clientul nostru, stăpînul lui! Te pui cu gusturile consumatorului? Si-apoi… oricum, o face pe propriii bani, aşa că… banii lui, banii noştri!

— Da, dar este imoral! încheie Majordomul menţinîndu-se în coordonatele aceluiaşi zîmbet.

Cu un aer sastisit, directorul întinse o mînă flască şi formă codul Neurodomului. Figura asemănătoare cu un terminal a doctorului Maddock apăru crispată într-un rînjet. Probabil că accepptase apelul din reflex, se vedea că este într-o situaţie delicată încercînd să ascundă la spate ceva ce părea a fi ultimul număr al revistei *Play War*. Conectat la cîteva terminale, cu siguranţă lucra la noile experimente. Invenţia pe care o anunţase, bioterminalul, era tot mai des pomenită în lucrările de descurajare ştiinţifică publicate în ultima vreme.

Pe scurt, îi fură aduse la cunoştinţă cele întîmplate.

— Ce? Mîncare naturală?! sări ca ars Maddock şi o zbughi pe uşă fără să se mai decupleze, fără să mai închidă holofonul, lăsîndu-l pe director în compania celor douăsprezece pisici siameze care se năpustiră în cabinetul doctorului încăierîndu-se pentru ocuparea unui loc în faţa tastaturilor.

Peste trei minute, o ambulanţă frînă brusc în faţa Nodului Pitt. Din ea coborîră doi malaci urmaţi, la o distanţă respectuoasă, de Maddock care încă îşi mai smulgea de pe cap mufe, cabluri, fire de păr. Pătrunseră în salon în momentul în care El-Eftis arunca pe masă şervetul din mătase naturală de idiopter pe care, printre floricele de Nu-Mă-Uita, erau brodate cuvintele „Fiecare înghiţitură seamănă cu o despărţire“ şi începu să povestească celor trei Task Me visul în care…

Ce?

N-a mai apucat să spună ce se întîmplase în visul lui. Dus de urgenţă la clinică, starea i se înrăutăţi de la o zi la alta şi, după trei luni, El-Eftis muri,

devenind primul caz înregistrat de SIHADA.

* SIHADA (Sindromul Imuno-Hipnotic Accentuat Degenerativ de Alimentaţie) a fost o maladie care a făcut ravagii prin anii ‘40. Se manifesta prin îngurgitarea de alimente naturale, respectiv stimulentele care însoţesc hrana obişnuită, ceea ce provoca decesul în maximum șase luni, cu toate eforturile depuse în clinici de a hrăni bolnavii cu cele mai nutritive produse ale uzinelor biochimice de pe planetă.

Din perspectiva prezentului, istoria acestei maladii nu are nimic spectaculos. Ar putea fi reprezentată printr-o curbă domoală a cărei ecuaţie nici nu merită a fi amintită.

Cum nu se putea renunţa la Stimulentul natural (aceasta ar fi avut ca efect o propagare anabiotică a klistenului în sens hermanian ducînd la mutaţii genetice imposibil de imaginat, deci catastrofale), flagelul secolului, cum era obiceiul să fie etichetată orice boală nouă, a pus savanţii la lucru şi, după cîţiva ani de cercetări asidue, agentul purtător era descoperit: un virus care se răspîndea pe cale onirică. I-au zis hipnovirus.

Peste alţi cîţiva ani apărea pe piaţă EXONIRUL. La timp, pentru că oamenii, înfricoşaţi, renunţaseră la somn, la vise… Devenit, la rîndu-i, afacerea secolului, EXONIRUL asigura odihna la un preţ astronomic. Fără vise, dar pe cine mai interesa asta?!

Aşa se încheie povestea SIHADEI, una din bolile veacului.

Nimeni nu-şi mai amintea de ea cîţiva ani mai tîrziu, cînd o mulţime buimacă, vlăguită, cu privirile triste, demonstra pe străzi unindu-şi glasurile stinse în cîntecul noii generaţii: „Daţi visului o şansă!“

(1987)

NOI, CEI CU OCHII ARŞI

Războiul a început cu şapte ani în urmă. A ţinut două luni, după care a fost trecut pe calculator. Era mai igienic. Şi mai demn de o rasă inteligentă.

A debutat ca un joc oarecare, apoi, cu timpul, a devenit Jocul şi a cucerit lumea. Manualele de Arta Programării, împănate cu exemplificări din practica Jocului, au fost, ani de-a rîndul, hrana oferită de edituri, în ediţii succesive, în tiraje impresionante, unui public tot mai însetat, tot mai înfometat, mai nesătul. Porţile şcolilor de programatori au fost asaltate multă vreme de mii de candidaţi care, după absolvire, aveau să ajungă în indecşii tuturor ziarelor, ofiţerii-programatori de care vorbea toată lumea, ale căror mişcări erau urmărite, studiate, pîndite, paparazzate şi aruncate în Reţea. Nu puteai intra în nici un ziar fără să dai de imaginile lor, cu tot sosul de memo-uri: biografie, performanţe, statistici, curiozităţi, zvonuri, bîrfe etc. Toată lumea nu vorbea decît de Joc, se făceau pariuri, se dădeau verdicte. După femei, era al doilea subiect la care se pricepea toată lumea. Viaţa, dragostea, ura şi plictisul, munca, distracţia erau joc. Jocul. Toate erau strînse sub pălăria asta, cam mică, dar, iată, acoperitoare. Suficientă. şi mai mult decît necesară.

Rănile pricinuite de fostul război oraşelor îşi mai strigau spre cer existenţa, ca nişte monumente ale aducerii aminte, dar nimeni nu le mai băga în seamă. Jocul devenise viaţa lumii.

Povestea care urmează s-a întîmplat într-una din serile celui de-al şaptelea an al Jocului.

Colonelul-programator Vadim Darkovski pătrunse în Oraşul Bucuriei cu intenţia de a mai lua o doză de stimulent. Era oraşul lui, creaţia lui

menită să asigure echilibrul moral al trupelor. În condiţiile normale, de dinaintea Jocului, simularea unui astfel de oraş ar fi putut fi apogeul carierei pentru orice programator. Acum însă nu era decît un mijloc prin care Darkovski îşi oferea un loc de siguranţă psihică pentru el şi aserviţii lui. Pentru Joc, Oraşul Bucuriei nu exista. Era un spaţiu-timp prin care navele celorlalţi jucători treceau fără a sesiza nimic. Nu avea adresă, nu avea relief, nu era prins în tabele. Era transparent pînă şi pentru programele de control care se învîrteau derutate, amuşinînd înnebunite de mirosul a ceea ce exista şi nu răspundea vectorilor de cercetare trimişi în toate părţile.

Programele de control îşi atrăseseră, de-a lungul timpului, antipatia promoţiilor de jucători. O parte din ei s-au lansat cu frenezie şi multă imaginaţie într-o cursă paralelă Jocului pentru semnalarea şi anihilarea lor. Fiecare victorie asupra programelor de control era o izbîndă sărbătorită de toţi jucătorii. Numai că, în locul celor distruse, apăreau mereu şi mereu altele noi. Mai performante şi cu un coeficient de protecţie mai ridicat. Astfel, această a doua cursă devenise un joc aproape la fel de palpitant şi incitant ca Jocul însuşi. Jucătorii specialişti în distrugerea acestor programe nu mai erau vînaţi de ceilalţi, fiind consideraţi un fel de serviciu de salubritate al Jocului. Pentru fiecare ispravă, „gunoierii“ primeau puncte din partea tuturor jucătorilor. Aşa trăiau, aşa supravieţuiau. La urma urmei trebuiau protejaţi, făceau parte din ecosistemul Jocului, erau invenţiile Jocului. Copiii lui. Mă rog. Într-un fel. Dar s-au mai văzut taţi devorîndu-şi fiii.

Colonelul Darkovski testă codul de securitate al stimulentului şi reacţia fu cea ştiută. Stimulentul lui nu fusese descoperit, nu figura pe lista celor interzise şi era singurul care îl ajuta cu adevărat. Cele oficiale erau nişte vaxuri psihologice, doar începătorii mai credeau în ele. Colonelul era convins că toţi marii jucători – Ivory, Tropkin, Jarry, probabil şi Harrington, aveau stimulentul lor… Nu se putea să nu-l aibă. Tuturor ne este sete, tuturor ne este foame. Funcţia creează organul, organul menţine funcţia. Oul şi găina.

Făcu un control de rutină, cerînd lista simulatoarelor distractive. Acestea defilară ordonate pe display, avînd agăţat în coadă şi numărul jucătorilor branşaţi în acel moment. Erau destui, fiind de-acum obişnuiţi cu condiţiile sau, mai bine zis, convenţiile pe care le presupunea Oraşul. În definitiv, doar efectul conta şi, într-adevăr, colonelul Darkovski avea trupele cele mai bine cotate din punct de vedere al coeficientului Tashimoto

(Voinţă, Încredere, Putere). Scăderea de tonus psihic din primele săptămîni după crearea Oraşului era de mult depăşită. Nu mai deranja pe nimeni că, în acelaşi timp cu el, încă cincisprezece tineri vînjoşi (vorbim de VIRTUAL, nu?) făceau dragoste cu vînzătoarea de ţigări, fata aceea cu un design atît de deosebit… Nu mai avea nimeni nici o reţinere ştiind că, simultan, erau treizeci şi doi de utilizatori în separeul retras din colţul barului. De-acolo se vedea cel mai bine momentul coregrafic oferit de inginerul de dans care, prin holograme mixate conform subconştientului fiecăruia, reuşea să-i mulţumească pe toţi. Simulatoarele Distractive Multiuser îşi dovediseră din plin eficienţa, intrînd în viaţa de toate zilele a oricui. Aparate, instrumente, scule. Ca paharul cu bere, pastila onirică sau integratorul de senzaţii.

În Oraş, totul părea în regulă.

Vadim Darkovski privi peste umăr helpaşul care stătea un pas înapoia lui, cu privirea strălucitoare lipită de ecran, cu fiecare fibră a corpului în alertă, cu degetele pregătite pentru intervenţie.

Helpaşii, oligofrenii paranormali ai epocii, nu erau numai asistenţii jucătorilor, ei erau garda lor de corp, salvatorii şi, cîteodată, cei care mureau în locul lor. Nu ştia nimeni de unde aveau ei instinctul acela de a simţi primejdia şi de a tasta exact cuvîntul salvator dar, cu siguranţă că, fără helpaşi, Jocul s-ar fi terminat de mult.

Cel din spatele colonelului era al doilea helpaş pe care-l avea. Primul murise într-o operaţiune complicată cînd un jucător, Darkovski nu-i mai ştia numele – îl şi eliminase, de fapt – nimerise întîmplător pe coordonatele Oraşului Bucuriei. Sau poate nu întîmplător… A fost primul eveniment de genul ăsta şi colonelul se aruncase atunci în luptă cu disperare, cu sentimentul lui „ori-ori“, „acum sau niciodată“, „totul sau nimic“. Numai intervenţia helpaşului l-a salvat din plasa hipnotică pe care o aruncase asupra lui un moşulică blînd, cu figura zîmbitoare, care i-a apărut pe ecran şi a început să-i pună întrebări despre acel loc în care exista ceva, dar ce? Ce? Ce? Atunci urletul helpaşului l-a adus la realitate, o realitate din care singura amintire care avea să-i rămînă peste ani erau degetele aceluia aruncîndu-se asupra tastaturii. Apoi, trupul înconjurat de o aură albăstruie s-a prăbuşit fără viaţă. Pe ecran două degete se înfigeau în ochii moşneagului. Chipul bătrînului a crăpat, s-a descompus în bucăţele mici care nu erau altceva decît fluturi, un roi de fluturi galbeni dînd din aripi, risipindu-se. Artă!

Aşa a scăpat atunci, aşa i-a murit primul helpaş. Vestea a apărut instantaneu pe displayurile tuturor jucătorilor care nu au întîrziat să-i umple ecranul cu dispreţul lor… Şi nu s-ar putea spune că partenerii lui Darkovski erau lipsiţi de imaginaţie.

De atunci, pentru toţi, el a fost „ăla care şi-a pierdut helpaşul". Deşi mulţi aveau s-o păţească după aceea. Dar el a fost primul. Întîietatea are şi ea preţul ei.

Următoarele două săptămîni a fost obligat la maximum de prudenţă. Nu s-a lansat în nici o luptă directă, n-a avut curajul s-o facă neasistat. Agenţia de Livrare a Helpaşilor s-a învoit cu greu să-i trimită altul şi asta numai în schimbul unui stimulator psi cu care au fost dotaţi de-atunci toţi helpaşii. Protecţie socială. Bleah! Gargară democrată. Cine dracu' mai credea aşa ceva?

Era liniştit în privinţa Oraşului.

Urma să-şi ia stimulentul deşi se mai afla încă sub efectul dozei precedente care îl ţinuse în faţa ecranului paisprezece zile. Ajunsese deja colonel, dar el voia mai mult. Mult mai mult.

Îşi fixă sporul de neuroni activi de care avea nevoie şi intră în programul de stimulare.

În timp ce degetele-i lungi, albe, uşor rigide, pluteau pe deasupra tastaturii, gîndul îi fugi înapoi, la vremea cînd era soldat, elev-programator, şi încă nu se simţea parte a Jocului. Sentimentul apartenenţei, coexistării, fiinţării în Joc avea să crească în el, să devină, să se maturizeze odată cu succesele care îl aduseseră, iată, aproape în vîrful piramidei. Aproape, dar nu în vîrf. Nu încă. Mai erau destui în calea sa. Şi unul dintre ei era, fără îndoială, acest Harrington… Of, Harrington!

Despre colonelul-programator Emanuel Harrington ştia că a fost admis ca jucător direct pe Calculatorul Central. Asta s-a întîmplat după realizarea programului de validare sincronă a capacităţilor psihice şi intelectuale ale jucătorilor. Din cauza acestui program, de-atunci, toţi jucătorii erau, practic, legaţi de terminale prin firele care realizau legatura directă om – calculator.

Darkovski nu înţelegea de ce oferise Harrington atîtea informaţii Bursei. N-avea decît de pierdut. Ce haz avea să ştie toată lumea cum a ajuns el în Joc? Care-ar fi fost chichirezul? Reclama? El a fost mai discret. De cîte ori a solicitat informaţii despre Joc prin programul de Bursă, a preferat

să plătească cu puncte decît să ofere în loc date personale. Nu se ştie niciodată cine le foloseşte şi cum. Discreţia l-a ajutat să treacă oarecum neobservat şi să acumuleze punct după punct, ca picăturile de sînge ale unei transfuzii al cărei beneficiar a fost el, iar donatori au fost locotenenţii, căpitanii… La ce bun să se lupte de la început cu generalii? Deşi drumul pînă la gradul de colonel a fost mai lung aşa… Dar mai sigur. Nu? Mai sigur.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor. La asta s-a ajuns. Şi pentru ce? Ce-a cîştigat acel Ivory, cu tot recordul lui de trei ani pe Calculatorul Central, dacă a fost eliminat cînd mai avea doar cîteva puncte pînă să fie făcut general?! Şi pe vremea aia erau numai doi generali. Acum sînt cinci. Ei, şi?! La ce le-ajută? Azi sînt, mîine nu mai sînt. Îşi tocesc creierii şi ochii în faţa terminalelor tremurînd pentru fiecare program lansat în Joc. Mai ales pentru ale adversarilor… din ce în ce mai sofisticate, mai înşelătoare. Şi de cîştigat tot nu cîştigă nimeni. De-atîta vreme… Ce fel de Joc mai e ăsta că în şapte ani încă n-a cîştigat nimeni?! Şi dacă ar fi să fie, ce-ar cîştiga? Ce ar fi de cîştigat pentru un singur om? La început totul părea atît de simplu… O jucărie ca oricare alta.

Una din poveştile Jocului, pe care, în cel de-al şaptelea an, nu le mai ştia nimeni, dar colonelul Darkovski le memorase de mult în banca lui de informaţii, spunea ceva despre o portocală adevărată oferită cîştigătorului… Sau, în fine, ceva ca o portocală.

Dar se putea într-adevăr cîştiga?

Oare povestea aia cu zombii calculatoarelor să fie doar o superstiţie? Lansată de cine? De foştii jucători care îşi duceau viaţa mizeră prin cîrciumile sordide ale oraşelor lăsate în paragină? De cei care se tembelizau cu băuturi halucinogene în speranţa că vor fi reprimiţi în Joc măcar ca helpaşi?

Zombii calculatoarelor!

Darkovski îşi aminti că i se întîmplase şi lui de cîteva ori ca opţiuni testate şi răstestate pe calculatorul anexă să nu aibă efectul prognozat după lansare. Ca şi cum ar fi existat programe sau părţi de programe rătăcite în spaţiul Jocului, insinuîndu-se în taskurile jucătorilor, făcîndu-le s-o ia razna, ba, uneori, să se întoarcă împotriva celor care le-au creat. Pierduse şi el în acest fel nave, armament, oraşe… Pierduse puncte. Dar el a pus asta pe seama lipsei de experienţă – la început, apoi a neatenţiei, oboselii… De

aceea şi apela în ultima vreme, mai des ca de obicei, la stimulentele interzise de regulament.

Cu timpul, a reuşit să facă celebre o parte din capcanele Jocului, pe care le şi alinta, atunci cînd le întîlnea, cu nume ca *Amanta Scorpion*, *Mărul Vrăjitoarei* sau *Adierea Biţilor Rătăcitori*. Pe acestea ştia să le evite. Dar asta l-a costat neuroni, muncă în plus, suprasolicitarea helpaşului, la care s-au adăugat efectele nebănuite ale abuzului de stimulente. Ca să nu mai vorbim de ochi…

Şi încă mai erau capcane. Parcă din ce în ce mai multe.

Simţea stimulentul umblîndu-i prin creier ca printr-un castel medieval imens, deschizînd, una cîte una, uşile ferecate ale camerelor din aripa nelocuită. Zeci, sute, mii şi milioane, neuronii se trezeau parcă dintr-un somn adînc, prindeau viaţă luînd contact cu el, cu lumea din afară, cu Jocul. Începeau să afle, să cunoască, să ştie. Curînd funcţionau împreună cu ceilalţi. Darkovski parcă plutea prin spaţiul Jocului, Oraşul Bucuriei rămăsese de mult în urmă, se simţea ca un zeu ubicuu şi atoateştiutor. Toate informaţiile despre Joc coexistau în mintea lui, probabil că întotdeauna fuseseră acolo, dar de-abia acum era conştient de asta. El nu mai formula întrebări, el formula doar răspunsuri.

Dar nu erau prea vechi informaţiile?

Degetele lui baletară din nou pe tastatură. Cele două, suplimentare, se comportau normal, aidoma celorlalte cinci.

Apelă programul de Bursă.

Ecranul fu umplut de genericul acestuia, globul de cristal, prin care văzu imaginea navei lui, Irsilia. O botezase aşa în amintirea Irsiliei Fabiana Graziani, veneţianca cu care îşi petrecuse ultima lună înaintea începerii şcolii de programatori. Ce zile! Şi ce nopţi, sub cerul plumburiu al Veneţiei… Cîte nebunii… Într-o seară reuşiseră chiar să spargă codul de protecţie al muzeului şi intraseră sub cupolă, în oraşul vechi. Cunoştea acea Veneţie, Irsilia Fabiana îi povestise multe despre oraşul devenit legendă, apoi muzeu – sau invers –, studiase şi el ceva documentaţie pe această temă, dar nu-şi putuse închipui niciodată sentimentul pe care l-a avut călcînd pe piatra adevărată de pe străzile Veneţiei celei adevărate. Atunci a fost prima dată cînd s-a gîndit cu plăcere la copilaria lui, petrecută în preajma băieţilor din cartier, toţi mai mari decît el, o bandă de programatori care a spart toate codurile din oraşelul acela de nici 300.000 de locuitori, pînă au fost prinşi.

El a fost singurul care a scăpat de condamnare, fiind minor la vremea aceea. După un an a aflat că nici unul din foştii lui prieteni nu mai era în închisoare, toţi fiind integraţi în proiecte militare, pregătind războiul care avea să înceapă.

Războiul. A fost un război.
Acum e un joc. Jocul.

Cîteva trasoare împrăştiară imaginea navei făcîndu-l pe Darkovski să se smulgă din plasa amintirilor. Acceptă preţurile cerute de bursă şi intră în conversaţie, grăbindu-se să parcurgă cît mai multe informaţii în puţinul timp de acces pe care-l mai avea.
Nava era în siguranţă.
În schimb, ceva nu era în ordine cu Oraşul Bucuriei.
De-abia îl părăsise…

Cuprins de nelinişte, ieşi din programul de Bursă cu opţiune de memorare în banca de informaţii. Era un mic giumbuşluc de-al lui care avu ca efect apariţia unei psihograme calmante în cabina locotenentului Watson – un aservit al căpitanului Jarry. Acela tocmai intra în cabină şi primul lucru pe care-l zări fu amalgamul de raze colorate din colţul de lîngă hublou. N-ar fi putut spune cu exactitate ce reprezintă, dar îi crea impresia de ceva ce-şi dorea foarte mult. Încă nu aflase că psihograma era ultima intrată pe lista stimulentelor permise de regulamentul Jocului. Nu ştia nici că ceea ce privea el nu va avea niciodată putere de stimulent mai mare decît a unei pastile oarecare. Nu ştia nimic din toate astea, dar era mulţumit. Neştiinţa aduce întotdeauna satisfacţii. Avea nevoie de linişte şi psihograma i-o oferea. Simplu.
Aceeaşi linişte, adică lipsă de griji în ceea ce privea securitatea băncii de informaţii, i-o dădea şi colonelului. La alt nivel, fireşte. Era liniştea pe care ţi-o dă ştiinţa.
Darkovski pătrunse din nou în Oraşul Bucuriei. Trebuia să afle ce se întîmplă acolo. Dar totul părea normal. Cîteva mii de aserviţi foloseau simulatoarele distractive, se simţeau bine, coeficientul Tashimoto pentru întregul efectiv era destul de ridicat, valorile pentru voinţă şi încredere erau echilibrate, şi totuşi… Era ceva… Colonelul avea o uşoară senzaţie de ieşire din timp… Parcă totul se derula cu altă viteză decît cea obişnuită.

Mişcarea era ceva mai lentă, lucru insesizabil pentru nişte simţuri normale, dar stimulentul creat numai pentru el – era şi asta o măsură de precauţie – îl ajuta să perceapă această modificare. Oraşul întreg parcă era puţin defazat faţă de coordonatele stabilite. Parcă. Părea. Dar dacă era aşa, cum de intrase? Cum de se potrivise codul? Dar celelalte, ale celorlalţi?

Şi deodată înţelese că ceva s-a întîmplat la intrarea în Oraş: parcă nu codul de acces trimis de el se învîrtise ca o cheie în încuietoarea porţii oraşului ci aceasta, cu oraş cu tot, se răsucise pas cu pas, semn cu semn, pînă la ultimul caracter, în jurul codului, dorind ca el să se potrivească şi să-i permită accesul.

Bum!

Trebuia acţionat rapid. Cu tot calmul însă, cu toată luciditatea.

Ceru inventarul simulatoarelor. Într-adevăr, toţi aserviţii lui erau branşaţi pe aceleaşi poziţii de cel puţin două ore, timp exagerat pentru o simplă simulare. şi mai mult. Fuseseră cîteva încercări de forţare a intrării în oraş, deşi urmele spuneau că s-au folosit codurile corecte. Şi-atunci el? Cum de-a reuşit? Datorită codului personal? Pentru că al lui era altfel?

Hei, dar asta înseamnă că era aşteptat!

Şi atunci avu senzaţia de déjà vu. Opri derularea şi controlă pe memoratorul de imagini. Avea dreptate. Imaginile se repetau la intervale fixe. Aserviţii lui parcă erau prizonierii unui…

Prizonieri!

Pentru prima dată folosi ejectarea instantanee, decuplîndu-se total, ştergîndu-şi toate urmele.

Harrington! Doar Harrington ar fi în stare de aşa ceva! Sau zombii… Sigur că da. Harrington ar fi distrus oraşul. El nu lua prizonieri, asta o ştia oricine. Deci zombii. Zombii calculatoarelor!

Şi un urlet neomenesc se izbi de pereţii gri ai camerei, provocînd parcă o urmă de tresărire pe chipul helpaşului, cînd Darkovski se ridică brusc din faţa ecranului, smulgîndu-şi firele Harrington – Harrington? – care-l înlănţuiau, făcîndu-l parte integrantă a terminalului, parte a Jocului.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor, războiul lumii împotriva lumii, ajunsese într-un moment de răscruce, nebănuit de nimeni la început, neprevăzut de regulament.

În seara aceea din cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski ieşi în stradă şi strada îl primi în trupu-i moale şi ceţos. Abia vedea pe unde merge. Gîfîia, respira greu. La tîmple, în

locurile unde, pînă nu de mult, fuseseră legate firele Harrington, două şuviţe de sînge străluceau vineţii în lumina albastră a soarelui de noapte. Nu înţelegea prea bine cum, de ce, dar se simţea dezvirginat pentru a doua oară.

Pustiu. Nimeni pe drum.

Păi da; toţi stau în case încercînd să-i distrugă lui oraşele, să-i captureze navele! Pînă şi pe Irsilia au vrut s-o… Dar nu le-a mers. Ha, ha!

Şi vocea lui Darkovski suna straniu în absenţa totală din jurul lui, în care strada se întîlnea cu noaptea.

Irsilia…

Pe ea n-o poate cuceri nimeni. Irsilia Fabiana l-a iubit. Ea şi Veneţia… Doar nava…

Nava?

Oamenii de pe navă. Programatorii. Toţi foarte buni. Întotdeauna a iubit programatorii. Forţa, curajul, imaginaţia, talentul… Cîte alte meserii le au pe toate astea la un loc? Poate că toate. Dar programatorii… Mai au ceva. Întotdeauna mai au ceva. Ce? Ceva.

Harrington. Cine e Harrington ăsta? Unde este el acum? Există? E om?

O intersecţie. Din dreapta, de după colţul clădirii, auzi zgomot de paşi.

Ce aer infect!

Omul îi apăru deodată în faţă. Sau el îi tăie calea.

— Tu eşti Harrington? Da? Tu eşti?

Celălalt trecu prudent pe trotuarul de vizavi. Darkovski îl abandonă. Alţi paşi se apropiau. De data asta fu mai direct, chiar brutal. Învingîndu-şi sila, prinse trecătorul de braţ. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Reuşi totuşi să articuleze:

— Harrington. Te cheamă Harrington, nu?

— Vezi-ţi, domnule, de treabă! Eşti beat! Ce dracu’ bei de miroşi în halul ăsta?

— Aha! Deci eşti Harrington…!

Şi vru să-i prindă şi cealaltă mînă, dar cel acostat ripostă violent. Fu trîntit la pămînt de un pumn foarte greu şi bine plasat. Celălalt se topi în ceaţă. Dispăru. Puf! Parcă nici n-a fost. Parcă totul a fost doar părere. Urma unui virus prost.

Încă buimăcit de lovitură, colonelul se ridică încet, nesigur, sprijinindu-se de zid. Respira greu, aerul avea un miros urît, stătut. Puţea. Îşi aminti din nou de Veneţia, de plimbarea prin oraşul vechi… De băieţii din cartier, cu jocurile lor pe calculatoare, de Marty, cel mai ciudat, cel mai

haios dintre ei, cel care le-a arătat o dată cum se poate închide o bancă defazîndu-i toată codificarea după o serie aleatoare. şi zîmbi amintirii. O vreme, banca n-a mai putut fi accesată de către nici un client. A făcut defazarea folosind drept punte codul directorului băncii. Apoi, transmiţînd acel cod, toată puştimea – ei erau ucenicii – a putut vedea cum nu codul deschidea banca, ci banca se mula pe cod, pînă la identificare. Astfel, timp de zece minute, pînă s-a dat alarma, au fost singurii care au putut efectua operaţiuni bancare. Aşa s-au umplut de bani, aşa au declanşat haosul în lumea financiară a oraşului. Faină amintire!

Aşa au ajuns la închisoare.

Marty? Harrington? Dar nu, era exclus. Întîlnise chestia cu defazarea şi la unul din programele de control ale Jocului, chiar unul dintre cele mai vechi, pe care-l dibuise încă înainte de apariţia lui Harrington în Joc. Era destinat, se pare, depistării de stimulente interzise.

Stimulente interzise? Asta e! Programul de control, nu Harrington… Dar nu. Chiar el l-a demascat, l-a făcut de rîs. L-a pus la stîlp, în Piaţă, în mijlocul spaţiului de joc. A primit atunci o grămadă de cadouri din partea celorlalţi jucători.

Deci tot Harrington… Dar de unde ştia el pontul cu defazarea?

Instinctiv îşi duse mîna la nas, la gură. Ceva cald i se prelingea pe bărbie, picurînd. Curgînd. şiroind. Se şterse cu mîneca hainei. Privi apoi clădirile, rămase în aceeaşi stare de la terminarea trecutului război. Nimeni nu s-a ocupat de reconstrucţie. Începuse Jocul şi orice altă activitate neconexă s-a întrerupt. Gata.

Ici, colo, cîte o fereastră îşi trimitea lumina gălbuie în stradă. Care ar putea fi a lui Harrington?

— Harrington!

Linişte. Doar ecoul glasului celui ce strigă pe străzile pustii.

— Harrington! Ieşi afară, nemernicule! Buclă ordinară! Harrington! Vrei să vezi cum arată Vadim Darkovski? Vrei să vezi cu cine te lupţi? Ieşi afară, laşule, vedea-ţi-aş codurile prin vitrine!

Dintr-un gang apăru un bărbat.

Colonelul se apropie de el şi, fără altă introducere, cu o lovitură bine aplicată, îl proiectă înapoi în gang. Îl culese apoi de pe jos şi-l lipi de un perete.

— Harrington! De cînd vreau să-ţi văd mutra de cip rebutat!

— Bună seara, mă scuzaţi, dar cred că faceţi o confuzie…

Şi necunoscutul îi arătă brăţara cu indicativul personal. Nimic. Nici un efect. Se întoarse puţin şi, ferindu-se, formă codul care permitea afişarea numelui întreg, vîrstei şi altor cîtorva date. Secretele conving întotdeauna.

Nu chiar. Mai convingătoare decît orice secret fu răsuflarea individului, care i se lipi de faţă, îi intră în gură, în gît, în stomac. Îl gîdilă, îl luă la pumni, bătut covoare, aspirat, spălat tapetul. Gresia, chiuveta şi veceul. şi stomacul colonelului se revoltă, explodă, împroşcă peretele. Cîţiva stropi, destui, ricoşară pe haine, pe mîini, pe pantofi.

După ce-şi reveni şi respiraţia i se reglă cît de cît, Darkovski o luă la fugă pe străzi spre niciunde, spre Harrington, spre el însuşi.

Într-un tîrziu se opri. Nu mai ştia unde se aflã.

De un an şi jumătate nu a mai părăsit camera, displayul. De un an şi jumătate nu a mai văzut oameni.

Oamenii. Cine sînt oamenii? Cîţi au mai rămas după războiul acela? Ce fac? Cu ce se ocupă?

Cunoştea o mulţime: căpitanul Jarry, maiorul Tropkin, locotenenţii Watson, Davidsohn… Dar nu-i văzuse niciodată. Erau partenerii lui de Joc: aserviţi, aliaţi sau adversari – ca Harrington…

— Harrington! Unde eşti, nesoftule? Unde…

Se îneca. I se umfla gîtul, traseul respirator i se subţia. Nu mai era obişnuit cu aerul de-afară, cu aerul adevărat. Programatorii-jucători trăiau doar în camerele lor, cu ochii pe ecranele terminalelor şi cu helpaşii în spate.

Colonelul intră pe prima uşă pe care degetele lui o dibuiră în peretele clădirii. Era ceva mai bine înăuntru, aerul condiţionat fiind respirabil. Aproape. Dacă n-ar fi fost lumina aceea mult prea difuză şi fumul mult prea gros al ţigărilor…

Se izbi de o masă la care stătea un bărbat. Se aşeză. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Ce nevoie e asta?

Cineva. Exista cineva în spatele Jocului? Sau în el poate… Ca zombii ăia… Dar miza? Care era miza Jocului, de fapt?

Dar a războiului? Care a fost miza războiului? Trebuie să fi avut una, nu?

Bărbatul îşi întoarse faţa spre Darkovski. Avea ochii arşi.

— Respiri greu.

— Da. Aerul de afară nu-mi face bine.

Sîngele închegat de la tîmple avea luciri verzui din cauza filtrului de lumină.

I se păru, sau bătrînul chiar a tresărit?

— Eşti jucător?

Colonelul nu răspunse. Regulamentul nu prevedea. Regulamentul interzicea. Regulamentul…

Bine, dar nu era în camera lui, conectat la Calculatorul Central, cu helpaşul lîngă el… Putea vorbi. Cum îşi imagina că ar putea sta de vorbă cu cineva, dacă nu-i ieşea din cap Ghidul de Conversaţie Uzuală, singurul recunoscut de helpaşi?

Simţi mîna celuilalt peste a lui. Îi văzu degetele lungi, albe, uşor deformate, uşor rigide. Cinci. Îşi retrase mîinile sub masă.

— Sînt James Ivory – se prezentă omul cu ochii arşi.

Stătuse trei ani în faţa displayului.

I se păru, sau noul venit chiar a tresărit?

— Deci eşti jucător…

— Tu? Ivory… Tu eşti! Sigur că da, trebuia să-mi închipui! Programele tale, rămăşitele tale… Zombii calculatoarelor! De ce? De ce toată mascarada asta? Ce urmăreşti? Ce vrea Jocul ăsta care nu se mai termină?

Se ridică, se apropie de bătrîn. Îl înşfăcă de gulerul hainei ponosite strigîndu-i:

— Cine e Harrington? Există? E om?

Omul cu ochii arşi zîmbi. Nu, nu i se păru, chiar zîmbi, era foarte aproape de faţa lui.

— Harrington… Bătrînul meu Harrington… Mai e în Joc? Adică da…

Ca o eliberare, cuvintele ţîşniră împroşcînd faţa lui Ivory care rămase, totuşi, întreagă. Cuvintele nu sînt materiale, nu sînt. Nu taie, nu desfigurează. Ele dor, numai. Ca moartea. Ca tristeţea. Ca iubirea.

— Îl cunoşti?! Cine e? Hai, spune! Spune odată!

— E… un iepure.

— Un ce?!

Lîngă rana de la tîmplă, colonelul îşi simţea o venă zbătîndu-se.

— Îţi baţi joc de mine?!

Şi îl smuci pe bătrîn, izbindu-l de perete. Ivory icni scurt.

Ceilalţi consumatori îşi vedeau liniştiţi de ale lor. Nu-i interesa – de ce să-i intereseze? – ce aveau de împărţit cerşetorul ăla bătrîn cu care îşi

făcuseră pomană oferindu-i o băutură amnezică şi cel care tocmai intrase, un individ destul de dubios, cu hainele în dezordine, murdar, mînjit tot de sînge şi cu ochii pe jumătate închişi, probabil un băutor de vise.

— Ce iepure?

Nervozitatea crescîndă a lui Darkovski se manifesta şi în tonul din ce în ce mai ridicat cu care vorbea, în timp ce Ivory, deşi bruscat, rămăsese la fel de liniştit ca înainte.

— Demult de tot, mult înainte de război, cînd pămîntul era acoperit cu oraşe mari, frumoase, cu clădiri înalte de sute de etaje, în care trăiau de vreo cinci – şase ori mai mulţi oameni decît sînt astăzi, era obiceiul să se organizeze un fel de spectacole cu cîini care se întreceau în alergări. Pentru a stimula cîinii, se folosea un dispozitiv bioelectronic care era tot timpul în faţa lor, făcîndu-i să fugă după el. Nu mai ştiu de unde pînă unde această denumire, dar i se spunea iepure. Acum înţelegi?

Ivory nu mai era sigur de coerenţa exprimării sale, dar se străduia din greu să se facă înţeles. Băutura ar fi trebuit să acţioneze deja asupra lui, numai că poşirca aia… Cu siguranţă că parametrii combinatorului au fost măsluiţi.

— Harrington al meu era… este, dacă nu mă înşel, nu? Este un programator simulat. Ştii? Înainte de război am lucrat la proiecte militare… Acolo erau adunaţi cei mai buni… Unul din ei… nu mai ştiu cum îl chema – şi bătrînul arătă a scuză paharul aproape gol. A fost detaşat la vreo lună de la începerea războiului la alt obiectiv şi nu l-am mai văzut… Se întinsese vestea despre o jucărie sau aşa ceva, dar atunci n-aveam de unde să ştiu că… Era bun, băiatul ăla. Am învăţat şi eu cîte ceva de la el… Îţi place chestia cu programatorul simulat? Hi, hi, dar să nu mă spui, promiţi? I-am păcălit! I-am păcălit, aşa-i?

Altă izbitură. Şi alt icnet.

— Îşi construieşte programele prin analiză şi remodelare. Descifrează codul programelor jucătorilor declaraţi periculoşi şi creează programe antidot pe baza teoriei matricilor distonante… ştii, nu? Logica întoarsă… Vezi? Antiprogramele…

O nouă izbitură.

— Zombii…

Bătrînul işi înghiţi horcăitul şi continuă:

— Ba mai mult, şi ăsta e lucrul cel mai frumos şi bun pe care l-am făcut în viaţa mea… Acum mă laud. Ştiu că nu se face, dar uită-te şi tu la

ochii mei arşi… Nici ai tăi nu sînt mai grozavi, să ştii… Tocmai de-asta ar trebui să mă înţelegi… Adu-ţi aminte de începutul…

— Oraşul Bucuriei…

Altă izbitură. Un colţ al gurii bătrînului se coloră în roşu, sau aşa ceva, colonelul nu distinse precis.

— Ce ziceam? A, Harrigton! Are un nume frumos, nu? Emanuel îl chema pe fiul meu. A fost eliminat din Joc cînd era sublocotenent, idiotul! Nici măcar n-a ajuns pe Calculatorul Central. Şi eu de mic l-am învăţat… Dar Harrington, dacă reuşeşte să se infiltreze în trupele unui adversar… Pachetul de programe declanşat are mai multe faze: întîi culege toate informaţiile despre jucătorul respectiv, cu o deosebită atenţie pentru amănuntele personale. Ai auzit de programele anticipative? Ele prevăd reacţiile… Urmează simularea unui programator, un fel de negativ al jucătorului… Dup-aia… apoi… bineînţeles, intră în Joc cu biografie, cu tot ce trebuie… Jucătorul e anihilat pînă la urmă…

— Nava!

Colonelul îl izbi din nou.

— Irsilia!

Bătrînul tuşea din ce în ce mai des, se îneca. Mai era şi efectul băuturii… Cu mare greutate adăugă:

— Tu ştii cum a fost, nu? Ştii cîţi au murit în război. Că de-asta s-a transferat… Cum de-aţi uitat? Detaşează-te! Rupe vraja! Nici un om nu trebuie să cîştige Jocul… Înţelegi? Războiul… Să nu cîştigi… Ajută-l pe Harrington… El nu există… El nu e om… Înţelegi? Înţelegi? Harrington… Spune-i… SI VIS PACEM PARA BELLUM… Va şti… Nimeni nu trebuie să cîştige… Portocala… Noi… Pămîntul… Nu s-a terminat.

Omul cu ochii arşi se prăbuşi pe podea lîngă un puşti care juca *Piraţii Selenei*. Colonelul îl ştia, era un joc vechi, ieftin. Prima imagine: deasupra orizontului, ca o portocală, răsărea Pămîntul. De ce alesese puştiul culoarea asta?

Pămîntul ca o portocală…

Miza Jocului este Pămîntul, nu? Jocul este un război adevărat, *acel* război. Nu? Nu? Ăsta a fost mesajul lui Ivory. De-asta trebuie să cîştige Harrington. Pentru că el nu e om. Şi-atunci cine va încasa premiul? Nimeni. Nimeni? Nimeni, tocmai asta e. Nimeni nu va lua în stăpînire Pămîntul.

Inima îi bătea puternic, el, cu totul, i se părea că este un clopot, simţea că trebuie să lase să iasă ceva din el, dar ce? Era prea plin, era prea… Se

apropie de puşti, se insinuă între el şi aparat, atinse tastele jocului şi, din cîteva mutări, el, şeful piraţilor de pe Selena, ajunse pe Pămînt. Îi bătu pe cei verzi, apoi pe cei albaştri. Deveni, astfel, unicul stăpîn.

Pe ecran apăru scris: *Îmi este imposibil să mai lupt. Ai stricat jocul, nenorocitule! Ia-ţi banii şi cară-te!*

O fantă se deschise şi jetoanele începură să curgă. Puştiul rămase cu gura căscată, cu ochii mari. Ceilalţi clienţi erau în picioare, să vadă, să aibă ce povesti, uite, amărîtul, cum le-a luat banii…

Lîngă masa de la intrare, căzut, bătrînul Ivory, campionul, avea ochii îndreptaţi spre marele jucător. Acesta, la rîndul lui, îl privea pe fostul ofiţer-programator. Ochii lor arşi străluceau altfel ca de obicei. Acum, colonelul ŞTIA.

Umbra lui Darkovski se prelinse pe perete, pînă găsi uşa şi ieşi o dată cu el din local.

După el ieşi Miriam.

Despre ea nu s-ar putea spune că era o prostituată. N-o făcea pentru bani. Dar era mereu disponibilă pentru cine avea nevoie. Culmea e că niciodată n-o agăţau bărbaţii. Ea era cea care îi găsea. Dintr-o cîrciumă întreagă se aşeza exact la masa ăluia care era singur, în singuratate, singuratic. Miriam îi ştia. Şi îşi oferea trupul cu generozitate, fără să ceară nimic în schimb. Şi n-o făcea nici din viciu, pentru că, în timp ce aleşii ei agonizau în spasme, gemete şi urlete, ea nu simţea nimic.

Prima dată cînd Miriam simţi că se întîmplă ceva neobişnuit cu ea, că îi vine şi ei să zgîrie, să rîdă, să lovească, să se întindă pe jos, să acopere cu trupu-i întreaga încăpere, fu atunci, acolo, în spelunca aia mizerabilă, cînd bărbatul acela singur, mînjit tot de sînge, luase locul puştiului în faţa aparatului. Cele cîteva mutări la care fu martoră o aduseră în starea aceea asemănătoare cu a celor pe care îi lua la ea şi îi lăsa să-i facă chestia aia de care era sigură că nici lor nu le făcea bine din moment ce gemeau şi se văitau în halul ăla.

Miriam se luă după el pe stradă. Se simţea legată de colonel printr-un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. De fapt, ea n-a mai avut sentimente. Toată viaţa ei n-a avut decît reacţii, impulsuri. Se trezea strigînd şiruri de cuvinte fără nici o legătură cu nimic, fară noimă, făcîndu-i pe ceilalţi s-o privească cu compătimire pentru ca, nu peste multă vreme, să le îngheţe zîmbetele pe buze, cînd cuvintele ei căpătau un înţeles, niciodată plăcut. De aceea mulţi o ocoleau în momentele cînd se prăbuşea din senin şi

începea să vorbească. Cui îi place să-şi audă strigat viitorul în public? Ba, chiar, proprietarii locurilor unde o apucau pandaliile aruncau în ea cu ce le cădea în mînă, s-o alunge, să nu rămînă fără clienţi. Credeau că ea oricum nu-i vede, cum ar putea ea să vadă ceva cu ochii ăia înceţoşati, împăienjeniţi, strălucitori?! Numai că ea vedea… Şi încă cum!

În seara aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, Miriam simţi ceva pentru bărbatul care cîştiga jocul de-a piraţii Selenei în maniera aceea nemaivăzută şi plecă după el.

Şi ea cîştiga adesea bani la jocurile astea, nu ştia cum, nimeni nu putea da o explicaţie coerentă acestui fapt. Miriam, pur şi simplu, făcea mutările cîştigătoare. De fapt, din asta trăia. Şi din ghicitul în ecrane. Restul… cu bărbaţii… Zău! Miriam nu era o prostituată. Oricine putea confirma asta.

Strada era pustie. Ochii arşi ai lui Darkovski dibuiau drumul ca prin ceaţă. O ceaţă albastră, colorată de soarele nocturn. Mergea greu. Respira greu. La o intersecţie se poticni. Cît pe-aci să cadă. Din dreapta se auzi şuieratul unui vehicul. În aceeaşi secundă, Miriam sări în mijlocul străzii, îl săltă pe umerii ei firavi – cel puţin aşa păreau – şi sări pe trotuar. Acolo îl rezemă de un perete.

— Mulţumesc.

Ea nu zise nimic. Nu-i mai spusese nimeni asta pînă acum. Nici măcar cei pe care-i culegea de pe drumuri şi îi lăsa să… Ea nu zise nimic.

— Cine eşti tu?

— Eu sînt Miriam. Am coeficientul de inteligenţă 10 pe diagrama Sorr. Cum ţi-a trecut prin cap mutarea aia de la urmă? Mie nu mi-a venit niciodată…

Hohotele lui, brutale, în noapte, ca un violator apărut de după perdea. În noaptea aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski rîdea. Rîsul lui creştea în putere, se ridica încet, profitînd parcă de materialitatea ceţii, se căţăra pe ea, se întindea deasupra oraşului, deasupra Zonei, peste Joc. Spărgea convenţiile. Jocul nu mai era totul pentru el. Vadim Darkovski, colonelul-programator, jucătorul, putea cîştiga, putea pierde. Pentru el, asta nu mai avea aşa mare importanţă.

Şi totuşi… Cineva trebuia să cîştige, nu? Dacă bătrînul avea dreptate? În cazul ăsta… Harrington are nevoie de ajutor. Dar cum să…

— Cum ajung în camera mea? Unde sînt?

Miriam se opri, dar nu ca atunci cînd te opreşti brusc în mijlocul străzii, ci ca atunci cînd parcă timpul şi spaţiul încremenesc. Miriam era un

icon, o siglă, un semn desenat în aer. Apoi ochii i se deschiseră mari, mari şi nu mai erau înceţoşati, dimpotrivă, deveniseră strălucitori şi vii, prin pupilele lor se vedea ca printr-o fereastră zbaterea timpului, fîlfîitul, apoi totul deveni spaţiu, coordonate şi, la fel de brusc cum începu totul, Miriam se linişti.

Îl ridică pe Darkovski, îl făcu să se sprijine de ea şi porni hotărîtă într-o direcţie anume.

La capătul drumului se afla camera cenuşie a colonelului.

Cel de-al doilea helpaş era o grămăjoară de scrum în faţa unui ecran pe care se înşirau toate porcăriile pămîntului şi încă ceva pe deasupra. „Felicitări" din partea „colegilor".

În schimbul unuia dintre simulatoarele distractive – cel cu vînzătoarea de ţigări – Agenţia de Livrare a Helpaşilor îi trimise un al treilea asistent. Acesta avu o ezitare cînd dădu cu ochii de Miriam, dar jucătorul îi făcu semn să intre.

— Las-o, n-o băga în seamă. Ea nu există. E doar o hologramă.

Helpaşul uită pe loc de Miriam şi îl conectă pe colonel la terminal. Apoi se identifică şi el.

— Excelenţa Sa e gata.

„Excelenţa Sa e gata". Îi suna cunoscută vocea. Dar de unde? De cînd?

— Ne-am mai cunoscut cîndva?

— Nu, Excelenţă – răspunse helpaşul, sigur de el, plimbîndu-şi degetele pe cîteva taste cu o tandreţe pe care colonelul o mai văzuse undeva, cîndva… dar unde?

— Giovanni! Tu eşti? Tu eşti, aşa-i? Sînt eu, Vadim, nu mă recunoşti? Darkovski…

— Am recunoscut-o pe Excelenţa S,a dar n-am îndrăznit să…

— Fugi, bă, de-aici, cu Excelenţa ta! Cînd fumam aceeaşi ţigară şi iubeam aceeaşi femeie…

— Am crezut … Am sperat că Excelenţa Sa a uitat toate astea…

— Cum să uit, mă, că toată şcoala…?! Apropo…

La apariţia mesajului de avertizare pe display, helpaşul luă poziţia regulamentară în prezenţa unui colonel însă Darkovski îl linişti. Sau, cel puţin, încercă.

— Tu n-ai de ce te teme, nu ţi se mai poate întîmpla nimic… Mai rău decît helpaş… Hei, dar cum se face că…?

— Totdeauna am fost mai puţin talentat decît Excelenţa Sa. Dar am fost şi eu jucător după terminarea şcolii. Aproape un an am jucat pe un calculator regional, apoi am fost promovat pe Central. Aveam grad de căpitan cînd…

Îi venea greu să spună. N-ar fi trebuit s-o facă şi totuşi… Ce e mai puternic decît mîndria celui învins?

— Chiar Excelenţa Sa m-a… Mi-am dat seama atunci că n-am suficientă forţă şi n-am vrut să mai continui după pierderea gradului. M-am retras. Dar n-am putut sta departe de Joc. Ştiţi cum e. Te roade pe dinăuntru, te macină, te… Începusem să-i invidiez pînă şi pe helpaşi.

Aruncă o privire în colţul unde, imobilă, ca un element de decor, stătea Miriam. Doar ochii îi erau vii. Vedeau. Înregistrau.

— Aşa că… Vedeţi? Se poate şi mai rau. Am făcut tot posibilul să pot fi helpaş. Un an am trăit pe Nova Tortuga. Am avut noroc, am cîştigat ceva bani, m-am ţinut departe de femei şi… Numai operaţia de implementare a privirii cît m-a costat… Trebuia să apar în faţa unei comisii…

— Da, e… e foarte frumoasă. Adică naturală. Îmi pare rău, n-am ştiut. Am fi putut lupta împreună. Sper că nu-mi porţi pică.

— Nu, deloc, pentru că tot datorită Excelenţei Sale am obţinut postul ăsta. Ştiţi… Excelenţa Sa să nu se supere, dar un jucător căruia i-au murit doi helpaşi… Cu greu mai poate găsi altul. Am profitat de situaţia asta.

Un al doilea mesaj apăru pe display însoţit de un semnal sonor.

Helpaşul se întoarse la locul lui, un pas în spatele jucătorului. Colonelul apelă programul de Bursă.

Preţurile crescuseră uluitor. Epoca Speculei de-abia începuse, dar Vadim Darkovski avea s-o afle mai tîrziu, mult mai tîrziu.

Sau n-a mai aflat-o niciodată. Cine poate şti?

Punctajul lui se diminuase considerabil. Se mai afla încă în Joc numai datorită sacrificiului celui de-al doilea helpaş şi răspunsului implicit pe care-l generase de la început, că va continua Jocul în orice condiţii, cu orice grad. Era maior şi Irsilia nu-i mai aparţinea. Figura printre navele colonelului Emanuel Harrington care, între timp, reuşise să lovească doi generali. Unul dintre ei rămăsese în Joc cu grad de maior, aservit învingătorului, iar celălalt fu eliminat.

Darkovski plăti – tot cu puncte, consecvent principiului său – preţul pentru informaţiile despre Harrington şi cei trei generali rămaşi.

Căută destul de mult nava lui Watson, ajuns căpitan între timp, şi îmbogăţi psihograma cu datele de ultimă oră ce trebuiau depuse în banca de informaţii.

Apoi se fixă pe coordonatele Oraşului Bucuriei, dar acesta nu mai era acolo unde-l ştia. Defazajul! Cum de uitase?! Mai trebălui puţin la formarea codului de acces în oraş, simţindu-se ca pe vremea intrării sub cupola Veneţiei sau ca în jocurile copilăriei, cînd învăţase de la Marty cum se face un burghiu de spart codurile defazate. După cîteva rotaţii reuşi să găsească poarta oraşului, iar forţarea codului de acces, schimbat între timp, fu o nimica toată pentru el, cel care a copilărit în preajma unor spărgători de coduri ajunşi celebri. Celebri? De ce? Pentru că au spart banca oraşului cînd erau copii sau pentru că, mai tîrziu, au lucrat la proiecte militare şi chiar la jucăria aia care… Jucărie? Ce jucărie? Cum jucărie? Jocul, sigur că da, Jocul! Cum de nu-i venise în cap pînă atunci?

Marty, o, Marty!

Şi maiorul Darkovski aruncă, de curiozitate, în spaţiul oficial, numele fostului său tovarăş de joacă, bazîndu-se pe orgoliul nemăsurat al aceluia. O turmă de programe de control se aliniară frumos, aşteptînd parcă să fie decorate sau mitraliate. Însă Darkovski n-avea timp nici pentru una, nici pentru alta. Intră în Oraşul Bucuriei cu emoţie, dar şi cu puţină teamă. Oraşul era la fel cum îl ştia. Stimulentul la fel de bun. Simulatoarele îşi repetau rostogolirea ciclică. Doar foştii lui aserviţi lipseau. Fuseseră eliminaţi? Oraşul Bucuriei era un oraş al nimănui, cîteva porţi la o întretăiere de drumuri, porţi care nu serveau la nimic dacă nu erau făcute pe măsura celui care voia să intre, dacă acela nu ştia cum să intre pe ele. Simulatoarele nu erau valide în afara apartenenţei la efectivele lui Darkovski. Maiorul se felicită în gînd pentru această idee, apoi plecă, cu oraş cu tot.

Reveni în Joc şi ecranul se îndolie, anunţîndu-i pierderea unei nave.

Nu-i nimic. Am să v-arăt eu cine e Vadim Darkovski!

Ceru inventarul navelor. Mai avea destule. Pe una dintre ele, ceva nou. O psihogramă căreia îi lipsea însă ceea ce toate psihogramele create de el sau de aserviţii lui aveau. Se înveseli.

Progresăm, progresăm! A cui o fi?

Intră în psihograma care, evident, era o bancă de informaţii. Cam primitivă. Descifră pînă şi numele proprietarului: maior David. Cine dracu’

mai era şi ăsta? Parcurse în fugă conţinutul şi, într-un ungher, găsi şi decodifică acest şir: SI VIS PACEM PARA BELLUM.

Deci nu era singurul contactat de bătrîn… Mai ştiau şi alţii că nimeni nu trebuie să cîştige. Nici un om. Sau poate că Ivory nu era decît o rotiţă dintr-un angrenaj… Nu. Harrington era creaţia lui, deci el pusese totul la cale. El îl racolase şi pe maiorul David.

şi pe mai cîţi? Cîţi mai ştiau?

Tot scormonind psihograma, mai găsi ceva: individul avea un plan ingenios de distrugere a unuia dintre generali.

Bun…! Atunci… fie!

Şi aşa luă naştere primul complot al jucătorilor împotriva Jocului, împotriva celor care l-au creat.

Trimise spre maiorul David o navă-cadou, burduşită cu mai multe programe explozive din rezerva lui pentru ocazii speciale. *Focul de artificii*. Nu-şi divulgă numele, nici intenţiile. Spera ca destinatarul să facă deosebirea între un cal troian şi o navă-cadou. Dacă nu, însemna că nici nu merită efortul.

Gata. Era timpul să se predea învingătorului. Nu mai pierdu vremea şi pregăti solul.

— Giovanni, tu ai copii?

— Am unul. Excelenţa Sa este foarte amabil…

— Atunci, uite…

Şi maiorul-programator Vadim Darkovski trimise un pîlc de nave spre unul dintre generalii rămaşi. Navele înaintau în formaţia numită „girafa“ cînd, la un moment dat, între ele se infiltră o „muscă“ şi totul explodă. Bîzîitoarea reuşi din prima încercare să facă să intre în rezonanţă cele şapte nave. Spaţiul Jocului se umplu de cîntece şi chiuituri, „girafa“ părea mai mult un alai de nuntaşi, navele parcă se rugau să fie reperate şi distruse. Al dracului virus! De unde-o fi apărut? Dar parcă era timp de răspuns la întrebări?

Giovanni, cu mîinile întinse, cu degetele răşchirate, se îndreptă spre calculator. Clipa lui venise. Parcă prea repede.

— Nu! – îl opri Darkovski. Asta e tot ce am putut face pentru tine.

Suna ca o frază de film prost, dar şi filmele proaste tot despre adevăr vorbesc. În felul lor.

Pe ecran, mîna helpaşului culese navele, le stabiliză, apoi totul se linişti. Doar mîna rămase tremurînd, apoi începu să cadă şi după ea umărul

şi gîtul şi faţa lui Giovanni schimonosită de durere, de groază.

Helpaşul căzu în spaţiul Jocului, în hăul fără de sfîrşit şi fără întoarcere.

Adevăratul Giovanni, cel care stătea lîngă Darkovski în camera acestuia, se privea murind şi nu înţelegea cum, şi nu înţelegea de ce.

— Asta e tot ce am putut face pentru tine, repetă jucătorul. Copilul tău va primi drepturile pentru accident mortal în timpul Jocului. Voi confirma accidentul pe care l-am simulat. Dar asta o ştim numai noi doi, că a fost simulat.

— Da, dar… Nu înţeleg… Şi cu mine cum rămîne?

— Tu eşti mort. Aşa că… Ce să-ţi spun? Bucură-te şi tu de viaţa asta. Ia-o de la capăt. Nu mulţi au ocazia să trăiască de două ori. Poate de data asta vei avea mai mult noroc.

Darkovski se întoarse cu faţa la ecran. Giovanni nu mai exista nici pentru el.

— Miriam! strigă. Vrei să fii helpaşul meu?

Miriam se ridică din colţul în care se prăvălise şi se apropie.

— Nu ştiu ce înseamnă helpaş, dar dacă aşa vrei tu, eu sînt de acord.

— Atinge cu palma zona aia albă din perete. Trebuie să te înscriu oficial în Joc. Aşa. Acuma stai lîngă mine. Atîta-ţi cer.

Pe ecran, navele îşi continuau drumul. Din prima se desprinse un cîrd de vectori cercetaşi. Unul dintre generalii rămaşi în Joc se odihnea. Era în STAND BY de vreo zece minute. Ghinionul lui! Parametrii de funcţionare ai Jocului erau astfel setaţi încît pe durata acestei pauze jucătorul să dispară total de pe ecrane, din memorii. Numai că cercetaşii lui Darkovski nu puteau fi păcăliţi de STAND BY. Aşa erau ei făcuţi. Pentru asta.

Şi coordonatele trupelor lui Kalin, generalul ales, se iviră într-un colţ al ecranului. Era ca o invitaţie la nuntă. Felicitările, masa şi dansul…

Mamă, ce mai dans o să fie!

Însă pînă la momentul dansului Darkovski fu nevoit să recepţioneze un nou potop de „simpatii“ din partea celorlalţi jucători, „cu fericita ocazie a pierderii celui de-al treilea helpaş“.

Sosise timpul ca Vadim Darkovski să-şi încheie cariera de jucător. Solul pregătit fu trimis spre colonelul Emanuel Harrington. Era un program de protocol, simplu, curat, fără volănaşe, fără ciucurei, şi purta cu el, în încheierea mesajului-tip de predare, cuvintele auzite de la Ivory în limba

aceea veche despre care nu se mai ştia aproape nimic, doar cîteva fraze, dar care aparţinuse cîndva stapînilor lumii.

(1987)

JOCURILE OLIMPICE ALE RĂZBOIULUI

VOCE DIN OFF:

Welcome to the Olympic War Games! Distanţele de la Centrul de Coordonare şi Control pînă la cele mai îndepărtate colţuri ale Zonei Olimpice, umiditatea atmosferei, amplasarea căilor de acces şi a tribunelor destinate spectatorilor, numărul acestora pentru fiecare sector, toate s-au transformat în cifre, coduri, parametri pentru aparatul care se cheamă, atît de banal, modulator de voce. Şi cuvintele crainicului se ridică deasupra Zonei, ca o cupolă sonoră, de toţi auzită.

Sosiţi devreme, chiar prea devreme, pentru a-şi ocupa locurile, pentru a mai surprinde ceva din pregătiri, din culisele afacerii – toată lumea ştie că Olimpiada este una dintre cele mai prospere afaceri ale acestor ani – primii spectatori s-au împrăştiat deja în Zona Olimpică. Par o vietate imensă, cu mii de picioare, cu mii de ochi, aflată într-o metamorfoză continuă, o vietate fluidă, vîscoasă, care curge pe căile de acces formînd adevărate estuare în faţa porţilor pentru ca apoi să izbucnească dincolo de ele, mereu mai încolo, pînă spre marginile acestui teritoriu al Jocurilor, margini care, totuşi, există.

Fiecare nou sosit aude Vocea Dorită, decodificată de modulator după scrutarea subconştientului şi un zîmbet de mulţumire îi destinde chipul, semn că totul este OK.

Welcome to the Olympic War Games! aud unii vocea leneşă, alintată, cu un puternic accent franţuzesc al vreunei Lo-Lo, Clo-Clo, Frou-Frou, Jou-Jou pierdută în amintirea unei nopţi pariziene. Desigur, aceştia trebuie să fie tehnicienii care, făcînd parte din echipa Companiei JORTH, au asigurat transmisiunile tele şi holo de la precedenta ediţie a Olimpiadei, de la Paris. Feţele lor, concentrate asupra activităţilor pentru care sînt plătiţi să

muncească şi nu să se hlizească, se hlizesc totuşi, nostalgia fiind ceva uman şi comun, mai ales cînd e vorba de Paris.

Welcome to the Olympic War Games! aud spectatorii cei mai tineri vocea blîndă a bunicii şi parcă o şi văd oferindu-le fructe de mango sau criopere pe care şi le procură apoi singuri de la automatele de care te izbeşti la tot pasul.

Welcome to the Olympic War Games! mai poate fi auzită vocea fermă, tunătoare, a unui bărbat obişnuit să dea ordine, plin de el şi, probabil, plin şi de bani.

Welcome…

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

— Hei, porumbeilor, bine aţi venit la cea de-a şasea ediţie a Jocurilor Olimpice ale Războiului! Aeronavele noastre confortabile vă aşteaptă. Posesorii de tichete galbene sînt rugaţi să se îndrepte spre poarta UNU, iar amatorii de detalii, fericiţii posesori ai tichetelor verzi, spre poarta DOI, unde se află aeronavele dotate şi cu receptoare individuale.

Reporterul se întoarce spre regizorul transmisiei, aparatul fixat în ureche i-a dat semnalul, zîmbet profesional, şi:

— Bună ziua sau bună seara, dragii mei, al dumneavoastră Carmin Philips vă urează o vizionare plăcută a emisiunilor noastre de la Jocurile Olimpice.

OK – regizorul îi face un semn amical, încurajator. Dă-i drumu', bătrîne! Bagă text!

— Dar pînă la ora de începere a întrecerilor, Compania JORTH vă prezintă Monumentul Olimpic, în care arde flacara olimpică aprinsă de celebrul atlet Marius Dandy Ho, cel care, în urmă cu două luni, a spulberat pur şi simplu toate recordurile olimpiadelor de pînă acum, cîştigînd nu mai puţin de nouă probe. Faptul a făcut ca Federaţia Planetară a Sporturilor să avanseze propunerea ca lui Marius Dandy Ho să i se decerneze oficial titlul de cel mai bun atlet psi din toate timpurile. Dar asta trebuie s-o aprobe şi Guvernul, aşa că, să revenim. Aveţi pe ecrane momentul solemn al aprinderii flăcării. Şi acum, vă rog să observaţi cu atenţie forma Monumentului Olimpic, ca o cupă de şampanie. Se spune că primele olimpiade care au avut loc în antichitate, şi chiar mai demult, în antichitatea timpurie, se desfăşurau pe terenuri de această formă. Interesant, nu? Acum, în dreapta, vedeţi clădirea Centrului de Coordonare şi Control şi pe terasa

de deasupra, cele 284 de însemne heraldice ale etniilor participante. Da. Tot clădirea Centrului, sala de mixaj, salonul de recepţii, una dintre sălile unde au loc conferinţele de presă – distingeţi în fundal ecranul de comunicare… Și acum mă vedeţi pe mine. Hello! Aici Carmin Philips, vă vorbesc din Zona Olimpică.

VOCE DIN OFF:

Alţi aproximativ două miliarde de locuitori ai planetei se grăbesc spre zonele de locuit pentru a prinde acasă începutul întrecerilor. Cei mai zoriţi sînt cei care au scăpat deschiderea oficială a Jocurilor, întrucît astazi se va relua discursul inaugural în care unul dintre cei doi copreşedinţi ai Uniunii Planetare a strecurat şi obişnuitele aluzii politice, fără de care actul oratoric respectiv ar fi ca o mîncare pentru diabetici.

DICŢIONAR:

Mîncare pentru diabetici – arhaism. Mîncarea destinată bolnavilor de diabet.

Alimentaţie diabet – morcov fiert.

Discursul… ca un morcov fiert.

Interpretări: comunist, moale, lung.

VOCE DIN OFF:

Controlorii de trafic primesc datele de la observatorii amplasaţi pe şosele, autostrăzi, pasaje, rute aeriene, le mestecă bine în malaxoarele electronice ale creierelor lor, calculînd şi transmiţînd înapoi observatorilor timpi de acces, traiectorii, timpi de aşteptare, stive.

RECLAME:

Compania WELLSIT vă informează că aeronavele destinate spectatorilor celei de-a şasea ediţii a JOR vă aşteaptă. Confort garantat. Fiecare loc este dotat cu monitoare personale care pot fi reglate pentru detalii – dar numai dacă vă număraţi printre fericitii posesori ai tichetelor verzi. Dacă nu, agenţiile noastre vă stau la dispoziţie zi şi noapte. Codul de acces în baza de date: JOR – 125320. Nu uitaţi să menţionaţi numărul dumneavoastră de cont.

După ocuparea locurilor, aeronavele vor fi stabilizate deasupra sectoarelor, la o înălţime optimă pentru fiecare probă.

Vizibilitate perfectă!
Procuraţi-vă din timp bilete!

VOCE DIN OFF:

Roboţii de luat vederi sînt amplasaţi în toate sectoarele în care se desfăşoară întreceri de cîmp. Fac parte din decor sau, de multe ori, înlocuiesc un sportiv căzut împrumutîndu-i înfăţişarea. Deşi toată lumea ştie de ei, nimeni nu trebuie să-i localizeze, mai ales luptătorii, pentru a nu falsifica întrecerile. Şi aşa, în ultima vreme, se simte cam des mîna maeştrilor coregrafi!

Roboţii oferă imagini celor curajoşi, detaliştilor, amatorilor de senzaţii tari. Dar cîţi sînt aceştia…?

Ei bine, sînt destui. Nu toată ziua poţi vedea cum lîngă tine îi pocneşte unuia capul datorită gazelor hiperpresive. Sau să-l vezi pe altul încolăcit de o tirapă, transformat într-un soi de arteziană care împroaşcă cu sînge şi bucăţi de carne şi oase.

Palpitant, nu? Deşi cu greu pot fi înţeleşi cei care preferă imaginile transmise de aparatura injectată direct în miocardul sportivilor.

Dar fiecare cu plăcerile lui, mai mult sau mai puţin legale. Cu plăcerile pe care şi le poate plăti.

Costul imaginilor oferite de roboţii de luat vederi sau de miocamere a crescut enorm la această ediţie datorită şi numeroaselor accidente suferite de aparatura care nici ea nu este prea ieftină. Mulţi roboţi sînt distruşi în toiul luptelor, iar despre miocamere, ce să mai vorbim, e clar că odată cu moartea purtătorului, ele sînt scoase din circuit.

Dar acesta este riscul pe care Compania JORTH şi-l asumă pentru dumneavoastră.

RECLAME:

Compania JORTH a amplasat pentru dumneavoastră nu mai puţin de 500 roboţi în sectorul 7, unde se desfăşoară bătăliile de cîmp. Pentru numai două sute de dolari veţi avea la domiciliu cele mai impresionante dezlănţuiri ale fanteziei belicoase contemporane!

Nu uitaţi: Compania JORTH are ca deviză *Totul pentru client*!

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

Hello, va mai amintiţi de mine? Carmin Philips, din Zona Olimpică, într-a patra zi a întrecerilor. Ne aflăm în Sectorul 7, unde a debutat ca disciplină olimpică Bătălia de Cîmp. Astăzi veţi urmări imagini de la ultimele întîlniri din cadrul exerciţiilor impuse, iar de mîine veţi asista la exerciţiile liber alese care, sperăm, vor da întreaga poezie a Olimpiadei.

În aceste momente se procedează la tragerea la sorţi pentru primul meci. Se întîlnesc echipele reprezentative ale etniilor franceză şi engleză, veşnice rivale pe toate terenurile, în toate competiţiile.

Spectatorii aflaţi în aeronavele situate deasupra sectorului 7 au fost deja anunţaţi şi îmi fac datoria de a vă anunţa şi pe dumneavoastră, stimaţi receptori: Compania JORTH a lansat un concurs dotat cu premii în bani, obiecte ale victimelor şi autografe ale supravieţuitorilor. Proba de concurs este tema meciului.

Deci: Ce bătălie din istoria omenirii constituie tema acestei întîlniri sportive? Care au fost combatanţii şi perioada, dacă se poate chiar anul exact, în care a avut loc? Răspunsurile se primesc în baza de date special creată de Companie. Codul de acces: JORTH-10255.

Căpitanii celor două echipe se află tot la Juriu, primind informaţii despre numărul combatanţilor, arsenalul, aparatura şi poziţiile de pe care vor începe lupta. În funcţie de temă se dau amănunte şi despre primele desfăşurări de trupe în care moartea este doar simulată – nu şi rănirea însă – specificîndu-se momentul din care căpitanii echipelor vor avea toată libertatea de mişcare, momentul relaxării. De aici înainte pregătirea teoretică tehnico-tactică, dar şi cunoştinţele de istorie îi pot duce pe fiecare la victorie sau la înfrîngere. De aceea, în mod obişnuit, căpitanii sînt foarte buni istorici, mulţi dintre ei avînd studii de specialitate, lucrări publicate etc. Vînătoarea de căpitani este încă una dintre afacerile înfierate cu toate prilejurile de către Academia de Ştiinţe, racolarea istoricilor sărăcind-o foarte mult la acest capitol. Dar au şi managerii dreptatea lor: nu-i totuna dacă ştii sau nu că eşti comandantul trupelor irakiene în Bătălia Golfului sau… Deşi au fost cazuri. Nu mai departe decît în turneul preolimpic un căpitan care pusese accentul doar pe pregătirea strict militară, avînd poziţiile şi trupele lui Octavianus în Egipt, s-a comportat ca Sinan Paşa la Călugăreni. E drept că nu şi-a pierdut dinţii, dar a pierdut meciul deşi fusese favorizat de tragerea la sorţi.

În timp ce vă povesteam aceste mici întîmplări care, desigur, vor rămîne în anecdotica tinerei discipline olimpice, căpitanii celor două

reprezentative au intrat pe teren. Sportivii francezi sînt costumaţi…

Dar nu, asta dumneavoastră trebuie să ghiciţi, pentru a putea răspunde la concursul Companiei JORTH.

Primele acţiuni se desfăşoară conform scenariului istoric, încă n-a sosit momentul… Da, bine, mulţumesc.

Dragi prieteni receptori, din studio mi se aduce la cunoştinţă că, deocamdată, sînt mai interesante comentariile spectatorilor din nave decît ceea ce se întîmplă pe teren, aşa că, timp de două minute, veţi urmări cîteva imagini de interior.

COMENTARIILE SPECTATORILOR:

— A, e clar. Bătălia de la Philippi. Uite, acolo o să facă joncţiunea cu…

— Fugi d’acia, cum o să fie…? Mai studiază, mai citeşte înainte să vii la meci… Ar trebui să se dea biletele pe bază de test de cunoştinţe, nu să vină toţi idioţii…

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

Ne pare rău că vă răpim plăcerea acestor dialoguri inedite şi amuzante, dar întrecerea a ajuns în faza de relaxare. Ce-aţi zice de puţin sonor pe direct?

— Tu crezi că ăsta-i singurul lucru pe care îl am de făcut? Să mă plimb toată ziua prin noroaiele astea şi să-ntreb unde-i Grouchy, unde-i Grouchy?

— Aşa a făcut şi Napoleon, căpitane…

— Da. Şi a pierdut. Ei bine, eu n-am chef. Francezii puteau învinge la Waterloo şi sînt hotărît să le-arat eu, mama lor de…

— Cheamă-l prin telepat.

— Ce, eşti tîmpit? Vrei să ne descalifice? Du-te mai bine şi aşteaptă ordinul meu. Auzi? Să nu ataci pînă nu-ţi spun. E clar? Să nu cumva să faci şi tu ca idiotul ălălalt că-ţi arunc proteza cerebrală! Trebuie să fie o cale…

*

Peste drum, gemînd, se va prăbuşi o clădire. Cei patru bărbaţi din faţa ecranului nu vor fi impresionaţi. Zilnic se vor prăbuşi cîteva clădiri îngroşînd stratul de moloz care, treptat, va acoperi străzile. Zgîriindu-le.

Rănindu-le. Întristîndu-le. Dar toate acestea vor face parte integrantă din viaţa celor patru, vor fi o obişnuinţă, o obişnuinţă… Omul este un animal adaptabil, lucru valabil şi acum, şi mai tîrziu, adică atunci…

Cel mai bătrîn dintre ei se va ridica de pe podea strîngîndu-şi cu un gest grăbit, umil, zdrenţele în jurul trupului, mîngîind podeaua, liniştind-o, încurajînd-o, apoi va păşi prin spărtura din zid în camera cealaltă. Acolo va căuta ceva prin mormanul de obiecte din metal, plastic sau criorg scurmînd cu băţul în grămadă, căutînd, căutînd… Camera va avea cîteva convulsii nu tocmai corect executate, scurmatul îi va face rău, duse vor fi vremurile în care acelaşi gest era unul aducător de plăcere.

La parterul blocului se va auzi un urlet pe care cei patru, dar şi clădirea, îl vor identifica uşor, cine nu va recunoaşte glasul Celor Liberi? Se vor repezi cu toţii spre intrarea în apartament pe care o vor acoperi cu saltele pe jumătate arse, cu piese care înainte alcătuiau aparate umanoide, cu molozul adunat grijuliu în interior. Peretele va încerca şi el să se strîngă în jurul locului în care, altădată, era uşa.

Dar nu va fi de ajuns. Toate acestea vor fi spulberate într-o clipă şi cei doi Liberi vor pătrunde înăuntru urlînd şi rotind bîtele deasupra capetelor. Pînă vor da cu ochii de ecranul pe care se vor mai derula încă imaginile document ale acelor vremuri de mult trecute, cînd civilizaţia umană era în plină înflorire, cînd…

Cîţiva sportivi francezi, pe post de cavalerişti, se vor apropia în goană, strigînd şi agitîndu-şi săbiile, direct spre robotul de luat vederi, spre cei doi Liberi care se vor holba la ecran îngroziţi, terorizaţi de strigăte, de iureşul cailor, şi vor face ceea ce oricine, în locul lor, ar găsi de cuviinţă să facă: urlînd, agitînd bîtele, se vor năpusti asupra ecranului zdrobindu-l. Zdrobindu-l. Apoi, în liniştea ce se va lăsa, unul dintre ei va rînji, după care va horcăi din gîtlej ca şi cînd ar rîde, şi poate chiar aşa va fi, apoi va articula:

— Eu… om. OM!

Şi, mîndru de el, de puterea lui, de rasa din care face parte, va părăsi apartamentul, strecurîndu-se prin deschizătura făcută puţin mai înainte în grămada de obiecte din faţa intrării. Celălalt îl va urma după ce, cu o lovitură puternică, va sfărîma ţeasta bătrînului…

Urletele celor doi se vor mai auzi o vreme în interiorul clădirii, apoi în stradă, în timp ce bărbaţii rămaşi în încăpere, vii, se vor apropia de cel căzut

şi vor rămîne mult acolo, privindu-i chipul chinuit şi braţul terminat cu pumnul strîns, ridicat în sus, în sus…

Ca o ameninţare? Ca un strigăt de neputinţă?

Cine poate şti?

(1987)

MIREASMA TÎRZIE A MORŢII

La capătul privirii, din pămîntul carbonizat, ostil, se ridica orașul. Era ca o mînă a pămîntului, cu degetele rășchirate, zvîcnind către cerul cenușiu-metalizat de deasupra. Un val de pămînt îl înconjura ca o brățară, ascunzîndu-l privirilor celor ce veneau din pustiu.

1. MESAGERUL

În automobilul care se apropia, Thor Venghis își rememora mesajul cu care fusese trimis. Trăgînd cu coada ochiului spre radiometru află că nivelul radiațiilor era normal, chiar puțin sub ultimele valori oficiale de care avea cunoștință. Asta îl făcu să răsufle ușurat pentru că instalația de cîmp antiradiant tot nu funcționa. Apoi își concentră atenția pe ecranul din mijlocul bordului. Pentru a afla cîte ceva despre val – amplasare, dimensiuni, compoziție – încercă să se folosească de comenzile afișate, dar imaginea se dereglă. Suci puținele butoane care nu erau înțepenite, doar-doar va reuși să restabilească contactul vizual. Pînă la urmă renunță și, furios, începu să izbească cu cizmele în bordul imens, strivind butoane, taste, leduri… Ca de obicei în astfel de situații, și de astă dată minunea se petrecu. Imaginea valului reveni dîndu-i posibilitatea să-și reia studiul. Mai învîrti niște butoane și elimină baleiajul. Apoi, cu ajutorul comenzilor cunoscute, porni în căutarea unei intrări în oraș.

„Poate nu e pe partea asta.“

Opri vehiculul, coborî și urcă din nou, printr-o ușă laterală, în spațiul din spatele scaunului. Începu să cotrobăie prin cutii, lăzi, lădițe, truse,

deranjîndu-le din locul lor, trîntindu-le. Coborî din nou. Se scotoci prin buzunare, prin multele buzunare și, într-un tîrziu, scoase de undeva, de sub un fel de pulover, o cîrpă. Cîndva, se prea poate să fi fost albă. Se urcă apoi pe capotă, apucă antena și o îndoi, aducîndu-i vîrful la nivelul lui. Legă cîrpa de antenă, îi dădu drumul și privi o vreme cum vibrațiile ei făceau cîrpa să fîlfîie chiar și în absența vîntului. Apoi coborî, intră în vehicul și porni. Intenționa să dea ocol valului, în căutarea intrării. Trebuia să fie una.

Dar nu era.

Thor Venghis se apropia de val în vehiculul lui cam ciudat, care nu semăna cu nimic, dar avea cîte puțin din toate și încă ceva pe deasupra, știa el ce…

2. ORAȘUL

— Vine cineva! Vine cineva!

Cuvintele făcură înconjurul orașului, măturînd străzile, strecurîndu-se printre Veșnicii care-și făceau plimbarea obișnuită, izbindu-se de pereții clădirilor, ajungînd pînă în cele mai ascunse cotloane. Santinela care strigase coborî în fugă trei din cele cinci etaje ale clădirii prăvălite într-o rînă, transformată în turn de pază, dar, amintindu-și consemnul care interzicea cu desăvîrșire părăsirea postului, se opri.

Prea tîrziu. Se ciocnise deja de Comandantul orașului care, gîfîind, icnind, transpirînd, urca scările, urmat de întreaga suită, membrii Consiliului, secretare, funcționari, gură-cască și chiar un individ care ținea în brațe un miel pe jumătate jupuit. Picioarele mielului atîrnau ca șase bucăți de sfoară putrezită, împrăștiind un miros greu și persistent, împiedicîndu-i pe cei aproximativ două sute de cetățeni cîți mai erau în alai să-și urmeze Comandantul. Se opriră la intrarea în turn.

Ce vine? Cine? De unde? Și încotro se îndreaptă?

Ridicaseră valul în jurul orașului pentru că dincolo nu mai era nimic. Aici era totul, adică orașul, ei. Delimitaseră Totul de Nimic, prin acel val în care îngrămădiseră tot ce era de prisos: resturi de clădiri, deșeuri, gunoaiele zilnice.

Și iată că de dincolo, din Nimic, se arăta ceva gălbui. Ceva sau cineva. Nimicul nu era gol, asa cum crezuseră atîta timp. Așa cum li se spusese. Nu era Nimic.

Din spațiul ferestrei, Comandantul privea printr-un binoclu. Văzu arătarea care se apropia pieziș de val, zări chiar și pînza cea albă care flutura deasupra a ceea ce părea o mașină. Zîmbi, ca unei amintiri de demult. Se gîndi că 90% dintre locuitorii orașului nici măcar nu cunoșteau semnificația acelei pînze.

Oameni. Oameni! Dincolo mai trăiau oameni.

Cîteva cuvinte repezite, încălecate, unele nici măcar spuse în întregime, trimiseră pe cineva să aducă amplificatorul de voce pe care îl folosea Comandantul cînd își ținea discursul de Ziua Amintirii. Pentru el, acest aparat fusese una dintre cele mai plăcute reinvenții ale civilizației orașului. Nici măcar reinventarea televiziunii nu-l bucurase într-atît.

Pînă se întoarse cel trimis, Comandantul iși dezbrăcă vesta, o piesă de vestimentație inutilă, dar la care ținea foarte mult. O purta cu obstinație, ca și cînd ar fi așteptat mereu ceva, un anume moment, și iată că acum își dovedea, în sfîrșit, utilitatea. Puse santinela s-o lege de o bară de fier ieșită din peretele de beton în afară, lîngă locul ferestrei. I se spunea Fierul Comandantului, de cînd o altă santinelă fusese pedepsită pentru încercarea de a o smulge.

Gestul fu observat de dincolo, sau, cel puțin, așa părea, întrucît vehiculul se opri în fața valului, undeva în dreptul ferestrei. Apoi porni din nou, apropiindu-se și mai mult, opri. O portieră se deschise, însă foarte puțin, atît cît să permită unei mîini galbene să culeagă din praf ceva ce ar fi putut fi o păpușă. După asta portiera se închise și vehiculul se retrase în locul unde oprise inițial.

Curioasă manevră!

Nu coborî nimeni din arătarea aceea mișcătoare, dar auziră o voce pe care o întîmpinară cu strigăte de bucurie. Acestea fură preluate de mulțimea tot mai numeroasă strînsă la intrarea turnului. Apoi, pe măsură ce cuvintele se deslușeau, mulțimea se transforma într-o mare de liniște, întristîndu-se, îngîndurîndu-se, temîndu-se.

3. MESAJUL

Privirea lui Thor Venghis fu atrasă de o clădire dărîmată aproape în întregime. Zidul înnegrit o făcea să arate ca și cînd ar fi scăpat dintr-un incendiu. Dar ce nu era negru în lumea asta?! La ultimul etaj, ultimul rămas

oarecum întreg, parcă se mișca ceva. Apoi bănuiala deveni realitate cînd văzu o persoană gesticulînd. Ridică și el o mînă într-un început de gest. Nu exprima nimic, nu era nici de bine, nici de rău. Dincolo apărură mai multe persoane care parcă se certau între ele arătînd cînd spre el, cînd spre partea opusă, spre oraș probabil. Cînd tot grupul dispăru – dar nu de tot, Thor Venghis îi bănuia pîndind pe după golurile din zid, ferestre oarbe și înnegrite de fum – rămase atîrnînd în afară o cîrpă albă. Era mai mică decît cea legată de antena lui, dar parcă mai albă. Se îndreptă în direcția turnului și se opri în fața valului de pămînt, sub fereastra de unde, cu siguranță, era privit. După numai o singură lovitură de cizmă, precisă, artistică, imaginea reveni pe ecran. Putea vedea foarte clar valul, care nu era în întregime de pămînt, cum păruse a fi, de departe. Vedea portiere de mașini, uși de lemn, fragmente de mobilier, bucăți din foste obiecte de ceramică, sticlă, un pătuț negru, metalic, de copil, ceva ce aducea cu o bicicletă și, undeva, la cîțiva metri de val, stingher, un obiect sau ceva ce semăna a om, dar nu avea păr și îi lipsea un ochi. Porni vehiculul și merse cîțiva metri pînă ajunse la el. Își puse o mănușă galbenă, izolatoare și deschise portiera, însă foarte puțin, atît cît să permită mîinii să culeagă din praf obiectul. Îl puse într-un săculeț transparent și acționă sistemul de etanșeizare. Apoi se retrase în locul de dinainte și opri. Luă în mîini săculețul transparent și privi din nou creatura. Nu se mișca. Stătea acolo, așa cum o pusese el, cu capul dat pe spate, cu mîinile într-o poziție nefirească.

Ce-o fi? În minte i se învălmășeau imagini pe care nu știa de unde să le ia, nu reușea nici măcar să le delimiteze unele de altele și privirea îi alunecă spre stînga, odată cu săculețul de plastic, oprindu-se pe ecranul din nou înghețat. Privi trist butoanele sfărîmate, inscripțiile ezoterice de sub ele, pe jumătate șterse, tocite, reveni asupra ecranului și imaginea începu să se regleze singură, aducîndu-i iar sub ochi valul. Întinse mîinile spre cele cîteva taste de sub ecran și colimă valul, turnul, cîrpa, fereastra, omul care se uita la el prin binoclu. Mai privi o dată săculețul transparent. Îl neliniștea. Prea semăna a om creatura! Luă apoi săculețul, îl puse cu grijă în spate, cuplă microfonul prin stație și spuse:

— Locuitori ai cetății! Har și pace vouă din partea celui ce este, celui ce era și celui ce vine, cel dintîi născut din morți, Thornwald, stăpînul împăraților pămîntului. A lui să fie slava și puterea în vecii vecilor. Iată cuvintele lui adresate vouă.

Apăsă pe un buton și, între el și valul ce înconjura orașul, aerul luă forma acelui Thornwald, stăpînul împăraților lumii, și uriașa lui hologramă începu să vorbească:

Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul. Eu țin cheile păcii și îndestulării, dar și pe ale morților și locuinței morților. Pot dovedi aceasta lovind pămîntul nostru și el se va preface în piatră și tot ce mișcă deasupra lui va deveni umbră, iar ce se ascunde sub pămînt va deveni cenușă.

Pot, dar nu vreau.

Supuneți-vă puterii mele, măreției ei. Celor ce se vor supune le voi da să mănînce din pomul vieții care crește în grădina mea. Celor ce nu-mi vor fi credincioși pînă la moarte le voi da cununa vieții și nicidecum nu vor fi vătămați de a doua moarte.

Dar cei ce mi se vor împotrivi vor trebui să vegheze, căci voi veni ca un hoț și nu vor ști în care ceas voi veni peste ei. Și lovitura brațului meu îi va ajunge oriunde și va fi atît de cumplită, încît vor fugi de groază și vor cădea în groapă și se vor ridica din groapă prinzîndu-se în laț. Își vor căuta moartea și n-o vor găsi, vor dori să moară și moartea va fugi de ei.

Supuneți-vă! Și să nu aveți alt stăpîn în afară de mine. Să nu vă faceți chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sînt în ceruri sau jos pe pămînt. Să nu vă plecați înaintea lor și să nu le întrebuințați în folosul vostru căci eu, stăpînul lumii și al vostru, sînt un stăpîn gelos care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii pînă la al treilea și al patrulea neam al celor ce vin înaintea-mi cu supărare, dar mă îndur pînă la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile mele.

Odată cu ultimele cuvinte, imaginea lui Thornwald se risipi în aerul uscat și prăfos, ca și cînd n-ar fi fost niciodată. Dar ecoul cuvintelor lui mai făcea încă să vibreze trupurile celor din oraș.

Thor Venghis mai spuse:

— Acestea au fost cuvintele celui ce era, celui ce este și celui ce vine, Thornwald, stăpînul împăraților lumii. Vrednic este și vrednic să fie mereu de lauda și slava gurilor noastre. Să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria și cinstea.

Acestea fiind zise, Thor Venghis porni vehiculul lui ciudat și, urmat de un nor de praf, albastru parcă, se îndepărtă în direcția din care venise.

4. DE NEATINS, DE NEATINS

Mireasma tîrzie a morții se insinua pe străzile orașului. Veșnicii o spintecau cu umbrele lor, ca pe o ceață ce despărțea apele de uscat. Dar ei nu simțeau nici durere, nici bucurie, nici milă. Ei nu vedeau uscatul, nu vedeau apa. În fața lor se întindea doar Veșnicia.

Iar Veșnicia era, pentru locuitorii orașului, ca un quasar, detectat de toți, dar de neatins, de neatins.

5. STARE DE ASEDIU

Comandantul își îmbrăca vesta.

Cuvintele pe care tocmai le auzise parcă nu veniseră din aer, ci de undeva din adîncuri, din abisul ferecat al ființei lui, din altă viață poate. Nu ceea ce voiau ele să spună, nu asta îl speriase, ci sentimentul că veneau dintr-o altă viață a lui și din care viață să vină dacă nu din cea de dinainte de…?

Comandantul își îmbrăca vesta îngîndurat.

Toți erau îngîndurați.

Văzuse un om.

Mulți îl văzuseră. Îl și auziseră.

Ce să le spună tinerilor cînd îl vor întreba?

Convocă Adunarea Consiliului și ieși grăbit. Avea nevoie de timp, de puțin timp, să rămînă singur, cu gîndurile lui, cu amintirile… Credea că, după cele întîmplate, nu va mai fi nevoie niciodată să gîndească așa cum trebuia să gîndească acum. Credea, ani de zile a trăit cu această încredințare, că nu va mai fi nevoit niciodată să spună cuvintele pe care le-a mai spus cîndva…

Și, totuși, uite că venise ziua cînd trebuia să le spună din nou, în fața Consiliului, în fața orașului întreg.

— Cum să vă spun…?

Și, parcă găsind cuvintele acelea care nu voiau să-i vină pe buze din tainițele de unde le ascunsese, continuă hotărît:

— Vom fi atacați. Sîntem în primejdie. Dar vom lupta și vom învinge!

Chiar în aceeași zi, orașul, declarat sub stare de asediu, își începu pregătirile în vederea preîntîmpinării atacului pe care, nu se știa cînd, și

tocmai asta îi îngrijora mai tare pe membrii Consiliului, avea să-l dezlănțuie acel Torvag sau cum l-o mai fi chemînd.

Erau cercetate din nou toate clădirile care mai stăteau în picioare, încercîndu-li-se rezistența. Cele mai slabe, ca și cele care cedaseră unor teste mult peste limita entuziasmului, fură evacuate, dacă mai era cazul, apoi dărîmate. Materialul astfel recuperat era folosit la înălțarea și îngroșarea valului de apărare.

Iată că ideea acestui val, neînțeleasă cum trebuia la început de toți locuitorii, își dovedea utilitatea. Vechii partizani ai acestei idei se felicitau în gînd, pe stradă, în clădiri sau pe unde se întîlneau, pentru materializarea proiectului lor fără de care cine știe ce s-ar fi putut întîmpla. „Fără intrare, fără ieșire“, vechea deviză a constructorilor valului, renăscuse. Acele zile se derulau sub puterea cuvintelor: prin noi, pentru noi, numai noi.

În afara timpului în care dărîmau clădiri și înălțau valul, toți bărbații, începînd cu tinerii care de-abia împliniseră cincisprezece ani, erau prinși în activitățile de instruire pentru lupta corp la corp sau de deprindere cu armele, puține, de care dispunea orașul. Bătrînii, de care nimeni nu mai avea nevoie de mult, ajunseseră peste noapte la loc de mare cinste în viața publică, împărtășind tinerilor din experiența lor de luptători. O făceau cu durere, dar și cu o hotărîre care li se întipărise pe față, dîndu-le o aură de eroi, de învingători. Sau, cel puțin, așa li se părea celor tineri, sporindu-le încrederea în ei înșiși, în posibilitățile lor.

În urma apelului adresat întregului oraș, veteranii, văduvele celor căzuți în ultimul război, precum și alți cetățeni, voluntari, se prezentau la clădirea special destinată și predau armele păstrate cu grijă, cu sfințenie, ca pe niște relicve amintind ani, oameni, fapte, întîmplări. Se aduna aici tot ceea ce era armă sau doar părea a fi. Astfel, o femeie îmbrăcată în negru scoase dintr-o basma înflorată, împăturită cu minuțiozitate și legată cu o fundă mare, roz, un cuțit imens, maceta – îl alinta ea, și, cu sfielnic avînt, îl oferi Cauzei. Dar, după ce funcționarul notă într-un registru numele femeii, al obiectului, dimensiunile, modul de întrebuințare și anul fabricației, îl aruncă neglijent într-o ladă și cuțitul se prefăcu într-o pulbere fină… sau cenușă… sau așa ceva.

Un grup de adolescenți, care timp de trei zile făcuseră percheziții amănunțite în toate clădirile de pe strada lor, dărîmînd presupuși pereți falși, făcînd mobilele bucăți-bucățele, scoțînd bolnavii din paturi, sfîșiindu-le plapumele și pernele, plimbîndu-și degetele curioase, avide, nerăbdătoare

de descoperiri folositoare orașului prin toate ungherele pe unde privirile nu le puteau pătrunde, sau pe trupurile celor care păreau a se sustrage de la această acțiune cetățenească, au depus în fața ochilor exoftalmici ai aceluiași funcționar peste 238 kg material de luptă, plus o pereche de bretele din care se putea confecționa o praştie.

N-au fost singurii tineri care au înțeles că orașul avea nevoie de ei.

Unii duseră înțelegerea, devotamentul și curajul pînă acolo încît prinseră a da tîrcoale acelui imens cilindru metalic care ieșea din pămînt undeva, la marginea orașului, fumegînd dintotdeauna, încă dinainte de nașterea lor. Noroc de niște bătrîni cumsecade care i-au fugărit cu bastoanele, că cine știe ce s-ar mai fi putut întîmpla.

Cu toate acestea, rezultatul colectării de arme și materiale de luptă nu era prea încurajator, cu atît mai mult cu cît nu se știa nimic despre posibilitățile viitorilor asediatori.

Care viitori, că toată lumea se comporta de parcă nesfîrșite cohorte de războinici mișunau dincolo de valul care înconjura orașul!

Cu timpul, se instaurase peste tot o agitație, o vînzoleală de trupuri care umpleau străzile, blocînd ușile, ferestrele, gangurile. Oamenii se izbeau unii de alții, nimeni nu mai știa cine, de unde și încotro merge sau aleargă sau zbiară, nu puține fiind cazurile în care cunoștințele dobîndite în orele de instruire erau aplicate în luptele corp la corp declanșate în mijlocul străzilor.

Doar Veșnicii își vedeau mai departe de treburile lor, făcîndu-și liniștiți repetabila plimbare prin oraș.

În toiul acestei agitații menite să întîmpine catastrofa, într-o bună dimineață – ei, bună, vorba vine –, o altă santinelă apăru agitată în piața din centrul orașului. Printre gîfîieli, horcăieli și sughițuri cu greu controlate, scoase un strigăt după care, cu aceeași iuțeală cu care ajunsese în piață, dispăru, ocupîndu-și locul de veghe ce-i fusese încredințat. Nimeni nu apucă să-l vadă, dar toți auziseră ce strigase:

— I-am văzut! I-am văzut!

6. VUN ȘI GLAS

-

Glas și Vun, abia tîrîndu-se sub apăsarea platoșelor, altădată strălucitoare, dar acum atinse de coclеală și mîncate de rugină sau naiba mai știe ce, erau două arătări caraghioase pentru un privitor înzestrat cu cît de

puțin simț estetic, chiar și după diagrama Ronfield, dar în nici un caz nu și pentru santinela care-i reperă. Cei doi, toropiți de căldură – deși merseseră numai noaptea – și cu o oboseală care le devora nu numai mușchii, dar ajunsese și la oase de-acum – cel puțin așa simțeau ei –, de-abia zăriră imensul val de pămînt ce înconjura orașul, nici vorbă să fi văzut și santinela. Se sprijineau unul pe altul, privindu-se, compătimindu-se, văzîndu-și armurile descompletate. Prin golurile acestora le ieșeau bucăți din camășile și pantalonii ale căror modele și culori, nu cu mult timp în urmă, făceau furori la Curte. Fețele lor nerase și năclăite de sînge, sudoare și lacrimi amestecate cu praful negru al acestor pămînturi, le sporeau sentimentele de milă și compasiune pe care le aveau unul față de celălalt. Panașul coifurilor țuguiate le atîrna flasc, pe spate. Aveau pingelele găurite și tălpile însîngerate.

— Cum dracu' am ajuns noi prin ținuturile astea pustii, măi Glas? Cînd mă gîndesc ce haioși eram în armurile șutite de la cavalerii ăia… Și ce bine stăteam noi în poieniță, cu focul luminîndu-ne și încălzindu-ne și cu mielul rumenindu-se…

— Și cu femeile alea care se scăldau în rîu, în fața noastră…

— Ah, nu-mi mai aminti, că parcă și-acuma îmi tremură degetele pe pieptărașul ăla din care tocmai ieșiseră… știu eu ce. Și cu ce am rămas din toate astea? Na!

Și Vun scoase din sîn pieptărașul care aparținuse uneia dintre cele două femei.

— Mă Vun, dar spune-mi: eram noi chiar așa de beți că nu mai știm nimic din ce s-a întîmplat? Ce-am făcut cu alea două? Adică asta îmi închipui… deși nu-mi amintesc nimic… E doar o presupunere… Dar dup'aia… Cum ne-am sculat noi de nebuni și-am luat-o încoace?

— Că am luat-o încoace, hai, am avut ghinion. Parcă era să știm noi pe ce moșii ajungem?! Dar ce mă frămîntă pe mine e că de ce nu ne-am întors. Că acuma… uite și tu. Unde să te mai întorci? Peste tot pustiu. Ptiu!

Și scuipă la doi metri în față, așteptînd apoi să audă sfîrîitul scuipatului la contactul cu praful, chiar dacă soarele abia răsărise. Cînd ridică ochii, zări orașul.

— Glas! Băi Glas! Uite o cetate.

— O ce? A, da, o cetate…

— O cetate, mă!

Vun părea chiar bucuros. Glas nu prea. Îi și spuse:

— Și ce-ai vrea? Să țopăi într-un picior? Să văd cum îmi șade barză? Cu reputația noastră… mare minune să nu ne spînzure. Hai, mai bine, s-o luăm încet-încet la dreapta și s-o ocolim.

— Cine dracu' să ne cunoască prin pustietățile astea? Hai, bă, nu fi cutră…

— Adică cum să nu fi auzit de noi? Da'ce,-s tîmpiți? Ei nu trăiesc în veacul ăsta?! Păi atîta le trebuie, să nu fi auzit de mine, că-i fac io să mă știe… Adică… La urma urmei… Ar fi mai bine. Om fi tîlhărit noi la viața noastră, dar chiar așa, să ne știe toată suflarea de pe pămînt… Fie ce-o fi! Haidem! Mi-e o foame… Ăștia n-or avea ceva de haleală?

— Vedem noi. Fii atent: sîntem doi cavaleri plecați în Cruciadă și am rătăcit drumul.

— Da. Chiar așa și arătăm, făcu Glas, ironic.

— Dacă nu mă asculți?! Te grăbești ca o fată mare… Uuu! Ce mi-o fi venit? Iar mi-am adus aminte de alea două…

Și scoase din nou pieptărașul acela, doldora de conținut cîndva, îl mirosi îndelung, apoi spuse:

— Mă, tu crezi c-o fi vreo sfîrîială cu cetatea asta?

— Da, răspunse Glas și scuipă. Asta-i sfîrîiala. Nu vezi că și pe-aici totu-i pîrjolit? Ne-au luat-o alții înainte.

— Da' chiar n-o mai fi rămas nimic în cetate? Trebuie să… Mi-e o foame… Și vreo femeie… Tot o fi rămas ceva.

— Mai taci, dracului! De femei îți arde? Cască ochii, că s-ar putea sa nu mai vezi în viața ta fund de femeie. Scoate, mai bine, cămașa aia de pe tine… Scoate-o! răcni Glas ca răspuns la codeala celuilalt care se dezbrăcă apoi, dîndu-i un fel de ceva ce ar fi putut să fi fost cîndva o cămașă. Și mai ales albă.

Glas puse cămașa în vîrful sabiei și, cu brațul ridicat, înghiontindu-l pe Vun, care ar fi vrut să se țină mai deoparte, porni spre imensul val, pe deasupra căruia mai mult se ghiceau niște clădiri înalte.

Căutară o intrare prin val. Nu găsiră. Începură să-l ocolească, dar, după cîțiva pași, se opriră amîndoi, ca fulgerați.

— Bă, tu simți? spuse Vun și trase adînc aer pe nari.

Tuși, se înecă, dar mai trase o priză de aer. Glas îl imită.

— Fasole! Să știi că ăștia au fasole. Șo pe ei!

— Iar te grăbești ca… n-are importanță cine. Tu crezi că ăștia dinăuntru – că trebuie să fie cineva să se bucure de mirosul ăsta bestial! – tu

crezi că ăștia n-au mîncat pînă acum ca să te aștepte pe tine? Trebuie să îi luăm tare de la început.

Și strigă spre clădirea care se vedea în spatele valului, cam dărîmată, dar destul de înaltă.

— Hei! Voi de colo! Deschideți! Avem o vorbă!

Dar nu se deschise nici o poartă, nimic.

Auziră însă o voce puternică, venind de undeva de sus, din clădirea aceea avîntată spre cer.

7. STĂPÎNII LUMII

Comandantul se întîlni cu membrii Consiliului și trimise cîteva ordine scurte și precise spre toate colțurile orașului. Se decretă mobilizarea generală. Apoi, cu toții, plecară spre turn și urcară la ultimul etaj. Comandantul puse binoclul la ochi și privi în jos, căutîndu-i pe cei anunțați.

„Deci au venit. Mai tîrziu decît mă așteptam, dar au venit."

Apoi scrută depărtarea, căutînd armata. Nu văzu nimic altceva decît același pămînt negru, ars.

„Pe ăștia doi i-or fi trimis înainte, să-și anunțe venirea. Cum îl chema? Torvag, parcă."

Cuplă modulatorul de voce și spuse:

— Cine sînteți voi?

— Noi? făcu Vun, speriat de intensitatea sunetului venit parcă de pretutindeni și simțind un impuls greu de stăpînit de a fugi încotro vedea cu ochii.

Dar Glas își reveni mai repede și răspunse sigur pe el, de parcă chiar așa și era:

— Stăpînii lumii.

— Veți fi, dacă ne veți cuceri pe noi, mai spuse Comandantul și dădu să plece.

În aceeași clipă chiar, cuvintele îi părură caraghioase, ca o replică de film văzut periodic, cu o încrîncenare demnă de o cauză mai bună. Se miră și el de ce replică putuse da. De unde o fi luat-o? Din ce viață? De cînd?

8. TRATATIVE

— Stai, bă! Stai așa! strigă Glas, văzînd că rămîn fără auditoriu și fiind partizanul rezolvării conflictelor pe calea tratativelor. Apoi îi spuse printre dinți lui Vun:

— Hai, bă, bagă textul, că ăștia ne lasă fraieri în cîmp.

Vun tuși puțin, mai scuipă o dată, își drese glasul, își deschise gura într-un rînjet, văzîndu-l pe Comandant că apare din nou în golul fostei ferestre, apoi spuse:

— Ascultați mesajul meu din partea lui Dardanius, stăpînul pămîntului. Și:

„Eu, Dardanius, singur stăpînitor al pămîntului, vă ordon să deschideți porțile cetății și să le lăsați așa. Predați-vă! N-aveți nici o șansă de scăpare. Vitejii mei sînt mulți, ca frunza și iarba. Cruzimea lor este fără de egal. Predați-vă!

Și-acum, omeniți-i cum se cuvine pe solii stăpînului lumii. Aduceți în fața porții, după datină, o oală cu fasole, un miel fript și un… ăă… două butoiașe cu vin.“

Liniște.

— Și patru femei! mai strigă Vun.

— Sau măcar două, interveni Glas, cu ochii lucindu-i ca doi nasturi.

— Taci, dracului, îi zise Vun. Eu vorbesc. Tu ești doar însoțitor.

Apoi, din nou, către cei din turn:

— Asta e!

Tot liniște. Nici un răspuns.

— Deci așa. Bine. Vai vouă!

„Vai nouă“, șopti Glas, dar asta nu se auzi.

— O să raportăm stăpînului nostru Honorius.

Cei doi mai așteptară cîteva minute, dar în fereastră nu mai era nimeni. Apoi liniștea coborî asupra lor ca un porumbel și îi atinse pe umăr, răspîndindu-li-se în tot trupul, înghețîndu-i. Erau ei? Care ei?

— Hai s-o ștergem, că ăștia ne mai și bat, zise Vun și, amîndoi în același pas, porniră demni, bățoși, ofensați, într-o direcție precisă: prima la dreapta.

Deși, în pustiul acela, prima la dreapta putea fi oricînd a doua la stînga.

9. CU ORICE PREȚ

Alte dispoziții circulau prin oraș după acest al doilea mesaj, ordine care le întăreau pe primele și aveau ca scop final asigurarea apărării orașului cu orice preț. Aceste cuvinte, „cu orice preț“, se auzeau tot mai des, dînd adevărata măsură a evenimentelor.

Clădirile erau din nou cercetate, dărîmate, iar molozul rezultat era adus pentru întărirea valului. În același scop, toată lumea renunța la obiectele care nu erau de strictă necesitate. Curînd, valul ajunsese mai înalt decît orice clădire a orașului, care nu-și mai merita numele, nimeni nu l-ar mai fi numit oraș. Devenise, așa, un fel de tabără de refugiați.

În aceste condiții, gărzile se făceau în niște locașuri amenajate în imensul val în care fuseseră lăsate mici spații prin care privirea putea pătrunde dincolo, în exterior, supraveghind pustiul. Orele de instrucție se prelungiseră, bărbații se întorceau la casele lor, tot mai neîncăpătoare, seara tîrziu, sfîrșiți de oboseală, nemaiavînd chef de nimic, nici măcar de mîncare. Și chiar dacă ar fi avut, tot aia era, pentru că și femeile aveau orele lor de instrucție, chiar și ele trebuiau să știe cum se mînuiesc puținele arme de care dispunea orașul. Copii nu se mai nășteau, nimeni nu mai avea curajul să-și asume o asemenea responsabilitate, nimeni nu se mai gîndea la perpetuarea speciei, acțiune care, pe vremuri, înaintea începerii asediului, era o datorie de onoare și o bucurie totodată a oricărui locuitor, fie el bărbat sau femeie. Iubirile se petreceau în tăcere, înconjurate de o nesfîrșită tristețe a pereților și a paturilor care nu mai scîrțîiau frenetic ca altădată spărgînd normele și întrecîndu-se în decibeli, iubirile se sfîrșeau în pumni, pe cearșafurile mototolite și murdare, înainte de a începe chiar.

Nu erau vremuri de făcut copii.

În schimb, creștea cimitirul. Înghițise deja terenurile virane și își făcea loc pe străzile lăturalnice, printre ruine, spre centru. Întîi muriseră bătrînii și copiii foarte mici, după raționalizarea hranei. Apoi fuseseră victimele prăbușirii clădirilor declarate nesigure, persoane care, dintr-un motiv sau altul, n-au mai fost evacuate. Orașul era învins de criza, nu în ultimul rînd, morală.

Și, într-o zi, desființară cimitirul. Ocupa prea mult spațiu. Crucile au fost folosite la întărirea valului de pămînt. Pentru înmormîntări, pe locul unde fusese inițial cimitirul, se căsca o groapă imensă.

În scurtă vreme izbucniră molimele.

O altă problemă deveni, în curînd, apa, pentru care lăsară o singură conductă în funcțiune. Despre ea, nimeni nu mai știa de unde vine. Celelalte patru au fost otrăvite. Să nu cadă în mîna dușmanului.

În aceste condiții, din măreția orașului de odinioară nu mai rămăsese nimic.

Lumea se ticăloșise. Dispăruseră pînă și speculanții. Promiscuitatea în care se trăia declanșă un adevărat carnaval al viciilor. Prostituția era în floare. Fetele de doisprezece ani aveau porecle pe care le știau toți barbații, atîția cîți mai rămăseseră. Și toate femeile. Cît despre mamele lor, nu voiau nici ele să fie mai prejos.

Toți așteptau sfîrșitul lumii.

10. ANOTIMPUL DE PRAF

Dar nu veni sfîrșitul lumii. Într-o zi, pe la prînz, cînd soarele ardea parcă mai tare ca oricînd, cînd santinelelor ascunse în valul ce înconjura orașul li se păru că pustiul a început să fiarbă, aburii ridicîndu-se spre cer, veni altceva. La început nedeslușit, o masă imensă, neagră, care ajungea pînă la soare, acoperindu-l.

— Norul de praf! Gata! Vine! Anotimpul de praf! începu să strige ca un bezmetic, înviind din morți, un moșneag care fusese lăsat să-și dea duhul întins pe o piatră.

De trei zile stătea acolo țeapăn, cu ochii deschiși, fixați undeva într-un punct la marginea orizontului, singurul semn că viața nu-l părăsise fiind pieptul lui uscat care se încăpățîna să tresalte arar, cînd bătrînul iși mai amintea să respire.

Pe vremuri fusese unul dintre profesorii renumiți ai orașului, erudiția sa fiind bine cunoscută și apreciată de oficialități. Știa o grămadă de cărți pe dinafară, cărți pe care ar fi vrut ca toți tinerii să le cunoască, să le stăpînească. Într-una din aceste cărți citise și povestea cu anotimpul în care praful va acoperi totul, va întuneca soarele și tot ceea ce s-ar fi găsit viu – om, plantă, animal – va muri.

Norul acela de praf negru, ridicat spre cer, excitase probabil singurii centri nervoși în stare să mai reacționeze ai bătrînului profesor care, de fapt, în urma efortului, își dădu, în sfîrșit, ultima suflare.

„Anotimpul de praf!“ începură să murmure cetățenii care îl auziseră pe moșneag, oprindu-se din îndeletnicirile lor: vagabondaj, crime, demolări, antrenament, amor…

— Anotimpul de praf! șopti Comandantul.

— Anotimpul de praf…, zise și santinela, nebăgînd de seamă cum i se dilată ochii, cum încremenește.

În fața lui, din norul de praf ieșeau puzderie de vehicule, nu mai văzuse în viața lui atîtea la un loc, și toate înaintau spre oraș. Se întoarse, fără a-și părăsi locul, și răcni mai tare decît ar fi crezut vreodată că o poate face:

— Sîntem atacaaați!

Cu sîngele prelingîndu-i-se în șuvițe subțiri din colțul gurii, din urechi și din nas, își pironi ochii spre cei care veneau și așa rămase în amintirile oamenilor.

Era primul mort.

Dar destinul lui nu se încheie aici. Ca orice mort, deveni Veșnic și umbra lui își începu plimbările prin locurile care-i fuseseră dragi: strada pe care locuise, casa lui, casa Neonilei cea pururi pofticioasă, niciodată îndestulată, Locul Firului de Iarbă – pe care el îl descoperise și a cărui taină o luase cu el.

La auzul teribilei vești, toți locuitorii orașului – care se mai puteau mișca – veniră în locașurile santinelelor. Cei care n-au mai încăput își scormoneau cu mîinile, cu picioarele, cu unghiile locașuri proprii ca să vadă cum, într-un zgomot năucitor, cîteva zeci de automobile, blindate, motociclete, combinații între acestea, hibrizi, ajunseseră la cîțiva metri de val.

Și valul părea un animal al cărui trup era acoperit cu mii de ochi.

Mulțimea de vehicule începu să se învîrtă în cerc, în jurul orașului, lăsînd în urmă o trombă de praf negru ce întuneca orizontul.

În depărtare nu se mai vedea nimic. Doar praful.

Prin parbrize se ghiceau siluete omenești. Apoi, prin spațiul cîtorva uși care fuseseră smulse și aruncate, apărură alte figuri. Erau oameni normali, a căror înfățișare nu diferea de a lor, a căror îmbrăcăminte era compusă la fel, din piese disparate: pantaloni, fulgarine, veste, pieptare, mănuși, fuste, căciuli, fesuri, lanțuri, medalioane, brățări. Unii dintre ei aveau părul lăsat lung, pe spate, alții îl aveau tuns scurt, perie sau chiar ras. Erau oameni. Oameni asemenea lor, gesticulînd, strigînd, nimeni nu înțelegea ce anume.

Totul se petrecea în goana mașinilor, jur-împrejurul valului ce apăra orașul, sub ochii locuitorilor lui, ochi dilatați de oroare și spaimă, dezgust și refuz, dar și de o vagă excitare perversă care, încet, își făcea loc.

Singur Comadantul rămăsese în Sala Consiliului.

— De-aș avea o armă!

Și în momentul acela, deasupra orașului, ieșind din norul de praf, își făcu apariția un elicopter. Cam fără uși, cu fuselajul numai petece, dar funcționînd.

Da. Elicopterul zbura.

Erau complet descoperiți. Li se cunoșteau pozițiile, posibilitățile. Inutilă truda lor, inutilă dărîmarea clădirilor.

11. FUGA

— De-aș avea o armă! O armă din cele cu care am luptat pe vremuri… Dar nu mai sînt…

Și gîndurile Comandantului făceau ocoluri largi, să nu ajungă la ceea ce-și propusese să uite: locul unde a îngropat ultimele arme cu care luptase, ultimele rămășite amintind de vechiul război. Sperase că n-o să mai fie niciodată nevoie de ele.

— Dar nu. Nu trebuie să se mai repete ce-a fost atunci. Chiar dacă, pentru asta, trebuie să…

Să ce? Comandantul se plimba cu pași egali dintr-un colț în altul al încăperii, așa cum făcea întotdeauna cînd era concentrat asupra unei probleme.

Dincolo de pereții care îl înconjurau, dincolo de cele cîteva străzi care mai rămăseseră în oraș, cetățenii, nemișcați din locurile pe care cu trudă și le cîștigaseră, priveau.

Rotirea zgomotoasă a atacatorilor continua, acompaniată de strigăte guturale sau ascuțite.

Or fi avînd și femei cu ei?

Din cînd în cînd, o blindată se apropia de cîte unul dintre celelalte vehicule și cineva dinăuntru schimba cîteva vorbe cu cei acostați.

În rest, nimic nou nu părea să se întîmple.

Singura noutate fu apusul soarelui, care se petrecea destul de devreme prin aceste locuri, apus care a coincis cu răspîndirea zvonului că membrii

Consiliului sînt chemați de Comandant.

În scurtă vreme, afară se întunecă de-a binelea, nu se mai vedea nimic și cetățenii începură să se împrăștie pe la casele lor.

În tabăra cealaltă, una cîte una, mașinile, blindatele, motocicletele, hibrizii se retrageau în direcția din care veniseră.

Dar nu apucară cetățenii orașului nici să se întindă, necum să adoarmă, că grupuri de bărbați începură a bate pe la ușile caselor, scoțîndu-i în stradă pe toți și aducîndu-i în piața din centrul orașului.

Se hotărîse abandonarea. Nu era timp de pregătiri pentru plecare, fiecare urmînd a lua cu el numai ceea ce considera a fi strictul necesar și, mai ales, că poate căra, angajîndu-se la drum lung. Nu se știa cît de lung.

În momentul în care convoiul se puse în mișcare, breșa din valul ce înconjura orașul fusese făcută deja, astuparea ei rămînînd în sarcina ultimilor cetățeni care aveau să iasă în pustiu.

— Plecarea nu este obligatorie, dar este spre binele nostru, mai spuse Comandantul, apoi dădu semnalul.

Au mers mult prin pustiu, privind îngrijorați în urmă. Dar în urma lor doar un vînt călduț care nu le aducea la urechi nici un zgomot, doar gîndurile de drum bun ale celor bătrîni, rămași acasă.

Acasă…

Zorii i-au prins mergînd. Din cînd în cînd, cîte unul, mai slab, se prăbușea, fiind necesară intervenția celor tineri pentru a-l ridica și ajuta să meargă mai departe. Popasurile au fost mai rare la început, doar cînd soarele dogorea prea tare, apoi din ce în ce mai dese.

Cînd au întîlnit primul oraș, Consiliul a ținut sfat și a hotărît că nu trebuie să se lase furați de bucuria găsirii altor oameni și că e mai prudentă ocolirea lui.

Cînd au întîlnit al doilea oraș și-au învins foamea și l-au ocolit și pe acesta.

Dar cînd la orizont se profilă cel de-al treilea oraș, tinerii au hotărît că venise vremea schimbărilor.

Au ales un nou Consiliu și toți ceilalți s-au grăbit să le dea dreptate. La rîndul lui, acesta alese un nou Comandant care, după o scurtă discuție cu noii consilieri, comunică hotărîrea de a intra în oraș. Își alese apoi doi însoțitori și plecă.

12. CERUL ÎNSTELAT

Ajunseră în fața unui oraș înconjurat de un zid înalt, de piatră. În el, o poartă de lemn, aproape la fel de înaltă.

Era de-acum seară și nu-și puteau da seama dacă pe zid erau oameni sau nu, deși li se părea că deslușiseră niște capete.

— Or fi santinelele.

— Hei! Voi de colo! Deschideți porțile!

— Dar cine sînteți voi? veni prompt, răspunsul, de pe zid.

— Noi? Sîntem stăpînii lumii!

Și noul Comandant nu înțelese hohotul acela de rîs care se ridica spre cerul înstelat de deasupra.

Iar de acolo, ca o ruletă, luna surîdea pustiului.

(1987)

SINUCIDEREA DIN STRADA MIERLEI

1

O nesfîrşită toamnă se instalase în ziua aceea pe strada Mierlei. Trăsurile, foarte puţine de altfel, care se avîntaseră pînă acolo, scîrţîiau prelung şi violet în lumina întinsă ca o pînză de păianjen între cele două felinare: unul în faţa băcăniei *La sora lu Nae,* iar celălalt, mai vechi, în faţa pensiunii.

Pensiunea era singura casă care mai rămăsese în proprietatea domnişoarei Polizu. Asta după ce Haralambie Polizu, colonelul, pierduse la cărţi toată strada. Poate părea ciudat, dar strada Mierlei era moştenirea pe care i-o lăsase Ghedeon ăl bătrîn cînd, aşteptat de întrega familie, îşi dădu, spre bucuria tuturor, obştescul sfîrşit, cum se zice. Toată lumea se aştepta la ceva gras, mai ales după ce, cu doi ani în urmă, fusese găsită, la Tîrgovişte, o cronică anonimă care atesta domnia lui Ştefan Prunache, bunicul lui Ghedeon. Zece zile domnise, şi chiar aşa era consemnat în cronică, „domnitorul celor zece zile“. Atît i-a trebuit familiei, pentru a visa la averi fabuloase. Şi cînd marea avere se dovedise a consta doar în strada Mierlei – ce stradă?!, un fundac, acolo, cu doar şase case – cu toţii înnebuniră.

Uşa băcăniei era deschisă, semn că zorii zilei l-au prins în plină activitate pe Simion, băiatul de prăvălie. Stătea la tejghea aranjînd bomboanele, pînzeturile, colonialele şi privirea îi colinda pe stradă bătînd la uşa atelierului de împăiat păsări exotice al domnului Mardale, la fereastra domnişoarei Fratu, cea care nu ieşea niciodată, la uşa domnului Caragiu, o,

nu, nici o legătură cu celebrul ceasornicar, acela locuia cu două străzi mai încolo. Îşi continua apoi drumul pe stînga, unde era casa doamnei Ignat, văduva care-şi creştea cu greu cei patru copii, brodînd. Pentru cine? Nimeni nu ştia. Privirea lui Simion îşi încheie plimbarea în dreptul uşii imense după care stătea, într-o continuă aşteptare, Hermiona Fanachi, soţia unui basarabean înrolat în Legiunea Străină. Pe acesta însă nu-l mai văzuse nimeni de vreo doi ani, ceea ce făcea ca, pe seama lui, să circule tot felul de poveşti. Participarea la războiul din Africa şi un deces în condiţii misterioase, urmat de îngroparea la miezul nopţii în pivniţa casei erau cele mai plauzibile dintre ele, dar numai atît.

Băieţi de casă treceau zgribuliţi pe stradă, un frig ascuţit intrîndu-le în oasele subţiri, muiate de ceaţa veşnică a acestei străzi, dar şi de bastoanele stăpînilor care nu erau toţi nenea Gogu de la Filantropie, ăla de dădea tuturor copiilor de pe stradă acadele, susan şi chiar, uneori, cîte-un pahar de bragă. Pe lîngă liniştea de început de lume, anterioară rostirii Cuvîntului, ceaţa aceasta cu miros de mobilă veche, care se făcea simţită la tot pasul, îţi intra prin piele, prin ochi, făcînd parte de-acum din fiinţa celor care locuiau sau treceau numai pe aici, era una din trăsăturile caracteristice, inconfundabile, ale străzii Mierlei, după care o puteai recunoaşte chiar dacă erai adus aici pe căi ocolite şi legat la ochi.

O nesfîşită toamnă se instalase pe strada Mierlei în ziua aceea în care Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae, găsi cadavrul.

— Un cadavru în mijlocul străzii Mierlei, închipuiţi-vă! Ce-ar fi spus domnul Haralambie, de-ar mai fi trăit? Bine că l-a strîns bunul Dumnezeu la el şi nu l-a lăsat să trăiască s-o vadă şi pe-asta!

Domnişoara Fratu. Cu siguranţă, ea a spus asta, doar ea o putea face. În rest…

— Vr'un chefliu, dă-l în mă-sa, a ieşit să moară pe străzi.

— S-o mierleşti pe strada Mierlei. Păi nu-i caraghios?

— Lua-i-ar dracu' să-i ia, că peste tot te izbeşti de ei. Da' cine-i, soro? De p'acia? D'al nostru?

— Aş! D'al lor, vezi bine.

Anghelache mereu vorbea în dodii, pentru el nimic nu era serios şi important dacă nu era lichid şi nu avea miros de prună.

— Trăiască dom' Prunache. Vivat!

Cei de pe strada Mierlei mai văzuseră ei morţi, bătuţi, ba chiar şi pe una violată, acum trei ani,

— A-mbăloşat-o toată.

— Şchiopu', nebunu', pilepticu', las' că ştim noi cine-a fost!

Ştiau ei, clar că ştiau.

De data asta însă perdelele au rămas nemişcate,

— Ba, s-au mişcat, să-mi sară ochii, s-au mişcat ast'noapte, dar

în dosul lor nimeni, nu copil, nu mai mare, nici măcar vreo babă.

Şi totuşi, toată lumea ŞTIA că acolo, în mijlocul străzii, era un cadavru.

— Să fie sănătos!

2

Septimiu Găvan, bărbatul acela înalt şi chipeş care mai întîrzia din cînd în cînd prin bucătăria pensiunii domnişoarei Polizu, avea de împărţit ziarele şi cîteva scrisori. Ajunsese poştaş dus de viaţa care-i dăduse cu o mînă talentul de a potrivi cuvintele, era poet, publicase chiar şi vreo două poezii în *Literatura Nouă*, dar cu cealaltă mînă îi luase bucuria iubirii împărtăşite şi, după poezie, iubirea era, pentru el, lucrul cel mai important. Dar n-a avut parte.

— Toate se plătesc pe lumea asta, toate.

îşi zicea cînd disperarea i se strecura pe sub cămaşă, mîngîindu-i pieptul osos, făcîndu-i toate alea în el fremătătoare şi atunci avea senzaţia că fierbe, că vine ceva din el care vrea să iasă în afară, şi pe unde să iasă, şi unde să iasă…? Hîrtia suportă orice. Da. Într-un fel. Dar acolo, pe hîrtia aia, dădea din el gunoaiele, reziduurile, prea-plinul însă şi ce era mai frumos în el. Aşa se adunau poeziile în caiete care nu se mai terminau, acolo se ducea viaţa lui, adevărata lui viaţă, pentru că în cealaltă…

Îşi aranja pachetele pentru strada Mierlei. Întotdeauna făcea acest lucru în ordinea caselor. Pentru domnişoara Fratu, avea revista *Mariana*, din care înlăturase grijuliu pasajele mai decoltate. Pentru domnul Caragiu, *Universul* şi *Omul de afaceri*, împreună cu cîteva scrisori obişnuite, toate cu antet, de la firme cunoscute, a căror onorabilitate era mai presus de orice îndoială. Doamna Ignat era destinatara unei scrisori venite de la Liceul Naţional, unde învăţa Maximilian, adică Max, fiul cel mare. Acesta era rodul primei căsătorii, cu Ioan Rareş Maximilian Georgescu, un bărbat întreprinzător care reuşise pînă la urmă în viaţă. Ce păcat că actuala doamnă Ignat, văduva

Ignat, de fapt, nu avusese suficientă răbdare! După divorţ domnul Georgescu nu s-a mai recăsătorit, îndreptîndu-şi toate eforturile în direcţia reuşitei în afaceri. Şi, ca în toate cărţile pe care şi fosta-i soţie le citea cu pasiune, reuşita nu întîrzie prea mult, dîndu-i posibilitatea asigurării unui viitor ferit de griji lui Maximilian, rămas la el. Îl dăduse la Liceul Naţional, un liceu cu faimă de unde ieşiseră oameni mari, profesori, politicieni, membri ai Academiei. Nu interzisese relaţiile dintre fiu şi mamă, neavînd nici un fel de resentimente faţă de fosta soţie, chiar şi după ce aceasta s-a recăsătorit. Mai mult, după moartea domnului Ignat a ajutat-o şi încă mai continua s-o ajute, bineînţeles sub o formă elegantă, recomandînd-o soţiilor prietenilor lui, interesate de broderii. Ea nici nu ştia asta.

Următorul pachet, Septimiu Găvan îl făcu pentru domnul Mardale: *Revista Ştiinţelor şi Călătoriilor* împreună cu *Magazin istoric*. Apoi, pentru Hermiona Fanachi, ziare fraţuzeşti şi englezeşti, în care nici de data asta nu era vreo ştire despre presupusa expediţie în America de Sud, iar în notele despre războiul din Africa nu se pomenea în nici un fel numele locotenentului Georges Fanachi. În fine, mai rămăseseră scrisorile adresate locatarilor pensiunii domnişoarei Polizu şi încă o scrisoare cu care nu ştia ce să facă. Pe plicul acesteia scria: Doamna A, strada Mierlei.

Cine să fie această misterioasă doamnă A? Cunoştea toate persoanele de pe strada Mierlei, dar doamna A… Şi cum adică A? Ce, ăsta-i nume? Puse totuşi scrisoarea alături de cele pe care avea să le lase la pensiune, gîndindu-se ca tot acolo să întrebe de adresantă. Cine ştie…

Dar ce fel de doamnă să fie asta? Doamnă-doamnă sau… aşa, ca madam Popescu, grasa aia cu guşă şi perciuni care are pretenţia să-i spui doamnă doar pentru că merge în fiecare an la băi, la Pucioasa? Cu aceste întrebări încreţindu-i chipul, apăsă clanţa şi intră.

Veturia îl întîmpină ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, Timi, ce veşti ne mai aduci?

Şi el începu să înşire despre falimentul lui Jackson, Rogers & McCartney, despre războiul din Africa şi moartea unui dresor de tigri în plin spectacol la Viena, despre succesele concertelor susţinute în Europa de Radu Maltopol, un Chopin al zilelor noastre,

— Da, da…

nu ştia ea, Veturia cine era acest Şopan, dar dacă aşa scriau ziarele…

apoi despre ciuma din Madagascar şi lăsă la urmă ceea ce toate ziarele aveau pe prima pagină: sinuciderea din strada Mierlei.

— Sinucidere pe strada Mierlei? Haida, de!

făcu Veturia neîncrezătoare, dar Septimiu Găvan o informă că era o coincidenţă năstruşnică şi încă nu era singura. Apoi îi povesti.

— Se pare că totul a pornit de la o nenorocită de scrisoare,

începu el, aşezîndu-se mai comod în scaun şi lăsînd pe podea geanta lui enormă de poştaş pe care, pînă atunci, o ţinuse pe genunchi. Nu înainte însă de a pune pe masă teancul de scrisori destinate locatarilor pensiunii.

— O scrisoare pe care a primit-o o oarecare doamnă Vinea. Din cîte mi-am dat eu seama – nu ştiu ce s-o fi întîmplat de data asta, că ziarele n-au dat prea multe amănunte – cică se aşteaptă noi descoperiri. O fi!

Septimiu Găvan rămase cu privirea atîrnată undeva, dincolo de Veturia. Ceva îi spunea că

— Auzi? Tu-ţi mai aminteşti de cazul ăla, de-acum zece ani, cînd…

— Lasă-mă, dragă, cu ce-a fost acu' zece ani, zi mai bine ce-i cu scrisoarea.

— Scrisoarea? A, scrisoarea. Vroiam să-ţi spun de doamna asta… Vinea. Eu cred că mare poamă a fost la viaţa ei.

Zîmbi subţire, aluziv, iluziv, ca orice bărbat cînd vorbeşte despre o femeie disponibilă, dispusă, la-ndemînă. Continuă:

— Măritată de trei ori, fără copii… Eu nu-nţeleg. Cum adică să nu faci copii? Păi, atunci, de ce te mai măriţi?

— O fi fost stearpă.

— Stearpă? Aiurea! Dacă era stearpă mai umblau atîţia bărbaţi după ea? Tu ce zici? M-ai vedea pe mine trăind cu una stearpă?

— De, ştiu şi eu?

— Nu s-a născut încă stearpa aia care să-l îmbrobodească pe Septimiu Găvan… Ţi-am zis ce-am păţit dimineaţă? Au vrut să-mi fure ziarele.

— Cum aşa?

— Aşa, bine. Au văzut că nu-s acolo şi ce şi-or fi zis? Calul fără stăpîn e al celui ce-l încalecă. Am întîrziat azi puţin, nu ştiu ce-am avut, m-a luat ameţeala pe stradă. Eram prin dreptul şcolii cînd s-a întîmplat. Cred că m-am rezemat cîteva minute de gard pînă mi-am revenit. Şi cînd am ajuns acolo să iau ziarele, ce crezi? Dau de un băietan care tocmai ridicase pachetul meu şi se pregătea să dispară cu el. Mă gîndeam ce să fac, era doar un copil, nu puteam să… Şi numai ce zic: mă băiete… Că ăla cască nişte ochi cît cepele, de parcă ar fi văzut o stafie, scapă pachetul din mîini şi o rupe la fugă. Copil, ce vrei? Dar cine l-a pus să fure? Că lui la ce-i trebuiau?

Şi să vezi. Cînd m-am întors, tot prin dreptul şcolii, iar mă apucă ameţeala. Ce-o fi…?

— Nu ştiu, da' parcă şi eu m-am simţit aşa, ca şi cum…

— Dar parcă-ţi povesteam altceva…

— Cu sinuciderea.

— Aşa. Şi ce ziceam?

— Păi, cucoana aia… fără copii.

— Aşa, aşa. Şi s-au ţinut după ea o droaie de bărbaţi. Tot unul şi unul. Numai oameni înstăriţi, cu averi, cu fabrici… Cum o fi arătînd haimanaua?

— Păi n-au dat şi ei o poză, acolo, la ziar?

— N-au dat, că e în spital.

— Da' nu s-a sinucis de tot?

— Nu, că nu ea… Stai să vezi, ce mă tot întrerupi?

— Bine, bine, tac.

— Aşa… Şi matracuca şi-a făcut de cap. Cu toţi. Unul cîte unul. Şi după o vreme le spunea că, de fapt, ea iubeşte pe altul, că… Mă rog. Apoi urma altul, şi altul, dar nu altul ăla, că ăla era un amor de-al ei din tinereţe, de ăla nu ştia nimeni.

— Şi cu bărbaţii ei cu cununie, tot aşa…?

— Tot. Una-două le zicea: eu nu te pot iubi, pe altcineva iubesc eu. Mai bine îţi redau libertatea. De ce să te nenorocesc şi pe tine cu nefericirea mea? Şi hop, divorţul! Şi tot aşa pînă într-o bună zi cînd a dispărut. Vezi, tu, ăia, bărbaţii ei, o tot căutau, că poate s-o fi răzgîndit, că poate ăla, iubitul ei, o fi murit… Mai aveau oamenii o speranţă, că toţi au iubit-o şi şi-au lăsat casă şi neveste şi copii pentru ea. Şi-atunci, madam fîşti! Dispare. Ca-n romane. Şi îi linişteşte pe toţi. Şi n-a mai ştiut nimeni de ea pînă acum, cu sinuciderea.

— Ei, şi cu sinuciderea cum a fost, pînă la urmă?

— Ziceam că totul a pornit de la o scrisoare primită de această doamnă A… adică doamna Vinea, dar, că mi-am adus aminte… Cunoşti pe strada asta pe cineva, doamna A?

— Doamna A?

— Da.

— Ba.

— Zi mata. Am o scrisoare către doamna A şi nu ştiu cui s-o dau. Ţi-am lăsat-o cu celelalte, o fi vreo damă care stă aici şi-şi zice aşa.

— Damă? La noi? Timi, dar pensiunea domnişoarei…

— Bine, bine, n-am zis nimic. Ziceam de scrisoarea aia… I-a fost adusă la pensiunea unde stătea. Avea o cameră la etajul întîi, chiar în capul scărilor…

şi, parcurgînd cu privirea treptele care urcau spre etaj, Septimiu Găvan se opri.

— Ei, ce e?

— Nimic. Voi ce-aveţi acolo?

— Unde?

— Acolo, prima uşă.

— O cameră, ce să avem? Da' nu-i ocupată.

— Cam aşa era şi la pensiunea unde stătea tipa. Ce mai seamănă pensiunile astea! Am mai văzut vreo două la viaţa mea şi erau exact la fel. Ei, şi cum îţi spuneam: scrisoarea i-a fost adusă de cineva. Un bărbat. Ăsta-i victima.

— Ăsta? Păi, de ce să se sinucidă? Şi cine era el, de fapt?

— Nu ştiu.

— Cum nu ştii? Uită-te-n ziar.

— Păi, tocmai asta e. Auzi şi tu, hal de poliţişti! Doamne, unde-i poliţia de-altădată? A trecut o zi de cînd s-a omorît şi încă n-au aflat cum îl cheamă. I-au dat poza la ziar, că doar-doar l-o recunoaşte careva… ptiu!

— Au dat mortu' la ziar? Ia să văd… Drace! Timi, dacă nu te-aş vedea aici, în faţa mea şi dacă nu te-aş auzi povestind, aş jura că tu eşti ăsta.

— Vezi să nu juri strîmb. La-nceput şi mie mi-a părut că… Dar, după cum vezi, sînt aici, vorbesc… Ce, n-ai mai văzut oameni care să semene? Şi-apoi tata… Mare crai a fost la vremea lui. Poţi să ştii?

— Timi, cum vorbeşti de domnu' Găvan? Se poate? Dumnealui care… Doamne, Doamne, aşa ceva…

— Stai să vezi mai departe. Şi ăla – ăsta, mortul –, îi duce scrisoarea în cameră.

— Păi, ce pensiune onorabilă o fi fost aia unde să stea o doamnă şi în care intra aşa, cine vroia?

— Ştiu eu? Vezi, tu, Veturia, interesant e că o zi întreagă poliţia n-a reuşit să scoată nimic, de la nimeni. Toţi ăştia de pe stradă parcă s-au tîmpit. Nu scot o vorbă, sau vorbesc fără şir, că nici nu ştii ce să crezi.

— Pe mine nu m-a-ntrebat nimeni, nimic.

— Vin ei şi-aici, nu-ţi fă tu griji. Or fi vorbit cu domnişoara. Chestia e că din ce-au scos de la ceilalţi, de-abia, de-abia au reuşit să facă la loc

povestea, cum s-a întîmplat. Dar nici un nume, nimic, nici un amănunt care să dezlege misterul sau măcar să le dea o idee. Deşi, se pare că se ştiu destul de multe despre întîmplarea asta, dar toţi sînt speriaţi sau şocaţi sau… Naiba ştie ce-o fi la mijloc. Nici scrisoarea n-au găsit-o. Adică au găsit-o ei, dar numai un colţ, că madama i-a dat foc. Doar un cuvînt a mai rămas din ea: Anisia. Asta mi-a amintit de o fată cu care… hm… am copilărit eu în orăşelul ăla împuţit. Ştii? Ţi-am mai povestit eu. O chema Anisia. Auzi, ce idee şi pe taică-su: s-o boteze Anisia. De unde o fi luat numele ăsta? Dar era o fată frumoasă… N-am văzut alta mai frumoasă ca ea. Avea nişte ochi verzi ca frunza stejarului… Şi nişte buze… Şi linia nasului… Şi… A plecat din orăşelul ăla. Se zice că s-ar fi măritat, dar nu cred.

— Adică de ce nu crezi?

— Uite-aşa. Nu-mi vine să cred.

— Păi, nu ziceai că era frumoasă? Cum să nu se mărite?

— Şi ce-are una cu alta? Toate fetele frumoase trebuie neapărat să se mărite? Uite, am auzit că şi domnişoara Fratu era o frumuseţe şi, cu toate astea, nu s-a măritat.

— Ei, cu ea e altă poveste…

— Ştiu, ştiu. Poveşti de adormit copiii. Cine are timp s-o creadă? Dar Anisia mea nu s-a măritat. Simt eu… Şi ţie ce-ţi pasă?

— Da' nici nu-mi pasă, ho! Ce te-ai enervat aşa? Zi, mai bine, cum a fost cu sinuciderea aia că, uite, s-a făcut aproape zece.

— Zece? Aşa repede a trecut timpul? La ora asta trebuia să fi împărţit deja ziarele pe toată strada. Să vezi ce perdaf o să-mi tragă domnul Caragiu… Gata, las' că-ţi mai spun eu, mai vin eu pe-aici…

— Adică cum? M-ai stîrnit şi-acuma pleci? Mă laşi aşa, cu mortu'n stradă? Nu-mi zici cine e, nici cum s-a omorît, de ce…

— Ei, ce şi cum şi-n ce fel…

Ea a citit scrisoarea, el se uita la ea, ea a început să plîngă şi a aruncat scrisoarea-n foc, el stătea tot acolo, pironit în uşă, ea a început să caute ceva prin cameră, el se uita la ea, ea a găsit ce căuta, căuta o sticluţă, a băut din ea şi a căzut ca fulgerată pe covor, ţeapănă.

— El o iubea, ţi-am zis? Nu? Îţi spun acum. Şi cînd a văzut asta, pe ea lungită acolo, pe jos, a fugit din cameră şi a doua zi l-au găsit mort. Simplu. Ca-n cărţi. Ba, parcă am mai şi auzit de-aşa ceva.

— Da' ea n-a murit.

— Păi, nu ţi-am spus că e la spital? N-a murit. Nu era bună otrava.

— Săracu' băiat…

— Sărac, nesărac, ce i-a trebuit? Dumnezeu să-l odihnească. Parcă văd că iar o să-şi retragă domnul Caragiu abonamentul.

Septimiu Găvan păşi dincolo

— Cînd or fi tipărit ăştia ziarele, dacă de-abia azi-dimineaţă l-au găsit? Şi cînd o fi murit, de fapt?

de uşa pensiunii, în strada Mierlei, unde era aşteptat cu ziarele şi scrisorile. Era zece şi jumătate.

3

Pe la prînz, mai exact pe la 12 fix…

Dar mai interesează pe cineva asta? Chiar interesează? Poate doar poliţia…

Pe la prînz, în uşa pensiunii domnişoarei Polizu, de pe strada Mierlei, apăru Anisia Iorga, actuala doamnă Vinea. Veturia o conduse în camera din capul scărilor, dar nu zăbovi prea mult acolo, lăsînd-o singură la despachetat. Era încă sub puternica impresie pe care i-o făcuse istoria povestită de Septimiu Găvan. N-o mai văzu pe doamna Vinea pînă a doua zi dimineaţă.

Ce s-a întîmplat în acest interval nu e greu de imaginat.

La ora ceaiului, Septimiu Găvan căută în enorma sa geantă revista *Ştiinţa Azi* în care auzise că ar fi apărut un articol despre experienţele profesorului Mustea, vecinul lui. Urmărea de multă vreme aceste experienţe şi aştepta, ca toţi cei interesaţi, finalizarea lor, prevăzută pentru aceste zile.

Cînd să desfacă revista, din ea alunecă pe podea un plic.

— Oare ce scrisoare am uitat să predau?

gîndi el, sau spuse, sau numai noi, iubite cititorule, ne imaginăm asta.

Întoarse plicul. Doamna A, strada Mierlei. Fără a mai sta o clipă pe gînduri, îşi îmbrăcă haina şi porni în fugă spre pensiunea domnişoarei Polizu.

În drum, se abătu pe la profesorul Mustea să-i ducă revista, gîndind (probabil) să-l roage ca într-una din zilele următoare să i-o împrumute pentru a o citi. Dar nu avu succes, i se spuse că domnul profesor nu se simte bine, să fie amabil să treacă pe-acolo a doua zi. Lăsă revista şi porni mai departe spre strada Mierlei.

Veturia nu era. Nimeni nu era jos. Dar uşa camerei din capul scărilor tocmai se închidea.

— Precis că Veturia pregăteşte camera pentru vreun nou locatar.

spuse Septimiu Găvan (sau doar îşi imagină că spuse asta. Sau gîndim noi că ar fi trebuit să spună).

Urcă treptele cu plicul în mînă şi intră fără să bată. O femeie tresări şi se întoarse cu faţa spre el. Era foarte frumoasă. Nu fu în stare să-i spună nimic. Nici măcar să îngaime o scuză. Dar nici nu se clinti. Nici ea nu spuse nimic (deşi ne-am fi aşteptat la o reacţie din partea ei). O pereche de ochi verzi ca frunza stejarului îl fixau surprinşi.

— Drace! dar asta…

(Nimic. N-a spus nimeni aşa ceva.)

— Anisia! Tu aici?

— Septimiu? Septimiu Găvan?

— Chiar el. În carne şi oase. Sau, mai bine zis, ce-a mai rămas din el…

— Mi-ai adus o scrisoare?

(îi luă scrisoarea din mînă)

— De unde ai ştiut că eu sînt doamna A? Dar cum ai aflat că am venit aici, că doar de cîteva ore sînt în oraş?!

Deschise plicul şi începu să citească. Devenea din ce în ce mai palidă. El se uita la ea. Ea începu să plîngă şi aruncă scrisoarea în foc. El stătea tot acolo, pironit în uşă. Ea căuta ceva prin cameră. El se uita la ea. Ea găsi ceea ce căuta, o sticluţă, şi îi bău conţinutul. Căzu ca fulgerată pe covor, ţeapănă. El o iubea. Toată viaţa lui a iubit-o. A căutat-o, a aşteptat-o şi tocmai cînd aproape că îşi pierduse şi ultima speranţă, tocmai cînd reîntîlnirea s-a produs, cum să… Nu e drept. Dar nu venim pe lumea asta pentru că aşa e drept. Doar că… La ce bun a mai trăit atîţia ani, cu aşteptarea, cu speranţa…? Cum zicea el în *Literatura Nouă*? „Doctor în speranţe, as în aşteptări…“ Mai bine îl lăsau atunci cînd a încercat şi el băutura aceasta, dar de unde era să ştie el, Septimiu Găvan, că îi schimbaseră conţinutul sticluţei? De unde? Şi totuşi nu se putea termina aşa. Sau dacă da, atunci să se termine cu adevărat. Şi pentru totdeauna. Viaţa asta ca o paranteza pe care… cineva s-o închidă… cine ştie… cînd…

Septimiu Găvan plecă şi nu-l mai văzu nimeni pînă a doua zi în zori (ziua aceea în care o toamnă nesfîrşită se instalase pe strada Mierlei), cînd Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae, îi găsi cadavrul.

Simplu. Ca-n cărţi. Ba, parcă s-a mai auzit aşa ceva. Cînd? Ieri? Azi? Mîine? Dar, la urma urmei, ce importanţă

4

O nesfîrşită toamnă se instalase în ziua aceea pe strada Mierlei. Profesorul Iordache Mustea îşi făcea plimbarea de seară. Ieşind în stradă, aruncă o privire spre şcoala ce se afla chiar peste drum. Asta i-a dat întotdeauna un sentiment de siguranţă, de linişte, de împlinire pe care nu şi-l putea explica. Apoi o făcu la dreapta, pe Sitarului, după care intră pe Mierlei, urmîndu-şi traseul obişnuit. În mîna dreaptă ţinea revista *Ştiinţa Azi* care avea şi ea, pe prima pagină, fotografia lui Septimiu Găvan, întins în mijlocul străzii, aşa cum l-a găsit în zori Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae. Revista îi fusese adusă cu o zi înainte, pe la ora ceaiului – i se spusese, dar n-o citi decît cînd simţi că şi-a revenit din şocul pe care i-l provocase experimentul din ziua precedentă. Îşi aminti vag cele două momente de ameţeală, corespunzătoare ieşirii din timpul prezent şi revenirii, şi, făcîndu-şi plimbarea în acea seară cînd toamna, se ducea să predea articolul la redacţie. Pe drum, curios şi amuzat totodată, profesorul Iordache Mustea citea – pentru a cîta oară? – articolul apărut în revistă (singura dovadă palpabilă a reuşitei experimentului) şi vîna modificările asupra textului acoperit cu grijă şi pus în buzunar, modificări pe care redactorii prestigioasei reviste aveau să le facă în noaptea care se apropia să încheie ziua aceea cînd o toamnă nesfîrşită.

— He, he! Aşa e. Nimeni nu citeşte data de pe ziare. He, he!

Era vesel bătrînul, mai vesel ca de obicei. Îi ieşise. Da. Reuşise. El, Iordache Mustea. Avea dovada.

Oare mîine avea să mai primească o dată revista?

— He, he!

(1985)

MUFIŞTI, GOFRENI ŞI NODURI

Lumea îmi spune Ollie. Nu ştiu de ce, că pe mine mă cheamă Sylvester. Toată ziua îi aud: Ollie, nu uita, luni la ora 7. Sau: mîine la şase, Ollie.

Eu sînt stalker. Asta, în jargou, înseamnă un fel de ghid. De fapt, fără mine ar fi pierduţi. Nici unul dintre cei care au intrat singuri în Nodul 14 nu s-a mai întors. Nu'ş'ce dracu' fac acolo de nu nimeresc porţile. În fond, e simplu. Te uiţi înainte, aştepţi 20 de secunde, faci doi paşi şi te trezeşti dincolo. Apoi te uiţi la dreapta, aştepţi 8 secunde şi după o jumătate de pas eşti în alt dincolo.

Ce am spus eu acuma nu trebuie luat *tale quale*, asta a fost aşa, ca exemplu, pentru că, bineînţeles, de fiecare dată e altfel. Dar nu ştiu cum de ăştilalţi nu-şi dau seama. Parcă-s cretini cu toţii.

Acum conduc o gaşcă de mufişti. În loc să stea naibii cu mufele înfipte-n cap şi cu ochii beliţi, i-a apucat plimbarea. Au auzit ei că după Poarta Dragonului apare din cînd în cînd un chinez cu nişte mufe mai speciale. Vax! Am mai luat eu o dată un mufist în grup şi era să-mi pierd clientela pe chestii de morală. Noroc că sînt singurul stalker adevărat şi n-au încotro, trebuie să mă angajeze dacă vor să se mai întoarcă de dincolo. Şi, la urma urmei, excursiile astea ale lor nu sînt tot un fel de drog? Care-i diferenţa dintre nevoia-plăcerea lor de a călători prin porţile de dincolo de Nodul 14 şi halucinaţiile pe care le trăiesc ăia căzînd într-o stare de prostraţie după ce-şi bagă mufele-n cap? Nişte drogaţi cu toţii. Eu sînt singurul sănătos.

M-aţi putea întreba de ce fac asta, totuşi. De ce-i călăuzesc? Ei bine, dintr-un sentiment de datorie şi recunoştinţa faţă de semenii mei. Necesitatea asta a lor mă face să mă simt util. Cunoaşteţi sentimentul, nu? E minunat. Rostul meu pe lume e să-i aduc înapoi acasă pe excursionişti. Pentru că de dus, ei oricum s-ar duce. Este acolo ceva care-i cheamă… Nu ştiu ce, eu nu simt chemarea asta. Eu doar îi conduc unde vor şi am grijă să se înapoieze. V-am mai spus că singuri nu se descurcă.

S-a facut ora convenită. Sînt cinci, aşa cum ne-am înţeles. Nu iau niciodată mai mulţi, mi-e greu să-i stăpînesc. Tentaţiile sînt foarte mari pentru ei şi oricînd pot fi luat prin surprindere de reacţiile lor. Îmi privesc clienţii şi ei se uită la mine cu teamă, ştiu că le scormonesc prin cotloanele creierelor şi îi fac să uite anumite gînduri. De-aia au în priviri un soi de teamă amestecată cu respect. Tare naivi sînt puştanii ăştia! Ştiu bine că îi descopăr mereu pe cei care vor să rămînă dincolo şi totuşi de fiecare dată le găsesc, prin fel de fel de ascunzişuri, planuri de fugă. Unele sînt chiar bine puse la punct, probabil întocmite pe bani grei de golanii ăia din Sud.

Gata. La trei dintre ei le-am scos din cap gîndul de a rămîne. Acum putem pleca. Îi anunţ şi pe ei asta şi, ca la o comandă, toţi cinci îşi montează cîte o mufă antiemoţională, care-i va lăsa inerţi afectiv pentru primele trei porţi. Le-am recunoscut designul şi culoarea. Doar eu le-am adus alaltăieri de la Poarta Gerocco 6! Am vîndut o sută în două ore. Nici ăştia cinci nu puteau pierde ocazia, normal.

Nu ştiu ce au luat cu ei ca monedă de schimb. Toţi au saci de plastimet. Cred că au aflat că nu pot vedea prin aşa ceva. Unul dintre ei zîmbeşte. Îşi spune „Ţi-am tras-o, Ollie!“ şi adaugă expresia aceea care nu ştiu ce înseamnă şi nimeni nu vrea să-mi spună. Cînd îi întreb, toţi izbucnesc în rîs. Atunci eu mă enervez şi pe ei începe să-i doară capul. Se izbesc cu el de pereţi şi ţipă ca nişte descreieraţi. De obicei plec, îi las singuri. Nu suport durerea altora. Adevărul e că trăim într-o lume tare prost alcătuită, iar oamenii sînt, mulţi, cei mai mulţi, foarte neajutoraţi. Pe mine nu mă doare niciodată nimic. Numai pe ei îi doare. Oare de ce?

Am lăsat în urmă trei porţi. Sînt toţi cinci în jurul meu, slavă Domnului! Sîntem aproape de Poarta Dragonului. Acum trebuie să fiu foarte atent, mufiştii or să-l caute pe chinezul care plimbă mufele. Unii dintre ei s-ar putea să greşească momentul intrării.

Uite-o! Poarta! Acum!

De data asta trebuie să intri într-o baltă. Acolo este. Strig şi alerg după ei ca după găini. Nu e uşor deloc. Pînă la urmă reuşesc să-i bag pe toţi. Dacă mai întîrziam două secunde, ratam poarta. Rămîneam ca prostu' în mijlocul bălţii.

Sîntem în Ţara Dragonului. O stradă îngustă, prăfuită. Tarabă lîngă tarabă în faţa caselor scunde, dar cu etaj. Pe tarabe, ce vrei şi ce nu vrei. Ieri am avut pe unul care şi-a umplut buzunarele cu integratoare de senzaţii. Nu era bişniţar, şi-a luat din fiecare model cîte unul. Oricare dintre ele l-ar fi ajutat să facă amor indiferent de rasa partenerei. Cred că era maniac sexual. Ar fi trebuit să-l reclam la Poliţie. N-am făcut-o. Nici mie nu-mi plac poliţiştii.

Reuşesc să-i menţin pe mufişti în cîmpul meu. Le-am promis că-i duc la chinez. Şi chiar îi duc. Îmi dă cîte un sutar de fiecare client. Şi toţi or să-şi cumpere mufa aia cu toneziana… Să te laşi îmbrăcat în femeia aia, s-o simţi pe fiecare milimetru pătrat de piele… e o chestie! Le-am arătat-o aseară. I-am lăsat să şi-o pună fiecare cîte o dată. Evident că nici unul dintre ei nu mai făcuse amor cu o toneziană. M-am lăsat rugat şi, într-un tîrziu, am acceptat să-i duc să-şi cumpere şi ei. Asta e! Îmi fac şi eu rost de clienţi cum pot.

Uite-l pe chinez. În străfundul creierului lui, îmi face un semn complice. „Da, ăştia sînt. Cinci mufişti". Îi trimit gîndul şi acesta se aşază peste semnul lui. Îi fac şi economie de memorie. Cît timp mufiştii mei se străduiesc să-şi amintească faptul că poziţia normală a fălcilor este „închis", îmi continui conversaţia cu chinezul:

— Rămîne zece la sută, da?

— Cum am stabilit.

— Nimic în plus?

— Asta n-am mai stabilit.

— Putem s-o stabilim acum. La urma urmei, puştii se mai pot răzgîndi. Sau pot avea pretenţii mai mari. Poţi să ştii ce le trece prin minte?

— Îi poţi influenţa?

— Depinde.

— Am o mufă colectivă. Ce zici?

— Cu ce?

— Viol în grup.

— Hm!

— Comando.

— Hm!
— Seppuku. Pentru doi, cu posibilităţi de schimbare a rolurilor.
— Asta da. Cît?
— Cinci la sută din afacere.
— Mi se pare corect. Să văd ce pot face.

N-am fost foarte sincer cu chinezul. Ştiam că e de-ajuns să le enumăr temele. Le-a plăcut chestia cu violul. Puştani, am zis eu! I-am convins că le obţin o reducere de preţ dacă iau şi mufa individuală şi intrarea în cea colectivă. Am halit şi de la ei cinci procente.

Efectiv îi tîrîi după mine. Trebuie să le intru în cap, să mă insinuez în programul mufei, pentru a-i convinge să acoperim tot itinerariul contractat. La mintea lor s-ar întoarce imediat acasă. Pe undeva, îi înţeleg. E greu s-o faci mergînd. Dar nu i-a obligat nimeni să-şi puna mufele pe loc. Mai bine îi las rezemaţi de vreun zid şi îi recuperez la întoarcere. Trebuie să trec musai pe la Studiouri. Mîine am un grup de actori.

Asta şi fac. Le spun să mă aştepte puţin şi le ies din cap. Îi văd cum se preling pe un perete, cu figurile tîmpe, inconştiente. Drogaţi!

Cea mai idioată poartă e asta pe care se intră în Studiouri. Este pe lîngă o căruţă care se mişcă continuu. Trebuie să cazi din căruţă pentru a nimeri poarta. La timpul potrivit, bineînţeles, că altfel orice netot ar putea s-o prindă din întîmplare.

Aici, dincoace de Nodul 14, nimic nu este întîmplător.

Întotdeauna am avut probleme cu actorii. Au fost obişnuiţi ca în anumite scene, mai periculoase, să fie dublaţi. Vă daţi seama că nu mi-e uşor să-i conving să cadă dintr-o căruţă în mers. Dar le arunc în creier imaginea primei pagini din CINEMA, cu ei ţinînd Oscarul în mîini, şi se rezolvă. Uneori le mai dau şi cîte un brînci.

Dar unde dracu-i căruţa aia?

Nu-i. Mă-nvîrt ca un de-ăla într-o de-aia. Nu e şi pace.

O fi furat-o careva.

Trebuie să mă concentrez zdravăn ca să dau de ea. Deocamdată îi văd urma în aer. O iau în susul străzii. Îi aud huruitul. Cît pe-aci să trec de ea, zgomotul făcut de roţile ei pe pavajul străzii e disimulat în foşnet de frunze, dar e treabă de amatori. Lucruri ieftine. Numai beţivanul de Harry Longo plimbă marfă aşa proastă. Sau, mă rog, eu mă pricep la de-alde astea şi mi-a fost uşor să-mi dau seama.

Intru pe o uşă mare, verde, şi dincolo de ea se învîrte în cerc căruţa cu poarta. În căruţă sînt vreo opt indivizi care, din cînd în cînd, se aruncă din ea. Dar în afară că-şi zdrelesc carnea de pe ei şi îşi aud oasele pîrîind, nu se-aleg cu nimic.

Nu aşa, băieţi! Dacă nu ştiţi cum, n-o faceţi!

Sînt în căruţă. Nimic. Lunganul ăla de colo a pus gabja pe ea. Cinci mangoţi încercarea. Al dracu' gagiu'! Îi bagi moneda-n buzunar şi te duci să-ţi rupi oasele. În curtea asta n-or să găsească-n veci poarta.

Cu un sutar închiriez căruţa pentru un sfert de ceas. Ies în stradă şi mă las dus de ea.

Îmi simt nările fremătînd. Miroase a lemn lăcuit şi a rumeguş. Parcă se aude cineva vorbind la o portavoce. Ştiu că e de-abia la amiază, dar am senzaţia că se lasă seara. Acum! Sar din căruţă şi intru în Studiouri.

E seară. Se filmează. Decorul de lemn e proaspăt lăcuit. Se simte şi mirosul rumeguşului. Actorii se fac că nu-l bagă în seamă. Şi-aşa regizorul ţipă la ei prin portavoce. Actorii mă privesc cu mult respect. Eu le-am aranjat treaba. Cinci procente. În minţile lor găsesc şi gîndurile de recunoştinţă, pentru că, la apariţia mea, Il Maestro a încetat să-i mai certe.

Regizorul s-a apropiat de mine. Ştiu ce vrea. Doi actori şi trei actriţe. Mîine dimineaţă.

— Vreau doi bărbaţi şi trei femei.

— Cînd?

Mă fac că nu ştiu. El tot n-ar înţelege.

— Mîine dimineaţă.

— Cît?

— Păi, ca de obicei, un sutar de om.

— S-a făcut.

— Mai e ceva. Seara am nevoie de vreo douăzeci de gagici. Frumoase. Umane.

— Douăzeci de umane? Asta te costă.

— Ştiu. Dar asta vreau.

Ies prin oglinda de la baie. Dacă mai stăteam să negociez şi preţul celor douăzeci ratam poarta de întoarcere. O să fixez preţul la livrare.

Mă strecor pe lîngă cei doi care se fac că nu mă văd. M-au recunoscut, desigur. Ce idee, să faci poarta într-un pat de hotel! Bine că n-am nimerit sub ei. Ar fi fost jenant.

Mufiştii sînt acolo unde i-am lăsat. Vreo cîţiva puşti stau şi se uită la ei. Au şi de ce. Tare mai sînt caraghioşi! După cum chicotesc şi după cum îşi bîţîie fundurile cred că şi-au pus mufa colectivă cu violul. Copii… Intru şi eu în gaşcă şi se liniştesc încurcaţi. Parcă ar vrea să se scuze într-un fel, dar îi iau repede şi îi fac să se decupleze ca să putem porni. Se strîmbă şi fac gesturi obscene către privitori.

Plecăm. La primul colţ ne întîlnim cu o zorgată şi amintirea programului comun pe care tocmai l-au prizat le tulbură instinctele. Nici unul nu se poate abţine să nu-i pipăie ghebul cînd trec pe lîngă ea şi gagica şuieră în urma lor, recunoscătoare, din toate orificiile. Ce să le faci, băieţi tineri!

Trecem pe lîngă taraba chinezului. Mufiştii îşi dau coate şi îi rînjesc complice. Ăla se face că nu-i cunoaşte şi, în gînd, îmi mulţumeşte. Lîngă acest mesaj găsesc şi informaţia că peste două zile va primi ceva gras de pe Kalotronia. La prima mînă. Original.

Minte. Neam de neamul lui n-a ţinut în mînă vreun produs original de pe Kalotronia. Dar îi trimit un gînd de mulţumire şi asigurarea că “da, negreşit am să vin”. Oi vedea! Pînă una-alta să scap de ţîncii ăştia. Parcă s-au prostit. Nici unul nu şi-a luat gîndul de la violul ăla. Cred că ar fi în stare s-o facă şi pe bune. Ar trebui să vorbesc cu profa lor de comportament. E zorgată. Măcar să ştie la ce ar putea să se aştepte. Cine ştie, poate-i dau o veste bună.

Mai avem o poartă. Mă bag în capul lor şi le ordon să-şi pună mufele antiemoţionale. Nu vreau să am neplăceri tocmai acum. Mă privesc chiorîş. Cu ură, parcă. Dar ce pot face? Au nevoie de mine, să-i scot de-aici.

Îşi pun mufele, ascultători. Prea ascultători. Uite fîntîna. Rînd pe rînd îi arunc în ea. După ultimul am fugit cam mult, dar, pînă la urmă, l-am prins. Cu gîndul, mai întîi. Apoi am pus mîna pe el. „Gofren împuţit!“

Iar. Ce-i cu chestia asta?

De multă vreme îi aud spunîndu-mi aşa, dar nimeni nu vrea să-mi zică ce înseamnă.

Trec şi eu prin poartă şi ies.

M-am întors. Cei cinci stau pe un zid dărîmat. Cum apar, îşi desfăşoară întreg arsenalul de gesturi porcoase şi o rup la fugă strigînd:

— Ollie, gofrenul! Ollie, gofrenul!

Nu-mi pun eu mintea cu ei.

(1992)

JUCĂTOR PE VIAŢĂ, INDEXAT LA PALADINI

Lui Dănuţ Ivănescu, în speranţa că ne vom întîlni şi Dincolo

Mizerabili, anii trec unii după alţii ca un tăvălug, strivind în graba lor cele întîmplate şi cele visate.

Klaus Lehnor Quasarrakis, Paladinul, îşi spuse repede, repede, repede „Şi nu ne duce pe noi in ispită“, dar degeaba, ispita este întotdeauna mai puternică. Ştia bine asta, participase şi el la Marele Joc, se număra şi el printre acei ofiţeri-programatori care jucaseră tot: avere, familie, carieră…

Şi n-a învins.

Şi dacă nu, cu ce-a rămas?

Cu degetele suplimentare de la mîini. Seven Fingers îi spunea Ivanez.

Cu ochii arşi, ca ai tuturor programatorilor.

Cu patima jocului.

Sălile de joc colcăiau de foşti ofiţeri-jucători. Indexaţi în Ordinul Paladinilor, programatorii rătăcitori băteau în lung şi-n lat Fagurele Spaţial de la o planetă la alta, în căutare de jocuri noi, de parteneri noi sau măcar de alt peisaj. Şi nicăieri ca pe Nova Tortuga nu se simţeau mai acasă.

Planeta asta parcă era făcută anume pentru ei. Aici nu se venea decît pentru afaceri, jocuri, sex şi droguri. De plecat, se pleca mai greu. Jucătorii niciodată. Ceva îi reţinea aici, ceva ce intrase în ei dar cînd?, cum?, nu ştiau…

Era Simţul Planetei, pe care nu mai trebuia să şi-l creeze singuri cum făceau cu Percepţia Viului pe Sukharr, planeta de piatră. Sau cu Simţul Aburului Absolut, unicul şi totalul simţ care putea fi avut şi de care era nevoie pe Caron, planeta de abur. Acolo totul era abur, chiar şi vizitatorii ocazionali se prefăceau în abur.

Pe Nova Tortuga nimeni nu se rătăcea, Simţul Planetei era în continuă lucrare. Oricine se simţea acasă din prima zi, oricine îşi putea dori toate femeile pentru că aici le putea iubi, indiferent dacă erau toneziene gelatinoase sau zorgate gheboase, cu chipul şi trupul împînzit de orificii ca nişte rutine autogene. E drept că la acest capitol mai dispuneau şi de integratoarele de senzaţii. Multe dintre ele erau aduse ca accesorii de cei care făceau contrabandă cu flori şi mirese. Cele mai multe însă erau făcute artizanal în navele-locuinţă instalate la periferie, în marginea junglei, de ciparii spaţiului, nomazii care bîntuiau Fagurele, cu femeile lor frumoase, aproape umane, cu scandalurile iscate din te miri ce şi cu meseriile lor atît de utile.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

Erau doi ani de cînd Klaus Lehnor Quasarrakis încerca să renunţe la jocuri. Dar cum s-o facă aici, pe Nova Tortuga? Cine s-a lăsat de femei trăind într-un harem? Respingea din toată fiinţa lui eunucizarea. El voia doar să renunţe la jocuri. Atît. În rest…

Alţii o făcuseră. Pe unii îi mai întîlnea încă pe străzi dosnice şi mizerabile, rezemînd pereţii, cu mufele-n cap, visînd, mimînd trasee de gînd. Tare ar fi vrut să poată face ceva pentru ei! Nu ştia ce. În fond, erau colegi de-ai lui, fuseseră parteneri sau adversari în Marele Joc, se stimaseră… Exista un respect… Programatorul rămîne tot programator, cu toate viciile, cu toate slăbiciunile… Eunucii nu. Ei nu mai erau nimic din ce fuseseră. Doar braţe, picioare şi sex. În rest… o tablă goală. Doar structura unui fişier care nu va mai fi niciodată umplut. Şi radierea din Ordin. Pentru Quasarrakis, retragerea titlului de Paladin era răul suprem.

Pentru Quasarrakis.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

*

Dar de unde bani? Ca să ai bani, trebuie să-i cîştigi, iar ca să-i cîştigi, aici, pe Nova Tortuga, trebuie să joci. Prostituţia nu-i pentru oricine. Cel puţin la prima vedere. Nu se simţea pregătit pentru asta. Deşi, în ultima vreme, îşi descoperise oarece înclinaţii… Dar poate că nu. Singurătatea, plictiseala, golul prea mare din el… Agorafobia interioară…

Klaus Lehnor Quasarrakis se lăsă în voia paşilor care, bine struniţi de Simţul Planetei, mereu la pîndă, îl purtau pe străzi fără nici o ţintă precisă. Un ochi avizat însă ar fi recunoscut traseele fixe ca ale aerodinelor publice. De la *Zdrobitorul de Inimi* la *Deşte Iuţi*, de la *Gura Planetei* la Mufe, *Taste şi Ecrane*. Fără să-şi dea seama, refăcea drumurile lui de împătimit al jocurilor… Era o boală? Un drog?

Ca beţia erau jocurile pentru el. Îngrămădite pe tarabele ieşite agresiv în stradă, îşi expuneau indecent conectorii într-o devălmăşie totală, la îndemîna tuturor, curve electronice, căldări de foliculină mentală, vizuală, cloacă a viciului, dulce dar… Cîţi erau în stare să reziste tentaţiei, cîţi aveau tăria să nu-şi dezgolească mufa, cîţi?

Mai bine ar pleca pe Kaloghera. Fără îndoială, toate perioadele violete îi plăceau, dar a 5-a avea ceva special. O avea pe Miriam, helpaşul. Femeia lui Darkovski. Sau poate doar extensia lui. Simţul lui în plus. Ceea ce-l făcuse să iasă cîştigător din Joc, chiar dacă fusese eliminat. Datorită ei, lui Darkovski i se zicea Învingătorix. Învinsese Jocul, dar nu ca participant, nu, ca atitudine îl învinsese. Fusese mai tare decît el. Darkovski măreţul. Superiorul. Şi toate astea pentru că o avea pe ea, pe Miriam, cu puterile ei. Psihotronic Miriam. Eroina. Heroina.

Klaus Lehnor Quasarrakis înainta printre tarabe, cu ochii alergîndu-i cunoscători de la un joc la altul, într-o lume a ecranelor. Peste tot în jurul lui erau numai ecrane: pe tarabele din stradă, în vitrinele magazinelor, în sălile de aşteptare, în cîrciumi, în spitale şi în închisori. Ecrane, ecrane, ecrane… Oamenii nu mai aveau chipuri, aveau ecrane pe care îşi afişau figurile. De jur împrejur nu se mai vedeau copaci, nici iarbă, erau doar ecrane care arătau peisaje cu iarbă şi copaci. Lumea însăşi nu era decît un imens ecran şi fiecare pixel al lui era, la rîndul său, un ecran.

Şi pe toate acele ecrane erau jocuri. Mai simple sau mai complexe. Pentru o oră sau pentru toată viaţa. Cu miză sau fără.

Erau doi ani de cînd Klaus Lehnor Quasarrakis încerca să renunţe la jocuri. Dar cum? Unde? Peste tot în jurul lui oamenii toceau tastaturile, şoriceii, joystickurile, mănuşile şi costumele, mufele, cordoanele… El avea curea. Un capăt, ca un cui, îi astupa gaura din cap. Pe celălalt, alt cui, îl ţinea între două dintre degetele mîinii drepte. Era greu să treacă printre tarabe, pe lîngă vitrine, şi să-şi ţină cel de-al doilea capăt ca şi cum nu l-ar fi avut. De cîteva ori mîna îi tresări, gata să fixeze capătul liber în cutia unui joc, dar de fiecare dată se abţinu.

„Şi nu ne duce pe noi în ispită. Şi nu ne duce pe noi în ispită“, îşi repeta întruna. Degeaba. Ispita e întotdeauna mai puternică. Nu era prima dată cînd afla asta.

Se opri în faţa unei uşi mari, albastre, şi aruncă o monedă în buzunarul încăpător al portarului. Acesta îi întoarse un zîmbet, dar numai pe jumătate, deh, marfă la mîna a doua!, şi îşi scoase chipiul pe care scria *Au bout du plaisir*.

Intră şi parcurse încet, uşor masochist, labirintul de coridoare. În faţa pereţilor cu ecrane ieftine, aproape gratuite, agonizau foste glorii ale Marelui Joc. Refuzaţi în Salon, îşi găseau aici doza superdiluată de joc, atît cît să-şi astîmpere neliniştea degetelor, tremurul muşchilor, nervii întinşi. Jarry, Tropkin… Arbalete încordate, fără săgeţi, dar gata să-şi dea drumul. Ar fi fost de-ajuns chiar şi o raza de lumină, o adiere, o boare de curent iscată de un geam întredeschis… Ce puţin ne trebuie uneori, ce puţin… Cine şi-ar fi închipuit atunci, cînd ei împodobeau prima pagină a ziarelor, cînd umpleau toţi indecşii presei…?

Intră în Salon. Se aşeză într-un colţ de unde să poată cuprinde cu privirea întreaga încăpere. N-ar fi trebuit să intre aici. Cel mai bine ar fi fost să se ţină departe de tastaturi, de ecrane, de jocuri… Dar cum? Cine deţine reţeta renunţării? Şi toată adunătura asta care-l privea, îl spiona avidă, curioasă… De cum intrase începuseră să-şi dea coate, să caute cu înfrigurare jocuri tîmpite doar, doar…

Cînd se deschise uşa simţi cum ceva nedefinit aspiră toate răsuflările din Salon. Nu se mai auzea nimic, simţurile lui nu mai percepeau nici o vibraţie. Toate privirile erau aţintite spre uşă. În pragul ei se afla Generalul.

Cocheta Sara, nava de suflet a Generalului, găsise cu greu un loc în portul public de pe Nova Tortuga, dar vestea sosirii sale trecea deja din

sălile de joc în baruri şi de acolo în bordeluri, de unde scotea în stradă miile de agenţi sau doar informatori ai Poliţiilor Reunite.

Alarma era în plină desfăşurare, turnul de control primea zeci de cereri de aterizare din partea navelor venite de pe toate planetele. Şi asta numai pentru că după ultima vizită a Generalului pe Nova Tortuga avusese loc căderea guvernului de pe Galla.

Oare ce se mai pregătea ?

Cînd silueta Generalului apăruse în capătul străzii Cazinourilor, strada era pustie deşi, cu numai cîteva minute în urmă, hohotele lascive ale corrienelor se împleteau cu strigătele vînzătorilor ambulanţi de implanturi sau ale poliţiştilor care făceau razii prin cazinourile cu firmă verde, în căutarea contrabandiştilor de jocuri.

Firma verde era un titlu de calitate. Doar în aceste localuri funcţionau jocurile cele mai noi, aduse pe bani grei de pe Kalotronia. Din cînd în cînd mai apăreau însă şi ediţii-pirat confecţionate prin magaziile încropite în Zona Cipurilor Mişcătoare, groapa de gunoi a planetei. Cu timpul se dezvoltase o întreagă reţea care aducea contrafacerile pe Nova Tortuga. Aici erau plasate proprietarilor de cazinouri la preţuri pe sfert cît originalele.

Dincolo de pustiul străzii, Generalul ghicise viaţa Novei Tortuga pulsînd în spatele uşilor, ochii poliţiştilor pîndind în faţa ecranelor. Mergea liniştit mîngîindu-şi cu mîna stîngă proteza celei drepte pe care şi-o pusese, ca întotdeauna, la coborîrea din navă. Cotise pe o străduţă laterală, se oprise în faţa unei firme albastre: local vechi, obişnuit. Îi era cel mai drag, poate şi pentru că rămăsese neschimbat, acelaşi cum îl ştia de la început. Nu se dezvoltase, nu se grăbise să-şi pună firma verde, nu ţîşnise victorios deasupra celorlalte, dar nici nu dispăruse. Supravieţuise. Şi mai avea ceva frumos localul ăsta: se chema *Au bout du plaisir*.

Trecuse de portarul cam uzat, şi intrase. Gazul euforizant al primei încăperi, un produs dubios de provenientă nikeniană, îi trezise amintiri din tinereţe.

Un grimofil se apropiase zîmbind mieros în timp ce chipul i se transforma, copiindu-l pe al Generalului. Dar acesta făcuse un semn din cap, n-avea nevoie, ca toţi ceilalţi de altfel. Grimofilii nu puteau stîrni simpatii, nu se puteau face utili. Erau condamnați pe viaţă la inutilitate. Şi cine să aibă nevoie de ei, cu înfăţişarea lor dezgustătoare, cu toate organele alea exhibate cu o mîndrie de neînţeles decît poate pe planeta lor…?

Generalul trecuse mai departe printre mese, statura lui punîndu-i pe fugă pe criolanii transparenţi şi obezi, aproape sferici, din pielea cărora varienii, cealaltă rasă inteligentă de pe Sardon, confecţiona îmbrăcăminte pentru femei.

Dar ce căuta Generalul nu era de găsit aici. Și totuși această adunatură îl fascina, îi procura de fiecare dată o plăcere ascunsă, perversă.

Apoi deschise uşa Salonului. Ceva nedefinit aspirase parcă toate răsuflările. Nu se mai auzea nimic, simţurile lui nu mai percepeau nici o vibraţie. Toate privirile erau aţintite spre uşă, spre el.

După momentul şocului, care pentru unii tindea să se prelungească, ceea ce era perfect normal, cîteva persoane din Salon deveniră brusc preocupate de altceva, de nişte jocuri alese la nimereală, că numai aşa ar fi putut fi alese asemenea imbecilităţi. Generalul făcu cîţiva paşi în încăpere şi totul reintră în normal. Privirile furişe aruncate din cînd în cînd spre el făceau parte din normalitate. Din *acea* normalitate. Klaus Lehnor Quasarrakis încercă să se integreze şi el în peisaj şi poate că ar fi reuşit mai bine dacă şi-ar fi programat un joc, dar erau doi ani de cînd voia să se lase. Se mulţumea să privească cu riscul de a provoca unele remarce nu tocmai plăcute din partea celor care îşi împărţeau acum interesul între el şi General. Mai puţin individul din colţ, de lîngă uşă. Acesta părea să nu-l bage deloc în seamă, neavînd ochi decît pentru proaspătul sosit.

Generalul se aşeză la o masă şi îşi programă un joc banal, pentru un singur jucător. Quasarrakis se abţinu cu greu să nu rîdă. Era atît de banal, încît cei trei kyani de la masa vecină începură să răspîndească în jur o lumină albastru-intens. Dar Generalul nu fusese niciodată luat în rîs, nu era obişnuit, nu permitea. Şi mîna dreaptă, cea cu proteza, zvîcni spre cei trei, privirea lui îi fixă stăruitor, pînă cînd lumina aceea albastră păli, iar cel mai apropiat dintre ei se prăbuşi cenuşiu, fără viaţă.

În Salon totul se desfăşura normal, de parcă nimic nu se întîmplase. Lumea îşi vedea de jocurile ei, privirile zburau cînd spre General, cînd spre Quasarrakis. Unii îşi dădeau coate, alţii şopteau cuvinte secrete la urechile vecinilor, iar aceştia rîdeau şi rîsul le îngheţa pe buze cînd ridicau nasul din jocurile lor.

— Mama lor de gîndaci! mai mormăi Generalul, referindu-se la cei trei.

Apoi tastă o mutare în urma căreia aparatul din faţa sa începu să scuipe jetoane pînă ce pe ecran apăru banda neagră. Asta nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci în

„spelunca aia împuţită“.

Sunete exprimînd admiraţia în toate limbile Confederaţiei însoţiră îndolierea aparatului. Ceilalţi doi kyani se întinseră pe jos în faţa lui, răspîndind pe cîţiva metri în jur o lumină cald-albăstrie, supremul omagiu pe planeta lor.

Generalul deschise săculeţul din piele de cassarg auriu şi jetoanele se grupară înăuntru, apoi îl puse pe masă. De-acum nu mai era obligat să joace, putea privi în linişte.

Ce bine ar fi fost dacă şi Quasarrakis ar fi putut face aşa ceva! Dar el nu-şi putea permite, el era Klaus Lehnor Quasarrakis, Jucătorul, Paladinul, Cel Neînfrînt.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă. Acolo n-ar trebui să trăiască sub povara faimei sale. Acolo ar putea să nu joace, fără să-şi dea nimeni coate, fără să-l ia nimeni în rîs, fără să roiască în jurul lui toţi aventurierii Fagurelui, toţi vînătorii de şansă.

Puţin spre stînga, în faţa unui aparat enorm, patru bipezi îşi disputau vînatul. Schelălăielile ţintei îl cam deranjau dar patima cu care cei patru jucau îi reţinu atenţia; păreau a fi obişnuiţi cu mînuirea armelor convenţionale. Doi dintre ei îi erau chiar simpatici. Primul, o namilă care acţiona două taste simultan, nu rata nici o lovitură şi făcea toate astea ca pe nimica, în timp ce-şi lungea gîtul după femeile de la mese, indiferent de rasă şi formă. Celălalt avea un fizic obişnuit, poate doar chelia cvasigenerală să fi fost ceva nelalocul ei; tipul părea destul de tînăr. Era autorul unor atacuri surprinzătoare, luîndu-le mereu piuitul adversarilor şi amuzîndu-şi copios coechipierul.

La un moment dat, vocile celor patru acoperiră urletul ţintei şi, printr-o mişcare scurtă, dar energică, dovedind forţă, nu glumă, zdrahonul îi culcă la pămînt pe ceilalţi doi. Apoi se întoarse brusc, lipindu-se cu spatele de aparat. Chelbosul îl imită.

— Mai doreşte cineva? scrîşni huiduma, dar nimeni nu mai dorea.

Doar Generalul le făcu un semn, invitîndu-i la masa lui. Cei doi acceptară. În drum, haidamacul palpă ghebul unei frumoase zorgate care-şi

întoarse spre el, recunoscătoare, fantele ce-i împodobeau chipul, scoţînd un şuierat vesel. Donjuanul tocmai se pregătea să-şi vîre degetele acolo unde erau aşteptate, dar cel scund îşi înhăţă prietenul de braţ întorcîndu-l din drum şi îl depuse în faţa Generalului.

Ovulele zorgatei se împraştiară pe jos, printre mese.

Cei trei şuşotiră o vreme, iar săculeţul cu jetoane îşi schimbă de cîteva ori proprietarul. În cele din urmă pleşuvul şi matahala plecară. Cu săculeţul, bineînţeles. În drum spre uşă, privirile găliganului se lipiră de Quasarrakis şi chipul îi fu sfîşiat de ceva ce ar fi putut fi un zîmbet. Îi dădu un cot partenerului şi aceeaşi rană desfigură şi faţa aceluia.

„O, Doamne, nu! Du-i în altă parte.“ îşi zise Quasarrakis, dar Dumnezeu avea alte treburi în clipa aia, mult mai importante.

— Tu eşti Quasarrakis?

— Şi dacă aş fi?

— Păi… e rău. Că dacă tu eşti Quasarrakis…

— Klaus? Lehnor? interveni şi măgăoaia.

— Îhî.

— E rău, că trebuie să te baţi cu noi. De cînd te căutăm!

— Şi dacă nu vreau să mă bat?

— Quasarrakis e laş? Poate ţi-e doar frică. Poate nu mai eşti chiar aşa grozav. Poate n-ai fost niciodată. Poate că faima asta a ta nu-i decît o poveste. Ă? O poveste de adormit copiii?

— O poveste pentru agăţat fufele…

— Curvele, rînji, se linse pe bot, plescăi, salivă şi transpiră în palme dulapul.

— Şi ce vreţi?

— Păi… Hai pe REV.

Pentru francezi, poate suna mişto cînd ziceau REV, dar pentru el nu însemna mare lucru. În fond, REV-ul era o realitate ca oricare alta. Trăise doi ani în Marele Joc, trăise de-adevăratelea în reţea, aşa că…

Fie ce-o fi! Mai devreme sau mai tîrziu oricum avea să se întîmple. Nu scăpa niciodată de amatorii de glorie. Pe crucea lui scria FAIMĂ şi el ştia asta. O acceptase de mult. Nu era primul duel public la care trebuia să facă faţă. Şi, probabil, nici ultimul. Pînă la înfrîngerea definitivă. Pînă la uitarea totală.

Klaus Lehnor Quasarrakis îşi puse costumul, casca, mănuşile lui cu şapte degete, comandă specială. Dintre cei doi, chelul fu cel care se echipă.

— Pînă la capăt?

— Pînă la capăt, confirmă Quasarrakis.

Cu paşi mici, laterali, proiecţiile celor doi se mişcau prudente, se studiau.

Peleagul îşi răsuci mîna dreaptă, mănuşa transmise impulsurile, apoi mişcă două degete de la mîna stîngă şi pe aceasta, cu totul, din cot. Făcu un pas în faţă, apoi o jumătate lateral-stînga. Umărul drept îi tresări imperceptibil, cel stîng se ridică şi veni în faţă. Ansamblul de mişcări se repeta periodic, era un dans, un dans, un dans…

Jocurile celorlalţi deveniră neinteresante. Le opriră şi se cuplară, terminale statice, la jocul care tocmai începuse. Reporterul unei reţele locale de televiziune – mai exista aşa ceva?! – îşi cuplă şi el camera şi, astfel, lupta fu transmisă în direct în toată Nova Tortuga. Patronul localului îşi freca mîinile, aşa noroc căzuse pe capul lui, aşa noroc…

Pînă şi instalaţia de aer condiţionat parcă uitase să funcţioneze. Era cald, era foarte cald… Zăpuşeală? Ăsta e cuvîntul?

Cei doi, Roşul şi Albastrul, îşi continuau baletul pe toate ecranele planetei. Mişcările lor rituale se desfăşurau sub ochii norocoşilor aflaţi în *Au bout du plaisir* fără răsuflare, excitaţi, invidioşi pe cheleş, găsind întotdeauna mişcări mai bune, mai performante. Se făcuse deja lista cu viitorii adversari ai lui Quasarrakis pe următoarele patru luni. În mintea multora încolţise chiar ideea şcolilor de antrenament pentru jucătorii profesionişti. Societatea se restructura din mers, între două gesturi, între un pas şi altul făcuţi de cei doi jucători-luptători.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

Cum să plece? Adică să se lase înfrînt? Cine ar mai da doi bani pe el? Cum l-ar întîmpina Miriam, cea plină de vrăji? El era Klaus Lehnor Quasarrakis, Paladinul, Cel Neînvins. Neînvins deocamdată. Dar cine-i garanta lui că după omul cu chelie nu mai erau şi alţii? Poate i-ar bate. Şi pe cei care ar urma. Şi pe cei… Pînă cînd? În fiecare zi s-ar petrece acelaşi lucru.

Să se rescrie? Era zăpuşeală, da, zăpuşeală, în noaptea în care l-au rescris pe profesor. Ca atunci cînd au ars-o pe Chrome. Prietenul Liudin şi cu încă unul, un vagabond. Ei l-au rescris. L-ar putea face şi pe el… negustor, de pildă. Ar vinde jocuri. Sau l-ar putea face scriitor. Subiecte ar

avea destule. Trăise doi ani în Marele Joc, ca ofiţer-programator. Apoi, ca Paladin… Chiar! Să fie scriitor. Niciodată nu s-a gîndit destul de serios la asta. Pe scriitori i-a considerat întotdeauna nişte fiinţe care nu-s în stare să traiască şi atunci îşi imaginează tot ce-ar vrea să li se întîmple. Aruncă în poveştile lor toate vorbele pe care ar fi trebuit să le spună şi le-a lipsit curajul. Fac în poveştile lor tot ce-ar face dacă ar avea cu cine, dacă ar îndrăzni mai mult. Dacă ar fi scriitor ar şti şi cum să cîştige întrecerea cu spînul, cum să rămînă Neînvinsul, pentru că numai aşa s-ar putea duce pe Kaloghera în perioada a 5-a violetă.

„Era zăpuşeală în noaptea în care l-am învins pe chelbos. Mizerabili, anii trecuseră unii după alţii, ca un tăvălug, strivind în graba lor cele întîmplate şi cele visate. Dar cine mai stătea să le separe?!“

Prostii! El era Klaus Lehnor Quasarrakis, Jucătorul, Cel Neînvins.

Întinse braţele în lături, se aplecă uşor spre stînga, trecu piciorul drept peste cel stîng, fandă, trase bărbia în piept, ridică piciorul stîng şi îşi lăsă toată greutatea pe dreptul.

Cît stătu aşa?

Pocni degetele. Seven Fingers. Şi se făcu frig.

— Ursul! spuse bătrîna şi îşi acoperi ochii arşi cu cele şapte degete ale mîinii drepte.

Era Matricia, fost ofiţer-programator, eliminată din Marele Joc cu gradul de General.

— Ursul! spuse bătrîna şi virusul începu să-şi facă de cap.

Tîrcavul întinse braţele în lături, se aplecă spre stînga, piciorul drept trecu peste cel stîng, trase bărbia în piept, se aplecă în faţă, lăsîndu-şi toată greutatea pe piciorul drept, stîngul îl ridică în aer, dar numai puţin, cît să pocnească din cele cinci degete, apoi îl puse jos şi iar aduse dreptul peste stîngul, şi iar, şi încă, şi tot aşa… Pleşcatul nu era decît un urs în arena circului. Juca cum îi cînta Quasarrakis. Cum îi ordona virusul intrat în buclă.

Malacul se apropie şi făcu, pentru prietenul său, Declaraţia de Umilinţă, Castitate şi Supunere.

Klaus Lehnor Quasarrakis privi în jur după Capsator. Nelipsit din orice sală de jocuri, astupaşul venea deja printre mese, cu capsa în mînă.

De-abia atunci fu oprit chelul din dans şi Capsatorul îi înfundă mufa. N-avea să mai joace niciodată. Decît dacă i-ar fi cerut Quasarrakis sa-l înlocuiască. Era privilegiul învingătorului. Dar Klaus Lehnor Quasarrakis nu ceruse niciodată să fie înlocuit. Nimeni nu pierdea pentru el, nimeni nu cîştiga pentru el. El era Cel Neînvins.

Pe el îl aştepta Miriam în perioada a 5-a violetă a Kalogherei. Mai bine…

Gîndurile îi plecară din local pe străzile pustii, în port, trecură pe lîngă Sara, nava Generalului, şi în clipa următoare o mîngîiau pe buze pe neasemuita Miriam, acolo, pe Kaloghera, unde totul se pregătea să devină violet.

*

Den Arr coboară treptele de marmură ale Palatului. După el membrii noului Consiliu coboară şi ei drepţi, impozanţi, importanţi – oficiali – pentru a asista la ceremonie.

Uniformele de dragoni glisează de-o parte şi de alta şi viitorul regent, urmat de ceilalţi, iese printre ele pe terasă.

Mulţimea izbucneşte în urale, semn că ademenitorii lui Tirsot şi-au făcut din nou datoria.

Marele Maestru de Ceremonii îşi aruncă ochii spre Den Arr în Supremul Gest de Recunoaştere şi Supunere, apoi prinde cu putere bastonul care i se pune în mînă şi, cu sîngele încă şiroindu-i pe obraji, dă Semnalul de începere. Cymbalele, trîmbiţele şi kytaiurile intonează Oda.

Peste Marea Piaţă din Kaloghera se lasă liniştea. Mulţimea

„dacă tot am venit…“

aşteaptă. E mai mult curioasă decît pătrunsă de însemnătatea evenimentului. Pentru ea, oricum nu mai are mare importanţă. Nici nu-şi dă seama dacă mai crede în Schimbare, în acea Schimbare de care vorbesc Cărţile şi pe care o propovăduiesc Tălmăcitorii; de prea multe ori au fost înşelaţi.

„Poate că…“

Nimic.

„în fine, om trăi şi-om vedea.“

Den Arr face un pas în faţă şi îşi lipeşte abdomenul şi sexul de prapetul terasei, în locul anume destinat. Simte Durerea. Grimasa lui umple

mulţimea de fericire. Strînge şi celălalt pumn, ferit de privirile mulţimii. Doar membrii noului Consiliu pot vedea. Încă.

*

Psangul se prăbuşi fără viaţă. Constituţia lui nu rezistă virusului. Cei aflaţi în Salon fură foarte dezamăgiţi, adversarul lui Quasarrakis nici măcar nu începuse dansul.

Următorul pe listă era unul dintre kyanii albăstrii. Începuse deja să se echipeze şi gîndul Celui Neînvins plecă din nou spre Kaloghera.

*

Den Arr ridică pumnul drept.

Clipirea cu reflexe indigo a frunzelor încremeneşte, detaliu al unui imens grup statuar ce cuprinde totul, Totul. Nici o pală de vînt, nici o adiere, nici o respiraţie. Feţele indigo ale mulţimii strălucesc, privirile tuturor sînt aţintite spre pumnul acela.

Cele patru degete zvîcnesc spasmodic, dezvăluind mulţimii Destinul Luminos trasat în palma celui ce-şi merită numele de Sofian al XIV-lea.

Un singur lucru mai trebuie să se întîmple. Şi toţi participanţii la Ceremonie, mai puţin grupele de veghetori împrăştiate te miri unde prin Marea Piaţă, îşi ridică privirile în sus.

De Acolo se porneşte Ploaia Regenerativă. După primul contact cu cristalele reci şi tăioase ale Ploii, mulţimea se relaxează, abandonîndu-se Transformării.

Fîşii minuscule de piele indigo se desprind de pe chipurile mulţimii şi ale oficialilor luînd drumul pămîntului pentru veşnicie. Ţesatura uşoară a veşmintelor se destramă îngrăşînd, la rîndul ei, pămîntul care primeşte.

De-acum, Den Arr nu mai există. În faţa poporului stă Sofian al XIV-lea. Singur, ca toţi împăraţii lumii. Ca această ploaie violetă.

*

Puştiul se zbătea, era într-adevăr prea tînăr pentru a fi capsat, dar cine-l pusese să-l provoace?

Klaus Lehnor Quasarrakis îşi admira învinşii ca pe nişte trofee de vînătoare. Într-adevăr, la mesele din Salon erau numai indivizi cu mufele astupate. Se simţea tare, era Cel Neînvins, Cel Mai Bun. Şi abia atunci îi urî. Îi urî.

Iar lumea îşi vedea mai departe de ale ei.

Întotdeauna lumea îşi vede de ale ei.

Tot Ivanez i-a spus-o şi pe-asta.

*

Membrii noului Consiliu al Kalogherei depun Jurămîntul în faţa lui Sofian al XIV-lea. Îşi aruncă ochii sub tălpile lui. De-acum sînt curaţi. Şi drepţi. Au dobîndit Puritatea Violetă.

Şi Miriam? Numai tîmpiţii se pot îndrăgosti de o femeie helpaş. Numai tîmpiţii. Tîmpitule! Bine zicea ăla.

Tot Ivanez, cine altul?!

*

Klaus Lehnor Quasarrakis privea spre General, fix, rece ca un cuţit înfipt în pămînt. Ceilalţi rămăseseră împrăştiaţi pe la mese, cu privirile întoarse spre înăuntru, poate acolo să mai fi rămas ceva de văzut, de auzit, de supt. Poate acolo.

Generalul se ridică de la masă, îşi reglă mîna dreaptă pentru exterior, înşfăcă săculeţul din piele de cassarg auriu rămas acum fără stăpîn şi porni spre ieşire. Fără să se uite în urmă. Fără o vorbă. Fără vreun semn că în Salonul acela s-ar fi întîmplat ceva.

Quasarrakis ieşi după el. Era beat. Ca şi cînd. Capătul mobil al curelei bîzîia prin aer în căutare de mufe. Lumea începea să iasă pe străzi, dar n-avea ochi pentru el, nu-l saluta nimeni, nici un admirator care să-şi lase mufa pătrunsă de cuiul maestrului, nici o fecioară care să i-l sărute, rute, rutinească. Se simţea ca un garabombo ars. Ca un driver iniţializat, fără personalitate.

Atunci îl văzu.

În capătul străzii, Generalul îi făcea semn. Da, lui. Agita deasupra capului mîna stîngă în care avea cuiul. Quasarrakis făcu la fel, răspunzîndu-

i. Apoi celălalt îşi făcu mîna pumn, îl deschise şi întinse trei degete, închise pumnul la loc şi făcu un RIHAS din încheietură.

— Bine, dom'le, fie şi-n reţea.

Klaus Lehnor Quasarrakis se cuplă la primul joc întîlnit şi stăpînul tarabei răspîndi în jur o lumină bătînd în verde. Kyanii nu-l mai plăceau.

Se prăbuşi în reţea. Flash-urile jocurilor care încă nu se încheiaseră aproape îl orbiră. Intră în PIELE şi le văzu cum se izbesc de ea, cum se prăbuşesc dincolo, stingîndu-se unul cîte unul. Rămaseră doar ei.

Entre nous deux, maintenant!

Dar în cască văzu doar *tre n u de main*.

Ce dracu?!

e d ac.

Quasarrakis simţea că ceva nu e-n regulă. Comenzile lui nu ajungeau întregi. Linkuri de rahat! O mişcare circulară cu braţul drept rase toate giumbuşlucurile jocului la care se cuplase, spre disperarea kyanului care se înverzi şi mai tare. Uite că asta a mers! Încercă o CHARANGA-YE şi sunetul se izbi parcă de PIELE şi reveni asupra-i, transformîndu-i capul într-un clopot de limba căruia atîrna un gromstick vibrator.

Nimic nu-i mergea. Klaus Lehnor Quasarrakis se afla în ceasul lui rău, ceas prevestit de Miriam cînd o cunoscuse.

„Vei fi ucis în TIME OUT“.

Glasul ei venea de undeva de departe, de demult.

„Vei fi ucis“.

TIME OUT.

— TIME OUT! anunţă Quasarrakis.

Apoi trimise în reţea temporizatorul care preluă VIESPEA Generalului. Îi împrăştie praf pe aripi, îi încetini zborul. În căşti, pe ecrane începu să clipească mesajul prin care Quasarrakis cerea TIME OUT.

Ochii Generalului, uimirea din ei.

Zîmbetul maliţios al lui Quasarrakis.

Amîndoi ştiau ce se întîmplă. Amîndoi. Şi numai ei.

Strada, oraşul, planeta se treziră la viaţă. Mesajul era clar: TIME OUT.

Şi VIESPEA Generalului venea. Încet, avînd zborul îngreunat de praful de pe aripi, cu bîzîitul pufos, vătuit, de-abia sesizabil, VIESPEA venea. Nevăzută, neştiută decît de Quasarrakis. Şi Neînvinsul intră în TIME OUT. Toţi l-au văzut cum a întors capul şi trunchiul, se uita în lungul strazii,

zîmbea, mîna i se îndrepta spre cui, intenţiona să se decupleze pe durata pauzei.

— VIESPEA! strigă kyanul şi începu să se albăstrească, să-şi regăsească culoarea normală.

Ţipătul izbi cu putere, lipi de ecrane toate privirile, îi aduse pe toţi înapoi pe cîmpul de bătaie. Vreo doi limfodoci, strecurîndu-se printre picioarele celorlalţi, îşi întoarseră spre Quasarrakis cilii tremurînd a simpatie.

Niciodată nu mai lovise cineva pe la spate. Nu cu VIESPEA.

Şi VIESPEA scuipă ACUL, iar acesta parcurse spaţiul de joc, cureaua şi i se înfipse în creier.

Quasarrakis nu apucă să se decupleze. Primi ACUL în plin şi virusul îi atacă centrii nervoşi, îi blocă muşchii, mîna nu-i mai ajunse niciodată la cui, rămase cuplat şi toţi jucatorii de atunci şi de mai tîrziu aveau să-i simtă prezenţa, biţii respiraţiei lui.

*

Şi Miriam?

S-o fi dus cu Petra. Dă-le-n mă-sa! Nişte curve!

(1993)

CORNELIA CU SÎNII GOI

Îşi fixă privirea în ochii portarului. 4096 de culori începură să se alerge una pe alta coborînd într-o pîlnie care-şi căuta un loc unde să pătrundă. O poartă, o uşă, o gaură în zid, o fisură măcar… Nu se putea ca portarul sa fie perfect, trebuia să aibă ceva… un loc mai moale.

Un zgomot de geam spart, un ţipăt şi ştiu că este înăuntru. Acum începea treaba cea mai grea, scotocitul, spargerea codurilor, alte uşi, alte zăvoare. Alte glasuri, alte încăperi.

Ceva ca un fluid, ca nişte tentacule, sfredelea trupul portarului căutîndu-i nucleul electronic, locul unde era ascunsă comoara. Dar el nu făcea asta pentru prima oară. Avea mii de ore de antrenament în spate, fusese făcut pentru aşa ceva. Şi, iată, memoria portarului se deschise ca o carte de telefon. Pătrunse în ea, se mîngîie cu ea, se hîrjoni cu ea excitîndu-se, venindu-i să strige, să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Pentru asta le era recunoscător părinţilor lui, celor care-l aduseseră pe lume, era mîndru de cetăţenia şi de rasa lui. Se retrase din celălalt luînd cu el informaţiile de care avea nevoie.

În acea zi plecaseră din hotel patru persoane:

— Thomas Philip Hutchinson, 46 de ani, originar de pe Corona, a patruzecişidoua vizită pe Nova Tortuga, băutor de vise, relaţii în lumea interlopă, bănuit a fi amestecat în afaceri cu droguri. Periculos.

— Georg Horowitz, 64 de ani, de pe Tamar, bancher, a şaptea vizită. Prea cunoscut.

— Ramon Garcia Carrasco, 32 de ani, de pe Yole 5, playboy, prima vizită. Excelent!

— Natasha Bresson, 25 de ani, top model, Terra, a treia vizită. Păcat! Şi franţuzoaică, şi manechin, şi pămînteancă… şi plecată. Mare păcat!

Era clar. Memoră datele playboyului, biografie, fizionomie, amprentă vocală, apoi se întoarse la *Portocala mecanică*, hotelul unde stătea.

Portocala mecanică era un hotel de mîna a patra, cu nişte camere mici în care de-abia încăpeau un pat, un dulap şi o chiuvetă, dar avea inclus în preţul camerei şi un calculator. Era hotelul paladinilor, al programatorilor rătăcitori, foşti participanţi la Marele Joc.

Programatorii ăştia erau nişte fiinţe cam neajutorate, ciudate chiar, cu ochii lor arşi, cu cele şapte degete de la mîini, aproape înţepenite, cu aerul ăla al lor de drogaţi, de-abia ţinîndu-se pe picioare, beţi mai tot timpul, cu jafurile lor de calculatoare ţinute pe genunchi chiar şi la budă, şi cu horcăiala aia continuă, de parcă mereu nu aveau aer. Treceau buimaci pe holurile hotelului izbindu-se de pereţi sau unii de alţii, excepţie făcînd cei urmaţi peste tot, dar peste tot, de helpaşi. Cît despre helpaşi… Ce să mai vorbim?

Trecu în viteză pe lîngă recepţionera care-şi lungi gîtul şi-şi zornăi sînii după el, singurul bărbat normal din hotelul ăla, dar el se făcu că n-o vede. Cele patru lifturi erau blocate pe la diverse etaje, aşa că o luă pe scări. Cînd să intre în holul unde-şi avea camera fu cît pe-aci să calce pe un animal care se tăvălea pe jos.

Hm! Animalul cu două spinări!

Două helpașe îşi lingeau sînii plescăind, zvîrlind din picioare în toate părţile. Doamne, ce faună! Ceva mai încolo, un programator ejacula, cu ochii fixaţi pe un perete, cu calculatorul pe genunchi. Pe ăsta îl mai înţelegea, dar pe alea… Se cutremură amintindu-şi că în curînd avea să intre în pielea unui playboy şi meseria asta, pe Nova Tortuga, era ceva…

Ajunse. Intră în cameră şi, pe bîjbîite, fără să aprindă lumina, căută patul. Îşi scormoni memoria şi vizualiză fişa lui Ramon Garcia Carrasco. Încet-încet, în jurul corpului său se formă o aură albăstrie. Începea transformarea. Fruntea i se înălţă cu încă un deget, nasul i se îndreptă şi se subţie, pomeţii obrajilor se mai estompară, buzele prinseră un contur bine definit, bărbia se nivelă, devenindu-i pătrată iar părul îi luă culoarea mierii de tei. Simţea cum îi colcăie muşchii, cum i se aşază pe mîini, pe picioare, pe trup. Aura din jurul lui dispăru. Deschise ochii. Făcu cîţiva paşi spre

baie. Se simţea, într-adevăr, altul. Aprinse lumina. Din oglindă îl privea Ramon Garcia Carrasco, playboyul de 32 de ani de pe Yole-5.

— Şi-acum, gagiule, dacă ai curaj, ieşi afară.

Şi ieşi. La capătul holului hîrjoana helpaşelor departe de a se fi terminat, părea că de-abia se-ncinge.

— Doriţi o mînă, o…ceva de ajutor, acolo, fetelor?

„Taci, în paştele mă-tii“ şi „Du-te-n…“ veniră prompt replicile celor doua spinări. Ramon urcă în liftul care se deblocase între timp, fluierînd vesel, neobservîndu-l pe bărbatul care stătea ghemuit într-un colţ, cu un rînjet tîmp pe figură şi cu calculatorul pe genunchi.

— Am reuşit! spuse programatorul şi abia atunci îl văzu Ramon.

— La naiba!

Ghinion, într-adevăr. Programatorul lovi uşor cîteva taste şi liftul o zbughi în sus cu viteză şi nu se opri decît la etajul 12.

— Hai că dau de băut. În seara asta le-am luat banii mocofanilor!

Din experienţă, Ramon ştia că e bine să nu te pui cu ăştia, că nu ştiu prea multe, mai ales cînd îi atingi în orgoliul lor, aşa că acceptă. Chiar bucuros. Era cît pe ce să uite că la ieşirea din hotel trebuia să fie însoţit, fie şi de o programatoare. Dar n-ar fi însemnat asta o decădere pe plan profesional? Ce-o fi o fi, îşi zise, şi-l urmă pe celălalt în bar. Acolo, ca la nebuni: tastaturile ţăcăneau, difuzoarele piuiau, muzica pe care dansau două araxiene era dată la maximum, başca ţipete, rîgîieli, horcăieli şi chiuiturile unei trupe de helpaşi. Ca la mama acasă, ce mai!

Se aşezară la o masă, tastară comanda, programatorul dădu drumul în fanta din dreptul său unei monede de o sută şi pe masă apărură două pahare umplute cu ceva albăstrui din care se ridica un fum roşiatic.

„Fulger globular! Şi o monedă de o sută!“

Faţa lui Ramon se pleoşti.

„Dacă mai scap viu de-aici înseamnă că am mîncat ceva cînd eram mic. Cu polonicul.“

La îndemnul prietenului său de ocazie dădu pe gît primul pahar, apoi tăcu vreme îndelungată. Nici n-ar fi putut spune vreun cuvînt. Pentru asta e nevoie de aer, de respiraţie. El nu mai avea. Stătea cu privirea pironită nătîng pe ringul de dans. Programatori din toate colţurile Confederaţiei se zbânţuiau fără cea mai mică urmă de coordonare a mişcărilor şi ochii lor arşi sporeau efectul de irealitate, de fiinţă unică, fabuloasă, aflată într-un

moment de irascibilitate. Ramon spera ca la sfîrşitul melodiei să se potolească. Sau mai exista o variantă: ca el să nu mai privească într-acolo. Dar asta nu se putea. Parcă era hipnotizat. Ochii aceia… Şi înțelese de unde venea totul. În viermuiala de pe ring, în marea aceea de ochi strălucind, se mişcau doi ochi normali. Sau aproape normali. TOYAMA. Da, îşi aducea aminte. Pe Toyama se făceau operaţii de acest gen, era tot ce se putea face pentru ochii arşi ai programatorilor. Ramînea doar strălucirea privirii… În acea clipă, doi astfel de ochi îl priveau din vînzoleala de pe ringul de dans.

„Cînd am zis că am mîncat cu polonicul…“

Ridică cel de-al doilea pahar, umplut între timp, spre fata cu ochii TOYAMA. De data asta gestul lui fu cel care hipnotiză. Fata venea spre el cu ochii fixaţi pe pahar. Ajunsă la un pas de masa lor întinse o mînă, luă paharul pe care Ramon încă îl mai ţinea ridicat şi-l deşertă pe gura aceea atît de frumoasă. Apoi aruncă paharul peste umăr şi se aşeză între cei doi.

— Noi nu bem nimic?

— Cornelia, te rog. Cum dracu’, dintre toate barurile din oraşul ăsta mizerabil, ai nimerit tocmai aici?!

— Ei, hai, Vassili, fii şi tu măcar o dată politicos. Doar sînt o doamnă, nu? Ce paştele mă-sii!

Moneda de 100 strălucea în palma Corneliei şi Ramon simţi că-l ia ameţeala numai privind-o. O senzaţie de greaţă îşi făcea loc din măruntaiele lui. Gura i se deschise involuntar şi din ea ţîşniră pe masă cuvintele:

— Hai să dansăm.

Şi mîna lui înşfăcă mîna Corneliei trăgînd-o spre mijlocul sălii. Fata se propti bine pe picioare, se zmuci şi cei doi se opriră.

— Nu, băiatu’, dacă vrei dans cu mine mergem dincolo, la SIM. Acolo să-mi arăţi ce poţi.

— Ăsta-i un examen?

— Să zicem. Vii?

— Pot spune nu?

Bine măcar că-i pierise greaţa. Dar chiar n-ar mai fi suportat încă o tură din băutura aia. În fond, toate au o limită. Dar cine ar putea, cu mîna pe inimă, să spună că o ştie?!

Părăsiră încăperea printr-o uşă pe care Ramon n-o văzuse pînă atunci, de fapt ea nici nu exista, peretele era cel care se deschidea, dar numai dacă o monedă intra într-o anumită fantă. SIM-ul era numai pentru cunoscători. Cu toate astea găsiră cu greu două scaune libere. Se aşezară, îşi puseră

căştile, îşi legară captatorii şi… Cornelia alese o melodie de Vraniţki. Era cel mai în vogă compozitor de sensonguri.

„A naibii muiere!“ îşi zise Ramon. „Dacă eu nu sînt bun pe simulatorul de dans, nu-i creez senzaţii. Şi dacă ea nu are senzaţii iese o melodie băşită că nici n-o să-mi vină să dansez cu ea. Dracu' a mai inventat şi sensongurile astea! La urma urmei, ea are dreptate. Păi, cînd poţi avea senzaţii producătoare de melodii plăcute, cînd eşti trist? Cînd eşti nervos? Şi se ştie că o melodie plăcută stimulează. Nu m-am gîndit niciodată să-mi pun draivul pentru sensonguri cînd fac dragoste. Cum o fi?“

Şi mintea îi zbură departe, pe Corr, unde făcuse amor cu o toneziană… Aoleu! Amintirea era atît de vie, încît simţi realmente, din nou, masa aceea gelatinoasă – aşa arăta ea – învăluindu-l, înfăşurîndu-se în jurul lui, lipindu-i-se de trup, îmbrăcîndu-l, devenindu-i un al doilea rînd de piele… N-a mai trăit niciodată de-atunci aşa ceva. Artona! Îi luase în stăpînire gîndurile, visele, speranţele… Sau poate că el se lăsase în voia ei. Aproape că nici nu mai exista. Dar ce fericit era să nu mai existe! Artona…

Un ţipăt scurt îl readuse în realitatea de pe Nova Tortuga. El, Ramon Garcia Carrasco, în scaunul simulator, alături de Cornelia. Ea ţipase. Avea ochii închişi. Gemea, icnea subţire şi sensongul lui Vraniţki, pe care Ramon de-abia acum îl conştientiza, îl dădu gata. Artona dispăru din mintea lui de parcă nici n-ar fi fost şi se lăsă purtat de cîntec, de dans, de partenera lui care era… Cornelia se dăruia toată în dans, îi simţea picioarele, pîntecele, sînii, gîtul subţire, buzele, gura, dinţii sănătoşi şi ochii… Plonjă în ochii ei adînc, adînc fugărindu-i sufletul, întinzînd mîna după el, atingîndu-l şi scăpîndu-l… Apoi iar… Şi iar… Cornelia avea gura caldă şi sînii reci şi pîntecele fierbinte… Cornelia suspina şi rîdea… Cornelia se învîrtea în jurul lui şi el se străduia să o aibă mereu în faţă, să-i simtă gura şi sînii şi pîntecele, să-i cadă în ochi…

Cît o fi trecut? Dar cine avea timp să-şi pună întrebarea, cine? Cornelia şi Ramon stăteau în scaunele lor, cu căştile pe cap, ţepeni, parcă le era teamă de cea mai mică mişcare care ar fi putut să-i scoată de-acolo… Cornelia şi Ramon dansau şi sensongul lui Vraniţki ajungea prin ea la Ramon stîrnindu-i afectele care se revărsau asupra Corneliei, sporindu-i senzaţiile care îmbogăţeau melodia, şi iar la el, şi iar, şi iar… o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai…

Stop. Timpul lor se terminase. Brusc. Lăsîndu-i să cadă de-acolo, de unde erau. Gata. Doi oameni aşezaţi pe două scaune. Îşi scoaseră căştile. Se

ridicară şi porniră spre ieşire. Traversară barul, apoi urmă liftul, etajul şase, holul, camera ei.

Şi-acum? „Ar trebui să facem dragoste." Dar Ramon nu spuse asta. Nu îndrăzni să sfîşie tăcerea. Dansul mai era încă cu ei, în ei.

Cornelia cuplă cele două calculatoare din cameră, se aşeză în faţa unuia şi degetele începură să-i alerge pe taste. Ramon se instală în faţa celuilalt. Pe ecran alergau şiruri de caractere, desene… Nişte cifre, izvorînd aleatoriu, sau poate nu tocmai, din cele patru colţuri se îngrămădeau spre mijlocul ecranului, unde formau grupe de cîte şapte după reguli doar de ele ştiute, apoi, cuminţi, defilau în sus şi după ele alte şapte şi altele…

— *Adierea biţilor rătăcitori*!

Ramon aproape strigă asta, făcînd-o pe Cornelia să tresară, apoi buzele ei se întredeschiseră dezvelind albeaţa dinţilor.

— Un punct la tine. Na, prinde-o şi pe-asta!

Ecranul lui Ramon se umplu de caractere care pîlpîiau. Din colţul stînga sus începu o rotire a tuturor cifrelor pe fiecare poziţie mergînd spre colţul dreapta jos, dar lui Ramon nu-i trebui prea mult să observe alinierea în diagonală a cifrei 1 şi nici nu ajunse aceasta pe linia 7 că el se aruncă cu poftă şi furie în acelaşi timp asupra tastaturii pe care o mîngîie, o lovi, şi iar o mîngîie, şi diagonala se întoarse din drum, se încovoie şi Cornelia strigă excitată:

— *Amanta Scorpion*! Aşa, care va să zică…

Şi se lăsă să alunece în calculatorul lui Ramon, scormonindu-i memoria la adrese bine ştiute şi nimic, apoi aruncă vectori cercetaşi spre cele patru zări şi iar nimic şi, în fine, se hotărî să se arunce cu totul în direcţia în care parcă se zărea ceva ca un abur, ca o fiinţă mai mult spirit decît trup şi cîţiva biţi răzleţi care fugeau de colocolo o încredinţară că e pe drumul cel bun. Era pe-aproape. De ce, nu ştia, dar simţea. O, cum mai simţea! Era ceva inconfundabil, totdeauna i se făcea pielea de găină în situaţiile astea, totdeauna… Tigrul îi ieşi în faţă, mai-mai să se izbească de el. Mîrîia. Se învîrtea în loc aproape atingînd-o cu coada. Tigrul… Tigrul de la hotarul ceţii… Ochi în ochi. Î simţea răsuflarea puturoasă. Dar mai simţea şi mirosul acela suav adus de o adiere care, tandră, se lipea de ea, o mîngîia… Cum să fugă? Cum să renunţe? Era aici. Şi zvînc! Harponul pătrunse prin gura tigrului şi Ramon scoase un icnet. Cornelia trecu pe lîngă tigrul ucis, se opri, se răsuci pe călcîie, privi înapoi. De ce? De ce a făcut asta? Ochii tigrului o urmăreau. Vru să-şi continue drumul. Se opri din nou.

Ochii tigrului o ardeau în ceafă. Îşi scoase bluza, se întoarse şi o aruncă pe capul tigrului. Acuma, da. Putea merge mai departe. Ramon stătea la pîndă. El era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Tremura. Cornelia, cu sînii goi, era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise. Cornelia cu sînii goi. Ce ciudat suna! Ca un descîntec. Ca un titlu de carte. Sau de cîntec. Ar fi vrut să aibă un draiv pentru sensonguri. Ar fi vrut să şi-l poată monta acum.

Îşi montă cuplorul pentru calculator. Cornelia făcu la fel. Nu mai aveau nevoie de tastaturi. Stăteau amîndoi, faţă în faţă, fiecare în calculatorul celuilalt. Ba nu. Era un singur calculator. Şi ei înăuntru, căutîndu-se. Cornelia cu sînii goi trecu de hotarul ceţii. Şi Ramon era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Prin faţa ei se perinda un şir de călăreţi în armuri. N-au văzut-o. În urma lor se ridica un nor de praf. Creştea. Cerul se întuneca. În oraşul lui Narcis începea anotimpul de praf. În oraşul lui Narcis… Narcis… Sigur că da! Şirul de călăreţi se întoarse. Ea le făcu un semn scurt şi energic cu mîna. Înainte! În urma lor, norul de praf se ridica. Creştea. Se auzi zăngănit de arme. Pe sub norul de praf apăru un iepure. Se opri în faţa ei, se ridică în două picioare…

— Paştele mă-sii! Am uitat codul.

Nu-l uitase. El nu uita niciodată.

Se ridică în picioare. Ochii ei străluciră scurt şi Ramon ştiu că iepurele nu mai exista. Se întoarse în oraş. Nici oraşul nu mai exista. Calm, Ramon se puse imediat pe treabă: îşi formă codul, apoi începu să-l rotească. Încet, încet… BURGHIUL îi reuşise întotdeauna. Îi reuşi şi acum. Cornelia gemu. Ea muncise doi ani la figura cu defazarea faţă de cod. Îl admira. Şi-ar mai fi scos o dată bluza, în onoarea lui. Dar ea era deja Cornelia cu sînii goi. Mergea pe străzile oraşului a cărui stăpînă fusese. Adevăratul stăpîn era din nou prezent. Revenirea lui Ramon o adusese în pragul leşinului. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nici un bărbat nu-i mai crease astfel de senzaţii. Şi nici o femeie. Mergea pe străzile oraşului atentă la case, la norul de praf care parcă plutea deasupra, la liniştea care o nelinştea. Avea ceva agresiv această tăcere. Respiraţia ei era singurul sunet, zgomot chiar. Sau nu. De undeva, de sus, din faţă, mai exact de peste tot, venea un sunet, un alt fel de sunet. Şi Cornelia ştiu că pentru ea vine. Că pe ea o caută. Şi mai ştia că o va găsi. De unde ştia toate astea? Nu avea o explicaţie. Pur şi simplu ştia. Era senzaţia aceea că ştii mai multe lucruri în acelaşi timp, lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată, că vezi mai multe locuri deodată, că trăieşti simultan în timpuri diferite. Se simţea de parcă ar fi murit. În jurul ei nu mai era

nimic. Doar cîntecul. Şi deodată un abur o învălui. Îi înlănţui picioarele, îi atinse pîntecele, şi sînii, şi gîtul. Ochii ei mari păreau şi mai mari, străduindu-se să vadă, să înţeleagă ce se întîmplă. Avu senzaţia că aburul acela îi intră prin ochi adînc, tot mai adînc, fugărindu-i sufletul, atingîndu-l, pierzîndu-l, apoi iar şi iar… Cornelia îşi simţi gura caldă, şi sînii reci, şi pîntecele fierbinte. Cornelia suspina şi rîdea. Era el. El! Aburul şi ceaţa şi adierea şi cîntecul erau el. Sensongul lui Vraniţki i se mulă pe trup stîrnindu-i afectele pe care ea le revărsa asupra lui Ramon cel de ceaţă, sporindu-i senzaţiile care, la rîndul lor, îmbogăţeau melodia, o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai sus…

Epuizată, prăvălită într-un colţ al camerei, după ce suspinele şi gemetele şi ţipetele încetară, după ce ritmul respiraţiei i se mai domoli, Cornelia deschise un ochi, apoi pe celălalt.

La doi paşi de ea, pe marginea patului, Ramon respira sacadat. Incepu sa rîdă.

„Orgasmul? Chestia aia după care rîzi ca prostul.“

Sau poate nu de asta rîdea.

— Cum ai reuşit? Sensongul lui Vraniţki… Tu nu eşti om, spuse ea şi îşi scoase bluza.

Ramon zîmbi şi Cornelia cu sînii goi crezu că e încîntat de compliment.

Memoria lui îl dăduse de gol. Nimeni nu putea reproduce un sensong. Nimeni nu putea trăi aceleaşi senzaţii de două ori. Nici un om. Dar el era Dextro KS/9076 Samnis, superandroidul generaţiei a şasea, detectiv în trupele guvernamentale. Acum, pentru o vreme, Ramon Garcia Carrasco, playboy, 32 de ani, de pe Yole-5, para servir a Dios y a usted.

Ea nu ştia. Nici nu trebuia să ştie. De ce să ştie?

*

Ramon Garcia Carrasco şi Cornelia, programatoarea, Cornelia cu sînii goi – cum o cunoscuse el, intrară în bar căutînd din ochi masa la care-l lăsaseră pe Vassili. Masa era acolo, dar rusul nu. Se aşezară. Pe ringul de dans perchile şi grupurile îşi continuau zvîrcolirile dînd ochii peste cap, articulîndu-şi membrele parcă împotriva naturii, o ceaţă portocalie plutea printre mese, se agăţa de pereţii care parcă vibrau şi ei în ritmul muzicii, era

hărmălaie, era dezordine, era barul de la *Portocala Mecanică*, hotelul programatorilor.

Şi, deodată, parcă toate zgomotele trecură într-o altă lume, într-un alt timp. Mişcările dansatorilor se derulau cu o altă viteză, de-abia percepută, totul era înfundat, vătuit, venea de departe şi parcă nici nu trecea pe acolo. Sute de perechi de ochi erau aţintite asupra intrării. La cîteva mese mai încolo de Ramon şi Cornelia, Generalul (cînd venise?) privea şi el pata de lumină din cadrul uşii în care se profilau două siluete.

— E Darkovski…

— Ăla care…

— Ştii tu, a ieşit în stradă…

— Se zice că a vorbit cu Ivory…

— A pierdut cinci helpași…

— Și-a smuls firele…

Murmurul făcea înconjurul sălii, la fiecare masă adăugîndu-i-se cîte o nouă informaţie, un nou zvon, o nouă părere…

În lumea programatorilor, aproape în totalitate foşti combatanţi în Marele Joc, numele lui Darkovski era bine ştiut. El fusese cel care se ridicase din faţa ecranului smulgîndu-şi firele cu care toţi concurenţii erau legaţi de calculator, el ieşise pe străzi, el vorbise cu Ivory, unul dintre numele legendare ale Jocului, lui îi muriseră trei helpaşi… dacă ar fi să amintim doar ceea ce era adevărat din cîte se spuneau. Şi uite că în seara asta, Darkovski, eliminat din Joc cu cîteva zile în urmă, îşi făcea apariţia la hotelul programatorilor de pe Nova Tortuga. Era însoţit de Miriam, al patrulea helpaş, de care, se zice, nu era străină eliminarea sa. Şi se mai zicea în lumea programatorilor că între cei doi ar exista o relaţie destul de ciudată, căci cum altfel ar fi putut fi considerată o relaţie între un programator şi un helpaş, cînd aceasta se prelungise şi după eliminarea din Joc?

Helpaşii, oligofreni, mutanţi, al căror coeficient de inteligenţă aproape că nu exista, helpaşii erau în stare să spargă coduri, să înghită viruşi şi să arunce în aer capcane… Nici medicina, nici psihologia nu putuseră da un răspuns la întrebarea: cum de era posibil? Helpaşii erau folosiţi în Joc pentru a-şi salva ofiţerii-programatori în situaţii critice. Erau cei care mureau, cîteodată, în locul stăpînilor lor. Lăsaţi în libertate, helpaşii erau total inofensivi, trăiau din previziuni, se ocupau cu ghicitul în ecrane.

Darkovski şi Miriam înaintară cîţiva paşi şi debandada puse din nou stăpînire pe local. Nu le mai dădea nimeni nici o importanţă, toţi se întorseseră la paharele lor, la micile bîrfe care îi ajutau să întîmpine noaptea. Sau zorii.

De la una dintre mese cineva le făcu semn şi cei doi se apropiară. Generalul, căci el era, îi îmbie să ia loc. Darkovski îşi puse pe masă calculatorul, o imitaţie de SPIDER 45, comandă specială de pe Kalotronia, şi îşi lăsă palma cu şapte degete pe tastatură. Un muşchi al feţei zvîcnea din cînd în cănd, era un tic, un rictus, şi degetele îi alergau pe taste, aparent fără nici un scop, parcă bătea darabana, dar pe ecran şiruri de caractere, desene şi culori se schimbau cu mare viteză, ceea ce-i provoca lui Miriam schimbări bruşte de fizionomie, trecînd de la rîs la uimire, la tristeţe, mînie şi lacrimi.

Nu era uşor de stat cu ei la masă. Timp de o oră Generalul nu ştiu niciodată ce vor. Nu ştiu dacă reacţiile lor aveau legătură cu el sau erau doar un joc între cei doi, un schimb de intimităţi, mai ales că, din cînd în cînd, ea îşi dădea ochii peste cap, gemea, icnea, ţipa, făcea ca toţi dracii, pentru ca imediat să-şi ia o mină serioasă, devenind, sau doar părînd a fi, foarte atentă la ce se vorbea.

Ramon Garcia Carrasco uită cu desăvîrşire de Cornelia care, neavînd altceva mai bun de făcut, se puse vîrtos pe băut licoarea aceea numită Fulger Globular, ceea ce o aduse, cu timpul, într-o stare euforică, dacă cuiva nu-i place cuvîntul „beţie“. Dar Ramon nici măcar nu observă asta, toată atenţia lui era concentrată spre masa Generalului, descifrînd după mişcarea buzelor conversaţia dintre cei trei. Dacă înţelese însă tot ce spunea Generalul, întrebările lui care erau, de fapt, un mic interogatoriu, mai greu îi fu cu replicile celor doi şi mai ales cu ale fetei, care vorbea atît de incoerent, atît de…

Miriam se prăvăli ca fulgerată peste spătarul scaunului şi, cu ochii închişi, spuse:

— Fîlfîie negru… florile sîngerează… mireasa naşte…

Apoi un strigăt. Generalul sări în picioare, uitîndu-se temător în jur. Dar nimeni nu era atent la ei. Doar tipul de la masa din colţ, holbîndu-se la Miriam, mai exact la gura ei care scosese strigătul acela… Strigătul de victorie al Generalului. De unde-l ştia?

Acoperindu-şi gura cu palma, Generalul mai spuse ceva, Ramon îşi dădu seama de asta dupa atenţia pe care i-o acordară cei doi.

— Hai să dansăm.

Cuvintele veniră de-aproape, erau puternice, miroseau a băutură.

— Cornelia, nu…

— Hai mă, ce, ai anchilozat?

— Te rog, nu…

— Atunci hai la mine. Vreau să facem treaba aia. Dar acuma pe bune, vreau să te simt în mine, să te storc…

— Nu acum, te rog…

— Eşti impotent?

Rîse. De parcă ar fi fost ceva de rîs.

— Nu-i aşa că eşti impotent? M-ai vrăjit cu chestiile alea, cu iepuraşi, cu… Impotentule!

Cornelia se ridică în picioare dărîmînd cîteva pahare, atrăgînd atenţia celor din jur şi, stimulată poate şi de asta, strigă în gura mare:

— Impotentule! Fante de mahala! Cip de lut! Nu eşti în stare de nimic! Fetelor, fiţi atente la băiatu'! Vă pierdeţi vremea, ascultaţi-mă pe mine. Ăsta nu face deosebirea între GROAPĂ şi MORMOLOC.

Rîsete. Viruşi didactici, foarte pudici. Nu excitau nici o mătură.

— Cornelia, te rog, linişteşte-te, uite, îţi promit că după…

— Ce-mi promiţi, mă, ce-mi promiţi? Trebuie să poţi, ca să ai ce promite. Huo! Impotentule!

Şi se îndepărtă de masa lui Ramon greu, foarte greu, bolborosind, vorbind cu cei pe lîngă care trecea sau doar pentru sine:

— Impotentul dracului! Hai, măi băieţi, care mă regulează şi pe mine? În seara asta sînt darnică, astăzi le fac pe toate, să moară mortu' ăla…

Dar pe Ramon nu-l mai interesa Cornelia, cea care îşi dezgolise sînii în onoarea lui, minunata Cornelia cu sînii goi.

Se întoarse spre masa Generalului, dar masa era goală. Cei trei plecaseră. Cînd? Unde?

„Fir-ar a naibii de putoare! Se pare că am intrat mult prea bine în pielea playboy-ului, din cauza femeilor pierd totul."

Se ridică şi porni însoţit de privirile dezaprobatoare, înfierbîntate sau doar miloase ale femeilor. Una chiar îi şopti la ureche:

— Nu vrei o îngheţată pe băţ, puiule? Te-nvăţ eu cum se mănîncă.

Şi limba femeii i se strecură în ureche provocîndu-i o senzaţie de dezgust, dar parcă-i şi plăcu, în acelaşi timp. Ramon încercă să fie amabil, să-şi mai îndulcească faima, muşcînd-o de lobul urechii şi şoptindu-i:

— Hai s-o lăsăm pe altă dată, bine? Te caut eu.

— Cauţi pe mă-ta! îi strigă individa în ureche, scuipîndu-i parcă cuvintele.

Lucru care nu-l dezamăgi deloc pe Ramon, ba chiar îl binedispuse, aşa încît îi trase o palmă peste cur şi, făcîndu-i cu ochiul, se îndreptă spre ieşire.

Cornelia rămase în Salon, lovindu-şi pîntecele cu pumnii. Ochii TOYAMA îi străluceau în mijlocul ringului de dans, ceilalţi se înghesuiau din nou în jurul ei, muzica agresa iarăşi urechile şi ochii, ea era acolo.

Cine era ea? O amintire. În memoria lumii exista un bit care se chema aşa: *Cornelia cu sînii goi*.

(1993)

COLECŢIONARUL
(După-amiază cu motani şi nori)

Nu ştiu de ce am făcut-o. Probabil că telecomanda a intrat în viaţa mea la fel ca aparatul de ras sau aspiratorul. Reacţiile mele au devenit, cu timpul, rutină. Aşa am făcut gestul ăla. Melinda a spus ceva ce nu mi-a plăcut, eu am îndreptat telecomanda spre ea, am apăsat pe butonul roşu şi… De atunci n-am mai văzut-o.

Soneria zbiară ca un motan în călduri. E poştaşul. Îmi dă un pacheţel în schimbul căruia îi strecor în buzunar bacşişul obişnuit. După plecarea lui desfac, cu emoţie, ambalajul. În sfîrşit! Noul model de telecomandă PX-686 îmi străluceşte în mînă.

După o jumătate de oră de butonat o pun, cu aceeaşi veche tristeţe, lîngă celelalte 264.

Un nor cu profil de femeie trece prin faţa geamului şi eu sînt tot singur, tot singur…

(1993)

PAZNIC DE GÎND

Leon Sadakla era sărac, fără nevastă, fără serviciu şi părăsit de prieteni. Leon Sadakla era trist în seara aceea, trist şi singur ca un joystick defect.

Ca de obicei, ecranul funcţionează în gol. I se pare că aşa se mai umple casa, că nu mai e atît de singur. Dar Leon Sadakla nu urmăreşte programele. Sînt atît de proaste, atît de plictisitoare… Nici acum, nici mai tîrziu nu va înţelege de ce privirea i se lipeşte de ecran tocmai în momentul în care este prezentat anunţul.

E un anunţ banal, cum sînt toate ofertele de locuri de muncă. Numai că ăsta oferă, într-adevăr, ceva. Ceva pentru el. Leon Sadakla nu este oricine. A luptat pe Llagan de partea lui Assam IV şi a scăpat. A luptat alături de Segundo Major, Papelucho, şi a înfruntat cu puterea minţii cavalerii telepaţi de pe Khalid; i-a învins şi Regatul Suk s-a prăbuşit. Se spune că n-ar fi străin nici de asasinarea lui Sofian al XIV-lea, regentul Kalogherei…

Dar cîte nu se spun despre un om?! De parcă adevărul faptelor noastre ar fi o medalie pe care s-o purtăm la piept. De parcă noi am fi chiar o parte din acest adevăr. Sau el o parte a noastră. Şi chiar aşa de-ar fi! În nici un caz nu-l arborăm pe clavieră. Cum să-l afişăm cînd de multe ori ne este ruşine de el? Cînd nu ne arată lumii aşa cum am vrea să fim văzuţi? Claviera rămîne locul pe care ne etalăm meritele. Între claviculă şi sfîrcul stîng e loc destul de atîrnat medalii, insigne, trese… Deasupra inimii putem purta orice, dar nu adevărul. Nici o modă n-ar îndrăzni asta.

Leon Sadakla nu este oricine şi adevărul faptelor sale nu-i pentru toată lumea. De-aia nici nu-şi găseşte serviciu. Pentru că nu poate spune niciunde „eu sînt ăla şi am făcut aia şi aia şi pe-ailaltă“.

De data asta însă va putea. Înşiruirea faptelor sale de vitejie şi de cruzime şi de nebunie chiar îl recomandă pentru slujba aceea. Poate că doar el este în stare să vîneze fiara. Fiara care ucide fără urme. Fiara care nu sfîrtecă şi nici nu bea sînge. Fiara care lasă oamenii întregi, neatinşi parcă, dar morţi şi cu groaza întipărită pe chip.

Cum va fi arătînd fiara aceea? Trebuie să fie rea de tot dacă se oferă atîţia bani pentru uciderea ei. Leon Sadakla se gîndeşte că banii ăia i-ar ajunge pentru toată viaţa – dacă n-ar trăi cît Hammon, Întemeietorul, ceea ce nici nu şi-a propus vreodată.

După apariţia anunţului, lui Leon Sadakla nu-i mai pasă că este sărac, fără nevastă, fără serviciu şi părăsit de prieteni. Nu se mai simte trist şi singur. Pentru el a apărut o slujbă. E tot ce-şi doreşte.

Reuşeşte să adoarmă după o partidă de amor prin computer furnizată de agenţia care se ocupă de treaba asta pentru el. Are nevoie să fie limpede în zori, dar mai ales neimplicat sentimental.

Şi dimineaţa dă buzna în camera lui intrîndu-i roşie printre pleoapele lipite cu ulei de vis, un vis în care Fancy Jill, zorgata, sfîrîie din toate orificiile, plescăind şi fluierînd, excitată şi dispusă. N-o cheamă Fancy Jill, aşa-i spune el, numele ei nu poate fi rostit de o gură omenească.

Aşa se întîmplă de fiecare dată. Cînd să-şi pună integratorul de senzaţii, vine dimineaţa, se luminează şi o vede pe Fancy Jill. Asta-i tot. Nu s-a inventat încă aparatul care să-l facă să continue. Brusc nu mai are chef. Oricînd îşi aminteşte cu plăcere de tonezienele gelatinoase înfăşurate în jurul lui, înghiţindu-l parcă, devenindu-i un al doilea rînd de piele. De fiecare dată tresare cu bucurie cînd gîndul i se îndreaptă către kyanele albăstrii, cele cu şase braţe. Şi chiar grimofilele îi redeşteaptă din adîncuri plăcute clipe, în pofida obiceiului lor de a lua înfăţişarea partenerului. Cu zorgatele însă nu merge şi pace. Decît dacă o face pe întuneric. Să nu le vadă. Or, visul lui se sfîrşeşte întotdeauna cu năvălirea zorilor. Zorile intră cu bocancii prin sufletul lui, atîta cît este, şi Leon Sadakla se trezeşte mereu trist şi singur ca un joystick defect.

Intră sub duş şi jetul de ioni îi restabileşte echilibrul energetic. Are încredere în el, doar este eroul Gymnopolisului, tătucul Opaloniei, este Leon Sadakla, ultimul războinic adevărat. Are 84 de ani şi este în căutarea

unui serviciu de care îl mai despart doar cîteva ore. Nu se îndoieşte ca va fi al lui. Va fi.

Şi este. Rănile de pe trup, firea sa retrasă, adrenalina de-abia strunită, gîndirea algoritmică, dar şi alte calităţi mai mult sau mai puţin ascunse, toate au fost în favoarea lui. Nici nu i-a fost greu să impună asta comisiei. Cu toţii aveau nişte creiere atît de permisibile… S-a jucat cu ei ca şi cînd ar fi modelat în lut: căţeluşi, pisicuţe, elefanţi…

Slujba îi aparţine şi parcă nimic nu i s-a potrivit mai bine vreodată. Pe el l-a aşteptat.

Undeva, pădurea şi fiara aşteaptă şi ele. A trecut destulă vreme de cînd nu s-a mai aventurat nimeni prin pădure, de cînd fiara aleargă buimacă de colo-colo, urlînd şi cerînd, pretinzînd, gîfîind, golită de sînge, suptă de putere, lihnită de pofte. Şi iată că bunul Dumnezeu, prin voinţa oamenilor, îi trimite o nouă victimă: Leon Sadakla, vînătorul, scormonitorul de gînduri.

Cu cît intră mai adînc în pădure, Leon se simte mai conectat, muşchii îi sînt mai încordaţi, auzul, mirosul, văzul – mai ascuţite. Să fie aici? Să fie dincolo? Poate după arborii aceia. Sau în tufişul de colo.

Să-şi mai construiască un simţ? Ce? Spaţialitatea? Temporalitatea? Translarea în 2D? Poate ceva pentru detectarea viului. De fiecare data cînd se duce pe Sukharr, planeta de piatră, îşi adaugă simţul viului; altfel n-ar putea deosebi pietrele de sukharrieni. De ce nu şi aici? În fond, ce este fiara?

Nimic. Nici un sunet, nici o mişcare, nici o adiere. Doar el şi pădurea.

Dar fiara? Unde e fiara? Nu-l miroase? Nu-l vede? Nu-l aude?

Nu-l simte?

Nu. Leon Sadakla se afundă în pădure, tot mai adînc, tot mai departe. Peisajul îi devine din ce în ce mai familiar. Crengile spinoase de haridji, copacii ucigaşi de pe Llagan, îi zgîrie costumul şi el ştie ce înseamnă asta. Spinii îi vor injecta seva care, odată intrată sub piele, se va răspîndi în tot corpul, colorîndu-l în verde. Apoi… I-a văzut pe mulţi pocnind ca păstăile, răspîndind în jur mirosul morţii llagane. Dar el ştie să se ferească de îmbrăţişarea haridji, el deja mîngîie copacii cu gîndurile lui, simulînd strigătul vegetal al polenizarii. Şi crengile îi dau drumul fremătînd vesele, binedispuse, aşteptînd.

Leon Sadakla aleargă prin pădurea care se desface în faţa lui, venindu-i în întîmpinare cu aceeaşi grabă, cu aceeaşi nerăbdare, la fel de nesăţioasă. Fuge de imaginile care-i izvorăsc din ascunzişurile memoriei învăluindu-l,

agresîndu-l, aleargă ca atunci, pe Khalid, cînd credea că fuga este de ajuns pentru a scăpa de băştinaşii care nici măcar nu erau înarmaţi… Tîrziu, tare tîrziu şi-au dat seama că nu forţa armelor îi va îngenunchea pe khalidieni şi de-abia atunci au ieşit la iveală calităţile lui telepatice. I-au spus Rîmătorul. Porcul. Răzătoarea…

Pădurea fuge pe lîngă el aruncîndu-i în faţă amintirile, şi nu pe cele plăcute, nu, pe-alea nasoale i le scoate din seif, pe-alea i le vîntură pe sub nas. Totul este amintire, pădurea nu e pădure, ci un noian de amintiri care foşnesc şi vuiesc încercînd să-l sperie.

Cum să-l sperie propriile-i amintiri?

Uite-aşa. Fuge printre ele, izbindu-se de rădăcinile lor, de ţepi-cauze, de cioturi-consecinţe.

„La hotarele mele este duşmanul. El nu mă vede, dar eu îl simt. Vezi răutatea pe chipul meu? Gîndurile lui m-au desenat astfel." Mai tîrziu, cuvintele astea vor fi scrise în Cartea Luptătorului. Deocamdată, Leon Sadakla aleargă prin el, printre amintirile lui. Prin creierul lui aleargă.

Şi deodată Leon Sadakla are senzaţia că pleacă. Parcă îşi părăseşte trupul, care rămîne totuşi, în continuare, alergînd printre copacii amintirilor lui, numai el pleacă, el, Leon Sadakla, gîndul lui, fiinţa lui născătoare de cuvinte, ţintă a senzaţiilor. Se ridică undeva deasupra, plutind, văzînd în acelaşi timp întreaga planetă de sus, dar şi pădurea din interior, şi pe el, celălalt Leon Sadakla, din spate, alergînd. Parcă e în faţa unui ecran imens şi, aşa cum stă dasupra şi în, în spate şi lateral, se simte ca şi cînd ar sta întins în patul lui, părîndu-i-se că merge, că aleargă, simţindu-şi muşchii picioarelor zvîcnind ritmic. Dar cîte planete n-a bătut el pe jos, mergînd în neştire, ca un automat, alături de toţi Andy, soldaţii ăia care nu obosesc niciodată, carnea de tun care are un sfîrîit specific cînd laserele duşmane îi ating? Cîte păduri n-a traversat el fără să vadă copacii, fără să ştie măcar că sînt păduri?

Mintea îi lucrează continuu, în fiecare tulpină vede fiinţa, pe care o iscodeşte căutîndu-i gîndurile, apucăturile, reflexele…

Ecranul se întinde pe tot tavanul, începe să coboare pe pereţi, pădurea alunecă, marginile ei se îndepărtează pe măsură ce el continuă să alerge, cu gîndul la fiara nemiloasă, însă pe după tulpini nu e nimeni, nici o ameninţare, nici un gînd rău, doar Fancy Jill îşi iţeşte orificiile printre frunzele tufişurilor, sfîrîind, şuierînd… Şi Leon Sadakla devine atent,

simţurile îi intră în alertă crezînd că e fiara, animalul, monstrul, dar nu, nu, nu… E Fancy Jill, Fancy Jill…

Numai de nu s-ar lumina, îşi spune el sau doar gîndeşte asta, Fancy Jill, de nu s-ar lumina… Integratorul de senzaţii îi este la îndemînă, şi l-ar putea pune oricînd, dar… Fancy Jill… opreşte-te, Fancy Jill, opreşte-te, se luminează, uite coroanele copacilor explodînd… Ce lumină, Fancy Jill, ce lumină e-n noi, am urît lumina, dintotdeauna am urît-o, de cînd a luat foc casa, de cînd a luat foc casa…

Leon Sadakla se prăbuşeşte, cade de sus, de foarte sus, din cer, din altă lume, din altă dimensiune, cade în trupul lui şi împreună cu acesta se lipeşte de pămînt.

Se află în mijlocul pădurii sau într-o margine a ei şi undeva, în trecutul lui, în trecutul lui?, un animal fantastic scoate foc pe gură şi pe nări pîrjolindu-i casa şi nevasta şi copiii, şi el stă şi priveşte toate astea neputincios, aşa cum mai tîrziu, mult după clipa aceasta, îşi va vedea camarazii înghiţiţi de Morhan, paznicul cetăţii Yo. Ecranul din perete îi arată oroarea în cele mai mici detalii, degetul cu verigheta al Mariei, păpuşa fetiţei şi un rest de rochie arzînd. Sînt ultimele ştiri şi lîngă el, Hanna Leo, zorgata, şuieră şi susură din toate găurile, plescăind şi fluierînd, excitată, dornică, pofticioasă. N-o cheamă Hanna Leo, aşa-i spune el, ar putea să-i spună oricum, Hanna Leo, Fancy Jill… oricum.

St prăbuşit în genunchi, lîngă trunchiul unui copac, şi în adîncul lui încearcă să urce pe vrejul amintirilor şi nu poate, flăcările îl trag mereu în jos, spre casa unde totul se topeşte, anii lui petrecuţi alături de Maria şi de copii, Maria şi copiii se topesc şi ei şi nu mai rămîne nimic decît fiara aceea, fiara care-l va urmări, care l-a urmărit peste tot, pe Llagan, pe Khalid, pe Niobe, sărindu-i în faţă de după fiecare copac, de după fiecare casă, fiara pe care mereu a purtat-o cu el şi care s-a născut acolo, în amintirea incendiului.

Acolo, în amintirea aceea scormoneşte Leon Sadakla căzut în genunchi la marginea pădurii sau în mijlocul ei, acolo trebuie căutată fiara şi apoi hăituită prin toate amintirile care au urmat şi care aveau să-l însoţească peste tot. Acolo, în amintirea aceea, în amintirile acelea trebuie să ucidă Leon Sadakla, Vînătorul.

Acolo ucide, devenind Vînător. Primul din lungul şir de scormonitori, hăitaşi şi vînători care vor urma.

Îngenuncheat în pădure, se simte deodată liber şi ştie că fiara nu mai există şi poate privi în linişte copacii, să le asculte foşnetele şi adierile şi ele nu vor mai fi niciodată ameninţări şi nici cuvinte de luptă, ci vor fi doar atît: foşnete şi adieri. Pădurea nu va mai găsi nici o fiară în amintirile lui, niciodată, niciodată.

Şi-a făcut bine treaba, îşi merită banii. A ucis fiara.

Dar fiara lui.

Fiecare om poartă cu el o fiară bine ascunsă, printre gînduri, printre amintiri. Şi cineva trebuie s-o ucidă. Cineva care s-o poată vedea, care să poată pune mîna pe ea şi să strige: uite-o, asta-i fiara! Şi s-o ucidă. Să ne apere de ea. Să ne intre în gînduri, în amintiri, s-o gsească.

La marginea pădurii, Leon Sadakla se ridică drept, plin de el, se simte ca atunci cînd a cucerit Kaloghera şi Niobe şi Nebula. Ochii lui scrutează drumurile care vin, mintea lui e atentă la gînduri, la amintiri.

Căci va fi scris în Cartea Luptătorului: „Şi niciodată să nu te înşele curăţenia desăvîrşită. Ea poate ascunde multe vicii. Ea însăşi este un viciu.“

Acolo, la marginea pădurii, pentru Leon Sadakla munca de-abia începea. Avea o meserie grea, dar frumoasă: paznic de gînd, vînător de amintiri.

(1993)

VIERMELE PERFECŢIUNII

Ce nu ne amintim nu există. N-a fost şi n-o să fie. Nu va face parte din planurile de recreare tehnologică sau artistică, cel puţin nu în viitorurile cunoscute.

În zona Nodului Chomsky (Adam Chomsky, ştiţi dumneavoastră) este un restaurant care nu lipseşte de pe nici una dintre hărţile cronotopice ale agenţiilor de turism. Toate comenzile, fie că e vorba de grupuri, fie de persoane individuale, solicită, ca punct obligatoriu în traseu, restaurantul CIBI.

Ca oricare, am auzit şi eu vorbindu-se despre el. Ştiţi cum e: prieteni, rude, cunoştinţe. Toţi se simt datori să-ţi facă un bine. Chiar împotriva voinţei tale. Mai ales împotriva.

Pînă la urmă am cedat şi m-am înscris şi eu într-o excursie. Asta a fost acum şase luni. Ieri am primit anunţul de îmbarcare. E pentru weekendul ăsta. Isobel, aia cu negul pe nas, zice că am avut baftă. Alţii stau pe lista de aşteptare chiar şi un an.

Se pare că cineva însă— Larry, computerul casei— a cam abuzat de buna-credinţă sau naivitatea altcuiva— adică a mea. Cinci sute pentru rezervarea biletului?! Incredibil!

Pînă la urmă l-am crezut. Am mai consumat şi eu nişte apeluri pe ici, pe colo şi mi s-a confirmat. La urma urmei, e logic: Larry nu ştie să mintă. Şi de ce-ar face-o, la o adică? Pentru ce să fure un computer?… Pentru cine?

Ei, asta da întrebare! Nu cumva băieţii vecinului? Am auzit că golanii ăştia mici îşi bagă nasul toată ziua prin cabluri şi fură de sting. Ar trebui să-

mi mai verific şi eu codurile din cînd în cînd. Sau să le mai schimb, cică au mai aparut noutăţi…

Dimineaţa plecării. E un frig de te bagă-n boală. Şi doar mi-au zis cei de la agenţie să mă îmbrac bine, dar nu i-am luat în serios. De unde să ştiu că adresa pe care mi-au dat-o e la 4000 de metri altitudine, ca să fie chiar lîngă Nodul concesionat de agenţie? Noroc că într-un sfert de oră vom fi toţi. Cel puţin aşa am fost anunţaţi.

Într-adevăr. Nu trece mult şi prin Nod îşi fac apariţia două tipe. După haine, vin din viitor. După înfăţişare, pot fi din prezent. Frumoase, perfecte. Operaţiile estetice nu mă pot înşela. Chiar şi ele sînt o modă a prezentului: una are nasul uşor deviat într-o parte, iar cealaltă si-a lipit un strabism de toată sfidarea. O fi costat-o o avere. N-am mai văzut aşa ceva pînă acum. S-ar putea să vină din viitor, totuşi. Dar din care? Hainele lor se vor purta peste vreo 150-200 de ani. Mă pricep, am o diplomă în vestimentaţie. Chiar aşa durabilă să fie Perfecţiunea?

Din motive de securitate de-abia acum urcăm în teleportor. Stau între una din cele două nou-venite şi un individ gras, chel, îmbrăcat într-un costum insipid de-acum 4–500 de ani. De-acolo e şi el. Se vede. Se simte. Mă stăpînesc cu greu să nu-mi acopăr nasul cu palma. Nu se face. Ar fi total nepoliticos. Mă consolez însă cu un zîmbet din partea vecinei, Strabissima. Şi ea simte duhoarea trecutului.

— Nnnn…nu vă deranjez?

— Oh, nu – îmi răspunde. Sînt obişnuită cu mirosul dumneavoastră. Lucrez într-un laborator de istorie bio…

Îşi duce mîna la gură. Da, a făcut o gafă. Mie îmi plac femeile care gafează. Asta denotă o anumită doză de inocenţă. I-o spun şi ei. De data asta pare şi mai încurcată. Presimt că o să ne simţim bine împreună. Presimt asta în testiculul stîng, ăla cu implantul… Oare la ei, peste 200 de ani, se mai practică implanturile pentru…?

— Nu, noi ne putem educa energia.

Hait! E telepată. Ce mi-o fi trecut prin cap? Sper că n-am sărit calul. Cu imaginaţia mea…

— Nu-ţi fie teamă, n-ai avut nici un gînd care să mă jignească. Reţin chestia cu imaginaţia pentru mai tîrziu. Sau dacă vrei…

Îmi arată computerele din dreptul scaunelor şi scoate dintr-un buzunar integratorul de senzaţii.

— O, nnnu… mulţumesc. Nnnu…

Refuz, ce să fac? Trebuie să refuz.

— S-oooo lăsăm pe mai t… tîrziu, cînd a… a… ajungem. Suport greu tele… tele… teleportarea.

Aiurea! Dar ştiu ce-nseamnă să faci amor prin computer şi să-ţi pui şi draivul pentru integratorul de senzaţii. Cu fiecare mişcare îţi schimbi rasa— deci forma, anatomia şi fiziologia, iar integratorul de senzaţii te ajută să-ţi poţi complementa partenerul, indiferent de rasa lui naturală sau simulată. Acuma, ce să spun? Nu-i rău. Ba chiar dimpotrivă, aş zice. Dar după cum am spus: cu fiecare mişcare îţi schimbi rasa. Şi chiar simţi asta. Aşa ceva nu se poate trăi prea mult. Sau, cel puţin, noi, în lumea noastră, nu sîntem pregătiţi. Se pare că la ei se practică asta. Prima dată tot cu una de-a lor am făcut-o.

— Da, era sora mea. Îţi păstrează o amintire cît se poate de plăcută. Am ceva pentru tine din partea ei, o înregistrare unicat. Dar am să ţi-o dau la despărţire. Nu mi-ar plăcea să ţi-o pui în prezenţa mea.

Asta mă crede vreun mufist înrăit, din ăia care stau toată ziua cu mufele-n cap visînd bazaconii. Dar o întreb altceva:

— Ştiai că nnn… ne vom întîlni?

— Ţi-am spus că noi n-avem nevoie de implanturi. Noi ştim.

— Ăăă… atunci ştiţi şi de ce eee… excursiile astea nu se… nu se… nu se fac dincolo de Iii… interval în sensu… su… sul crescător al tii… impului?

— Nu. Ştim însă de ce nu se fac dincolo în sensul invers. Pentru că pînă la Interval oamenii nu sînt pregătiţi să ne aştepte.

— Ma… ma… maaare brînză! Asta ştiam şi… şi… şi eu.

Prea face pe deşteapta. Crede că dacă are în spate încă două veacuri de redescoperiri…

Am ajuns. Acum trebuie să ne învîrtim în jurul cozii pînă cade poarta peste noi. Pe toate le-am redescoperit, reinventat, recreat numai pe asta nu: cum să stăpînim Nodurile spaţio-temporale. Şi nici ăia din viitor n-au voie să vină să ne spună. Cică ar încălca nu ştiu ce legi. Sau paradoxuri… O fi! Dar chiar să stai aşa, la voia întîmplării… Şi dacă nu te-aşezi unde trebuie şi cînd trebuie?

Un tip ne face semn să ne apropiem. N-are nici o operaţie. E perfect. O să fac o plîngere către agenţie. N-am fugit de perfecţiunea de-acasă ca să-mi petrec trei zile cu ăsta! Dar şi el inconştient! Între atîţia sfidători… Zice că e stalker. Da, am auzit de ei. Sînt tîmpiţii ăia care ştiu să găsească porţile de

trecere prin Noduri. De fapt, nu-s tîmpiţi. Din contra. Ei sînt singurii care nu le uită. Dar cum nu e nebun cine-i nebun, ci ăla care-i altfel decît ceilalţi…

Asta-i prea de tot! Trebuie să sărim în gol de pe o stîncă. Bine. Aşa o fi. Dar care om normal consimte să facă asta aşa, ca şi cînd ar trece pe uşă dintr-o camera în alta? Asta-i comparaţia folosită de el. Mă uit la ceilalţi. Unii zîmbesc. Dacă zîmbet e rînjetul ce-i desfigurează. Alţii par agitaţi. Iar alţii fug de-a dreptul. Oamenii agenţiei au ceva de furcă cu ei dar, în general, îi prind repede şi îi aruncă în prăpastie. Ţipătul lor durează foarte puţin, deşi hăul pare fără sfîrşit.

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! Nu mai avem mult, zice stalkerul.

Cele două venite din viitor sar singure. Merg pe mîna lor şi sar, la rîndul meu, fără „ajutor". După mine, şi ceilalţi.

A mers! A avut dreptate imbecilul. Sîntem în faţa restaurantului CIBI. Din cîte ştiu, CIBI vine de la ciborg. Şi ciborgi sînt chelnerii. Dar nu orice fel de chelneri, ci…

Nu mai ştiu nimic. Nici cum am ajuns aici, nici ce mi s-a povestit despre restaurant… Cînd au făcut asta? Cum?

Mai bine. Poate că m-ar fi dezamagit. Aşa, totul o să fie surpriză. Sper s-o gust. Am dat o groază de bani pentru asta.

Intrăm. Nu mă agit să inventez stratageme pentru a nimeri la aceeaşi masă cu Strabissima. Din cîte mă pricep eu la femei, va rezolva ea problema. O văd. Îmi face semn cu mîna. Femeile, tot femei! Strabissima. Aş putea crea un parfum cu numele ăsta. I-aş da o uşoară tentă de transpiraţie, o transpiraţie generată de frică, aşa ceva.

O, nu! Nu şi la masă! E o masă de patru persoane la care stăm: eu, ea, prietena ei şi grasul din trecut. Dacă aşa e combinaţia, probabil că prietena ei este gunoieră pe-acolo pe la ele. Amîndouă izbucnesc în rîs. M-au citit. Rîd şi eu. Numai grasul se uită la noi ca un mutant. Prietena ei, pe care aflu că o cheamă Irma, îi şopteşte ceva. Acum rîde şi el. Cam crispat însă. E prima dată cînd văd că îi lipseşte un dinte. O lipsă naturală, fireşte, pentru că dacă era un Rekaan-4 l-aş fi recunoscut. Mă pricep şi la accesorii. Oricum, am mari îndoieli că un om din vremea lui ar fi în stare să suporte dizgraţioasa atingere a rekaanilor de dragul unei operaţii care, pe-atunci, nici nu era la modă. Sfidarea a apărut mai tîrziu. Mult mai tîrziu.

Deodată se aude un glas venind de peste tot: de jos, de sus, din pereţi:

— Păzea! Vin chelnerii!

Ce-o mai fi şi asta?

Nişte răcnete îmi spun că unii dintre excursionişti au şi aflat.

Primul chelner, purtînd într-o mînă castronul cu ciorba aburindă, apare în sală cu un mers aşa… foarte… Dar e normal să fie aşa: genunchiul drept este înţepenit în unghi de 75 de grade, iar cel stîng e flexibil atît în faţă, cît şi în spate. Un exemplar superb! Vă daţi seama în ce echilibru stă castronul cu ciorba fierbinte şi ce se va întîmpla cînd, după doi-trei paşi, chelnerul va ajunge la prima masă.

Aşa a fost.

Apoi au venit alţii, şi alţii… fiecare apariţie primită cu aplauze într-o atmosferă entuziastă, fiecare retragere însoţită de urlete, huiduieli, înjurături. Durerea e durere şi noi sfidăm doar Perfecţiunea.

— Ideea acestui restaurant vine dintr-o glumă, zice stalkerul, văzînd că groaza din ochii excursioniştilor s-a mai risipit. Într-o zi, cu vreo doi ani în urmă, stăteau la o masă trei bărbaţi. Aceea de colo – şi o arată. Cei trei erau: Harry, patronul localului, Goddam, creatorul de ciborgi, şi Vraniţki, compozitorul. Ca de obicei, vorbea Goddam. La un moment dat a spus: „Omul e supus greşelii. Oricît am fi de geniali, tot o mai zbîrcim din cînd în cînd. Uite eu: azi am produs un splendid rebut. Un ciborg prototip care a costat 60.000. Ştiţi ce face? Ei, bine, cînd păşeşte cu piciorul drept, ridică şi mîna stîngă deasupra capului. Şi nu e nici un remediu pentru asta. Rebut integral, pentru că seria asta nouă la care lucrez are nucleul electronic într-o singură bucată.“ Ceilalţi au început să rîdă imaginîndu-şi marea realizare şi, printre hohote, Vraniţki a zis: „Ce-ar fi să i-l dai lui Harry, să-l bage chelner în restaurant?!“ Cum era şi normal, rîsetele s-au înteţit, cheful a continuat, prelungindu-se mult după ora închiderii. Înainte de despărţire se serveau unii pe alţii, imitînd diferite posibile rebuturi: cu o mînă înţepenită, cu mers săltăreţ, cu picioarele tremurînd. La o lună după seara aceea, treaba devenise serioasă. Goddam a făcut cîteva lucruri la întîmplare şi a obţinut nişte rebuturi de toată frumuseţea. Harry le-a achiziţionat, apoi a urmat renovarea şi schimbarea numelui localului în CIBI. Aşa îşi alinta Goddam creaturile. Seara inaugurării noului restaurant a fost şi seara intrării acestuia în circuitul turistic. Da, doamnelor şi domnilor, şi sînt mîndru să vă reamintesc că aceasta s-a întîmplat datorită agenţiei noastre care vă mulţumeşte pentru alegerea făcută şi vă urează în continuare petrecere plăcută.

Cam lung discursul, şi inutil. Am citit toate astea în prospectul excursiei. Nici acolo nu se spune nimic despre Sfidare. Ori fără ea… cine-ar suporta toate ororile de-aici?

Stalkerul primeşte aplauzele răzleţe – nu i se iartă acceptarea Perfecţiunii – şi, în mijlocul lor, brusc, o rupe la fugă. Tocmai la timp, pentru că un nou val de chelneri îşi face apariţia.

Eu îmi ascund în grabă mîinile opărite în buzunare şi, cu toate că nu-i timp pentru aşa ceva, nu pot să nu mă gîndesc că, dacă am noroc şi-mi rămîn ceva semne, sînt un om făcut. Cu arsura asta naturală şi cu bîlbîiala pe care mi-am tras-o la clinică pot concura pentru Mister Sfidare. Şi de-aici pînă la poziția de senator…

Grasul se lasă să alunece sub masă. Doar gagicile stau liniştite şi par a fi singurele în această stare. De peste tot se aud ţipete isterice (cucoanele, dar cu ele nu ţi-e clar niciodată dacă exprima bucuria sau durerea). Din partea domnilor se aud înjurături – bărbaţii au avut întotdeauna opţiuni precise. Prin sală zboară farfurii cu spaghete, pe costumele elegante, plătite cu bani grei la casele de moda ale timpului, ale timpurilor, se preling sosuri într-o beţie de culori şi arome şi, în acest timp cuţitele de porţionat friptura se înfig în umeri dezgoliţi, în sîni prea bine crescuţi şi chiar într-o coapsă. Chelnerul ăsta e strîmb rău! E aproape un iad totul, aproape un iad. Dar nu-i nimic. Peste cîteva clipe va fi chiar Iadul. Un chelner se îndreaptă spre masa noastră. Îi scormonim alcătuirea cu privirile, căutînd elementul de sfidare, defectul, eroarea de construcţie, dar ce vedem este de necrezut aici şi acum. N-are nimic. Adică are de toate, e perfect. Se mişcă normal. Nu tu şchiopătat, nu tu mîini înţepenite, nu tu spasme. Măi, să fie!

Cu cele patru porţii înşirate pe braţul drept, chelnerul ajunge lîngă noi. Mă feresc instinctiv. Din cîteva gesturi foarte precise, ciborgul aşază farfuriile pe masă, în faţa noastră. Fix în faţa noastră. Apoi toarnă vinul. Nici o picatură risipită. Cred că dacă am avea cu ce măsura, am descoperi că în cele patru pahare se află exact, dar exact, aceeaşi cantitate.

Grasul se ridică de sub masă. Are un rînjet tîmp. M-ar fi mirat să fie altfel. Lipsa dintelui pare şi mai evidentă. Chelnerul se uită la gura lui. Daca ar fi om, aş jura că desluşesc în ochii lui o sclipire care exprimă dezgustul, ura. Nu mai ştiu ce să cred. Să fie om?

Ceilalţi au amuţit. Şi-au uitat rănile, arsurile, panica, înjurăturile.

— ‘Ţi-ai dracului de şarlatani!

Un glas. Apoi încă unul. Şi încă unul.

Ca un fard, dezamăgirea se întinde pe feţele lor.

Unde-s castroanele cu ciorbă căzînd peste ei? Unde-s sosurile care le-au pătat hainele? Dar farfuriile cu spaghete aruncate pe masă de la doi metri, unde-s? Şi unde-s ciborgii defecţi?

Viermele Perfecţiunii a început să roadă şi aici.

Încă un timp pe cale de dispariţie.

Curînd nici nu vom mai şti de el.

Ce nu ne amintim nu există. N-a fost şi n-o să fie. Nu va face parte din planurile de recreare tehnologică sau artistică, cel puţin nu în viitorurile cunoscute.

(1993)

NEVERLY HILLS

Anei-Maria Negrilă, ca semn de preţuire

— …morţii mă-tii!

Ceaţa şi semiîntunericul se lipeau protector, ca o placentă, de trupul lui Zal Bostes, dar asta nu-i mai ajuta la nimic. Era mort. Spre bucuria tuturor Păcureţilor şi Tătăraşilor, Ciparul numărul unu al Cantemirului, Galezu, era mort. Doar mîna stîngă îi mai pulsa ca o umbră de mîngîiere, ca o dorinţă mereu şi mereu refulată. Biocipul cu incantaţiile sacre ale Kogaionului nu mai era acolo, îl furaseră kinderii ăia de-şi ziceau Zipaşi. Îl făcuseră mic şi-l duseseră acasă. Iar în locul lui îi băgaseră-n cap un dop cu NEVERLY HILLS.

Aiurea! S-o creadă ei că înghiţea Zal aşa ceva fără să borască. Alta era muzica ce-i plăcea lui!

La colţul străzii, din peretele unei clădiri vechi, astmatice, care şuiera sinistru la fiecare respiraţie, se desprinse o umbră. Venea încet, parcă şchiopăta puţin de piciorul drept. Fiecare pas îi era însoţit de un sunet asemănător cu cel făcut de două pîntece transpirate izbite-n goana sexului. Umbra se apropia de cadavrul lui Bostes şi sunetul acela pătrundea în casele oamenilor, îi căuta în vise, le cotrobăia prin amintiri, le ardea măruntaiele. De după ferestre începură să se audă şoapte înfierbîntate, umede, dornice, nerăbdătoare, oh!

Al dracu' genunchi şi-a pus! L-o fi costat o grămadă de dacorei, că-n zilele astea nu te mai operează nimeni pe dolari. 38 de dolari dacoreu' –

amarnice zile!

Umbra se opri lîngă trupul căzut, chircit ca un embrion. Adulmeca Timpul.

— …morţii mă-tii!

auzi cuvintele spuse cu cîteva minute în urmă.

Zal Bostes avusese dreptate. În Naltul Cerului, morţii din familiile puştilor asasini erau urmăriţi, încălecaţi, omorîţi a doua oară. Sufletele lor nemuritoare retrăiau moartea şi unde era bucuria ştiută din moşi-strămoşi? Unde?

În stradă, mîna lui stîngă se mai mişca, înainta lent, trăgînd după ea trupul greu, lipsit de viaţă.

— Mîna lui Genostes!

Din faldurile umbrei ţîşni o rază care separă de braţ mîna ce încă mai pulsa, dar slab, din ce în ce mai slab.

— Mîna lui Genostes!

Nu ştiuse nimeni pînă atunci că mîna asta după care umblau Cuşmele Verzi era la Zal Bostes.

— Faină meseria de Hienă!

Scoase dopul cu NEVERLY HILLS, şi-l înfipse-n cap, rînji, da, era bine.

„ca un fir de sînge, ca o amintire…“

Umbra se îndepărtă în noapte şi rîsul ei se auzea ca scîrţîitul unui sharp desuet, de gang, ieftin, din talcioc. La fiecare pas genunchiul drept scotea sunetul care excita pînă şi gurile de canal ce se deschideau în stradă puţind a arsenură de galiu. Începură să aibă contracţii, dar pe strada aia mică şi prăpădită nu treceau beţivi, n-avea cine să cadă în ele. Doar ceaţa intra în canale, ieşea din canale, intra… ieşea…

Zal Bostes era trimisul preoţilor de pe Kogaion. Îi grefaseră mîna după ce Genostes, omul biotronic construit de ei la începutul veacului, fusese distrus de atacul romayanilor. Atît putuseră salva. Dar mîna era parte şi întreg. Conţinea în ea toată puterea de simulare, codurile şi tehnica de biocompilare. Cel căruia i se grefa mîna devenea, la rîndul lui, Genostes, cel aşteptat, cel despre care vorbeau Cîntecele. Asta o ştiau şi Cuşmele Verzi, ochii şi urechile Clovei Hargonaria, împărăteasa celor două lumi. Numai Zipaşii nimeriseră şi ei pe-acolo tocmai cînd trecea Zal Bostes – Genostes, cu aerul lui de conducător, respirînd a bunăstare, a bogăţie.

Bineînţeles că l-au invalidat. Cum era să piardă aşa ocazie?! Cine-ar fi pierdut-o?

Dar Scoretos, Hiena, nu ştia mare lucru despre toate astea. El doar pusese cap la cap frînturi de fraze, cuvinte disparate, urme de gînd prinse aiurea prin pieţe sau prin cîrciumi, ori rătăcite în seva copacilor Oses. Învăţase de mic să lingă miezul acestor copaci care se desfăceau ademenitor, oferind informaţiile supte odată cu sîngele de la nesăbuiţii care se aventurau prin pădurile Bîrnovei. Ştia să lingă, să mîngîie, şi copacii Oses se deschideau şi mai mult sub mîinile lui, ştia să descifreze informaţia. Chiar îi plăcea. Iar cei care-l acuzau de xilofilie aveau dreptate, cu toate că nu prea ştiau ei cum e aia.

Dar el ştia. Doamne, cum ştia!

Ajuns în faţa casei, Scoretos privi bănuitor strada – era singur. Atinse peretele casei în locul în care era tatuat numele lui şi casa îl recunoscu, înveselindu-se brusc, apoi se deschise. Hiena intră şi urcă pe jos cele trei etaje strîngînd balustrada, mîngîind-o, palpînd-o, frecînd-o, aşa, aşa, aşa, tropăind pe scări, izbind pereţii cu picioarele, cu pumnii, împingînd cu degetele, cu genunchii, cu nasul, cu limba, aşa cum ştia că-i place ei. Terminară în acelaşi timp, sus, cînd Scoretos se lipi de zid, i se muiară picioarele, leşină.

Casa tremura uşor, uşor, ca o vibraţie, ca o emoţie, ca holograma unei Consuelda Menor, delicata floare a nooliticului timpuriu. Un miros de biobiţi descătuşaţi din tîmpla unei femei se împrăştie în aer, străbătu în fugă camerele şi holurie pînă-l găsi. Se strînse în jurul lui, îl îmbrăcă, îi intră prin piele şi SHAROON, programul postludiu, îi învigoră celulele şi îi determină visul. Iar visul avea

„conturul trupului ei subţire ca o dorinţă, ca un fir de sînge, ca o amintire…“

al lui Sharoon, femeia de pe Corr, femeia viselor lui, programată de ciumeţii ăia de la BIOTRONIC INC., plătită cu 3,60 de fiecare utilizare, garantată pentru şase runde.

Se trezi în camera lui, învăluit în parfumul senzotronic. SHAROON… Visul se sfîrşise.

„ca o dorinţă, ca ca un fir de sînge, ca o amintire…“

NEVERLY HILLS.

Era singur. Auzea răsuflarea liniştită a casei care dormea mulţumită. Întotdeauna o mulţumea. În colţul de la fereastră era masa, cu un picior

înmugurit, cîteva crengi crescute ca un joc Kenzo, ca un Cocoş de Tîrgu Jiu, ca o scară. Pe masă, mîna lui Genostes era lipită de ecran interpretînd diferenţele de radiaţii dintre caractere. Ecranul se lumină şi mîna sări pe tastatură, degetele executară nişte mişcări copiate parcă după cipurile DIGITAL DANCE, apoi se linişti. Pauză. Relaxare.

Doar casa mîrîia. Făcea valuri. Se opunea aruncînd antiviruşi, blocîndu-se, debranşîndu-se, încercînd să iasă din magistrală.

Degeaba. Linkurile infiltrate golăneşte în promuri îngheţară tot.

Două minute delay şi după visul postludic fu lansat în execuţie programul principal al parfumului. Biobiţii care-l învăluiau se strecurară în el, îi arseră ţesuturile şi se-nfipseră în ADN. Plescăiră veseli, satisfăcuţi, se tăvăliră prin noroiul acela, încolţiră, înmugurиră, făcură flori. Scoretos îşi simţi trupul parcurs, scormonit, agresat de senzaţii. Picioarele, braţele, pieptul se întăreau, se pietrificau. Doar mîna stîngă i se strîngea, strîngea, pînă la palmă, pînă la încheietură, pînă la jumătatea antebraţului. Acolo se opri. Un ciot. Şi memoria lui lichefiată, vaporizată, ieşindu-i prin piele. Era zăpuşeală şi transpiraţia îi curgea pe podea. Înghiţită, asimilată.

Se uită în jurul lui şi totul îi păru cunoscut, dar nu ca nişte pereţi pe care-i mai văzuse, nu, ci acolo, în aerul ionizat, se petreceau scene din viaţa de adolescent, de copil, de mai tîrziu, scene de jaf şi viol, orgii homo, zoo, necro, nu era el Scoretos, Hiena? Nu? Nu?

Nu. Imaginile acestea îi erau străine, nişte holograme lăsate aiurea prin casă de fostul stăpîn, într-adevăr Scoretos. Acolo, în mijlocul camerei, se ridica el, Genostes. Îşi luă mîna stîngă de pe masă, şi-o potrivi cu ciotul şi simţi cum ceva trece din el în mînă, din mînă în el, şi mişcă un deget, două, era mîna lui.

Coborî scara cu un mers hotărît, maiestuos.

Ieşi din casă şi intră în istorie.

Cîntecele se adevereau.

Casa suspina în urma lui, strada zîmbea din canale.

Era dimineaţă şi începea cucerirea Daciei de către daci.

„ca o dorinţă, ca un fir de sînge, ca o amintire…“

Genostes, fondatorul celui de-Al Doilea Imperiu al Tracilor, păşea pe strada fericită fredonînd NEVERLY HILLS…

NEVERLY HILLS?

(1993)

MADIA MANGALENA

Chipul Madiei Mangalena ocupă întreg ecranul. Culoarea vineţie a filtrului îi pune în evidenţă ochii retuşaţi discret. Pe sub-undă este transmisă profeţia cu venirea lui Brodar. Se lipeşte de creierele trecătorilor, le pătrunde, prinde rădăcini, ia înfăţişarea Madiei din Mangala. Nu mai e nevoie de ecran, imaginea s-a agăţat de cortexuri, flutură ca steagurile-lup, doar nu urlă. Madia zîmbeşte. Urmele pietrelor se văd bine, poveste a vieţii ei.

„Cine e curat să arunce primul."

Şi toţi s-au înghesuit să arunce piatra, să fie văzuţi că aruncă, să se ştie că sînt curaţi.

Plastiile i-au netezit trupul, l-au făcut lucios, magnetic. Hainele se lipesc de ea, privirile, mîinile, toate alea. Merge pe stradă şi-n jurul ei cad ceasurile, se sparg, încremenesc. Madia fără Timp. Magnetic Dia.

Numai faţa i-a rămas muşcată de pietre. Spre aducere aminte. Şi fiecare mîngîiere arde mîna care a ţinut piatra, fiecare sărut are gustul pietrelor.

— Ce… Ce dracu-i asta?

sar toţi în lături, la prima atingere. Arşi, curentaţi, scîrbiţi, spăimoşi, vomitoşi. Jură să n-o mai atingă în veci, dar a doua zi o iau de la capăt. Îşi fac de lucru în calea ei, să-i vadă, să-i aleagă, măcar să-i bage în seamă. Masculi feroce, bărbaţi care conduc destinele lumii. Cîrpele ei de şters praful. Crema ei de ghete, bocancii ei,

„Linda, Linda, unde-ţi sînt bocancii?” (cîntec de dragoste din secolul XX)

periuţele ei de dinţi, poşeta ei şi tampaxul.

Madia Mangalena, psalliota din Mangala. Frumoasă, ucigător de frumoasă. Cînd face dragoste, mişcările ei evită şi primesc, fentează, stau la pîndă, cerşesc, incită, urlă. Se transformă în sirop sau rachiu, se bagă-n tine şi-acolo îşi face de cap. Te arde, te rupe.

Dar mai bine să arzi decît să rugineşti. UNU.

Cu trupul ei te arde, arzînd la rîndul ei, mistuindu-se-n tine. Madia din Mangala trăindu-şi moartea în fiecare zi.

— O curvă! Au despicat-o toţi nenorociţii, toţi linge-boaşe ăia care acum o plimbă ca pe sfintele moaşte. O curvă!

Şi totuşi lumea se adună în jurul ecranelor ca în anii nebuni ai programelor Psycho. 23, 24… 26: Andie MacDowell vîndută en detail pentru sandvişurile şcolii de handicapaţi (IQ sub 160). Ce vremuri! Filme – le zicea. Acum, pe ecrane, vedem realitatea. Tricksterii, mînuitorii de vieţi, ne bombardează cu vieţile sfinţilor. Nu ştiu unde-or găsi ei atîţia sfinţi, mie-mi cam pute. Cît nu înţelegem asta, ar fi mai bine să stăm pe curul nostru şi să mai lăsăm diemurile. Dreams-maker-ul nici n-ar trebui să-ncapă pe mîna oricui.

Patina e un alt nume pentru rugină. Şi o înnobilează. DOI.

Deocamdată să-l aşteptăm pe Brodar ăla, să vedem ce hram poartă. O fi şi el vreun Big Brother, ca atîţia alţii, care-au mai trecut pe-aici. Cum au venit, aşa s-au dus toţi. Nişte pîrliţi. Nişte nespălaţi.

Şi noi, vitele, ne lăsăm vieţile în palmele lor care nici de-o labă nu-s bune. Dar sînt ale lor. Şi ei au putut s-o ierte pe Madia pe care noi niciodată n-am iertat-o. Dar cum s-o iertăm, nu-i ea curva noastră, nu-i? Nu ne-ncuiem cu ea în futoare de doi pe doi, n-aruncăm hainele de pe noi şi ciorapii şi ceasurile de la mînă ca să mai cîştigăm zece centimetri pătraţi de piele pentru mîngîieri? Cum s-o iertăm cînd ne-a făcut să aruncăm cu pietre? Nici un călău nu-şi iartă victimele.

„Cine se simte curat, să arunce primul”.

Semnele lăsate de pietre pe chipul ei o fac şi mai frumoasă. Oricine o vede, bărbat, simte în nări, pe dată, mirosul sîngelui ei. Chemarea ei.

Pe ecranul imens, Madia se îndepărtează şi-n urma ei rămîne mirosul care mă-nnebuneşte. Îmi simt sîngele ridicîndu-se-n mine pînă-n vîrful vîrfurilor şi sensongul explodează în aerul din jur. Filtrele se schimbă, sînt

roşii acum. Masna Piya îşi trece dextra peste corzi, acordurile grave se limpezesc şi, de undeva din adîncuri, eu ştiu de unde, apar valurile. Imaginea maestrului se estompează, rămîn doar sensongul şi valurile. Tremurătoare la început, din ce în ce mai agitate pe urmă, în final agresive, valurile.

Trecătorii mă privesc miraţi.

Dincolo de ură este iubirea. Ca o uşă, ca o rană, ca un cui.

Sînt singurul care am iertat-o. O iubesc.

Nu-mi mai simt mîinile. Mi-au amorţit. N-am crezut niciodată că poate fi aşa rău. Ba nu, nu mi-au amorţit. Mă dor aşa de tare, că parcă nici nu mai sînt ale mele. Mă dor. Mai ales cuiele mă dor. Pofta cu care mi le-au bătut în palme. Ca atunci. Şi chipurile lor desfigurate de ură.

De-aici, de sus, totul se vede altfel. Dar, oricum, nu mai contează.

În faţa mea s-a oprit o femeie. Mă uit în ochii ei şi mi se pare că-i mama. Probabil că toţi muribunzii simt asta. Din răni, sîngele-mi picură şi ea sare în lături, ferindu-şi coşul. Prea tîrziu. Se uită la mine şi spune:

— Tu eşti, sau să aşteptăm pe altul?

— Eu sînt. Eu.

(1994)

MOTOCENTAURII DORM SINGURI

Lui Ionuţ Bănuţă, pentru că i-a inventat

— Băi frecangiilor! Ia! Făceţi-vă-ncoa'!

Corban, motocentaurul.

Ghenade mai izbeşte o dată cu vîrful metalic al cizmei faţa celui prăvălit la pămînt, Mnemosian, tehnogulul Marelui Hanat de Răsărit. Se aude un pîrîit, nasul, şi cîţiva stropi de sînge împroaşcă pantalonii cîndva albi, de dimie. În loc de înjurătură vine al doilea şut. Orbita din care s-a scurs ochiul după prima lovitură pare o gură hidoasă, ştirbă, bună

„să-mi bag…"

Ostrea, celălalt puşti, termină de ejaculat, îşi ascunde puţulica-n pantaloni şi o face atît de bine, că n-o mai găseşte trei săptămîni. Prezenţa morţii îl excită întotdeauna.

„Şi eu? Cum o să mor, mamă, cum?"

„Nu fi tîmpit! Şi te-am rugat să nu mă mai regulezi la cap cu întrebarea asta."

Totul e un gînd, o amintire. O tresărire în timp. Un sughiţ.

Adevărul e că arată bine mă-sa. Pocnitoarea. Curva de motocentauri. Clova Hargonaria, a 24-a descendentă în linie dreaptă din Clovis al II-lea, regele Hargonului. Adică are sînge albastru.

„Are pe dracu'! Prin vinele ăsteia curge spermă, nu sînge."

Ghenade şi Ostrea îl lasă în praf pe Mnemosian şi se apropie de motocentaur.

Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Îndemînare, viteză. Cine creează astfel de fiinţe este Dumnezeu.

La marginea drumului, pe un ecran imens, Masna Piya îşi montează dextra şi soloul izbucneşte ca un pocnet de muguri. Nimeni nu rezistă la aşa ceva. Biocurenţii induşi şfichiuiesc copacii răzleţi care se pleacă sub cîntec. Sensongul creşte, devine, urcă amplificat de senzaţiile băieţilor. Dextra maestrului aleargă peste corzi, degetele aproape că nu se văd, viermii dorinţei îşi fac loc prin muşchii celor doi, li se adună în pîntece, sub, acolo. Ar urla, dar cine să-i audă? Şi-atunci se apropie de tehnogul, îl înşfacă de braţe, îl tîrăsc spre Altarul Curului Crăpat, copacul cu două trunchiuri, şi-l proptesc acolo, îi sfîşie hainele şi cînd carnea roz-gălbuie se iveşte descoperind rozeta

„netedă şi tunsă, crapă de nu-i unsă“

pantalonii le cad în glezne ca la o comandă şi, cu sexele-n vînt, se reped asupra prăzii. Şacali. Ochii motocentaurului, ochi de acvilă. Sufletul îi planează în cercuri deasupra. Aşteaptă. Ghenade, mai forţos, îl îmbrînceşte pe Ostrea şi cade singur în hăul care se deschide primitor şi îndatoritor, ba chiar simte şi o oarecare tresărire, Mnemosian n-o fi mort, nu e, nu. Împinge disperat de parcă ar vrea să intre cu totul, de partea cealaltă contracţiile, voluntare?, instinctuale?, încearcă să-l reţină cît mai mult,

„rămîi, eşti prea frumoasă“

numai Ostrea, cu daravela-n mînă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se bălăngăne pe picioare, ca limba unui clopot vestind nenorocirea, şi nenorocirea chiar iese din gura lui.

— Umfla-ţi-s-ar cît ţîţele soră-tii! Umfla-ţi-s-ar, aşa să ţi se umfle!

Mnemosian, cel tăcut, cu ochiul încă şiroindu-i pe bărbie, cu Ghenade înfipt în cur, ţinîndu-se bine de cele două trunchiuri ale copacului strigă, strigă pe limba lui, dar ce strigă?, moare, moare urlîndu-şi moartea, cu Ghenade umflîndu-se-n el, spărgîndu-i maţul, lipăindu-i prin măruntaie, ieşindu-i prin piept. Î-i dă duhul înfigîndu-şi dinţii în capul roşu apărut prin cămaşă şi Ghenade e-n culmea extazului. Îşi simte sexul pulsînd dureros, sîngele şi măruntaiele tehnogulului picură ca roua de pe frunze, sudoarea nopţii, orgasmul timpului ce trece.

Apoi explozia. Nimic nu mai rămîne din Mnemosian, nimic din puştiul fără saţ. Ostrea se uită şi nu-i vine a crede. E prima dată cînd se întîmplă. Ştie de mult că poate să facă lucruri doar gîndindu-le, dar aşa ceva… aşa ceva…

Rîde. Îşi aduce aminte de Dochia, ţîţoasa, sora lui Ghenade. Şi peste imaginea ei se suprapune cea a maică-sii. Corban pleacă şi praful stîrnit face copacii să tuşească. Pleacă şi ziua odată cu el. Înserarea se lasă molcomă, cu fîlfîit de aripi, cu şoaptele stelelor.

Clova Hargonaria se admiră în oglindă. Cămaşa de voal mai mult arată decît ascunde. Are şi ce. De s-ar putea desprinde în două trupuri s-ar iubi. Ca un drog sînt bărbaţii. Să fii toată viaţa dependentă de ei, ce tîmpenie! Genunchi păroşi, cur păros, spate păros! Un sîn e altceva, un fund de femeie… o gură care să nu zgîrie, să nu irite… Altceva.

Motocentaurii sînt altceva. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom, îndemînare şi viteză. O fac din mers, în goana mare. Motocentaurii, da.

Corban ajunge în faţa ferestrei prin care Clova se vede trecîndu-şi palmele peste umeri, peste sîni, printre picioare, oh, oh, oh! Corban, motocentaurul, o strigă

— Clova!

şi ea vine, voalul dînd din aripi şi planînd rămîne pe jos, în drum, va trece cineva, îl va lua, îl va mirosi, Clova, sîmbure de vis, miez de fericire

„răcoare a nopţii, dulce dar al clipitei“.

Poezie. Veche, ca visul despre motocentauri.

Corban şi Clova. Ostrea e departe, hăt, pe deal. Nu-i vede, dar îi simte. Ca şi cînd ar fi cu ei. Pletele fluturîndu-i.

„Corbane, mai încet, nu vezi că se sufocă? Întotdeauna îşi pierde respiraţia cînd o bate vîntul în faţă. Corbane, mai încet, e prea frumoasă, prea.“

Imagini care se succed şi se suprapun: Clova. Dochia. Clova.

Dar Corban nu încetineşte, e nebun, ea îşi întoarce faţa, organoțel şi muşchi, atîta întîlneşte,

— Corbane, mai încet, mi-e frică, foarte frică!

şi el tot înainte, viteză, îndemînare, muşchi.

Ostrea, departe, cu pletele-n vînt. Ca şi cînd ar fi acolo.

— Corbane, tu ai vrut-o! Vin să ţi-o-ndes!

Şi vine. Aşa cum ştie el. Cu gîndul.

Ostrea se uită-n jur şi vede copacii alergînd pe lîngă el şi drumul deschizîndu-i-se-n faţă. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Clova, dinaintea lui, întoarsă, încearcă să-l ia în braţe. Pare Dochia. Sau Clova. Sau… Dochia îl sărută pe piept şi el simte ceva ciudat, nu e ca atunci cînd

se lasă sărutat de tîrfele din oraş, e altfel, parcă femeia îşi pune gîndurile pe pieptul lui neted şi lucios. Se opreşte. Dă să descalece, dar cu ce?, picioarele nu-s, e doar motocicleta pe care stă Dochia întoarsă spre el, întinsă pe spate, înlănţuindu-i mijlocul cu picioarele, potrivindu-l, potrivindu-se, înşurubîndu-se, înghiţindu-l, pe tot, pe-ntreg, pe zei! pe mă-sa! haida! haida! haida! hai…

Ostrea se prelinge, se risipeşte, e vînt, e adiere, apoi se adună şi se prăbuşeşte în drum. E singur în vîrful dealului şi undeva, departe, sub un copac, Corban şi Clova îşi trăiesc viaţa lor, el şi-o trăieşte pe a lui. Şi-a trăit-o.

Corban şi Clova. Corban o ia în braţe şi se pătrunde de ea, ca şi cum ar îmbrăţişa-o cu coastele,

altă poezie, aproape la fel de veche

şi mîinile lui intră-n carnea ei, îi mîngîie plămînii, îi prind un rinichi şi el se zbate ca o vrabie, pe dinăuntru are să i-o facă, i-o face cu degetul pe dinăuntrul înăuntrului, i-o face şi ea, e toată numai cer, bucuria îi picură pe picioare, i se prelinge pe coapse năclăind-o. Corban o strînge în braţe, mai tare o strînge, deschide ochii.

Cerul înstelat deasupra, drumul pustiu, copacul Oses de care stă rezemat cu roţile împiedicate.

„Mîinile-mi sînt reci ca un lacăt
Peste gîndul meu bun creşte iarba
La marginea dinspre noi a cerului nu e nimeni.“

Motocentaurii dorm singuri. Era să uite.

(1993)

HANNI, FEMEIA LUI MANO

„Pavarotti (cine mă-sa o mai fi fost şi ăsta?)“
Dănuţ Ivănescu

Cînd am venit acasă, Hanni plecase. Am vrut s-o iau în braţe, s-o strîng, să mi-o lipesc de trup, să mă-nvelesc cu ea, dar ea plecase.

Am vrut s-o sărut, să-i respir aerul care i-a mîngîiat plămînii, să-i înghit odoiul şi haşdoiul, dar ea plecase.

Să m-arunc în ochii ei am vrut, să mă bălăcesc, să mă joc, să chiui, să mă-nfior de-atîta verde sau kaki sau dracu' ştie cum sînt ochii ei, dar ea plecase.

Ea plecase pentru că de mult începuse să plece.

La început a fost memoria. Ea a-ntins-o prima. Tiptil, lipăind cu tălpile goale pe parchetul gol, din ce în ce mai gol, al creierului ei, prin camera fără mobilă, fără tablouri, fără nimic. Ah, cum i se mai lipeau tălpile de parchet şi ce frumos i se mai aliniau urmele: colo un gînd, colo o imagine, un cuvînt, un nume… Apoi se pierdeau, se risipeau în aerul prin care trecea timpul înfulecîndu-le, molfăindu-le, mestecîndu-le, nemailăsînd nimic după el, nimic din nimic din nimic.

Eu vorbeam, spuneam cuvinte, bla-bla-bla, dădeam din gură şi scoteam din mine chestii deştepte, de-alea cu care înnebuneam femeile pe vremuri, aşa cum am făcut şi cu ea, spuneam vorbe de duh, citite prin cărţi

şi învăţate pe dinafară pentru sucit gîtul găinilor cu pulpe, braţe, sîni şi buze…

Aiurea! Nu m-am chinuit niciodată să-nvăţ texte pe de rost, nici măcar poeziile mele nu le ştiam. Pe vremea aia îmi părea important că le inventam, că le secretam, da, ăsta e cuvîntul cel mai bun, poeziile curgeau din mine ca o supuraţie sau ca o sîngerare dacă vreţi, dacă vă deranjează, dacă vă.

Apoi a fost parfumul. Parfumul ei care o făcea să miroasă a lăcrămioare şi a trup de femeie şi a sex proaspăt spălat, a oase şi a sînge, a bărbat şi a sămînţă şi a noapte. Parfumul ei care nu mă-mbăta, nu mă-mbăta, mă anula. Eram o plantă tîrîtoare, agăţătoare, înşurubătoare, băgătoare, băgăcioasă, penetrantă. Intram peste tot. Peste tot intram şi eram numai limbă şi degete şi umăr. Sex. Presîndu-mă, lipindu-mă de ea, împielîndu-mă în pielea ei.

Şi eu eram răcoarea nopţii şi şoaptele şi parfumul, eu.

S-a rupt din mine cînd a plecat, s-a rupt, s-a sfîşiat. Acum, eu nu mai sînt, eu sînt doar dîra ei prin aer, iluzia că trece.

Hanni. O chema Hanni. Dar ce-nseamnă un nume? O etichetă, o ştampilă, un număr de ordine, un cod. O înjurătură. Ca aia care îţi anulează existenţa. Eu o-njuram şi ea zicea că o chem pe nume. Eu îmi băteam joc de ea şi ea îmi zîmbea iubitoare, drăgăstoasă, îndatoritoare. Mă iubea Hanni. De-aia a plecat. Ştia cît rău îmi face prezenţa ei fizică, volumul de aer dezlocuit. Prea multă poluare, prea toxic sîngele ei pe care mi-l dedica lunar şi nu numai sîngele, nu numai. Cuvintele şi somnul şi mişcarea, gesturile, joaca de-a semnificatul şi semnificantul, număratul ridurilor, lacrima pe pernă, textualismul mîngîierilor şi-al cărnii, metatextul, respiraţia, mă omora cu viaţa ei, mă omora!

Cuplez ecranul şi o văd. Ea e.

— Mă cheamă Hanni.

Coloana senzitivă se-mprăştie în încăpere, dar sensongul e liniar, mi se-nfige în gît ca o coardă de tayol azvîrlită de mîna unui campion, încep să tremur, de ce?, aşa, de-aia, că oamenii mai şi tremură, e bine?! Asta nu rămîne fără urmări, într-un colţ al ecranului cifrele se-adună formînd un număr din ce în ce mai mare, scor bun, poate azi cîştig, ar fi prima oară cînd

aş apărea în fişiere ca autor de sensonguri, ar fi prima. Dar răbdare, Pavarotti, băiatule, răbdare şi senzaţii. Că fără ele, canci sensong.

— Mă cheamă Hanni.

— Ştiu, puiu' mic, ştiu, da-mi place cum o spui.

Informaţie redundantă – dar regulile-s pentru tîmpiţi. Programarea e artă, creaţie, nebunie. Păi, altfel, cum? Anormalitate. Handicap. Dacă n-ar fi aşa, toţi oamenii s-ar naşte artişti. Şi-atunci, arta n-ar mai exista. Decît dacă şi respiratul ar fi o creaţie. Sau bătaia inimii.

— Mă cheamă Hanni.

— Pe mine Pavarotti.

— Pavarotti? Care Pavarotti?

— Ăla cu sensongurile. Nu ştii? Mano Pavarotti. Mi-a fost greu să te bag în ecranul ăla, să fac din tine un program. Mi-a fost, pe bune, greu.

— Şi mie mi-e. Şi mie. Mano… Mano…

— Ce-i?

— Nimic. Mă cheamă Hanni.

Vocea schimbată. E ca atunci cînd eram împreună.

Mano Pavarotti, compozitorul, adulmecă Timpul. Şi Timpul i se lipeşte pe mîini, pe faţă, îi intră în gît, în ochi…

E Hanni. Da, da, e ca atunci.

Şi scorul se-nvîrte, se-nvîrte, se-nvîrte. Ho, bă, ho! Opreşte-te! Mi-ajunge! Gata!

— Mă cheamă Hanni.

Un glas din ce în ce mai firav, venind de demult şi de foarte departe, din sîrme, din pămînt, din ziduri.

E Hanni. E chiar Hanni a mea.

Şi scorul învîrtindu-se. Pămîntul învîrtindu-se. Şi soarele. Şi alte stele.

Mano Pavarotti ajungînd unul dintre cei mai celebri autori de sensonguri. Mai tîrziu, o stradă purtînd numele lui. Şi mai tîrziu, cineva scriind: Pavarotti? Cine, mă-sa, o mai fi fost şi ăsta?!

Pămîntul învîrtindu-se. Şi soarele. Şi alte stele.

(1994)

FULL CONTACT

1

Adevărul e al celor ce şi-l doresc. Dar dacă nu-l vrei? Dacă nu? Cum te poţi strecura printre franjurii zilei, prin pulberea de stele a nopţilor, a unei anumite nopţi?

Amintirile vin de peste tot. Fiecare cu altă lume, cu altă faţă a lumii. Amintirile noastre, amintirile celorlalţi. Agresive, obraznice, jucăuşe. Amintiri conforme sau negatoare. Jocul lor te fură, te ia, te posedă, îţi tulbură minţile, îţi zdruncină certitudinile. Numai pentru Vînători e totul OK. Au terenul pregătit, cunosc ţinta, ei nu orbecăie, ei nu merg din ciot în ciot, din capcană în capcană, nu se trezesc în mijlocul Curcubeului Vey, Nodul Amintirilor. Ei ştiu exact ce caută. Se duc, rad tot şi pleacă. Şi chiar dacă sînt chirurgi, problema tot aia e. E mai dificil de chiuretat o amintire, da, iar dacă se pune şi problema unei plastii – şi cine nu-şi vrea amintirile întregi, fără găuri? – e şi mai şi, dar o tai, dom'le, o tai şi gata. Gata! Ce treabă ai cu amintirile păcătosului? Prefer să le spun păcătoşi ăstora de sfidează, decît delincvenţi. Aşa, mă simt mai aproape de biserică decît de poliţie. Nu ştiu cum simt Vînătorii. Ei nu sînt chiar atît de implicaţi, pentru ei totul este mult mai… mecanic… rutină… e ca un sport.

…dar noi? Noi, Scormonitorii? Noi, care ne aiurim cu amintirile tuturor? Noi, care fugim din amintire în amintire? Noi, care trebuie să le trăim pe toate pînă găsim Punctul Sfidării? Sau Hăitaşii, care o iau înapoi, de la PS, prin toate amintirile, să facă Harta, să însemne toate apariţiile punctului şi urmaşilor lui – ecourile? Ce ştiu Vînătorii? Vin, taie, pleacă.

Noi sîntem ăia de rămînem cu ochii sîngerînd, cu degetele boante, însomnoraţi şi singuri.

2

Nelia Dor, femelă, 17 ani. Cu o lună în urmă şi-a operat nasul. Acum e de două ori mai mare ca înainte.

„Sfidare!“

Sfidare pe dracu'! La 17 ani? La vîrsta asta sfidează şi nici nu ştiu c-o fac. Toate au urechile ciupite, negi pe nas, pe buze, cicatrice pe faţă, pe braţe, pe picioare. Şi dacă n-au bani de operaţii, ruperea himenului le pare cea mai ieftină mutilare. Sar ca nebunele pe primul venit să le umple de sînge şi după aia au orgasme numai imaginîndu-şi ruptura. Ferfeniţeala. Ce sfidare?! Aşa-i moda!

3

Noapte. Pămîntul vălureşte sub noi, rîu de nisip pe care aleargă surfiştii din poveştile Anei Mera. Şi ei chiar trec, undeva, în fundal. Hiuuu! Hiuuu! Deasupra noastră, cerul înstelat.

— Dansezi cu mine? Vreau să te ţin în braţe şi n-am găsit alt pretext.

Cei 17 ani ai ei mi se lipesc de palme, de piept, de burtă, de pulpe. Full contact! E nebună! Ce-o să zică…? Dau să mă desprind, privirea îmi aleargă de colo-colo, nu mă vede cineva, nu mă vede?, dar nu sînt nici eu foarte convins, nu sînt, nu…

Pînă la urmă toţi spunem da. Cum să nu spunem?

„Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată.“ Citat din memorie. Care memorie? Asta de-acum. Iniţializare nestandard, cu opţiune culturală. Mi-au băgat în cap cîteva sute de cărţi. Poate chiar mii. Are legătură cu ea, noul meu caz.

Şi „cazul“ stă lipită de mine, înaltă, ochii ei în dreptul gurii mele, nasul ei… Nasul! Sfidarea! Mica ei sfidare. Chiar o fi ştiind că nasul ei sfidează Perfecţiunea?

Ochii, nasul, gura, gura…

Îmi stă sub ochi ca o groapă, ca o prăpastie, ca o Poartă.

Ce stai?! Aruncă-te, boule! Cît crezi că va mai sta în poziţia asta?

Jump!

E moale, e umedă, parcă i-am intrat pe gît sau prin sex. Îmi întind mîinile, picioarele, mă răsucesc. Dau din mîini, din picioare, parcă bat apa. Plescăi. În ea, acolo, în adîncul ei, printre amintiri. Mă joc. Nu vreau să văd, nu vreau să ştiu nimic, deocamdată. Vreau doar s-o simt. Ca şi cum i-aş ţine inima în palmă, pulsîndă, vie, excitîndu-mi degetele. Ca şi cum i-aş mîngîia coastele, ca şi cum mi-aş face pernă din ficatul ei…

E-o zbenguială viaţa asta, ca şi cealaltă, de-afară, o zbenguială.

Mă întind tot, mîini, picioare, degete, nas, sex, mă-ntind prin ea, intrîndu-i peste tot. Simţind-o. Da…

Gîndurile ei, amintirile. Toate curg, se duc, se mişcă, domoale, leneşe sau agitate, reglîndu-i respiraţia pe care i-o simt pe faţă, pe gît.

Dansăm.

Respiraţia ei, ca roua dimineţii, ca trezirea din somn.

Dansăm. Pe faţa mea respiraţia ei, care îmi spune că ŞTIE. Ştie şi mă acceptă.

Dansăm.

„Ce ai venit să faci, fă“

parcă spun buzele ei. Parcă. Sau aşa aş vrea eu să fie. Dar poate chiar aşa şi este.

Dansăm.

Şi eu chiar fac ce am venit să fac. Gata cu bălăceala, gata cu joaca. Am treabă. Simt cum mi se zbîrleşte părul pe tot trupul, pe piept – şi ea vede, pe picioare – şi ea simte, Şi ce mai simte?

Eu, printre amintirile ei, pipăindu-le, cîntărindu-le parcă, mirosindu-le. Dacă le-aş putea gusta? Degete, limbă, sex. Asta sîntem. Şi de restul piele, senzori, leduri.

Am mai zis-o. Sau poate doar am mai gîndit-o. Şi ce?!

Ia uite-o! Două excursii la CIBI, restaurantul ăla deşucheat. Ce naiba le-o fi plăcînd acolo? Cred că mai mult fac pe grozavii. Ce poate să le placă într-o farfurie cu ciorbă fierbinte care li se varsă pe haine? Sau într-o pizza lipită pe ochi? Se aiuresc şi ei! Sînt de-ăia care n-au curaj să sfideze de-a dreptul. Merg acolo şi dacă se-ntorc cu vreun deget opărit se dau de sfidători. Mi-e scîrbă.

Nu, nu de tine, puiu' mic, nu de tine. Cum mi-ar fi? Lipită de mine, băgată în mine – simt că am două găuri în piept acolo unde ţi-ai înfipt sînii.

Ţîţele. Mamelele. Polonicele. Capacele de ceas. Mînerele de care m-aş ţine dacă ţi-aş trage-o pe la spate. Turlele de biserică. Merele, portocalele, dunele, gorganele, ochii de carne.

Dincolo de ea, trec surfiştii. Hiuuu! Hiuuu!

Tîmpită meserie! În loc s-o arunc cu curu-n praf şi să-i defrişez cărarea luminoasă, iată! Plonjoane, sondaje…

Sonda-i-ar sonda sondatoare sondarea sondei sondaline!

Hiuuu! Hiuuu!

Îmi înfăşor braţele în jurul ei.

„Lăsaţi copiii să vină la mine.“

Da, da, lăsaţi copiii… Îmi plac amintirile lor. Crude. Trufandale. Nencepute.

Mmmm… Aş rupe cu dinţii din ea. Aş rupe-o.

4

Dimineaţă. Iarna a pus pe geamuri flori, cum zicea cineva, dar cine? De unde ştiu asta? Din amintirile cui? Ale ei?

Nelia Dor alunecă sub plapumă, lent, cu picioarele înainte, ca în apă, ca în moarte. Este în patul ei, sub plapuma ei, pe cearșaful ei, în cămaşa ei de noapte umedă, cleioasă, mirosind a… mirosind… mirosind…

Aruncă plapuma de pe ea, îşi trage cămaşa de noapte dezvelindu-şi pîntecele. Şi pata de sînge, lăfăindu-i-se pe coapse, pata rămasă pe cămaşă, ajunsă chiar sub nasul ei, o umple de oroare. Deschide gura să strige, dar gura nu vrea, doar se deschide şi-atît. Sare din pat, cu picioarele îndepărtate fuge spre uşă, îşi ţine cu o mînă cămaşa adunată între picioare, ochii îi aleargă cînd spre uşă,

„nu vine nimeni, nu?, nu vine nimeni“

cînd spre covor,

„nu curge pe jos, nu?, nu curge“

mîna cealaltă se repede drept spre cheie, o răsuceşte o dată şi încă o dată, uf! Gata! E singură în cameră, singură pentru cît?, aproape că nici nu contează, e singură atîta timp cît să-şi şteargă copilăria dintre picioare

„s-a dus, s-a dus, gata, mamă, nu mai e, s-a dus“

şi o şterge, cu grijă, cu repulsie, urlînd în ea, văzîndu-şi viitorul împărţit nu în ani, ci în luni, de la ciclu pîn’ la ciclu, aşa va fi viaţa ei de-

acum înainte.

Roşu, toxic, alunecos. Viitor de aur…

Cămaşa, făcută ghem, o va arunca la container. Atunci, mai tîrziu, în altă zi, în alt an. Mereu rămîne cîte o cămaşă de aruncat la gunoi. Cu mirosul nostru în ea. Cu o anumită vîrstă care pleacă. Păi, nu? Viitor de aur. De aur.

5

Dansăm.

Undeva, deasupra, trece pasărea Sonares. Fîlf, fîlf – cum zicea Divinul.

Dansăm.

O ţin în braţe, o văd, o aud, o pipăi, o gust, o miros. O respir.

Parfumul ei? Nu. Mirosul. Oamenii n-au parfum, au miros. Cu atît mai mult femeile. Chiar dacă-şi toarnă pe ele tone de parfum. Dincolo de el rămîne tot mirosul. El te înnebuneşte, el ţi se strecoară prin nări, te asediază, ţi se duce în creier şi-n stomac şi-n altă parte, de-ţi pune sîngele în mişcare, ţi-l urcă-n cap, ţi-l urcă-n cap…

Mirosul părului. O primă poartă spre ea. Cum miroase părul unei fete de 17 ani? Cum să miroasă? Ca un poem de dragoste. O fi citit *Nouă elegii jumate*?

„Se-ncercănau copacii-n preajma ta
Pădurea lua foc de dogoarea răsuflărilor noastre
Marea era departe, tocmai la capătul zborului“

Dansăm.

Între braţele mele, ea. În faţa mea, ea. Băgată în mine, înfiptă în mine, cu sînii ei în mine, ea. Şi cămaşa. Şi locul acela dintre gît şi cămaşă. Pe-acolo intru. Pe-acolo îi chem mirosul la mine. Vino… Vino. Şi mirosul ei se-adună de pe umeri, subţire, ca zorii de zi, se-adună de pe piept, pieptul ei tînăr, cu pielea albă, catifelată, ca laptele, ca laptele, cum altfel să fie pielea de pe pieptul ei?, ca laptele de dulce şi albă, albă… De pe braţe se adună mirosul ei ars de soare, mîngîiat de vînt, de pe pîntece mirosul cel plin, matur, de femeie, mirosul ce-ţi intră parcă în buzunare şi mereu te-arunci cu mîinile în el, îţi rămîne pe degete, ţi-l întinzi pe piept, pe faţă, pe buze,

rămîi cu el acolo şi parcă toate cuvintele pe care le spui lasă-n jurul tău o urmă a trecerii ei… Mirosul sexului şi-al părului pe care-l simţi, cum să nu-l simţi, orice bărbat îl simte, mirosul coapselor puternice, miros ce vine ca o invitaţie. De ce mă uit la fata asta şi-i simt mirosul de femeie?

Dansăm. Înnebunit de mirosul ei, sfîşiat de el, obosit, mă las să-i cad prin ochi adînc, adînc, în marea amintirilor. Plonjez.

6

Orlando îl cheamă şi e fratele mai mare al lui Goran. Toate fetele sînt îndrăgostite de el. Cad ca frunzele în calea lui şi el trece peste ele, îşi face datoria de mascul şi trece mai departe. Nici o escală, cît de mică. Cu toate astea, majoritatea fetelor îl vor pe el pentru… I se spune Jack Spintecătorul. Nu ştie nimeni dacă îi place, într-adevăr, să facă pe dezvirginatorul sau doar aşa se nimereşte şi nu poate spune nu.

„Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată.“ Asta o fi. E din Carte.

Îl cheamă Orlando şi e fratele mai mare al lui Goran. Orlando dezvirginatorul. Spintecătorul de himene. De himere.

Nici n-am ce alege din amintirea asta. Un flash. O poză. Un icon.

7

Şi totuşi ei, Neliei Dor, nu Orlando i-a făcut-o, ci Goran. De ce Goran, pentru că era fratele cui era? De ce Goran, pentru că ea n-a ajuns la Orlando? Pentru că i-a fost teamă de Orlando? Pentru că i-a fost teamă aşa, în general? Pur şi simplu teamă? Atunci n-ar fi făcut-o nici cu Goran. Nu s-ar fi dus acasă la el nici prima oară, nici a doua oară, nici a zecea. Şi nu s-ar fi dezbrăcat în faţa ferestrei, totdeauna s-a dezbrăcat în faţa ferestrei,

— De ce te dezbraci în faţa ferestrei?

îi plăcea ei acolo, să se uite în stradă la oamenii care trec şi care habar n-au că acolo sus, la etajul patru, ea se dezbracă. Avea senzaţia că-i domină, era deasupra lor, liberă, fericită, deasupra prejudecăţilor, deasupra interdicţiilor, deasupra Perfecţiunii chiar.

Zbang! „Deasupra Perfecţiunii“ – asta se reţine.

— Poate te vede cineva.

Pe toate le-a rezolvat Perfecţiunea, numai problema aia nu. Aia. Pe-aia a lăsat-o-n grija fiecăruia. A fiecăreia, mai bine zis.

— Nu mă vede nimeni, cine să mă vadă? Şi-apoi, lumea îşi vede de ale ei. Întotdeauna lumea îşi vede de ale ei. Tu mi-ai spus asta, sau cine? Ivanez?

— Nu ştiu.

— Mai ştii să spui şi altceva în afară de „nu ştiu“?

— Nu ştiu.

— Puneam pariu.

E goală, în faţa ferestrei, înapoia perdelei groase, care o ascunde privirilor celor ce trec pe stradă, insuficient de groasă, totuşi, după părerea lui. Ca de obicei, el a rămas în chiloţi. Nelia Dor se apropie de el, îi pune mîinile pe umeri, îi înlănţuie gîtul cu braţele, se lipeşte de el, de pielea lui, de chiloţii lui.

— Azi îţi dau voie să-i scoţi.

De ce a zis asta? Cum de s-a hotărît? Şi-a pierdut orice speranţă că-l va mai prinde pe Orlando? Sau

„de ce Orlando şi nu Goran?“

sau

„de ce nu făcăleţul?“

sau

„de ce nu degetele?“

Ei…

„Limbă, degete şi sex. Asta sîntem. Şi de restul…“

Nelia Dor se întinde pe pat. Goran rînjeşte, Goran nu zîmbeşte, nu surîde, e rînjet ăla de pe faţa lui. Pe obrazul stîng un muşchi a început să-i tresalte, iar mîinile, cuprinse brusc de o agitaţie fără noimă,

„Ce dracu' are de tremură aşa?“

apucă chiloţii, îi lasă în jos. E cu spatele la Nelia Dor, îşi dă jos chiloţii,

„Ce cur mişto are! Mai mişto ca al lui tata, atunci cînd am intrat în baie fără să bat la uşă şi el făcea duş sau nu ştiu ce făcea acolo, în pielea goală, că apa nu curgea din duş. Tata e gras. Burtos. Ce animale, şi bărbaţii ăştia! Graşi, păroşi, uite, pînă şi la cur are păr!, ce dracu', chiar nu putem fără ei?!“

se întoarce. Muşchiul de pe obraz încă i se mai zbate, rînjetul e tot rînjet. Goran se întoarce încet, încet….

8

Anneliese. Imaginea ei dintr-o amintire răzleaţă, crupa ei minunată, cum spune Dali.

Dali, fratele Neliei Dor.

„Ce trup! Mi-ar plăcea s-o iau în braţe, s-o mîngîi, s-o sărut…“

Şi mie. Chiar dacă, pentru mine, nu există decît în amintirea Neliei Dor. În amintirea uşor perversă a Neliei Dor.

9

Goran s-a întors de tot. Stă în faţa ei, cu rînjetul ăla tîmp pe figură, cu obrazul zvîcnind, cu sexul atîrnîndu-i.

„Ce chestie! În filme-i altfel. Te pomeneşti că ăsta n-a mai… Măiculiţă, mamă, ce mă fac? Dacă nu poate? Dacă nu ştie? Ce mă fac?“

— Ştii, Gorane, eu n-am mai… Nu te supăra, dar nu vreau să…

— Nu, sigur că nu.

zice el şi rînjeşte în continuare, rînjetul ăla i s-a lipit pe faţă ca o mască, rînjeşte a „bine, dragă, cum vrei tu, dar tot ţi-o-ndes“, se apleacă spre ea, se lipeşte de ea, mîinile încep să-i umble pe trupul Neliei Dor, pe faţă, pe gît, pe umeri, îi prinde sînii mici care tresar speriaţi, întărindu-şi sfîrcurile, ea cu totul se-ncordează, parcă stă la pîndă, da, la pîndă

— Nelia Dor…

stă sub el crispată şi se lasă înghiontită, călcată-n palme, în piept, în coate şi în coapse,

el zice c-o mîngîie,

îl simte întărindu-se, îi aude respiraţia care o ia la goană, Goran nu mai respiră, geme, gîfîie, mîinile îi sînt din ce în ce mai grăbite, îi fug pe trup, coboară spre coapse, spre sexul ei strîns, degetele lui vor să intre

„De ce? De ce să intre acolo? De ce să intre-n mine? Şi eu? Ce fac cu mine, Doamne, spune-mi, ce să fac?“

dar parcă îi şi place, ceva umblă prin ea, ca un fluid, prin stomac, prin plămîni, ca o apă, ca o mătase, şi încordarea i se risipeşte, se destinde, ba nu,

„Dacă mă doare? Dacă n-o să suport?“

se destinde, coapsele se depărtează, mîna lui îşi face loc, el, cu totul, îşi face loc,

„oho, ce bine!, libertatea nu-i decît un joc de coapse“

aha, aha, „libertatea nu-i decît un joc de coapse“ carevasăzică. Se notează.

ea s-ar deschide toată, aşteptîndu-l să se prăbuşească între coastele ei, să-i intre acolo, tot, să-l care-n ea mereu şi pretutindeni

Zbuf! Nelia Dor sare-n capul oaselor, aruncîndu-l brutal de pe ea.

— Sîngele! O să curgă sînge. O să murdărim pe-aici.

Goran stă pe marginea patului, respiră greu, parcă tavanul apasă pe umerii lui, pereţii îi presează pieptul, iar aerul, tot, a curs pe parchet.

— Aduc ceva.

Intră cu totul în dulap, scormoneşte o vreme şi, în final, iese de-acolo cu o bluză de pijama în mînă. Albastră. Albastră e bluza. O pune pe pat, în două, să fie mai groasă.

Nelia Dor se aşază pe ea, îşi pune curul pe ea, se întinde pe pat, cu braţele desfăcute, parcă-l cheamă, sigur că îl cheamă

„hai, vino, vino odată, că ne trece timpul“

stă lăţită acolo holbîndu-se la el

„ce paştele mă-sii a rămas aşa? Hai odată, animalule!”

coapsele i s-au dezlipit, s-au depărtat

„uite-o, uite-o, Gorane, uite-o ce frumoasă e, uite-o aici, sub nasul tău şi nu-i deloc ca-n filme sau în poze, nu-i neagră, nu-i zbîrcită, atîrnîndă, ca o varză ofilită, nu-i deloc aşa, e roz, e roz, e strînsă, fină, ca o gură de copil, ai săruta-o, Gorane, nu?, ai săruta-o“

„dulce, Gorane, fii dulce, nu mă face să sufăr…“

Goran e mare, Goran e tare, e bărbat şi strigătul lui

şi strigătul ei, urletul, răgetul, chiuitul, hohotul ei acoperă sunetul de pepene crăpînd

aşa e, pepenele crapă şi dă la iveală miezul roşu, roşu ca sîngele ţîşneşte, inundă, năclăieşte, ea îl aruncă din ea, el sare speriat

„mă doare!“

„mă doare!“

îi doare. Stau alături, complici, vinovaţi, murdari, MURDARI!, cu sîngele pe sex, pe coapse, pe bluza de pijama. Pe pereţi. Pe tavan. Curgînd,

prelingîndu-se pe geam. Peste tot numai sînge, sînge, de unde-atîta sînge? Din nas, de-atunci, sau de la primul ciclu… Doamne!

— Acuma sînt femeia ta?

Rînjetul lui se transformă în rîs, un rîs nervos, uşurător, ea dă să-şi strîngă picioarele

„au!“

de-abia mai încolo va reuşi, de-abia mai încolo va păşi prin casă, pe stradă, şi va păşi normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, doar durerea din ea îi va spune că s-a întîmplat şi ce s-a întîmplat,

„începînd de azi desfăcut e trupul meu de drumurile tale“

poezie veche, ehei!, Gabriela

Gabriela, clavo y canela

è vero?

Verissimo

aiurea!, e Amado

dar pe stradă nimeni nu va şti

şi-atunci de ce va avea impresia că toţi trecătorii se uită la ea? De ce va fi convinsă că toţi ŞTIU? De ce

„uitaţi-o pe-asta, sparta, rupta, zvirginata“

de ce?

El va arunca bluza la prima ladă de gunoi, va arunca-o, va arunca-o

„Sîngele meu la gunoi? La gunoi, sîngele meu? La gunoi?“

de parcă nici n-a fost, de parcă ar azvîrli resturile unui prînz halit în fugă, de parc-ar fi deşeuri, ambalaje,

„La gunoi, sîngele meu?“

la gunoi. Ca pe orice lucru inutil. Ca pe orice lucru fără valoare.

10

Dansăm. Mirosul pielii ei mă învăluie, cel de acum şi cel din amintirile ei, transpiraţia dintîi, sîngele dintîi. O ţin strîns în braţe, lipită de mine, de cămaşa mea, de pantalonii mei, de gîtul meu. Dansăm.

— Eu sînt…

— Ştiu cine sînteţi, dumneavoastră sînteţi o celebritate…

Şi dacă ştie cine sînt, cum de acceptă? Ştie că plonjez? Ştie că mă bag în amintirile ei? Cum de acceptă? O fi crezînd că nu-s în misiune. Dar nu

ştie că un Scormonitor e mereu în misiune? Poate o excită. Poate… Ar fi culmea să sfideze folosindu-se de mine! Chiar atîta neruşinare nu cred să…

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Ce importanţă are numele meu? Nici una.

Se strînge în mine.

— Eu sînt nimeni.

Se-ndeasă.

— Nimic.

Vrea să treacă prin mine.

— Vîntul care-ţi mîngîie hainele.

Adineauri îmi zicea dumneavoastră.

— Numele tău e foarte important.

zic eu, dar mai ştiu eu ce ziceam? Ce gîndeam? Cînd mă tăvăleam prin ea, prin amintirile ei, scormonind, scormonind…

— Cel puţin pentru tine este foarte important. Te defineşte. Te individualizează. Poate e singurul lucru într-adevăr al tău. Al tău, al tău. Eticheta ta. Cum să n-aibă importanţă? Are! Pentru tine e cel mai important lucru. Deci: cum te cheamă?

— (Zgomote. Sunete. Voci, muzică, tîrşîitul paşilor, frecatul trupurilor unele de altele, şoapte, suspine, gînduri îmbîrligate, limbi încolăcite, plescăituri. Dincolo de ea, dervişii trec, pe corăbiile lor, căutînd America de Sticlă. Programele zumzăie în aer, ea zîmbeşte, Amy Irving în *Competiţia*, scena întîlnirii.)

N-am auzit. Nelia Dor, dar nu cred. Oricum n-are importanţă, oricum o să uit totul. Şi e bine că-i aşa. După fiecare misiune, lumina albă, iniţializarea standard pentru Scormonitori. E bine s-o iei mereu de la capăt. Nici nu s-ar putea altfel. Amintirile tale ar interfera cu ale „cazului“. Aşa… E bine. N-ai amintiri urîte. N-ai deloc. Totul e nou, totul te atrage.

Prăpastia din ochii ei mă atrage din nou. Să mai plonjez o dată? Pentru cine? Pentru mine? Pentru ei?

Pentru ei cred că mi-am făcut treaba. Nasul spart la cinci ani şi o batistă plină de sînge. Prima menstruaţie la doişpe ani şi cearşaful plin de sînge. Dezvirginarea la şaişpe şi o bluză de pijama însîngerată, azvîrlită la gunoi. Mi-am făcut treaba. Ba chiar şi o parte din Hartă. Ce fac aici, le iau pîinea Hăitaşilor?

Privesc în jos. Prăpastia din ochii ei e tot acolo. La fel de adîncă, de întunecată. Mă cheamă. Da, da, mă cheamă…

11

Dicolo de noi, de pereţii care ne înconjoară şi nu prea, de clipocitul apei care curge sau stă, un preot se roagă în faţa unui poster julit din vreun anticariat. Madia, erotomeştera, stă înaintea uşii, dar nu îndrăzneşte să intre. De ce, Madia? De ce, Madia din Mangala?

La marginea drumului – crucea, iar pe cruce – el. Lumina se aşază pe umărul lui stîng, dezvăluind tatuajul: un porumbel, semnul Ghildei. Ghilda Păsărarilor a ajuns şi aici, iar crucificarea e pedeapsa celor îndrăzneţi, a celor care nu.

Imagini mişcate, zărite cu coada ochiului, din miezul dansului. Dar cine le ia în seamă? Cine dă doi bani pe ele?

Cum cine? Ei: Ana Mera, Ivanez, Sekhor, Sim Petro, Yoban şi copilul Kris. Ei.

12

Plonjez. Adică mă scufund. Toţi păcătuim cu ceva, toţi avem vicii. La urma urmei, de ce ni se dilată nările cînd în faţa noastră se nimereşte cîte o femeie mirosind puţin a transpiraţie, puţin a parfum, exact atît cît ne trebuie ca să ştim că e femeie chiar de-am fi legaţi la ochi? De ce ni se lipesc privirile de coapsele lor, de aleluia dintre sîni? Simţurile sînt cazuri particulare ale viciului. Atît.

Plonjonul e viciul Scormonitorului. Drogul. Vizual. Senzual. Sexual. Un crîmpei de amintire de ici, un crîmpei de colo. Toate mulate pe mine, pe eul meu. Din toate astea se nasc amintirile mele. Anneliese, cu sînii ei minunaţi, goală în faţa geamului, ca Nelia Dor, cu mirosul de femeie nenceputăal ei rămas în pielea lui Goran de-atunci cu tot cu mătasea durerii dintîi, da, asta înseamnă plonjon, asta înseamnă amintire „făcută“, şi cîţi nu şi-ar dori-o, cîţi? Ce de bănet aş lua pe ea! Ce de bănet!

Iniţializarea standard – naştere a Scormonitorului, moarte a lui. Şi între ele, ce? Amintirile altora. Ale altora.

Ale altora.

13

Dansăm.

Dincolo de rîul de nisip, dincolo de corăbiile dervişilor, de fîlfîitul păsării Sonares, rezemat într-un colţ, sub poza lui Morrison-Zeul, stă Ivanez, întîiul amytriptilord al Virtualului. Coroana de spini s-a rostogolit la picioarele lui şi lîngă el nu-i nimeni, nimeni să-i asculte poveştile. Yoban a plecat spre Germisara, copilul Kris s-a înfundat sub poalele Da'Lilei, iar Hanni, Hanni a Tuburilor, Preafericita Fericitelor Fericirii Noastre a rămas înţepenită-ntr-un ecran, acolo unde doar Pavarotti poate-ajunge, dacă vrea. Dar numai dacă vrea.

Dansăm. Nelia Dor nu poate trece prin mine deşi încearcă din răsputeri. Eu am trecut prin ea, prin tot ce-nseamnă ea, dar asta mi-e meseria, atîta ştiu să fac.

I-am găsit sîngele, Punctul Sfidării. Acum e rîndul altora.

În curînd vor veni Hăitaşii, îi vor alerga amintirile, vor face Harta sîngelui, traseul. Apoi Vînătorii. Şi amintirile-i vor fi înlăturate sau, de va avea noroc, de-i va plăti, i le vor chiureta. Şi prima sîngerare va fi numai un strop, un strop dezvirginarea, iar nasul… nasul… Aşa a fost el, mare. Aşa a fost să fie. Sub semnul Perfecţiunii măsurile sînt altele.

Dansăm, Nelia Dor, dansăm. Şi n-o să-ţi aminteşti niciodată dansul ăsta. Cum, mîine chiar, nici eu n-o să-l mai ştiu.

Nelia Dor, Nelia Dor. Hai, strînge-mă, pătrunde-mă, înşurubează-te în mine.

Full contact – dar nu-mi mai pasă. Oricum, treaba e gata. Oricum, peste puţină vreme, voi fi iniţializat.

Ai să mă ierţi? Ai să mă ierţi, Nelia Dor?

Ai să mă ierţi… căci nu vei şti.

Nici eu n-am să mai ştiu.

Iar adevărul…

„Adevărul e al celor ce şi-l doresc.“

Ce prostie mai e şi asta?

(1994)

SINGURĂTATEA PLOII VIOLETE

Ziua I, ora 8:24

Lumina se scurge leneşă pe străzile pustii mîngîind aerul indigo care se lasă, se lasă… Arar, cîte un Pestriţ îşi face rondul, veghind asupra păstrării datinilor. Doar paşii lui tulbură linişte a. Încă indigo, liniştea.

La ceasul amurgului poporul va umple Marea Piaţă din faţa Palatului pentru a-l vedea pe cel care, sub numele de Sofian al XIV-lea, va fi noul regent. Pînă atunci s-a zăvorît în case, acoperind ferestrele cu pînză colorată în nuanţa cea mai pură a indigoului.

Orele trec greu, dar uşile şi ferestrele caselor rămîn ferecate; nimeni n-are chef să încapă pe mîna Pestriţilor, a căror cruzime e bine ştiută. Nu mai departe decît în anotimpul trecut, cel Albastru, la moartea lui Sofian al XII-lea, o femeie a ieşit din casă strigînd că trebuie să nască. Agenţii au spînzurat-o de păr chiar în faţa casei. Apoi i-au facut o cezariană de toată frumuseţea, lăsîndu-i pruncul să atîrne de cordonul ombilical, îndeajuns de aproape de pămînt ca toţi cîinii vagabonzi să se încaiere pentru o ciozvîrtă din bietul copil.

Trec greu orele, dar casele rămîn zăvorîte. Înăuntrul lor ţiuie jocurile și, pe ici, pe colo, se aud hohotele băutorilor de vise ori gemetele agonice ale îndrăgostiţilor.

Ziua I, ora 16:42

Începe balamucul. Străzile sînt invadate de cohortele Pestriţilor care scotocesc fiecare casă scoţînd afară populaţia. O mînă spre Marea Piaţă, o

aşază în jurul Jumătăţii de Glob. Emisfera locuită a Kalogherei, asta simbolizează Jumătatea. Un Pestriţ mai şef îşi strigă indicaţiile din turn. Din cînd în cînd, printre ordinele adresate celor care îndrumă mulţimea, o dispun în Piaţă alcătuind semne, figuri, simboluri, coordonatorul din turn poate fi auzit spunînd:

— Numărul 6! În ordine la tine? Numărul 7? Numărul 8?

Şi apoi:

— Bă, ăia de pe Calea Bucuriei, ce staţi ca nişte nătîngi acolo? Intraţi în Piaţă, la locul vostru, că acuşi începe şi… Numărul 8, ai grijă s-ajungă şi viermii ăia unde trebuie… Iar după, mai ţine-i vreo două ore şi fă exerciţii cu ei, să-nveţe să se mişte!

În cele din urmă modelul după care trebuie dispuşi cei adunaţi în Piaţă se realizează şi începe aşteptarea. Ăsta e momentul cel mai greu. Cum să stai acolo, cu privirile agenţilor lipite de buzele tale, de gîndurile tale, fără să spui nimic, fără să gîndeşti nimic…? Cum să fii gol, gol, gol? Gol, golaş, golit, golumb? Cum?

„Vor rezista doar cei puternici. Vor trăi doar cei ce gîndesc în Secundar."

scriu Cărţile. Noile Cărţi. Dar ştiu ele ce spun? Ştiu ele cu cît chin se face asta? Şi totuşi de-atîţia ani trăim cu sentimentele, cu bucuriile, cu durerile, cu dorinţele în Partiţia Secundară… 8% din creier folosit pentru configuraţia minimă funcţională, gînduri-ecran, Partiţia Principală…

Ziua I, ora 17:58

— Vine! Vine!

Zvonul îşi face loc cu mare viteză prin mulţime, partiţiile secundare se inhibă, activitatea cerebrală (cei 8%) se învioreză brusc cu gînduri de fericire, de recunoştinţă, de curiozitate. Cum e? E scund? Înalt? Gras? Slab? Are voce puternică?

— Vine!

Urmat de membrii Consiliului sprijiniţi în bastoanele lor lungi, Den Arr, cel care va deveni cunoscut sub numele de Sofian al XIV-lea, Ultimul, urcă treptele de marmură ce duc în Jumătatea de Glob.

Două uniforme pestriţe glisează de-o parte şi de alta şi viitorul Regent păşeşte sub bolta de cristal din mijlocul Pieţei.

Uralele mulţimii, amplificate cu conştiinciozitate de o echipă de tehnicieni bine pregătiţi şi dotaţi, izbucnesc puternice, umplînd emisfera.

Sloganurile zilei ţîşnesc din gîtlejuri, străpung aerul, se ridică deasupra Pieţei, rămîn acolo, repetîndu-se, Buclă a Întîmpinării:

„Arată-te! Tu, Cel Ales, Mîntuitorule, arată-te!“

Alesul se apropie de peretele de cristal. Urale. Îşi lipeşte palmele şi faţa de cele trei lentile şi Jumătatea de Glob prinde a se roti, arătînd tuturor chipul noului stăpîn, palmele lui imaculate, fără striaţii.

Din nou urale. Mulţimea îl recunoaşte drept urmaş direct al lui Iako, Sofian Întîiul. Semnul dinastiei, palma netedă, este dovada.

Ziua I, ora 18:03

Înserarea indigo se lasă peste Kaloghera, inima Confederaţiei. Regentul – nu mai e nici un dubiu de-acum – părăseşte emisfera de cristal încrezător, semeţ, plin de el şi împovărat de istorie.

În Piaţă, sconcşii lăsaţi liberi împrăştie mulţimea în timp ce atenţia Pestriţilor e concentrată asupra unui grup de Albi, rămaşi printre ultimii.

Ce le-ar mai face ei ăstora!… Dar datinile îi ocrotesc pe Cei Albi, dracu' ştie de ce.

„Nişte trîntori, nişte inutilizabili, mereu puşi pe comploturi şi destabilizare, mereu prinşi cu tot felul de activităţi mistice, vrăjitoreşti… Nişte şarlatani, ce mai… Se zice că pot trece dintr-o lume într-alta, dar care lumi? Cea Roşie? Cea Orange? Cea Galbenă? Aiurea! Anotimpuri, domnilor, anotimpuri, nu lumi, şi prin astea trecem cu toţii! Nu există mai multe lumi în acelaşi timp, cum nu există indivizi care pot trece dintr-una într-alta. Nu există şi Roşu şi Orange şi Galben. Ori Roşu, ori Orange, ori Galben. Acum este anotimpul Indigo. Sîntem indigo. Iar mîine… dacă totul merge bine vom fi violeţi. Vom intra în anotimpul Violet, sub marele Sofian al XIV-lea.“

Asta e.

Şi a fost Prima zi.

Ziua a II-a, ora 6:55

Den Arr se întoarce spre membrii Consiliului, spune

„Plecaţi!“

şi ei părăsesc cabinetul în linişte, prin trapele de acces. Ţinîndu-se unii de alţii. Bîjbîind drumul cu bastoanele.

Se aude o bufnitură. Apoi încă una. Şi încă… În total şapte. E ora şapte dimineaţa, a doua zi după Întîmpinare. Bufniturile se suprapun peste

semnalele celorlalte ceasuri din Palat: lovituri de tun, gemete, răgete, chiţăieli, şoapte şi chiar tăceri care, toate, anunţă acelasi lucru: e ora şapte dimineaţa.

Începe o zi grea, Ziua Destinului.

Ziua a II-a, ora 7:23

Rămas singur, Den Arr se foloseşte de vederea parabolică pentru a inspecta pereţii, apoi, nemulţumit parcă, se scociorăşte prin buzunare pînă găseşte ceea ce caută. Aruncă fazubbiul spre peretele din faţă şi se întinde în aşteptare pe balansoarul care, odată activat, se ridică şi-l ţine suspendat în aer, la o jumătate de metru de podea.

„Faină chestia asta cu controlul gravitaţiei!"

Fazzubiul, micul obiect cules dintr-un talcioc de pe Kyanos, cercetează milimetru cu milimetru suprafeţele din cameră. Din cînd în cînd scoate un zgomot care aduce a hohot de rîs şi asta îl bucură pe Den Arr, fiecare hohot înseamnă încă un cip dual descoperit şi neutralizat. Încă o gîrlă de amprente vizuale şi/sau auditive şterse.

„Cine are nevoie de ele?"

Pauză.

„Cum cine? Cum cine?"

La sfîrşitul cercetării, numărul acestora se dovedeşte a nu fi excesiv totuşi: vreo patrușopt. Den Arr se aşteptase la mai mult. Ba chiar, în ochi, i se citeşte o umbră de dezamăgire. De jignire.

„Atît de puţin important sînt? Atît? Dar, la urma urmei, patrușopt sînt patrușopt, nu patru."

Sare sprinten şi binedispus din balansoar, fluieră şi prinde fazubbiul din zbor. Îi dă drumul într-un buzunar, evident altul decît acela din care l-a scos.

Ochii îi strălucesc.

„Hai! Fă-o!"

Se apropie de o statuetă aflată într-un colţ al încăperii, lîngă fereastră. După Regentul primului anotimp Orange, cel care a adus-o, întregul şir de urmaşi a reacţionat la fel, dîndu-i ocol, cercetînd-o

„Cu ochii! Cu ochii!"

mirîndu-se de ceea ce înfăţişează: o ființă fără ochi, fără gură, fără urechi.

Den Arr îşi lipeşte palma de fruntea statuetei şi aşteaptă.

Nu se întîmplă nimic. Aşteaptă în continuare. ŞTIE că se va întîmpla.

Ziua a II-a, ora 9:36

Prin locurile în care ar fi trebuit să fie ochii şi gura şi urechile ies cinci raze care se concentrează într-una din nişele care se adîncesc în pereţi. Aceasta devine luminescentă, iar în spaţiul ei se alcătuiesc litere, cuvinte. Den Arr le alege pe cele numai de el ştiute.

BUN GĂSIT, STĂPÎNE.

FIE CA ANI MULŢI DE CÎRMUIRE INŢELEAPTĂ SĂ SE AŞTEARNĂ ÎN URMA TA.

SĂ FII IUBIT ŞI CEL MAI ÎNFLORITOR ANOTIMP SĂ FIE CEL:

Den Arr tastează încrezător: VIOLET.

Literele, violete acum, stau în spaţiul acela, imponderabile, clare şi reci.

SERENISSIME! EŞTI PREGĂTIT? VREI?

Den Arr răspunde alegînd singura variantă acceptabilă: DA.

Apoi:

INTRODU AUGUSTA-ŢI MÎNĂ STÎNGĂ, CU DEGETELE ÎNTINSE ŞI DEPĂRTATE, ÎN CUB.

„Ridicol. Cîtă preţiozitate! Cît fast găunos! Cea mai mare parte a vieţii o folosim încercînd să poleim realitatea. Dar, la urma urmei, ce-am avea de ales? Ne-ar polei ea pe noi, altfel, şi zău că e preferabil aşa. Avem măcar senzaţia că hotărîm."

Den Arr se supune ordinului şi sparge textul existent, ale cărui litere se regrupează pe ecranul de deasupra.

În spaţiul de deasupra. Undeva. Acolo.

Pe suprafaţa palmei se mişcă un punct rece. Simte asta şi sare speriat, vrea să-şi răsucească mîna, dar muşchii nu-i reacţionează. Mîna lui rămîne în aceeaşi poziţie, fixă. El, camera, lumea se raportează la coordonatele mîinii.

„Şi? Mai departe?"

Simte furnicături în degete, sub pielea palmei, senzaţia îi aleargă prin mînă, prin umăr, îi ajunge în plămîni, în stomac, i-l pipăie, i-l curăţă, degete virtuale dătătoare de senzaţii reale, şi stomacul i se contractă, i se dilată, spaţiu gol, dar nu gol prin lipsă, ci umplut cu gol, un gol imens, cît o galaxie, parcă a înghiţit o gaură neagră.

„Şi? Mai departe?"

Atît.

Nu simte durere, nici întristare, nici suspin. Doar o senzaţie vagă de disconfort.

Apoi:

STRĂLUCIRE A SOARELUI VIOLET CE VA DA O NOUĂ VIAŢĂ KALOGHEREI, HĂRŢILE VIITORULUI TĂU LUMINOS AU FOST TRASATE.

Nu mai simte punctul rece mişcîndu-se, dar palma parcă i-a fost tăiată în bucăţi. O simte pe fiecare, existînd independent una de alta, dar împreună totuşi. Împreună, mîna lui.

Şi sloganul zilei i se adună din memorie, din memoria ce-i curge prin vene, din memoria de dinapoia ochilor, memoria Sofianilor:

„Toţi cetăţenii sînt egali, dar nimeni nu este egalul meu.“

Şi a fost Ziua a doua.

Ziua a III-a, ora 7:14

Den Arr coboară treptele de marmură ale Palatului.

Referitor la acest moment, unii vor declara mai tîrziu că

„Se observa o oarecare stînjeneală a privirii, a gestului, mai ales în felul în care ţinea strîns pumnul drept… Parcă încerca să ascundă ceva.“

Noi nu ştim decît ceea ce vedem, martori ai acestui moment, şi anume că Sofian coboară, iar după el, membrii noului Consiliu, drepţi, impozanţi, importanţi – oficiali – pentru a asista la ceremonie.

Uniformele pestriţe glisază de-o parte şi de alta a uşii, iar viitorul regent, urmat de ceilalţi, iese pe terasă.

Mulţimea izbucneşte în urale, semn că ademenitorii lui Tirsot şi-au făcut din nou datoria.

Marele Maestru de Ceremonii îşi aruncă ochii spre Sofian în Supremul Gest de Recunoaştere şi Supunere, apoi prinde cu putere bastonul care i se pune în mînă şi, cu sîngele încă şiroindu-i pe obraji, dă Semnalul de Începere. Cymbalele, trîmbiţele şi kytaiurile intonează Oda. Aceasta se stinge sub sloganul zilei, slogan ce uneşte toate partiţiile principale:

„Arată-ne! Tu, Conducătorule, arată-ne!“

Ziua a III-a, ora 8:41

Peste Marea Piaţă din Kaloghera se lasă liniştea. Mulţimea pompează în Partiţia Principală gînduri de bucurie, obediente.

„Cu sfiiciune, Stăpîne, cu sfiiciune."

Partiţiile Secundare rulează însă mai departe, alte taskuri, alte istorii:

„... dacă tot am venit..."

Prin Spaţiul Secundar se vorbeşte despre o mişcare de rezistenţă, despre Sfidare chiar, preluîndu-se o denumire de-aiurea. Dar cine mai crede în acţiuni contra? Schimbarea de care vorbesc Cărţile e doar o poveste, o poveste, iar Tălmăcitorii nişte şarlatani, ce mai!

„Toţi ne mint, toţi se folosesc de noi ca să ajungă la putere şi dup-aia fac şi ei ce-au făcut şi ceilalţi: abuzuri, corupţie, desfrîu."

„Dar în numele poporului."

„Ei? Vezi că e o schimbare?"

„Ce ne-am face noi dacă n-am fi aşa de glumeţi, dacă n-am inventa mereu bancuri?"

„Numai laşii inventează bancuri. Ca să poată trăi în jug. Să-şi anestezieze suferinţele. Numai laşii."

Den Arr face un pas în faţă. Îşi lipeşte abdomenul şi sexul de prapetul terasei, în locul anume destinat. Simte Durerea. Grimasa lui umple mulţimea de fericire. Întotdeauna adevărul îi chinuie pe unii, bucurîndu-i pe ceilalţi. Strînge pumnii, scrîşneşte din dinţii încleştaţi, dar asta n-o ştie nimeni, lumea nu vede, nu aude, pentru că niciodată lumea nu vede şi nu aude decît ceea ce o interesează. Acum o interesează ritualul celei de-a treia zi a schimbării regentului. Cel de dinainte, mortul, Sofian al XIII-lea, nici n-a fost redat cenuşii şi umbrei în care toţi ne întoarcem, toţi, egali cum ne-am născut, de-abia mîine se va face asta, mîine, cînd trupul lui nu va mai fi decît trupul unui cetăţean al Confederaţiei. Un cetăţean oarecare.

Acum, pe terasa din Marea Piaţă a Kalogherei, Den Arr ridică pumnul stîng.

Clipirea cu reflexe indigo a frunzelor încremeneşte, detaliu al unui imens grup statuar ce cuprinde totul, Totul. Nici o pală de vînt, nici o adiere, nici o respiraţie. Feţele indigo ale mulţimii strălucesc, privirile tuturor sînt aţintite spre pumnul acela.

Cele patru degete zvîcnesc spasmodic, dezvăluind mulţimii Destinul Luminos trasat în palma celui ce-şi merită numele de Sofian al XIV-lea.

Cred în el? Cred!

Un singur lucru mai trebuie să se întîmple. Şi toţi participanţii la Ceremonie, mai puţin grupele de veghetori, împrăştiate te miri unde prin

Marea Piaţă, îşi ridică privirile spre Lăcaşul Nopţii şi al Dimineţii, Izvorul de Indigo.

De Acolo se porneşte T-Ploaia. După primul contact cu cristalele reci şi tăioase ale Ploii, mulţimea se relaxează, abandonîndu-se Transformării.

Fîşii minuscule de piele indigo se desprind de pe chipurile celor adunaţi în Piaţă, ale oficialilor, luînd drumul pămîntului pentru veşnicie. Ţesătura uşoară a veşmintelor se destramă îngrăşînd, la rîndul ei, pămîntul, care primeşte.

De-acum, Den Arr nu mai există. În faţa poporului stă Sofian al XIV-lea. Singur, ca toţi împăraţii lumii. Ca această ploaie violetă.

Plouă şi Sofian al XIV-lea simte tristeţea. Tristeţea celui ajuns în vîrf. Tristeţea scopului împlinit.

„Cu fiecare împlinire murim cîte puţin – cine a zis asta?“

„Cu fiecare moarte sîntem mai aproape de împlinire.“

Partiţia Secundară. Cartea Sfidării, care se scrie.

Ce s-a pornit nu se mai poate opri.

Ziua a III-a, ora 11:58

Membrii noului Consiliu depun Jurămîntul în faţa Conducătorului, sub tălpile căruia îşi aruncă ochii. De-acum sînt curaţi. Şi drepţi. Au dobîndit Puritatea Violetă.

Sofian le acceptă sacrificiul, suspină.

Da. Aici sînt Durerea, Întristarea, Suspinul. Trecînd dintr-un anotimp într-altul, dintr-o ploaie într-alta.

Şi peste toate astea, Singurătatea. Mai ales Singurătatea.

Şi a fost Ziua a treia.

(1995)

UCIDEŢI BINEFĂCĂTORUL!

Maestrului. Lui Eugen Barbu, mereu, mereu, mereu…

A intrat în oraş pe la asfinţit, ca toţi messerii de la Orient. Privirile lui au cercetat zidurile vechi, străzile înguste, ferestrele ascunse îndărătul obloanelor. A zîmbit. Sau doar mie, martor întîmplător, mi-a părut aşa. La urma urmei, de ce să zîmbească? Ce-ar fi avut de zîmbit?

Cerşetorii obişnuiţi străzilor s-au evaporat, nici umbra nu a mai rămas din ei. Pîndeau de prin văgăunile lor, dezmorţindu-şi artefactele, înlăturînd purulenţele ce le acopereau implanturile. E bine să te mişti, să mergi pe propriile picioare, să dai din mîini, să poţi deschide ochii şi să vezi. Dar asta nu produce nimic. Să vezi, să auzi, să spui – asta n-a adus niciodată nimic. Să poţi? Să ştii? Vaxuri! Aiureli! Pierdere de vreme. Doar durerea, suferinţa şi rănile atrag mila oamenilor. Sau repulsia. Şi amîndouă înseamnă bani.

Ce fel de om e ăla care plăteşte ca să i se ascundă suferinţa lumii? Ce fel de om?

Străinul a intrat în oraş pe drumul dinspre răsărit – dar era el? Era el acel Brodar (Bruodar – după unii. Lothar?) de care vorbeau profeţiile? Sau nu era decît un alt Big Brother, ca atîţia care-au mai trecut pe-aici şi de care lumea e plină?

Cum au venit, aşa s-au dus toţi. Nişte pîrliţi. Nişte nespălaţi. Ghelos – marele luptător, care credea că e de-ajuns să fii viteaz pentru ca toţi să te urmeze. Orhan – sidditul, cîntăreţul din vînt, dresorul curenţilor de aer. Malomar – aducătorul de ploaie, cel care străpungea norii cu privirea sau cu

gîndul. Şi chiar Vectra, abbasina, limba de ceaţă, cea atît de dragă moşnegilor şi copiilor deopotrivă, pentru poveştile ei, pentru şoaptele ei aromate şi nu numai, nu numai. Mulţi au trecut pe-aici, propovăduind fericirea veşnică, speranţa în lumi mai bune şi mai drepte, lumi care-or să vină cîndva, dar cînd? Cînd? Asta n-a spus nimeni…

Şi iată că un altul a intrat în oraş, sigur pe el ca toţi şarlatanii lumii, cu fruntea sus, cu ochii privind sfidător înainte, în ochii celor care treceau pe lîngă el iscodindu-l. Prea era semeţ, străinul, cu cizmele lui înalte, cu hainele îngrijit alese, din stofe fine, fără pavoazuri inutile, cu părul lui tuns – ce modă o mai fi fost şi asta?! – prea era semeţ! Ci unde umilinţa profeţilor, unde sărăcia?

Niciunde. Străinul a intrat în oraş ca un stăpîn şi aşa a trecut pe străzi, aşa i-a strîns mîna ciungului Antonie – şi acela a scrîşnit din dinţi simţind că-şi poate mişca degetele amorţite de ani şi ani şi tare greu i-a fost să nu arate tuturor că „uite, mă, uite că-ndoi mîna din cot“, cum să spună, cum să ţopăie, să chiuie, să-şi rîdă dinţii sparţi şi galbeni către ceilalţi? Cine i-ar mai fi dat lui de pomană?

— Al dracului să fii! Al Gaiei! Ptiu!

Cu fruntea sus, cu ochii scormonind, străinul a trecut printre necăjiţii străzii scanîndu-le beteşugurile, punînd mîna pe ei, spunînd cuvinte blînde, ca nişte miei, ca nişte miei.

— Al dracu'! Piei, Satană! Să nu te văd în ochi!

Și orbii l-au văzut, un chip pe care n-au crezut să-l vadă-n veci.

— Săriţi! Văleu, mi-a rupt spinarea!

Și cocoşaţii au luat-o la fugă, să nu se-ndrepte-n stradă, să nu-i vadă, nimeni să nu-i vadă.

Prima piatră a aruncat-o un copil. Pentru că ce ştiu ei?! Sau poate tocmai de-aia. Copiii nu mint. Dar nici săracii nu. Nici cerşetorii? Nici schiloditii? Obidiţii? Pungăşiţii? Amăgiţii? Înşelaţii? Un copil a dat cu piatra. Ceilalţi apoi. Şi n-a fost nimeni să le spună. Nimeni. Sau poate cartea aia nici nu s-a mai scris.

— Cine se ştie curat să arunce primul piatra.

Nici nu s-a mai scris cartea aia. Nu s-a. Păi, nu?

(1995)

CĂINŢA

O să-i împuşte şi pe ăştia cineva!

Nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. S-a descurcat fiecare cum a putut. Doar n-o să ne luăm gîtul, acuma, pentru că am supravieţuit!

De pe terasa lui, sorbindu-şi sucul de ananas în tihna asigurată de cinci bodyguarzi, doi cîini şi trei echipaje de poliţie, Anghel Taflan îşi privea afişele electorale înşirate pe zidul de vizavi. Îi plăcea să stea acolo, într-unul din fotoliile de răchită, uitîndu-se la afişe, citind sloganurile electorale, pe stradă şi în casă în acelaşi timp, dincolo şi dincoace de gardul ce-i împrejmuia proprietatea. Fosta casă Rîmniceanu, în care s-a mutat la primul său mandat de deputat (nu împlinise treizeci de ani pe-atunci, mai trăia încă bătrînul rege), devenise a lui în 2014, cu ocazia tranşării definitive a problemei caselor naţionalizate de comunişti. Nu prea îşi mai aducea el aminte cum a fost cu comuniştii, era destul de tînăr pe vremea aia, îşi mai amintea doar nişte bancuri… Dar ce preţ să pui pe bancuri? Iar în ceea ce priveşte istoria… Aproape în fiecare an apărea cîte o *Istorie a Romîniei*, care mai de care mai „adevărată“, mai… Dar „adevărul e al celor ce şi-l doresc“. Anghel Taflan citise asta cu mulţi ani în urmă şi ţinuse minte, erau cuvinte dintr-o carte a unui unchi de-al lui, scriitor, săracul.

„Senator în trei legislaturi, deputat în alte două, a reprezentat în Parlament alegători din patru judeţe. Anghel Taflan, o viaţă exemplară dedicată Patriei. Viaţa lui pentru viaţa celor mulţi."

*

Mulţi, da' proşti. Dincolo de zidurile casei Rîmniceanu viaţa se înfăţişa altfel. Chiar adevărul era altul. Şi să nu credeţi că în stradă nu şi-l dorea nimeni. Afişe electorale? Puah! Sloganuri nenorocite, graffiti oficiale, pe care se plătiseră milioane din banii cetăţenilor. Zidurile le suportau însă pentru că zidurile suportă orice. De-aia se pişă toţi pe ele.

Alături, sloganurile aurolacilor, handicapaţilor, seropozitivilor, scrise direct pe zid, cu spray: „Noi sîntem viitoru ţării", „Vom borâ şi vom fi liberi", „Contaţi pe noi. Rămînem. Sîntem. Toţi.", „Moarte bazaţilor", „Revoluţia nu s-a încheiat!", „Happiness and Joy" (cineva completase: „de ce joi?").

Iar mai încolo, pe alte străzi, departe de centru, în cartierele populate de cei care au pierdut şi mica, şi marea privatizare, de cei care n-au intrat în Parlament, nici ei, nici neamurile lor, de cei care n-au cîştigat la Loto 6/49 pe vremea cînd se făceau averi cu asta, se înşirau chioşcurile verzi, autorizate să vîndă aurolac. Se înşirau cum, pe vremuri, cu nici treizeci de ani în urmă, puteau fi văzute prin staţiile de metrou, prin ganguri, de-a lungul trotuarelor, tarabele cu cărţi. Cărţi! Toate aveau un sfîrşit. Singurul purtător de informaţie viabil rămăsese zidul. De-aia stătea Poarta Ecaterina în picioare de sute de ani fără să ardă, fără să se şifoneze, fără s-o arunce nimeni la coş. Tot ceea ce trebuia ştiut se scria pe ziduri. Afişe electorale, instrucţiuni de circulaţie pe timp de noapte, modul de votare. Aurolac şi buletine de vot. Combinaţia asta exprima cel mai bine stadiul societăţii în seara aceea, de dinaintea alegerilor. Asta era societatea. Poporul. Naţiunea care trăia de azi pe mîine, fericită că are un baton de salam pe masă şi un kil de vin prost. Aşa cum a trăit mereu, de altfel, în ultimii optzeci de ani. Fericită că fiecare cetăţean avea serviciu. Prost plătit, dar ce importanţă avea? Ce nu se plătea, se recupera, adică se fura. Iar statul, la fel ca patronii, formaţi după chipul şi asemănarea lui, accepta. Salarii mici, impozite mici, contra unor pierderi planificate, de asemenea mici. Oricum, mai mici decît nişte lefuri rezonabile plătite salariaţilor. Şi cum să fie altfel, cînd aceştia se mulţumeau cu puţin, cu mult mai puţin decît ceruseră în '87, în '89, în '95?

Se mulţumeau cu acele cupoane de privatizare pentru care se făcuse atîta tam-tam, acţiuni oferite gratis cetăţenilor, aducîndu-le chiar dividende ce-i scuteau de grija banilor de ţigări. Cu paşapoartele pe care le schimbau conştiincioşi o dată la zece ani, în rest ţinîndu-le în sertare, alături de diplomele universitare, dacă le aveau. Cu apartamentele cumpărate în rate egale cu contravaloarea unei pîini, idee genială, trecută la loc de cinste în „programul de restituire a bunurilor poporului către popor", program iniţiat imediat după Marea Revoluţie din Decembrie 1989. O naţiune de proprietari, de acţionari, o naţiune de capitalişti trăind la limita sărăciei, cu handicapaţii ei, cu urmaşii revoluţionarilor, ai veteranilor de război, cu homosexuali, cu foşti parlamentari avînd scutire de impozit pe viaţă, cu seropozitivi – noile minorităţi apărute de la începutul secolului, în numai douăzeci de ani. Istoria s-a scris repede pe aceste meleaguri, mai repede chiar decît a fost ea resimţită de cei care au trăit-o. Şi, într-adevăr, cine mai ştia ceva de colonelul Vărgatu şi dictatura lui militară, cine-şi mai aducea aminte de cea de-a treia domnie a regelui, de succesele pe plan extern ale lui Petre Roman, din perioada cît a fost ministru de externe, de Partidul Naţional Democrat Popular al primului preşedinte al celei de-a doua republici? Nimeni. Românii trăiau închişi în case, cu aurolacul lor, cu reţeaua – marele cadou pe care comunitatea internaţională l-a făcut esticilor, dîndu-le de lucru, scoţîndu-i din ritm. Şi peste toate, Boala. Virusul. Factor de progres, în fapt, dacă ne gîndim la mulţimea de locuinţe construite special pentru seropozitivi. Şi aveau dreptate cei care spuneau că dacă nu era virusul nici dracu' nu mai făcea locuinţele alea. Aşa, uite, ţara construieşte, fiţi mîndri de noile cartiere ale Patriei!

Noua, cartierul seropozitivilor, al sidiţilor – cum li se spunea în centru sau pe Drumul Poieni –, nu era altfel decît celelalte cîteva, construite în marile oraşe. Dincolo de Cartierul de Sud, dincolo de Uzinele Roman-Bengescu, la ieşirea spre Bucureşti, printre străzi întunecate de pe care, în fiece dimineaţă, se adunau containere întregi cu garouri, seringi, prezervative, fuseseră strecurate blocurile condamnaţilor. Spitale dezafectate, izolatoare cu accesul liber, în care apa caldă nu curgea decît din două în două zile, păstrătoare de vechi tradiţii, şi atunci numai dacă voia maistrul de la CET. Apartamente mizere adăpostind oameni şi mai mizeri, trăitori în promiscuitate şi delăsare, robiţi bolii, savurînd-o chiar, plimbîndu-şi-o, cum îşi plimbă cuconeturile pekinezii, pe străzi aiurite,

făcute de edili alcoolici şi corupţi, rebotezate de diferitele găşti care se formau în fiecare scară, stradă, clasă sau dracu' mai ştie pe ce criterii.

Elvis îşi adunase „adepţii“ din clasa fratelui său mai mic, Emil, după ce-i corupsese pe toţi, pe Armani, pe Sulă, pe Cloşcă, Pepe şi Geronimo, după ce le dădu boala care, prin ei, se întorsese, cumva, în familie, la Emil, împingîndu-l la sinucidere. Atunci, chiar în dimineaţa înmormîntării, a murit şi Cloşcă, cu o pîlnie în anus şi cu o grămadă de mizerii în maţe. L-au plîns, l-au îngropat ca şi cum ar fi murit de inimă, în somn. N-a fost nici o anchetă. Cine s-o fi făcut? Şi de ce? Ar fi avut cineva inters să omoare un derbedeu oarecare?

Lui Elvis, cei mici îi ziceau Şefu şi aşa era cunoscut în cartier, aşa se şoptea în urma lui cînd trecea pe stradă, aşa se prezenta cînd prindeau vreo prospătură în perimetru. Atunci „se înmulţeau“, violînd, înţepînd cu seringile lor folosite şi răsfolosite, pentru că ce mai conta, plimbau boala de la unul la altul, era „în familie“, şi ce bine şi frumos şi drept era cînd aveau prilejul s-o dea şi altora! Se simţeau cetăţeni ai lumii, scăpau de complexul de minoritari care, e drept, nu-i muncea cine ştie ce, dar putea fi un motiv plauzibil. Acolo, în cartierul lor, aveau tot ce le trebuia. Mîncau, beau, făceau amor, din cînd în cînd votau. Era, de altfel, singura lor legătură cu societatea.

Afişele electorale ale lui Anghel Taflan se înşirau pe ziduri, arătîndu-le chipul zîmbăreţ (ehei, lecţie veche!) al senatorului, căruia tare-i mai plăcea să fie parlamentar, de candida din nou, pentru a şasea oară. Armani tocmai îi punea mustăţi, era neîntrecut la treaba asta, punea tipul nişte mustăţi pe afişe de aveai erecţii toată săptămîna! Asta făcea Armani cînd, plescăind, grohăind, rînjind, Pepe se întoarse spre Elvis şi spuse:

— Şefu, Şefu, uite-o gaură! Phu… la dracu'!

Dinspre Păsăricii apăru, într-adevăr, o siluetă. După mişcări, părea femeie. Prea îşi unduia şoldurile!

— Există un Dumnezeu al golanilor! exclamă Şefu, trezit brusc din somnolenţa provocată de votca băgată-n el la *Trei deşte*, folosind una dintre expresiile lui favorite. Ia, pregăteala, gagiilor! Astă-seară ne-nmulţim.

— Tu'z'dum… Ne-nmulţim pe dracu', interveni Sulă. Uite-o c-a ajuns sub bec. N-o cunoaşteţi? N-o re-cunoaşteţi? P'asta am mai violat-o de vreo trei ori şi i-a plăcut. Al dracu' ce i-a mai plăcut!

— Matilda-Cur-de-Fier! Asta-i mai sidoasă ca noi, Şefu. Asta ne violează ea dacă ne prinde.

— Ei, nu zău! Am mai violat-o eu p'asta? Nu văd. Nu văd! Ah! Am orbit, am orbit!

Mergea pe stradă ca un damblagit, ţinîndu-şi mîinile pe ochi, sprijinindu-se într-un baston de aer. Circ. Pîine şi circ, asta le oferea băieţilor, cu asta îi atrăgea.

— Dacă-i pe-aşa, ad-o-ncoa' atunci, ad-o-ncoa', că-ncoa' e fericirea! Spune-i că vreau să mă violeze. Nu mă mişc de-aici pînă nu mă violează. Să mă facă ferfeniţă. Să mi-o rupă. Să mi-o-n paişpe.

Armani se desprinse de grup, se apropie de femeie. Aceasta se opri, făcu un pas înapoi, încă unul.

— Matilda-Cur-de-Fier? Tu eşti, da?

— Mă cheamă Iulia, dobitocule, Iulia Taflan. Îţi spune ceva numele ăsta? Hă? Zi mă, îţi spune?

— Da, tu eşti aia fără dinţi în faţă, aia care faci…, începu el, cablat pe ideea lui fixă cu Matilda-Cur-de-Fier.

Femeia se dădu însă un pas în lateral şi lumina venită dinspre bec, aşa chioară cum era, îi izbi dinţii de aur, ca un bobîrnac, şi aceştia sunară, luciră, speriindu-l pe Armani, amintindu-i de mustăţile pe care tocmai le punea pe afişul unuia Taflan, da, sigur, Anghel Taflan, senatorul, Omul de Aur, cum i se mai zicea, de cînd îşi pusese dinţi de aur, lui şi familiei sale.

— Pe mă-sa! Tocmai p'asta a trebuit s-o găsim… Dacă nu ne-o fi găsit ea pe noi… Da' ce seamănă, bă Cloşcă!

După moartea lui, Cloşcă intrase în vocabularul celor de pe stradă, îşi făcuse loc în expresii, era invocat, luat ca martor la toate alea. Era, într-un fel, mai viu decît înainte.

— Ei, ce-ai rămas aşa? Îţi spune ceva numele meu? Îi spune, nu? Şi ce-ţi spune, puişor, ce-ţi spune? Că mîine votezi cu Goldman, nu? Asta-ţi spune. Şi că-i convingi şi pe impotenţii ăia de-s cu tine s-o facă. Îi convingi? Sau, poate, vrei să-i conving eu? Ia să-i conving.

Şi îi repezi un genunchi între buzunarele pantalonilor, încovoindu-l, dîndu-l grămadă peste ea. Apoi începu să strige:

— Săriţi! Săriţi, oameni buni, mă violează!

La fix. În Noua, un strigăt ca ăsta era semnalul echivalent gongului de la teatru. Liniştea de pînă atunci fu dată pe răzătoare, făcută terci, praf, molfăită, linsă, înghiţită, ferfeniţită de ceea ce urmă. Luminile se aprinseră,

ferestrele se desferecară, se deschiseră şi-n ele apărură o mulţime de chipuri zîmbitoare, rînjite, dînd din maxilare, chiuind, chiţăind, plescăindu-şi limbile băloase, începînd treaba înaintea celor de jos, din stradă, sugerîndu-le gesturi, vorbe, atitudini. În acelaşi timp, strigătul Iuliei Taflan mai adună vreo cinci amărîţi de prin scările blocurilor, de prin canale, containere cu gunoi, dar amărîţi, domnule, amărîţi…

Şi cum să nu apară? Ei nu erau oameni? Încearcau. Dacă le pica ceva de la ospăţ, bine. Dacă nu… În cel mai rău caz se alegeau cu nasul spart, cu vreo mînă ruptă. Dar de cîte ori nu s-au văzut călare pe trupurile moi, ostenite, năduşite, rupte ale victimelor părăsite în mijlocul străzii şi trase de ei mai la dos, pe grămezile de gunoaie sau, dimpotrivă, muncindu-le acolo, în mijlocul străzii, să fie văzuţi, să-i vadă şi pe ei lumea… De cîte ori?

Dar pe ei nu-i vedea nimeni, nu-i băga nimeni în seamă, ei erau oamenii invizibili ai străzii. Şi proscrişii aveau proscrişii lor. Ei nu existau pentru ceilalţi, pentru cei care frisonau, şeicăiau, guiţau, înghesuiţi între canaturile ferestrelor. Aşteptînd spectacolul.

Numai că, de data asta, nimeni, nici măcar Elvis, Şefu, nu se apropia de Iulia Taflan. Nici Sulă nu-şi spunea obişnuitele îndemnuri porcoase.

În capătul străzii, dinspre Calea Mary Jane, apăru Victor Emanuel Gherman. Treiștrei de ani, născut pe 22 decembrie 1989. Victor pentru victoria revoluţiei, Emanuel pentru că taică-su citise o nuvelă de Moorcock sau pentru că maică-sa citise Biblia. Îl știau toţi. Nu era ca ei, avea sîngele curat. Pentru oricine altcineva, apariţia în acel loc şi la acea oră ar fi însemnat botezul, primirea în comunitate, aplicarea programului neguvernamental „Sînge, sudoare şi lacrimi“, plus gaura dată la lărgit. Dar Victor Emanuel Gherman era omul în care credeau, era Mîntuitorul pe care-l aşteptau de treizeci de ani, cel ale cărui postere le atîrnau de zidurile bisericilor, şi le puneau în case, pe pereţii dormitoarelor, în bucătării, în băi. Mîncau privindu-l în ochi, făceau amor sau stăteau pe budă cu ochii la el, rugîndu-se, în felul lor, pentru o viaţă mai bună, pentru dărîmarea zidului ce împrejmuia cartierul. Gherman nu era ca ei, dar credeau în el. De unde li se trăgea asta, cine le-o fi băgat-o-n cap, nu mai ştiau, o fi fost el primul pe care-l întrebaseră „tu eşti, sau să aşteptăm pe altul?“, o fi fost el primul care le-a răspuns „eu sînt, eu“. Avea treiștrei de ani şi îl chema Victor Emanuel. Îl adorau, îl venerau şi uite că în clipa aia îl aveau sub nas, în stradă. Iar asta, în loc să-i bucure, să-i trezească, îi paralizase, le sporise starea de

confuzie, îi făcuse să aibă draci, să-l privească cu reproş, cu ură chiar. Ce se băga? Ce căuta el la ora aia, pe Aurel, la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii, să le strice rosturile? Să stea dracului pe pereţii lui, pe ziduri, unde-i e locul! Îi urmăreau discursurile reluate în neştire de televiziunea locală, se închinau la el în fiecare seară, dar acolo, agăţat în cui, aşa însemna ceva pentru ei. În stradă, ca prezenţă fizică, nu era nimic. Un om oarecare, ca mulţi alţii. Însă asta erau şi ei! Or, ei aveau nevoie de un supra-om în care să creadă, un supra-om care să le rezolve problemele, să-i izbăvească.

Elvis făcu un pas înapoi. Armani, Geronimo, Sulă şi Pepe îl imitară.

— Bună seara.

— Bună… Bună, mormăiră ei.

Iulia Taflan se uită spre noul venit, auzise de el, îl văzuse de multe ori la Telejurnal, îl bîrfise, îl înjurase pentru ideile lui, îl tocase mărunt de cîte ori fusese invitată la masă de frate-su, senatorul, dar niciodată nu-şi pusese problema că el ar putea fi mai mult decît o imagine, o poză cu artişti, un tif în reţea. În ciuda situaţiei destul de delicate în care se afla, primul impuls fu acela de a-i cere un autograf. Tîmpită. Necontrolată. Ca şi cînd s-ar fi scăpat pe ea. Idioată. Reacţie de gîscă, din cele care se ascund prin dulapurile vedetelor de televiziune sau de reţea, ori de-a dreptul în paturile lor.

Sau o fi fost frica?

Cîteva ferestre deveniră pete negre pe verdele scorojit al blocului. Cei care le umpluseră cu trupurile lor pînă atunci plecau înjurînd cu glas tare.

— Ţi-ai dracu' de nenorociţi! Nu mai poate omu' să vadă un viol pe stradă. Am dat bani degeaba să pun bec în faţa scării… Huo, impotenţilor! Şi tu, ce zbieri aşa, fă? Ce zbieri? Isterice, toate sînteţi isterice. Vă mîncă-n cur… Unde eşti, fă? Petronelo, unde te-ai băgat? Jos textila, n-auzi? Hai, pe masă!

Răcnetele bărbatului se împletiră cu miorlăitul femeii, trecură prin incnetele cauzate de loviturile de pumn, „aşa, de rutină, las' că ştie ea de ce", ajungînd la gîfîieli, înjurături din categoria „de dragoste", oftaturi, gemete care aduseră din nou spectatori la ferestrele de peste drum. Se zgîiau pe geam în apartamentul ăla, înfierbîntaţi de partitura executată cu multă măiestrie de cetăţeanul furios şi femeia Petronela. Se părea că uitaseră cu totul de Iulia Taflan, de Victor Emanuel Gherman, de cei de jos. Aveau, în sfîrşit, un spectacol. Altul decît cel anunţat, dar bun şi-ăsta, măcar nu se sculaseră degeaba.

Profitînd de mutarea centrului de atenţie, Şefu se apropie de noul venit şi îi strecură printre dinţi:

— Dacă nu pleci, te mai votează dracu' mîine. Nu înţelegi? Ăştia vor spectacol. Nu-i dezamăgi. Ce dracu' cauţi tu în lumea asta? Cin' te-a pus să te dai jos de pe pereţi? Pleacă! Şi nu te gîndi la ea. Dă-o-n mă-sa. Nu-i nici prima, nici ultima femeie pe care-o violăm. Aşa-i la noi. Avem o boală pe care trebuie s-o răspîndim. Nu încerca să ne opreşti. Dacă ne vrei, acceptă-ne aşa cum sîntem.

Gherman ezita. Privirile-i fugeau cînd la Elvis, cînd la femeie. Era de-a lui totuşi, din societatea lui. Poate stăteau chiar în acelaşi cartier. Făcu un pas. Trezită parcă dintr-un somn de o mie de ani, Iulia Taflan sări în lături, ferindu-se, nici ea nu ştia de ce.

— Să nu pui mîna pe mine! Să nu pui! Eu nu sînt… Eu…

O parte din cei înşiraţi pe la ferestre se pregăteau să le închidă, dezamăgiţi de turnura pe care părea s-o ia lucrurile. La cuvintele ei însă rînjetele le tăiară din nou feţele.

— Arde-o!

— Frige-o!

— Suge-i sîngele!

— Ba pe-a lui! Ba pe-a lui!

Victor Emanuel Gherman se întoarse spre capătul străzii, căutîndu-şi drumul pe care venise. Făcu un pas, încă unul. Strigătele femeii spărgeau din nou întunericul.

— Ia labele de pe mine! Porcule!

Ar fi vrut să nu audă, să nu fi auzit nici prima dată. Avea dreptate Şefu. Dacă voia să-i cîştige, trebuia să se poarte ca ei, să le accepte obiceiurile.

Peste şase ore doar, urma să se deschidă centrele de votare.

„Mîine. Altădată nu există. Mîine sau deloc.“

— Aşa, marinarule, dă-i-o! Plîngi pe ea, freacă-te de ea, transpir-o, năduşeşte-o! Sînge, sudoare şi lacrimi! Asta ni-i viaţa. Şi moartea. Fă-ţi-o soră de cruce. De cruce, marinarule, auzi? Tu-i crucea mamii ei!

Următorii paşi, Gherman îi făcu mai apăsaţi, din ce în ce mai fermi, mai hotărîţi.

— Unde pleci? Unde pleci, mă? Nu vezi, eşti chior? Nu mă vezi? Te-am înjurat degeaba, împuţitule, pînă acum, degaba te-am înjurat, dar o să vezi tu, o să… Nu pune mîna pe mine! Nu pune…

În stradă începu vacarmul. Spectatorii urlau, chiuiau, strigau îndemnuri, femeia ţipa, cuvintele ei nici nu se mai desluşeau, parcă avea prune în gură, era un urlet, un răget, asta era toată. Cîteva camere video bîzîiau conştiincioase înregistrînd, transmiţînd direct în reţea.

— Viol cu sora lu' Taflan! Viol cu sora lu' Taflan!

Vestea se răspîndea deja prin cartier, sidiţii săreau din paturi, se desprindeau din îmbrăţişările lor bolnave, se adunau în fugă la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii. Făclii, focuri de artificii, televiziune locală, posturi de radio. Sărbătoarea alegerilor începuse. Pe Aurel, Calea Aurolacului, lumea era în carnaval.

Undeva, în Schei, într-o casă aflată chiar peste drum de Liceul Şaguna, Urmaşii Revoluţionarilor din Decembrie 1989, Urmaşii Veteranilor de Război, Handicapaţii, Aurolacii şi Mişcarea pentru Emanciparea Seropozitivilor puneau de-o alianţă grăbită, o înţelegere pe termen scurt, date fiind ultimele întîmplări.

— Îl sprijinim pe Gherman. Are nume, se trage din Mureşeni şi poporului îi place asta, uitaţi-vă ce lipici are. Împreună îi dăm gata.

Pe canalul televiziunii din Noua continua să se transmită imagini de pe strada Petru Rareş, cu vînzoleala ai cărei protagonişti erau Elvis şi ai lui, cu prim-planuri de filme de serie X, cu feţele mulţimii, desfigurate de poftă, de satisfacţie. Numele lui Gherman era pe buzele tuturor, se scandau sloganuri electorale, afişele lui erau scoase pe geamuri, lipite pe pereţii blocurilor. În Noua, se părea că problema alegerilor fusese rezolvată. În Noua.

În salonul casei Rîmniceanu Anghel Taflan stătea cufundat într-un fotoliu, muşcînd din trabuc. Muşca şi scuipa. Ochii înroşiţi pendulau între fereastră şi ecranul televizorului. În stradă lumea începuse să se adune, o parte purtînd pancarte cu afişele lui, strigîndu-i numele, o parte agitînd portetele lui Victor Emanuel Gherman, contracandidatul opoziţiei, portrete de-ale Iuliei, desenate, scrise…

— Paştele mamii ei de dobitoacă! Ce-a căutat acolo, domnule? O mînca în cur? Şi tu, ce mă-ta ai păzit? se întoarse senatorul spre Nicu Toma, cel însărcinat cu supravegherea surorii cam jucăuşe a candidatului partidului de guvernămînt.

— A fugit, am scăpat-o, domnule senator…

— A fugit, am scăpat-o…, îl maimuţări acesta pe bodyguard. Dacă mîine am scăpat şi eu alegerile, te mănînc. Bucată cu bucată. Sau tocat. Te fac sarmale. Sau, poate, preferi să te duc noaptea în Noua, nu? Da, da… Cred că asta am să fac… Şi nu mîine, puişorule, nu mîine. Acum o s-o fac. Să mai aibă băieţii o distracţie, nu? Un desert, acolo… Doar n-or să meargă la culcare acum, după ce s-au holbat în troaşca soră-mii! Păi, nu? Bună idee… Vezi? De-asta m-a pus partidul candidat. Că am idei. Că sînt deştept. Luaţi-l!

Patru malaci se apropiară de Nicu Toma, îl înşfăcară, îi puseră cătuşe, cu toate că nenorocitul nu opunea nici o rezistenţă. Fălcile i se încleştaseră, ochii îi rămăseseră mari, doar pantalonii stăteau nefiresc pe el, se simţea deja pătruns parcă, cercetat, scormonit de băieţii lui Elvis. „Cît o fi de închiriat o garsonieră în Noua?“

Pe stradă, lupta între cele două tabere era încă în faza verbală. Sloganuri, înjurături, propuneri indecente. De o parte oamenii de bine, cei cu Cartea de Alegător plină cu ştampile, femei şi bărbaţi în vîrstă, foşti admiratori ai ţărăniştilor, monarhişti de ocazie ce-şi trăiseră zilele de glorie cu douăzeci de ani în urmă, trecuţi între timp, între legislaturi, ca partidele pe care le-au susţinut, tot mai la stînga, care stînga?, stînga stîngii, că toţi erau de stînga. De cealaltă parte erau copiii Aurelului, cu pungile-n nas, cu ochii înceţoşaţi, paraliticii, mutilaţii, seropozitivii, prosperii urmaşi ai celor o sută patruzeci de mii de revoluţionari din decembrie ‘89 şi ai veteranilor de război. Un camion Romben ieşit pe poarta celebrei uzine de autocamioane, purta un ecran imens pe care se derulau imagini filmate în Noua.

Sidiţii erau pe străzi, agitau steaguri în mijlocul cărora desenaseră o cruce, simbol al bolii lor, cîntau, scandau numele lui Victor Gherman. Din cînd în cînd imaginile o prezentau pe Iulia Taflan, crucificată pe peretele unui bloc, goală, la dispoziţia tuturor, dar cine s-o mai vrea, era ca ei de-acum, nu-i mai excita. Pe pîntece îi desenaseră o cruce. Boala, moartea, credinţa erau cu ea. Credinţa în ce? Camera i se plimba prin faţă, mîngîindu-i trupul, căutînd unghiuri de filmare „lipite de sentiment“ cum zicea operatorul, insistînd asupra privirii ei, deloc mohorîte, deloc învinse, ci, dimpotrivă, trufaşe, sfidătoare. Scuipă şi scuipatul ei se lipi de obiectiv, se prelinse.

Lui îi era adresat acest gest şi Anghel Taflan ştiu asta. Gestul ei se împlinise acum, găsise decorul potrivit, situaţia nimerită, dar era început de mult, de la primul lui compromis politic, de la batjocorirea a tot ce-au învăţat, el şi sora lui, în copilărie, de la dezicerea de vechii prieteni de familie, mutarea în casa Rîmniceanu, alinierea la noul cerc de relaţii, bazate în exclusivitate pe interese de partid, de la participarea ei la toate acestea, din ziua în care le acceptase, fusese nevoită să le accepte… Anghel Taflan îşi duse mîna spre obraz, simţea scuipatul ei acolo, îşi privi degetele, apoi scoase batista, începu să se şteargă, să se şteargă, înroşindu-şi obrazul, frecîndu-l din ce în ce mai intens, mai agresiv, rănind-se, luîndu-şi pielea de pe el, însîngerîndu-l…

„N-am înţeles-o niciodată pe femeia asta, niciodată n-am ştiut ce-i cu ea. Eu încerc s-o învăţ că viaţa e singurul lucru pe care-l avem cu adevărat şi ea se sinucide, toanta! Ce-am avut şi ce-am pierdut? Gol m-am născut. Ce-i pe mine-i de cîştig. Cam simplu spus“, ştia asta de la Stan, un coleg de facultate, „dar asta e. Asta a fost“. Cum zicea unchi-su, scriitorul: „Mai bine să-ţi pară rău de ce-ai făcut, decît de ce n-ai făcut“.

Dar lui nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. Anghel Taflan stătea în fotoliu, în salonul casei Rîmniceanu, şi se ştergea pe obraz de scuipatul soră-sii.

Oraşul se pregătea de alegeri.

(1995)

ULTIMUL MANDAT

Era bătrîn. Foarte bătrîn. Îmbătrînise la cîrma ţării, cu ochii de strajă la hotare, cu inima bătîndu-i pentru popor. Cît să fi trecut? Douăzeci de ani? Treizeci? Nu ştia. Nu le mai ţinuse şirul. Viaţa lui nu se mai măsura de mult în ani, în luni, în zile. Soarele îşi făcea parcursul zilnic, zilele treceau unele după altele, lunile la fel, anii şi ei. Dar pentru ceilalţi. El număra doar mandatele: un mandat, două mandate, o constituţie schimbată, referendum, apoi de la capăt. Încă un mandat, al doilea, constituţia, referendumul. Pentru binele ţării. Dar ce nu era pentru binele ţării?! Pînă şi preluarea staţiunilor de pe litoral a fost spre binele ţării. Al altei ţări. Sau privatizarea marilor intreprinderi, dinozaurii epocii de aur, mormanele de fiare vechi. Vechi – vechi, da' în scurtă vreme aveau să valoreze milioane. De dolari. Sau Poiana, Feleacul, Buciumul.

Bătrîn mai era! De fapt, toată lumea aşa îi spunea: Bătrînul.

— Bătrînul a transmis să daţi o lege prin care să se mărească pensiile viagere ale urmaşilor urmaşilor Revoluţiei (cu r mare. R.).

Că, citez:

Revoluţia n-a fost a mea şi n-a fost a voastră, ci a urmaşilor urmaşilor voştri (afiş electoral).

Cult Bătrînul! Citit! N-a stat el degeaba la editura aia, printre cărţi! Unde pui că a mai şi scris cîteva. Că doar avea timp. Un mandat, două mandate. Pac, o carte! Constituţie, referendum. Pac, altă carte!

Mai greu a fost a doua oară.

— Cum a doua?

— A doua, bre! Că prima… Au avut grijă ăi de la Curtea Constituţională. C-o fi, c-o păţi, că nu era constituţie, că eram în ilegalitate, de parcă prima dată l-am fi votat portar la bloc, nu tot preşedinte! Dar

— Mulţi văd, puţini pricepe.

— Şi mă întorc şi zic: a doua oară a fost mai greu. Doi ani a tot săpat la guverne şi la parlament pînă au venit iar ai lui. Şi-atuncea…

Cînd partidul Preşedintelui a ajuns iar la putere (alegerile anticipate din '98) s-a pus problema Preşedinţiei. Ce fel de instituţie e asta, dacă Preşedintele, alesul naţiei, nu are nici o putere? Nu poate să facă ce vrea el. Păi?! Şi s-au pus băieţii pe amendat constituţia şi-au amendat-o şi-au amendat-o pînă n-o mai recunoştea nimeni. Şi-atunci, ideea: hai cu ea la referendum. Ocazie cu care s-a pus şi problema monarhiei, că tot o lăsaseră mai moale guvernanţii din '96. De! Poporului trebuie să-i spui ce vrea el să audă, nu ce crezi tu, nu ce-i face bine. Şi ca să fie clară opţiunea prezidenţială, au tras şi-un mandat de şapte ani (ca în ţările dezvoltate: Franţa, Anglia…) să n-avem vorbe. Asta a fost. După aceea… floare la ureche.

Aşa au trecut anii. Un mandat, al doilea, constituţia, referendum. Poporul s-a obişnuit. Nu se mai schimbau portretele în şcoli şi intreprinderi, afişele electorale se tipăreau o dată la paişpe ani… asta economie! Să fi poftit cineva să zică ceva!

(Adevărul e că au mai zis cîte unii, dar au fost promovaţi rapid în posturi de ataşaţi culturali pe la diverse ambasade conduse de foşti tovarăşi de-ai bătrînului că, ce era al lui, era al lui: nu-şi uita niciodată oamenii care l-au servit. Parolist. Găşcar tipul!

Şi bătrîn. Bătrîn am zis? Foarte bătrîn! Sta singur

— …ca toţi împăraţii lumii…

— Ce fel de citat e ăsta? Cine-a publicat aşa ceva? În ce, paştele mă-sii, de bibliotecă l-au găsit? Vasile! Ce păzeşti, mă, capre? La capre să te duci!

Şi, peste o lună, Vasile Andrei îşi lua în primire noul post de consul la Capri. Greşeală? Răstălmăcire? Totul s-a pus pe accentul uşor moldovenesc al Bătrînului (care i se trăgea din perioada cît fusese prim-secretar la Iaşi). Cu intenţie sau fără, greşeală sau exces de zel, treaba a rămas aşa, pînă la urmă. În fond, Vasile fusese coleg în Comitetul Central UTC pe vremea cînd Preşedintele era…

Tare bătrîn era. Vorbea lumea pe la cozi, în pauzele de masă, prin marile întreprinderi, că tot desfiinţaseră cantinele! (dar dăduseră voie la fumat), la ridicarea ajutorului de urmaş de revoluţionar

— Cîţi revoluţionari să fi fost atunci, în decembrie? Un milion? Două? Unde-or fi încăput?

Vorbea lumea, ce să facă? Muncă – nu, mîncare – nu, iar despre bordeluri… ce să mai vorbim?! Un an jumate ţinuseră, pîn-au picat ai lui Coposu.

„Bordeluri le trebuie! Ţara n-are ce mînca şi lor le e gîndul la…“ semnat Un grup de tovarăşi. Mame devotate şi femei.

Era bătrîn. Singur cuc în palatul cucerit de cucuvele. Le auzea noaptea, în nopţile lui îngîndurate

— …pentru liniştea ţării…

şi atunci, dar numai atunci, le iubea. Nu iubise niciodată pe nimeni. Nici pe cei în numele cărora vorbea (de fapt, îi plăcea să se asculte, era un om cult, rafinat, dialogul era pentru el un modus vivendi), nici pe cei apropiaţi (mame, tată, colegi ocazionali). Doar pe el se iubise. Pe el. Cu patimă, cu sfîşiere, parcă-şi rupea carnea de pe el cînd se gîndea că ratase postul de secretar general (şi atunci, la ultimul congres, cînd n-a avut curaj, şi mai tîrziu, la reorganizarea partidului, cînd nu era electoral – da’ tare i-a părut rău!), asta îşi dorise toată viaţa: să fie secretar general!

„Şi, la urma urmei, ce-i Preşedintele? Tot un fel de secretar general. Ba, chiar mai mult decît atît, că e al tuturor partidelor. Toţi îl recunosc. Toţi. Sunt Preşedinte! Cu u. SUNT. Preşedintele tuturor românilor. Şi-al ţiganilor. Şi-al ungurilor. Şi-al ungurilor… Mai vedem noi cu ăştia opt sute de mii care vor să-i ducă în robie pe cei nouă milioane de ardeleni, cu Ardeal cu tot! Sunt Preşedinte! Preşedinte!“

Bătrînul ţopăia prin larga încăpere acoperită de portretele lui, de afişele electorale în care despotul era luminat de lămpaşul pe care o mînă de miner îl ţinea sus, sus… Pentru prima dată în istoria ţării, intelectalii şi muncitorii urmau aceeaşi cale: *Un om pentru oameni!* Frumos slogan! Şi adevărat. Cu animalele n-avea ce discuta. Nici măcar nu li se mai adresa. O făcuse o dată şi toată presa i-o trăsese la trompetă (ei, o anumită parte a presei!).

Da, da. Era bătrîn. Ziua alegerilor se apropia, al doilea mandat (după două şi-ncă două şi-ncă… şi-ncă…) bătea la uşă şi el se simţea bătrîn. Nu-l îmbătrîniseră anii, nu treburile ţării, ci slalomul ăsta nebun printre articolele

constituţiei, vizitele (e drept, din ce în ce mai rare) prin pieţe, ca ilustrul său înaintaş, exemplu urmat cu străşnicie de toţi contra-candidaţii lui…

„Care contra-candidaţi? Nişte veleitari, acolo, nişte nimeni fără experienţa conducerii, ce ştiu ei? Cum să dai ţara pe mîna unuia care… Fără charismă, fără zîmbet… Uite la profesoraşul ăla… Ce mutră are! Nu s-o fi săturat să tot candideze? În fiecare zi de alegeri mă trezesc cu el pe bătături. ’Ai de capul lui! L-am rupt şi de data asta! Arşice-l fac! La experienţa mea…“

Era bătrîn şi singur. Alegătorii erau departe, trei rînduri de zid construise, de-a lungul mandatelor sale, în jurul Cotrocenilor, să-l apere de mulţime, de plebea care îl vota conştiincioasă de fiecare dată. Oamenii veneau valuri-valuri, purtînd cu ei pancarte, afişe, strigînd lozinci prezidenţiale şi anti-monarhiste, ca şi-acum, dar el le auzea, le distingea din vacarmul străzii, printre claxoane, printre ţipete, cum să nu le-audă dacă-i plac?

„Pe mine mă aclamă, pe mine mă vor! Să ies în balcon? Să nu ies? Aceasta-i întrebarea.“

— Cult. E cult Bătrînul.

Ionel îşi desprinse pentru o clipă casca de la ureche şi-l atinse uşor pe Victor. Continuă:

— Dar bagă-l în cameră, că-l mai nimereşte vreo piatră, naibii!

— E doişpe, eu chem elicopterul. Fie ce-o fi! Ai vorbit la Tîrgovişte?

„Copiii mei, copiii mei! Vin! Eu sînt, eu…“

(1996)

DESPRE SINGURĂTATE ŞI ÎNGERI (2001)

ÎN HOL

Stăm într-un hol. Nu ştim ce aşteptăm, nici pe cine. Vorbim. În faţa noastră, o uşă. Mare, mare de tot. Din cînd în cînd cineva iese, se apropie de unul dintre noi şi îl cheamă înăuntru sau îl trimite undeva – cel puţin aşa credem noi, pentru că el pleacă.

Ea stă lîngă mine. El, ceva mai încolo, dar nu lîngă ea. Au venit împreună. E o femeie frumoasă Ea. Îmi povesteşte ceva despre o ţară unde plouă în fiecare după-amiază. E bine, e rău, nu ştiu, nu sînt prea atent… Îi urmăresc zborul mîinilor prin aer. Are nişte degete lungi, ca nişte gîturi de lebădă. Din cînd în cînd se arcuiesc într-o mîngîiere destinată unui ceva nevăzut şi de neînţeles pentru mine. Îmi împletesc degetele cu ale ei şi nu ştiu ce-mi veni să fac gestul ăsta. Surpriză pentru amîndoi. Tăcem. Şi eu, şi Ea. Nu putem spune nimic. Doar ochii… Văd cum îi înmuguresc ochii, cum mugurii cresc, se sparg, înfloresc şi mă cheamă… Trebuie să fug.

Un zgomot surd mă învăluie.

În hol ceilalţi se bat cu mîna pe umăr, arată spre mine, spre noi, nu înţeleg nimic din mişcările mîinilor lor.

Poate de aici vine zgomotul, îmi zic.

Ochii-muguri-flori încă mă cheamă, simt asta.

Mă culc pe vederea lor. Degetele nu mai sînt ale mele sau ale ei, sînt ale noastre.

Un nou zgomot mă desprinde de chemarea ochilor ei. Apoi linişte. Şi o lumină ce vine din perete.

S-a deschis uşa.

Din pragul ei, cineva ne priveşte. Aşteptăm toţi să vedem ce face. Încercăm să ghicim la cine merge şi dacă îl cheamă sau îl trimite.

Emoţie. Crispare. Şi mai ales linişte.

Ea zîmbeşte. Nu ştiu de ce.

Cel care a ieşit pe uşa aceea se opreşte în faţa mea. Îmi spune ceva, foarte încet, înţeleg că trebuie să chem pe cineva.

Îmi amintesc că pe mine Ea mă chemase. Era cu El.

Mă ridic. O văd că face acelaşi lucru.

— Vin şi eu.

E destul de mers. Drumul, pustiu. Linişte. Doar frunzele plopilor de pe margine mai foşnesc din cînd în cînd. Sîntem singuri. Şi drumul ne primeşte, deschizîndu-se în faţa noastră.

O ţin de mînă. Poate sîntem fericiţi.

La întoarcere îi privesc ochii. Sînt frumoşi. Ea e frumoasă. Şi nu ştiu ce mă face să cred că pentru mine e aşa frumoasă.

Mergem încet. Nu ne grăbim, n-avem de ce. Vrem să fim cît mai mult singuri.

Soarele se chinuie să se retragă în culorile lui. Încercăm să zărim aceste culori. Sau măcar să le ghicim. Renunţăm.

Am ajuns la piramida unde e holul în care aşteptăm nu ştiu ce, nici pe cine.

Intrăm. În prima încăpere nu e nimeni. Întuneric.

Fugim. Zburăm. Fiecare în întunericul pe care îl are în faţă. Pînă zborurile noastre se izbesc de nişte pereţi, pereţii unei lumi.

O simt ca pe o mare şi eu sînt pămîntul. Cu cît se zbate mai tare, cu atît mai mult se afundă în braţele mele.

Gurile noastre se caută. Cînd se găsesc, se ating, încet, se muşcă.

Cu puţină furie. Cu multă iubire.

Cu tot felul de regrete, de bucurii…

Îmi simt sîngele. I-l simt şi pe al ei. Îl înghit.

Intrăm în hol îmbrăţişaţi.

Aici, oameni care aşteaptă. În faţa lor, o uşă. Mare, mare de tot. Pe ea iese din cînd în cînd cineva, se apropie de unul dintre ei şi îl cheamă

înăuntru sau îl trimite după cineva.

Nimeni nu întreabă nimic.

Pe buze avem sînge. Sînge amestecat. Al meu şi al ei. Al nostru.

El nu mai e. Mi se spune că a fost chemat înăuntru.

Privesc uşa cea mare şi albă. De ce or fi vopsit-o în alb, nu ştiu. Nu scrie nimic pe ea.

Mi se face frig.

Încep din nou aşteptarea.

Între mine şi Ea se aşază cineva. Nu zicem nimic, nici unul. În partea cealaltă, lîngă ea, stă individul pe care-l chemasem. Ea îi spune ceva. Îi urmăresc zborul mîinilor prin aer. Are nişte degete lungi, ca nişte gîturi de lebădă. Din cînd în cînd se arcuiesc şi îmi simt privirea mîngîiată de ele.

Apoi, un zgomot ce vine de departe şi se amplifică pe măsură ce se apropie. Mîngîierea ei, întreruptă brutal de alte degete. Şi iar zgomotul. Ceilalţi se bat cu mîna pe umăr, arată spre mine, spre noi, spre Ea şi Celălalt, nu înţeleg nimic din mişcările mîinilor lor, care sporesc zgomotul.

Şi deodată totul încremeneşte. Mîinile lor şi ale celorlalţi, privirea mea, mîna mea într-un început de gest…

O lumină deschide peretele şi în lumina aceea stă cineva. S-a deschis uşa cea mare şi albă.

Mă gîndesc la Ea. O vreau aproape. O chem. Mă întorc spre ea.

Zîmbeşte celuilalt. Degetele ei sînt împletite cu ale lui.

Vreau ca individul care ne priveşte din uşă să vină la mine, să mă cheme.

Nu se întîmplă aşa.

Se îndreaptă spre locul unde stau Ea şi Celălalt. Se opreşte în faţa lui şi îi spune ceva.

Îmi amintesc că e acelaşi care m-a trimis pe mine să-l chem pe cel cu care vorbeşte şi care acum se ridică. O văd pe Ea că face acelaşi lucru.

– Vin şi eu, zice.

Şi eu întreb, dar uite, vedeţi, niciodată nu voi ajunge să fiu sigur că vocea care se aude acum mi-ar aparţine:

— De ce?

Şi din nou mîna mi se opreşte în începutul acela de gest.

Toţi cei care sînt în hol îşi aruncă privirile spre mine. Mă simt de parcă ar da cu pietre.

Ea îşi duce un deget la buze… taci…

Îmi amintesc că atunci El n-a zis nimic cînd Ea a venit cu mine.

Tac şi mă aşez. Iar aştept. Şi nici acum nu ştiu ce sau pe cine. Începe să mă enerveze aşteptarea asta.

Cei doi s-au întors. Au buzele însîngerate.

Ea pare mirată cînd dă cu ochii de mine.

— Te-am aşteptat.

Eu sînt cel care sparge tăcerea.

Ea nu se mişcă. Începuse să-şi şteargă cu dosul palmei sîngele de pe buze şi a încremenit aşa.

Ţipă. Apoi fuge.

Pe mine nu mă chemase nimeni pe uşa aceea albă.

(1974)

ANOTIMPUL DE PRAF

Se zice că în ţinuturile acestea trăia odată, demult, demult de tot, încă înaintea invaziei fluturilor de praf, un ghebos. Dar asta nu înseamnă mare lucru, e ca şi cum aş spune că undeva, în lumea asta, trăieşte un om cu pielea albă, întrucît, pe vremea aceea, pe-aici erau numai gheboşi. Şi nu numai atît, dar pe lîngă povara ce-o cărau în spate, erau care mai de care mai sluţi, ologi, ciungi, chiori, iar regele lor era şi cel mai hidos dintre toţi şi se chema Nacis. Da, Nacis.

Cel despre care începusem să vă povestesc, cu cît înainta în vîrstă se simţea tot mai stingher printre ceilalţi. Toţi îl ocoleau, femeile se retrăgeau speriate din calea lui cînd apărea pe stradă, şi pe el îl speria asta, dar unde să fugă, unde să fugă? Era o singură stradă pe-aici, traversînd oraşul, tăindu-l în două, locuitorii trăiau care pe unde apucau, nu aveau case, îşi stabileau locul de-o parte şi de alta a străzii, sub nişte acoperişuri sprijinite pe stîlpi de lemn sau de piatră. Dar case nu erau, ziduri nu erau…

Şi astfel se ajunse ca, în anul în care făcuse şaptesprezece, personajul nostru, şi hai să-i dau şi numele, ca să ştim despre cine e vorba, Pollo îl chema, Pollo, aşa cum pe Nacis îl chema Nacis, iar pe alţii îi chema Alomeea, Celot, Rolan sau Iana. În anul acela, în care împlinise şaptesprezece, Pollo se trezi singur, singur de tot. De fapt, încetul cu încetul, începuse să se închidă tot mai mult în el, începuse să fie el cel care fugea din calea celorlalţi. Nu mai căuta noi cunoştinţe, la ce bun atîta teatru pe care trebuia să-l joace ca să se arate pe el, aşa cum era, pentru ca ceilalţi să nu mai vadă doar infirmitatea lui şi să le stîrnească, deci, acel dram de

afecţiune pe care o aştepta de la ei şi de care avea atîta nevoie. Numai că el, Pollo, nu înțelegea renunţarea lui. Credea că doar ceilalţi îl ocolesc, nu-şi dădea seama că, de fapt, şi el îi evită. Se obişnuise cu situaţia de infirm, ştia că e altfel decît ceilalţi, avea momente în care toate astea îl revoltau şi atunci îşi spunea, nu, îşi striga întrebarea aceea, comună tuturor infirmilor, muribunzilor, părăsiţilor: de ce tocmai eu?! Dar cel mai mult îl revolta faptul că nu-şi înţelegea infirmitatea, nu şi-o cunoştea… Înţelegea că este considerat altfel, dar de ce? Nimeni nu-i spunea de ce. L-au dat la o parte şi nu s-a sinchisit nimeni să-i spună de ce.

Dacă şi-ar fi putut privi însă chipul, o clipă măcar, ar fi ştiut… Pollo era frumos. Avea un chip de o rară frumuseţe şi tocmai asta i se reproşa, asta i se refuza. Într-o lume de gheboşi, sluţi, ologi, într-o lume în care toate aceste trupuri strîmbe şi nenorocite erau normale, de o normalitate a majorităţii, o normalitate acceptată ca regulă universală, chipul lui frumos era o infirmitate. Era vinovat pentru asta în faţa întregii suflări a oraşului. Cocoaşa, care arăta că face parte din aceeaşi societate, din aceeaşi lume strîmbă, nu conta. Frumuseţea lui era refuzată de toţi pentru că ei erau urîţi. Aşa că, în anul acela, Pollo înțelese mai mult ca oricînd că e singur. Îngrozitor de singur. Părinţi nu avea, pereche nu-şi găsise, toţi fugeau de el. De fapt, acolo nimeni nu avea părinţi. Mai exact spus, nu şi-i ştia. Copiii erau crescuţi de obşte pînă la vîrsta de cincisprezece ani şi, în anul în care împlineau acea vîrstă, la Sărbătoarea Cărnii, erau declaraţi cetăţeni ai oraşului, cu drepturi şi îndatoriri ca toţi ceilalţi. Asta însemna că, pe mai departe, aveau să se descurce singuri.

Ritualul, că era un ritual, păstrat cu grijă de generaţiile care s-au succedat pe aceste pămînturi, era urmărit de toţi locuitorii oraşului. Pentru asta se îmbrăcau în alb, femeile îşi prindeau în păr trandafiri galbeni, iar bărbaţii cuţite de argint la cingătoare. Tinerii care urmau să fie declaraţi cetăţeni erau mai întî, spălaţi în lapte de capră, după care urma partea aşteptată cu cel mai mare interes din tot ritualul, iniţierea lor în tainele iubirii. Aceasta nu avea loc simultan pentru toţi, ci îşi avea fiecare rîndul său, bine stabilit dinainte în acest spectacol. Da, era un spectacol, deşi în fiecare an se întîmpla aşa ceva, sau poate tocmai de aceea. Uneori sărbătoarea ţinea chiar şi cîteva zile.

Se spune că într-un an durase trei zile şi trei nopţi. Asta era la cincisprezece ani după ce marele vraci rătăcit pe aceste meleaguri ascunsese soarele. Fusese un tip ciudat marele vraci, mult mai înalt decît ei, cu

spinarea dreaptă… Zile întregi l-au iscodit să vadă ce face cu cocoaşa, unde o are, unde şi-o ţine, pînă să-şi dea seama că el nici nu o avea, de fapt. Dar şi-au dat, oare, seama? Azi nu se mai ştie dacă din cauza asta s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat, nici de ce le ascunsese el soarele. Se zice că într-o zi a venit la el un ghebos care i-a cerut, nici mai mult, nici mai puţin, decît să facă să-i dispară şi lui cocoaşa, aşa cum vraciul făcuse cu a sa. Firesc, a fost refuzat. În ziua aceea dispăru şi soarele. Aşa se zice. Dar cine ştie care-i adevărul? Cert e că soarele străluci din nou pe cer de-abia după ce bunii cetăţeni ai oraşului l-au omorît cu pietre pe străinul acela ciudat care scotea iepuri din pălărie şi porumbei de sub pielea de pe palme şi care nici cocoaşă nu avea. După ce l-au omorît i-au ars leşul, iar cenuşa au împrăştiat-o în cele patru vînturi, ca nicicînd să nu se mai întoarcă pe-acolo. Nici el, nici amintirea lui. Apoi, timp de trei zile şi trei nopţi nu se mai văzu ţipenie de ghebos pe stradă. La cincisprezece ani după această întîmplare serbarea dură, aşa cum am spus, trei zile şi trei nopţi. Au fost mulţi copii atunci.

Iniţierea o făceau cetăţenii maturi ai obştii, femei şi bărbaţi în putere. Tinerii erau arătaţi mulţimii de gură-cască imediat după îmbăierea în lapte, în toată goliciunea trupului lor. Erau plimbaţi prin faţa participanţilor la sărbătoare, să li se vadă în întreaga ei splendoare cocoaşa, adevărata podoabă a fiecăruia, marele dar cu care Atotputernicul i-a hărăzit, locul unde e ascunsă puterea şi înţelepciunea. Cocoaşa era preţuită cu atît mai mult cu cît era mai hidoasă, mai mare, mai… De asemeni, preţuirea creştea dacă, pe lîngă aceasta, mai exista şi vreun ochi lipsă ori o mînă sau un picior beteag. Însemna că omul de sub învelişul acesta pieritor fusese dăruit cu altele…

Din mulţime se oferea cîte un bărbat sau o femeie, după cum era cazul, care să îndeplinească ritualul. Iar dacă se întîmpla cumva să fie mai mulţi voluntari, treceau şi ei prin proba etalării trupului în faţa obştii. În funcţie de hidoşenia acestuia, poporul desemna iniţiatorul sau iniţiatoarea. Se credea că ascunsele daruri trec, prin înlănţuirea ritualică a trupurilor, dintr-unul într-altul. Şi cine-ar putea spune că nu-i aşa?

În lungile-i clipe de singurătate Pollo îşi amintea cu un fel de durere pe care nu şi-o putea explica iniţierea lui, cînd nici una dintre femeile prezente nu s-a oferit să-l facă bărbat. Cine să se lege de el, prostul satului, cel ca neoamenii, nedăruitul…? Toţi strigau, huiduiau, fluierau, nimeni nu intra în cerc, nimeni, nimeni… Doar într-un tîrziu, din mulţime, se apropie de el o femeie. Ochii îi străluceau şi Pollo văzu că strălucirea nu era a ochilor, a

privirii, nu, lacrimile îi străluceau aşa. De ce? se întrebă el, dar nu ştiu să-şi răspundă, nu ştiu. Femeia se dezbrăcă încet, cu gesturi şovăitoare şi furioase în acelaşi timp. Ceilalţi murmurau înconjurîndu-i cu un zid de şoapte reci, colţuroase. Aerul era greu, sîngera parcă, zgîriat de şoaptele tăioase. Pollo se uita la ea de parcă ar fi fost prima femeie pe care o vedea dezbrăcată sau dezbrăcîndu-se, cu toate că în fiecare an venise şi el la sărbătoarea asta. Dar ea era prima femeie care se dezbrăca pentru el. Se uita la ea pierdut, trăia sentimentul că o mai avusese pe femeia asta. Ştia însă că e tot atît de virgin ca fetele iniţiate înaintea lui. Și-atunci cum? Cum aşa? Sîngele lor se închega pe bucăţile de pînză albă, puse la uscat, pentru a fi apoi păstrate cu grijă, unică avere personală, sîngele dintîi. Cum s-o mai fi avut? Cînd? Femeia, liberă de veşmintele ce-i căzură în neorînduială la picioare, aşa cum le lăsase ea să cadă, încet, nehotărît, fără gesturile largi, teatrale, pofticioase, isterice uneori, ale celorlalte femei-iniţiatoare, se apropie de el. Întinse o mînă albă, foarte albă, spre faţa lui, îi mîngîie obrazul. El vru să se retragă, din reflex, din instinct, dar numai o clipă, numai o clipă, pentru că în următoarea fu convins că dacă îşi fereşte faţa, pielea lui, atinsă de degetele femeii, lipită de ele, i s-ar fi rupt, s-ar fi jupuit, ar fi plecat cu ele. Femeii îi tremurau buzele, el o privea, la rîndu-i, de parcă ar fi fost hipnotizat. Numai parcă, pentru că din cînd în cînd arunca priviri speriate în jur, spre ceilalţi, văzîndu-i cum îşi dau coate, cum zîmbesc pe sub mustăţi. Cum rînjesc. Cum chicotesc. Hohotesc. Apoi revenea la femeia din faţa lui, oprindu-se, o clipă doar, dar ce clipă lungă i se părea!, pe sînii ei frumoşi, simţindu-i grei, grei de durere sau de aşteptare. Îşi amintea că de cîte ori se întîlnea cu ea pe stradă, îl privea cu aceiaşi ochi, mai puţin o anumită umbră sau poate doar lacrimile îi dădeau această umbră. Dar de ce lacrimi, de ce? Cînd şoaptele celorlalţi începură să fie strigăte nerăbdătoare – nu era în ele nerăbdarea obişnuită, lascivă, lubrică, vulgară care preceda actul la care aveau să fie martori, ci se simţea un fel de grabă, mai repede, mai repede, să se termine odată cu povestea asta scîrboasă – femeia îl prinse de o mînă şi îl trase după ea în jos. Se întinseră pe pînza cea albă, el se lăsă cu totul în voia ei, neînţelegînd de ce plînge, neînţelegînd, cu atît mai puţin, de ce plîng amîndoi.

Dar întrebările despre lacrimi, despre femeia care s-a oferit să-l treacă pragul bărbăţiei, şi le punea, de fapt, ceva mai tîrziu. Mai tîrziu, amintindu-şi de toate acestea, de sînii acelei femei pe care-i sărutase atunci şi care-i dădură senzaţia că îşi sărută propriul chip. Trăia, de-atunci, cu impresia că a

mai sărutat acei sîni, deşi ştia că acolo, atunci, o văzuse pentru prima dată pe femeia aceea goală lîngă el, acolo îi simţise pentru prima dată trupul fremătînd, încordat şi moale, repulsiv şi dezmierdător totodată. Îşi mai amintea uralele în care izbucnise mulţimea cînd totul se isprăvise, dar care nu îi erau adresate lui, aşa cum se obişnuia, pentru noua lume în care intrase. Ei îi erau adresate acele strigăte şi aplauze, ei, acelei femei. Nu mai văzuseră de mult o asemenea iniţiere, făcută cu atîta simţire. După ce femeia se îmbrăcă mult mai repede decît făcuse operaţia inversă, cetăţenii se înghesuiră s-o ajute să iasă din cercul desenat cu var alb pe nisip şi să ajungă între ei… Numai că ea le refuză ajutorul și o luă la fugă, fără să privească nici măcar o clipă înapoi, în timp ce Pollo se înălţa pe vîrful picioarelor, s-o poată vedea cît mai mult peste capetele celorlalţi…

Mai tîrziu, Pollo avea să-şi amintească de întîlnirile lor de după, foarte puţine de altfel, cînd el îşi deschidea ochii larg şi începea gestul acela cu mîinile pe care niciodată nu-l sfîrşea pentru că ea pleca ochii în pămînt și își schimba mereu direcţia, făcîndu-se nevăzută pe sub acoperişuri.

În anul în care împlini şaptesprezece, Pollo îşi dădu seama că e singur. Asta se întîmpla la marea sărbătoare cînd, amestecat în mulţime, încerca să-şi găsească o poziţie cît mai avantajoasă, să vadă spectacolul. Ceilalţi îl înghionteau, fiecare îşi căuta un loc mai bun, era mereu dat la o parte, i se adresau cuvinte urîte. Era un nimic pentru aceşti cetăţeni onorabili, cocoşaţi, sluţi, şi el nici măcar nu putea protesta. N-avea puterea s-o facă. Şi căuta în privirile celorlalţi o undă de prietenie, de simpatie, de înţelegere sau măcar de recunoaştere a existenţei sale. Dar peste tot se izbea de aceleaşi fulgere mînioase, de aceeaşi împotrivire. Era singur. Mai singur, poate, chiar şi decît copacul acela aflat la cîteva ore de oraş, un copac înalt, cu coroana bogată. Se spune că pe vremea cînd primii cocoşaţi s-au stabilit aici, pe vremea întemeietorilor, acest copac dădea roade. Apoi n-a mai dat şi, nemaifiind necesar, încetul cu încetul, a fost uitat.

Probabil că Pollo începuse de mult să simtă o apropiere între el şi copacul acela, pentru că, de cîţiva ani, mai multe zile pe săptămînă şi le petrecea pe una dintre crengile lui. Îşi făcuse un culcuş aproape de vîrf şi stătea acolo pînă ce stelele se înşirau pe cer. Adeseori rămînea şi noaptea, privindu-le, vorbind cu ele, căutînd să descurce firele vieţii lui atît de neînţelese încă.

Acelaşi lucru îl făcu şi atunci, la sărbătoarea care îi spunea că împlinise şaptesprezece ani. Se retrase din mulţimea care îl înghiontea, îl

călca, îl biciuia cu otrăvitoare cuvinte, se retrase şi plecă spre copacul singuratic.

Ce au cu el? Ce le-a făcut? De ce nu-l lasă în pace? Dacă nu-l pot iubi, măcar să nu-l urască. Oare cît are să le mai suporte privirile dispreţuitoare, vorbele murdare, fuga din faţa lui cînd apare pe stradă…? Şi mai ales femeile… Ce le-a făcut? Ce are aşa de neobişnuit, ce le face să se uite la el cu privirea aceea înfricoşată…? Ce le-a făcut? Nu se ştie vinovat cu nimic, nici măcar cît fata aia…

Îşi aminti episodul la care asistase, fără a-i da prea mare importanţă în acel moment. Nu era prima oară cînd se întîmpla şi reacţia mulţimii fusese normală, mai văzuse el de-astea. Ultima dată de două ori, un băiat şi o fată au fost atunci în culpă, cei care a doua zi au fost găsiţi morţi, îmbrăţişaţi.

În ziua aceea, vinovată fusese o tînără al cărei sînge n-a înroşit pînza cea albă, giulgiul fecioriei rămînînd neînflorat.

Ca de obicei în aceste situaţii, spectacolul s-a întrerupt, urma acum un alt soi de ritual, nu mai puţin plăcut pentru ceilalţi. Tînăra a fost bătută cu trandafiri galbeni şi trupul ei scuipa petale roşii, de sînge. Un alt fel de sînge, al vinovăţiei. Apoi a fost îmbăiată într-un bazin cu vin alb care primi şi el culoarea sîngerie a trupului ei, ca şi trandafirii. După ce au scos-o de-acolo, în timp ce era legată pe un inorog alb, vinul din bazin a fost turnat în mici butoiaşe pe care le-au încărcat într-un car. Au înhămat la el inorogul pe care era legată fata, apoi au plecat, mulţimea urmînd carul, îngînînd cîntece deocheate, spre balta cu lebede. Ajunşi acolo, fata a fost batjocorită de orice bărbat sau femeie care a vrut. După fiecare „reprezentaţie ", se bea cîte o cană din vinul adus în butoaie. Era un fel de exorcism ceea ce făceau ei şi, cînd vinul s-a terminat, cînd nimeni nu s-a mai arătat dornic s-o pedepsească, au aruncat fata în baltă şi au lăsat-o acolo. Bravii cetăţeni s-au întors în piaţa unde, vremelnic, Sărbătoarea Cărnii se oprise, dar toate trec, toate curg, sărbătoarea trebuia să continue.

Pollo se hotărî. Coborî din copac şi mai că o luă la fugă spre marginea oraşului, unde se afla balta cu lebede. Picioarele îi sîngerau, zdrelindu-se de colţurile pietrelor pe care nu le vedea, sfîşiindu-se în mărăcinii pe care nu-i ştia, dar Pollo nu simţea nimic din toate astea, alerga spre locul acela strălucitor care era balta sub razele lunii. Cînd ajunse pe malul ei, aceasta era o oglindă uriaşă, dar el nu ştia ce este o oglindă, cocoşaţii nu cunoşteau oglinzile de nici un fel. Nu umbla nimeni noaptea pe malul bălţii, s-o vadă poleită de lumina lunii. Lebedele, adunate toate într-un loc, asistau parcă la

un spectacol. Una dintre ele cînta. Un cîntec atît de trist, încît Pollo simţea cum i se sfîşie carnea de pe el şi privea în juru-i, mirîndu-se că nu vede în iarbă bucăţi din trupul lui. Zări însă urme de roţi. Erau roţile carului în care fuseseră aduse butoiaşele cu vinul înroşit de sîngele ei. Al fetei care… Nu-i ştia numele. Nu-şi aducea aminte s-o mai fi văzut. Avea înaintea ochilor imaginea trupului ei care primea, neînspăimîntat, orgolios, loviturile date cu trandafirii galbeni. Spinii lor o pătrundeau, şuviţele de sînge izbucneau din ea stropindu-i pe judecătorii şi, totodată, călăii ei. Iar aceştia loveau cu şi mai multă furie. Ori plăcere. Pollo nu-şi dădea seama precis ce anume exprimă chipurile lor, dar nici nu-l interesa. El avea înaintea ochilor doar imaginea trupului sîngerînd…

Intră în apă. Voia s-o găsească pe fata aceea… Voia s-o întrebe… Deodată, rămase nemişcat. Din faţa lui, din apă, îl privea cineva. Un chip straniu, mult deosebit de cele cu care era obşnuit. Era altfel, cu totul altfel. Pollo tresări. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu celălalt. Apoi se apropie, încet, întinse mîna. Mîna aceluia se întindea spre el. Se hotărî să i-o prindă. Era prima dată cînd cineva îi întindea mîna. Dar cînd s-o atingă, simţi în vîrful degetelor ceva rece, umed, alunecos. Se sperie. Celălalt începu să tremure, chipul i se lăbărţa, îşi pierdea proporţiile, simetria, se îndepărta… Se împrăştia! Tot mai încolo, mai departe de el, şi Pollo ridică privirea, căutînd pe cineva, oricine ar fi putut fi în locul acela, pe malul lacului. Dar nu era nimeni, nimeni căruia să-i spună cuvintele ce-i tremurau pe buze: eu, nu… nu i-am făcut nimic, nu eu… Pollo era cu mîna în apă. Se apleca tot mai mult, căutînd mîna aceluia. Tîrziu de tot, cînd ieşi din nou la suprafaţa apei, avea în braţe o lebădă. Era cea care cînta, de fapt îşi termina cîntecul, pentru că numai după cîteva clipe glasul nu i se mai auzi şi se lăsă moale în mîinile lui. Celelalte lebede începură să bată din aripi, mişcînd apa, înălţînd-o. Curînd, locul deveni o arteziană, iar Pollo, în mijlocul ei, cînta o melodie tînguitoare, ţinînd în mîini o lebădă moartă. Dormea. Dormea cîntînd, în mijlocul artezienei ca o caleaşcă trasă de lebede, şi pe malul bălţii iarba se înroşea…

Cînd se trezi, avea în faţă imaginea celui cu care se întîlnise şi a cărui mînă, unica ce i se întinsese vreodată, o căutase. Nu. Erau nişte ochi în care vedea acea imagine. Erau ochii ei. Pollo tremura. Era ud şi, abia atunci observă, gol. Hainele lui erau întinse alături, la uscat. Ea îşi desfăcu din jurul trupului pînza în care se adăpostise, era pînza aceea albă, pătată cu florile de sînge ale trupului ei bătut cu tradafiri, şi îl acoperi cu ea.

— Ce… ce frumos eşti…

El o privea cu o expresie de nedumerire întipărită pe faţă. Frumos?

Ea continuă, parcă de-abia acum începîndu-şi fraza:

— Eu sînt Aniela. Tu eşti Pollo, te ştiu de acum doi ani de cînd…

Dar cuvintele îi fură oprite pe buze de privirea lui care alunecă apoi spre balta unde lebedele băteau apa cu aripile, înălţînd-o, făcînd-o să semene cu o arteziană, cu o caleaşcă…

Îşi aminti de ultima întîlnire cu femeia aceea care îl făcuse bărbat. Ea n-o mai putuse evita, ca de obicei, pentru că el îi apăru drept în faţă şi o prinse de mînă. O întrebă:

— Te-am mai cunoscut vreodată?

Iar răspunsul ei îl pironi în mijlocul drumului, unde rămase mult timp după aceea, pînă ce pe cer se înşirară stelele… Atunci o rupse la fugă spre copacul singuratic.

— Fiecare din noi are nevoie de o mamă care să-l nască…

Aniela vorbea. Se aşezase lîngă el, oferindu-i privirilor trupul însemnat de trandafirii galbeni din ziua sărbătorii. Cu un gest repezit, care făcu să-i alunece de pe trup pînza însîngerată, Pollo o prinse de cot. Cînd ea se întoarse, simţi răsuflarea lui pe buze. Respirau amîndoi acelaşi aer.

Pe malul celălalt al bălţii, un cal alb necheza, necheza ca în poveştile de demult ale Hypomanţiei, bătrîna care, pe vremea cînd au venit aici cocoşaţii, trăia singură, sub un acoperiş de frunze, aproape de copacul singuratic.

Pollo şi Aniela se iubeau acolo, pe pietroiul ăla imens de la marginea bălţii, despre care circulau tot felul de poveşti, sub primele raze din acea zi ale soarelui. Lebedele cîntau toate, era un cor venit parcă de dincolo de lume, niciodată nu se mai auziseră atîtea lebede cîntînd în același timp.

Dinspre oraş se auzea ceva, venea spre ei, un zgomot, un sunet. La început era asemănător celui pe care îl face marea izbind ţărmul înainte de începerea furtunii. Apoi ca un murmur. Erau strigăte, cîntece omeneşti. Un nor de praf se apropia odată cu zgomotul. Erau cocoşaţii. Toţi erau îmbrăcaţi în alb, ca în ziua sărbătorii, femeile cu trandafiri galbeni, pătaţi de sîngele Danielei, în păr, iar bărbaţii cu acele lungi cuţite de argint la brîu. Norul de praf rămăsese undeva în urmă şi parcă creştea din ce în ce mai mult.

Ajunseră pe malul bălţii.

Nacis, regele lor, începu să rîdă.

Rîseră şi ceilalţi.

Pollo şi Aniela parcă nici nu-i auziră. Se iubeau.

Nacis, regele, îşi scoase de la cingătoare cuţitul de argint.

Ceilalţi bărbaţi făcură acelaşi lucru, iar femeile îşi desprinseră din păr trandafirii.

Pollo şi Aniela parcă nici nu-i văzură. Se iubeau.

Nacis, regele lor, strigă:

— Terminaţi!

Strigară şi ceilalţi.

Pollo şi Aniela parcă nici nu-i auziră. Se iubeau.

Atunci Nacis se apropie de ei şi îi străpunse cu lungul său cuţit de argint.

O femeie veni şi ea şi începu să-i bată cu trandafirul pe care-l ţinea în mînă.

Ceilalţi făcură la fel.

Ceea ce părea a fi un nor de praf era acum lîngă ei şi se dovedea a fi un imens roi de fluturi.

Cocoşaţii îşi savurau victoria. Privirile lor urîte, strîmbe, gheboase, prăfuite, cuprindeau totul în jur. Cuprindeau şi acel roi de fluturi care începu să se îngheboşeze, să se sluţească, să se prăfuiască. Roiul fluturilor era acum, de-abia acum, un nor de praf. Ai fi zis că e un nor de praf dacă nu s-ar fi văzut bătaia aripilor, ca de praf şi ele.

În oraşul lui Nacis începea anotimpul de praf.

— Fluturii de praf! strigă cineva şi în aceeaşi clipă norul îi învălui.

Şi în aceeaşi clipă toţi cocoşaţii văzură cum, dintre ei, se ridica la cer o caleaşcă trasă de lebede, în care Pollo şi Aniela se iubeau cu trupurile lor tinere şi drepte, fără cocoaşă.

Începu să plouă. Şi ploua cum niciodată nu mai plouase în oraşul lui Nacis. Părea că norii ar fi fost spintecaţi de nişte cuţite uriaşe şi acum îşi vărsau pe pămînt toată apa adunată de multă, foarte multă vreme… Părea că ar fi fost înţepaţi de spinii trandafirilor… Dar ce nori, nu se vedea nici unul, cerul era senin, nici o fîşie de nor nu se zărea! Şi-atunci de unde totuşi ploaia aceea grozavă care parcă trecea prin toţi cei aflaţi acolo, la marginea bălţii? Care se lovea de pămînt, născînd băşici ce se umflau, creşteau şi apoi se spărgeau atingîndu-se de cuţitele cocoşaţilor şi de spinii trandafirilor pe care femeile îi ţineau în mîini. Se spărgeau într-o linişte uimită, într-o linişte furată zilei, toţi erau speriaţi, dar stăteau acolo, în mijlocul ploii, nimeni n-

avea curajul să plece… Şi poate că ploaia nu era decît o urmare a felului în care ei priveau spre cer, cu privirile acelea mînioase, prăfuite, sfredelitoare. Şi poate chiar ele, acele priviri, au străpuns cerul şi au făcut să se reverse pe pămînt şuvoiul de apă, căci aşa ploua, nici n-ai fi zis că plouă, pur şi simplu din cer curgea apă…

Ei stăteau acolo şi ploaia îi izbea în cap şi nimeni n-avea curajul să plece.

Caleaşca trasă de lebede dispăruse de mult, dar cocoşaţii rămîneau mai departe cu privirile pironite în sus, unde roiul fluturilor de praf, plouaţi şi ei, începea să picure deasupra lor pete de noroi.

Noroiul le curgea pe ochi, pe mîini, pe buze, pe gît, era un fel de a doua cocoaşă, care nu se aduna în vreo parte a trupului lor, ci căuta să-i îmbrace, să facă din ei nu nişte cocoşaţi, ci nişte cocoaşe umblătoare.

Trandafirii erau noroioşi, cuţitele de argint îşi pierduseră strălucirea, fluturii de noroi, căci acum aşa erau, băteau din aripile lor de noroi, grele, care se destrămau… Deasupra cocoşaţilor, bucăţi din aripile de noroi cădeau pe pămînt, cocoşaţii scuipau noroi printre dinţi, curînd se văzură împotmoliţi acolo, la marginea bălţii care se transformase într-o mică mare de noroi. Noroiul le venea pînă mai sus de genunchi, nici nu se mai putea percepe exact care era noroi-noroi şi care fluturi de noroi. Pe pulpele lor se zbăteau totuşi fluturi de noroi şi deodată totul fu luminat de un arc ce se ridica de deasupra copacului singuratic.

Ba nu, chiar din trunchiul acelui copac, mai precis din scorbura în care a fost găsită cartea Hypomanţiei. În cartea aceea citiseră despre sfîrşitul lumii, care se va întîmpla în anotimpul de praf, cînd un roi imens de fluturi de praf va apărea deasupra oraşului. Fireşte, cocoşaţii au rîs de aceasta cînd au aflat-o, cum să existe fluturi de praf?, şi ce e ăla anotimpul de praf?, aşa cum au rîs şi de altele pe care le-au găsit acolo, aşa cum au rîs şi în noaptea în care au dat foc cărţii.

Arcul acela se ridica din scorbura copacului singuratic şi, trecînd pe deasupra bălţii unde, cu o zi în urmă doar, se puteau admira lebedele, se pierdea undeva, dincolo de oraşul în care nu mai rămăsese nimeni. Era curcubeul. Noroiul ajunsese pînă la acoperişurile caselor şi, nu peste multă vreme, aveau să dispară şi ele, cu totul. Ploua în continuare, nici gînd să se oprească această ploaie, colorată acum. Parcă cineva arunca vopsele pe pămînt, curcubeul nu mai era un arc desenat pe cer, el curgea odată cu aerul devenit şi el apă, cocoşaţii respirau apă, apă colorată care curgea din cer.

Norul fluturilor de praf, de fapt ce mai rămăsese din norul fluturilor de noroi, începu să se adune de la pămînt, să se ridice, nu, nu în aer, aer nu mai exista, începu să se ridice deasupra pămîntului, să ia o formă. Era parcă un uriaş care se ridica după un somn lung şi greu, era ameţit, uriaşul avea gesturi largi, de dans, şi cînd reuşi să se ridice în picioare, se propti gigantic, drept, în faţa cocoşaţilor, cu mîinile în şolduri şi vru să strige ceva la ei. Privirile acestora îl fixau îngrozite, umile, implorînd, şi uriaşul de noroi îşi depărtă braţul drept de trup. Privit dintr-un anumit unghi, braţul părea un pod improvizat peste acea mică mare de noroi, un pod complet inutil. Îşi depărtă de trup acel braţ şi cînd şi-l aduse prin faţă urmînd o traiectorie care, în final, i-l aducea deasupra umărului stîng, gestul semăna cu cel al prinderii muştelor în pumn. Palma lui, imensă, îi mătură pe toţi cocoşaţii care rămăseseră acolo, la picioarele lui, sub genunchii uriaşi, nişte statui de noroi. Îi împrăştie care încotro, prin toate colţurile lumii.

Multă vreme cocoşaţii rămăseseră ceea ce erau în momentul transferării lor spaţiale, poate şi temporale: nişte statui de noroi, de care lumea se minuna. Toată lumea specula asupra apariţiei lor, a originii lor. În unele locuri au ieşit tot felul de legende privitoare la aceste apariţii, încercînd să le explice. Sărmanii cocoşaţi, strîmbi, urîţi, împietriţi în noroiul acelei zile de sfîrşit, deveniră întruchipări ale spiritelor rele. Mulţi dintre ei au fost ucişi o dată cu distrugerea învelişului în care se aflau. Alţii au reuşit să scape, ceea ce pentru ei n-a fost tocmai o fericire. Erau consideraţi diavoli şi pe bună dreptate: o statuie care dispare brusc şi apoi este văzută mişcîndu-se, bolborosind cuvinte stranii, e un motiv foarte serios ca multă lume să creadă într-o invazie a diavolilor pe pămînt.

În general cocoşaţii au fost prigoniţi pretutindeni. Oamenii drepţi, frumoşi la chip, nu puteau accepta între ei nişte fiinţe contra naturii lor. Apoi au început să se obişnuiască cu ei. Să-i accepte. Sau, mai exact spus, să-i tolereze.

Mai interesantă a fost reacţia lor, a cocoşaţilor, la toate acestea. Ei n-au acceptat nicidecum înfrîngerea, înfrîngerea lor ca natură umană. Îi socoteau pe ceilalţi tot nişte fiinţe anormale, din afara lumii lor şi, deci, inferioare. Poate şi de aceea se spune că de atunci se tot caută unii pe alţii, cu gîndul la acel oraş al lor, imaginar, imaginar prin pierderea lui, aşa cum e imaginară orice amintire, se caută cu ideea reîntemeierii lui, chiar dacă nu în acelaşi loc pe pămînt, pentru că important pentru ei este doar spiritul acelui oraş, nu coordonatele lui geografice.

Şi tot de atunci se spune că bărbaţii cocoşaţi nu mai poartă cuţite de argint la brîu, iar femeile lor nu-şi mai prind în păr trandafiri galbeni.

Şi ce? Nu-i aşa? Aţi văzut vreodată cocoşaţi purtînd cuţite de argint la brîu, ori cocoşate cu trandafiri galbeni în păr?

(1979)

LEBĂDA

„Eu sînt lebăda! Lebăda!“

Aşa au aflat locuitorii oraşului că cel mai frumos, cel mai puternic, cel mai mîndru cal pe care l-au văzut vreodată a înnebunit.

Nimeni nu ştia al cui este. Nu se ştia nici măcar că ar fi, într-adevăr, al cuiva. Se cunoşteau toţi între ei, ştia fiecare ce au ceilalţi, de la vecinul cel mai apropiat pînă la Ochi-Spart care, de fapt, n-avea nimic acest

„Ochi Spart locuia într-un fel de baracă, coteţ, ceva făcut din cîteva scînduri, nimeni n-a intrat vreodată acolo, oricum, cu greu s-ar fi putut închipui că ar încăpea doi oameni în coşmelia ce-l apără pe Ochi-Spart de soare, puţin de ploaie şi de vînt, de frig nici vorbă nu putea fi, iar după furtunile de nisip omul trudea ore în şir să scoată nisipul dinăuntru, înălţînd alături o grămadă cît jumătate din casa lui.“

După ce au ajuns la concluzia că nu aparţine nici unui locuitor al oraşului,

„Ei, cum? Chiar aşa? Cine-l hrănea? Cine-l ţesăla?… Că doar nu era altul mai frumos ca el!“

nu era nici al vreunui bătrîn care murise, aceştia îşi lăsaseră tot ce aveau celor mai tineri

„sau dacă n-au mai apucat, se ocupau oficialităţile de asta mai tîrziu“

au început să se întrebe cine l-a adus totuşi

„că cineva tot trebuia să-l aducă, nu? Doar n-a picat din cer!“

cînd a fost văzut

„prima dată cu vreo doi ani în urmă, la moară, învîrtea roata“

„Eu l-am văzut parcă mai demult, alerga pe lîngă zidul oraşului, da’ atunci avea cap de om…“

„Ha, ha, ha! Asta-i bună! Cap de om, scriitorule, ţi-a luat scrisu' minţile, poate era capu' tău!"

„Nu, credeţi-mă, era într-o noapte, cînd… îmi amintesc foarte bine…"

Scriitorul se foia de colo-colo prin casă, un vînt uşor se făcea simţit încovoind flacăra lumînării şi făcînd dezordine în hîrtiile de pe masă, scria un poem lung, la care se gîndea de multă vreme, un poem despre căutarea identităţii, despre un om transformat în cal pentru că n-a avut puterea să-şi urmeze drumul pînă la capăt, despre un om care a pierdut din vedere capătul drumului, ţinta sa, luîndu-se cu drumul. Se hotărî să iasă puţin afară, să se afunde în întuneric, să simtă prin păr adierea nopţii, să găsească pe cineva căruia să-i povestească despre fantasmele lui, despre punctul mort în care se afla, şi o luă agale, paşii lui răsunînd pe caldarîm

a doua zi oamenii aveau să-şi spună unii altora tot felul de

„Ai auzit? A trecut ast' noapte un cal prin oraş"

dar el n-avea să afle, a doua zi a dormit pentru a putea continua noaptea povestea omului prefăcut în cal, poveste pe care i-o va spune lui Ochi-Spart spre casa căruia

îndreptîndu-se spre casa lui Ochi-Spart. Acesta îl aştepta în faţa uşii ca şi cum ar fi

„ştiut că ai să vii, te aşteptam"

şi au ieşit dincolo de porţile oraşului şi l-a ascultat pe scriitor, zîmbind, pînă cînd, deodată, a început să împungă întunericul cu degetul, spre

„Uite-l! Uite-l pe omul tău! Acolo! La marginea pădurii! Nu-l vezi? Cum de nu-l vezi, doar tu îl cunoşti mai bine ca mine?! Acolo! Are cap de om şi trup de cal! Acolo! La marginea pădurii!"

„şi apoi a luat-o pe lîngă zidul oraşului, a trecut foarte aproape, l-aş fi putut atinge"

„Ia mai lăsaţi-l, mă, stăm acuma să-i ascultăm toate neroziile, asta ar mai lipsi, să-l chemăm şi pe nebunul de Gabriel să ne mai spună o dată povestea femeii-păianjen!"

„Ha! Ha! Ha!"

Nu s-au prea lămurit nici cu apariţia lui în oraş, nici cine era

„domnule, calul ăsta? Ce ham, ce hram poartă? Cum a intrat în oraş? Gărzile ce-au păzit? Nu l-a înregistrat nimeni? Cum se poate să existe un cal – un cal, nu un păianjen – în oraş şi să nu ştie nimeni de el?! Dar asta este o problemă"

„cît se poate de serioasă, Înălţimea Voastră. Poate avea consecinţe dintre cele mai grave, dacă toţi cetăţenii îşi vor pierde de-acum timpul făcînd pe detectivii, ca să nu mai vorbim de năzdrăvăniile unora, noroc că-i ştim cam într-o ureche, că dacă am lua în serios ce spun…"

„Şi ce spun, locotenente?"

„Păi, cică ar fi un om transformat în cal…"

„Aşa cum femeia aceea a fost transformată în păianjen pentru că n-a… Ştii ce? Eu nu-mi văd capul de treburi, uite, nici nu pot să fac lista lor, de o săptămînă mă chinui, fiecare din ele pare a fi cea mai importantă şi absolut toate sînt urgente, iar tu mă faci să-mi pierd timpul cu poveşti de-astea! Ştii bine că trebuie schimbată clanţa de la closetul comandantului, că data trecută, acum cinci zile, ba nu, ba da, duminică, era să rămînă închis înăuntru – cum dracu' de n-a rămas?! –, că idiotul ăla ne-a prăpădit un tun nou-nouţ şi anul ăsta nu mai avem de unde lua altul, e o criză pe piaţă, domnule… şi-am aflat şi că ăia fac nu'ş'ce pregătiri, ştii bine că trebuie schimbată costumaţia gărzilor, culoarea lor nu mai corespunde stadiului actual de dezvoltare, că avem datorii de nici rahatul din noi nu ne-ajunge să le plătim, că trebuie revopsite faţadele caselor de pe strada principală, că trebuie să mutăm cocioaba lui Ochi-Spart mai în dos, ca să putem anunţa vizita comandantului prin oraş, ştii bine toate astea şi tu-mi vii cu… cai verzi pe pereţi. N-au oamenii ce face? Au prea mult timp de taifas şi de basme? Găseşte-le de lucru… Sapă şanţuri în jurul oraşului, iar în pauze du-i la biserică să cînte, 'nţeles? Şi să nu cumva să mai aud că s-a mai născocit vreo poveste prin tîrg, ce, n-avem scriitorii noştri care să le facă? La ce naiba-i mai plătim? Dacă ar fi după mine, pe ei i-aş pune primii la săpat şanţuri… Aşa că ai grijă, că altfel te-ai lins pe bot de căpitănia gărzii. Auzi? Te-ai lins! Şi chestia asta cu calul fă-o să dispară! Cu cal cu tot! Liber!"

mai strigă secretarul în urma locotenentului care se duse glonţ la caporal, care imediat începu să strige ca un apucat după un soldat, nu ştia nimeni ce, erau doar nişte zbierete, rîgîieli, gîfîituri, din care soldatul pricepu că trebuie să piară din ochii caporalului care se duse-n treaba lui numai să plece din faţa locotenentului, care cu greu încerca să-şi reia direcţia normală de mers, cum ieşise în fugă şi de-a-ndaratelea de la secretar, care scoase din sertarul biroului o clanţă.

Au urmat zile de linişte, parcă uitaseră cu toţii de calul care a înnebunit, fiind prea ocupaţi cu văruitul caselor, cu săpatul şanţului, primul în jurul oraşului, cu cîntatul la biserică, pregătindu-se astfel pentru vizita

comandantului, vizită care nu dură nici mai mult, nici mai puţin de exact o jumătate de oră, adică atît timp cît i-a trebuit conducătorului oraşului să străbată aproape în fugă strada principală, de la sediul administrativ

„adică locuinţa lui“

pînă la poarta oraşului (unde zîmbi în mustaţă satisfăcut cînd constată dispariţia coşmeliei lui Ochi-Spart, care, probabil, fusese distrusă

„şi ultima relicvă a obscurantismului, ignoranţei şi statului pe loc“

„ura! ura!“

„da, s-au făcut greşeli, se fac greşeli şi se vor mai face“

„ura! ura!“

„dar am dobîndit adevărul, adevărul nostru, deci am scăpat de minciună, fraţilor, da, minciună, am făcut paşi uriaşi înainte“)

şi înapoi, la sediul administrativ

„adică locuinţa lui“

atît dură vizita comandantului, timp în care bunii cetăţeni, adunaţi pe margini, spălaţi, îmbrăcaţi în haine din recuzita teatrului (care teatru n-a funcţionat niciodată pentru că edilii oraşului, arhitecţii, constructorii de ocazie, în graba lor de a înălţa cît mai repede oraşul, în dorinţa de a devansa termenul final, de altfel – normal, nu? – mereu amînat, mai întîi cu doi ani, apoi cu trei, apoi cinci, ca acum să se trezească în faţa unei amînări de zece ani, cea de cincisprezece simţindu-se deja în aer, în furia asta a lor de întemeietori, pur şi simplu au uitat să mai construiască – materialul fiind totuşi folosit la întărirea zidului – clădirea care în minunatele lor proiecte se chema ODEON) nici n-au mai avut timp bunii cetăţeni să cînte cele trei cîntece învăţate la biserică pentru această zi festivă, aşa că au adoptat sugestia de a se împărţi în trei grupuri cîntîndu-le pe toate simultan

„ce dracu’, noi am muncit să le învăţăm!“

Dar, după ce toată tevatura ocazionată de vizita comandantului se linişti, după ce soldaţii au pus mîna şi pe ultimul costum

„un costum de arlechin, Înălţimea Voastră“

luat pe inventar de la teatru, după ce Ochi-Spart îşi aduse din nou coteţul lîngă poarta oraşului, după ce locotenentul fu ridicat la rangul de căpitan al gărzii (despre fostul căpitan nu se mai ştia nimic, nimeni nu ştia în ce funcţie fusese ridicat sau coborît, parcă-l înghiţise pămîntul – şi unii afirmau că chiar aşa şi era) o altă întîmplare readuse la ordinea zilei povestea calului care a înnebunit.

Într-o bună dimineaţă locuitorii oraşului fură treziţi nu de cocoşul oficial, ci de cu totul alte sunete, care, parcă

„aşa, pe departe, aduceau cu tărăboiul pe care-l făcea cocoşul cu pricina.“

Era calul care, de data asta, cînta.

„Ei, cum o să cînte un cal?“

„Ca un cal, cum să cînte?! Ha, ha, ha.“

Se adunaseră toţi în jurul lui, hlizindu-se şi rînjind la el, uitînd de al treilea şanţ pe care îl începuseră

„ha, ha!“

în jurul oraşului, uitînd de noul cîntec pe care-l

„ha, ha!“

învăţaseră la biserică, stăteau acolo, în mijlocul drumului şi nu se mai lăsau duşi, nici chiar pe sus

„ha, ha!“

deşi n-ar fi putut spune

„ha, ha!“

de ce.

Numai calul îşi vedea mai departe de cîntec, de parcă ar fi fost singur.

Dar nu mai ţinu mult, întîi i se muiară picioarele din spate, apoi începură să-i tremure şi cele din faţă, cedînd în curînd, şi calul îşi întinse trupul în praful gros care îl înghiţi ca pe monedele de aur aruncate săracilor de comandant în timpul vizitelor lui, aşa îl înghiţi praful din mijlocul drumului, al străzii principale, stradă care se pregătea pentru o nouă vizită a conducătorului oraşului, de această dată coşmelia lui Ochi-Spart fusese desfiinţată, scîndurile arse una cîte una (se porniseră între timp şi lucrările la al treilea şanţ în jurul oraşului, evident acum abandonate) se vopseau din nou, în culori mai vesele, mai optimiste, din ce în ce mai optimiste, faţadele caselor ce străjuiau strada, stradă al cărei praf înghiţise trupul tăcut, fără suflare, al celui mai frumos, mai puternic, mai mîndru cal pe care-l văzuseră vreodată locuitorii oraşului, oameni care în viaţa lor n-au văzut o lebădă, nici măcar nu le trecea prin cap că ar putea să vadă şi cîţiva dintre ei începură să strige: a murit lebăda!

„A murit lebăda!“

E de prisos să mai amintim că Ochi-Spart nu le-a mai spus niciodată povestea pe care au trăit-o cu toţii, povestea omului care s-a oprit într-o zi la poalele muntelui şi a început să taie piatra bună de făcut case şi să o

stivuiască la marginea drumului, stivă de unde toţi, care cum au venit, şi-au luat piatra din care şi-au înălţat casele, chiar şi sediul administrativ

(„adică locuinţa comandantului“)

tot din piatră de-acolo era construit, apoi, din lemn tăiat din pădure şi-a făcut o căruţă la care s-a înhămat chiar el, reuşind aşa să aducă mult mai multă piatră din munte

(„trage ca un cal, omul ăsta, cum o mai fi rezistînd?!“)

era nevoie de multă piatră pentru ridicarea oraşului, căra străinul zi şi noapte la piatră şi din ce în ce, tălpile lui, bătătorite de drum, s-au tot întărit pînă s-au făcut ca nişe copite, iar picioarele s-au adaptat noilor solicitări şi la fel toţi muşchii, aşa încît, de departe, părea într-adevăr un cal, cum trăgea înhămat la căruţă, cu timpul doar amintirea începutului mai făcîndu-l pe Ochi-Spart să-l deosebească de un cal adevărat, urmă apoi noaptea în care-l duse pe scriitor să-l vadă, noapte în care doar capul îi mai rămăsese de om străinului, metamorfoza lui accelerîndu-se pînă cînd şi capul i se alungi, necunoscutul se hrănea din mers, cu iarbă, doar apleca gîtul şi smulgea iarba pe care o mesteca între fălcile tot mai alungite, era atîta piatră de cărat, nu era timp de pierdut, oraşul avea nevoie şi de un zid de apărare, de biserică, de atîtea alea, n-avea să-i mai spună Ochi-Spart această poveste nici măcar scriitorului, care rămăsese cu poemul neterminat, pur şi simplu nemaiştiind cum să-l încheie. Uitase.

(1980)

GRAMATICA DEASUPRA ORAŞULUI

La început au fost telefoanele. Se auzea o respiraţie subţire, subţire, mai mult simţită decît auzită, pur şi simplu îţi dădeai seama, la un moment dat, că mai este cineva pe fir care ascultă ce vorbeşti şi ce ţi se spune, lucru jenant, indiscreţiile sînt toate jenante, nişte exhibări ale lipsei bunului simţ, ca gesturile infirmilor de a-şi arăta infirmitatea, ciotul de mînă sau de picior, ei avîndu-şi motivate aceste gesturi, deşi sînt lucruri care, oricîte motive ar avea să fie făcute, ar trebui să dispară sub aripa bunului-simţ, dar şi cu acest bun-simţ este o întreagă poveste, iar despre aripile lui, ce să mai vorbim?, în ceea ce priveşte aripile, bunul simţ seamănă cu o găină.

Cu timpul, respiraţia, acea respiraţie, respiraţia celui de-al treilea, a străinului, a paznicului de convorbiri, deveni mai accentuată, mai „vizibilă“, indiscreţia nu mai era o indiscreţie – care presupune şi o oarecare pudoare, intimitate –, exhibarea ciotului fusese înlocuită cu arătarea întregului, ciungul îşi arăta mîna retezată umblînd în pielea goală, privitul prin gaura cheii fusese înlocuit cu deschiderea uşii, indiscretul devenise martor, un martor activ, participant la cele înainte furate, era un decor de care nu se putea face abstracţie, îşi impunea prezenţa fizică, astfel încît convorbirile începură să-şi piardă din firesc, parcă nici salutul de început nu mai suna ca înainte, „bună ziua“ se auzea ca un „bună ziua la toată lumea“, convorbitorii îşi controlau mai mult formulările, expresiile, încercînd să le pună de acord cu Gramatica Academiei, se dezlănţuise o adevărată furie a gramaticii, bibliotecile nu mai conteneau în a cere tratate, dicţionare, enciclopedii, numărul de abonaţi crescuse într-un ritm ce lăsa mult în urmă cifra corespunzătoare creşterii nivelului de trai – dar pe asta cine n-o întrece în ziua de azi?! – numai că şi interesul pentru gramatică tot în creşterea

nivelului de trai, cultură şi civilizaţie intră, aşa că ziarele explodară pe pagini întregi înregistrînd fenomenul nemaicunoscut pînă atunci.

Şi cum de la prezenţa celui de-al treilea, semnalizată prin respiraţia ce se auzea tot mai clar, pînă la chicoteli, hohote şi tot felul de exclamaţii nu mai era decît un pas, a fost şi acesta făcut într-o bună zi, pentru că, nu?, mai bine să-ţi pară rău de ce-ai făcut decît de ce n-ai făcut, şi orice pas care se poate face e bine să se facă, mai ales că, în general, toţi paşii se fac înainte, dar, ehei, asta depinde de punctul din care priveşti de pe direcţia de înaintare, care înaintare se poate face în ambele sensuri…

Şi de aici încă un pas, ca într-un joc de domino (ei, cam aşa e şi cu pasul ăsta înainte, ca la domino, înainte putînd însemna oriunde), deci încă un pas a fost făcut, pas care însemna nici mai mult, dar nici mai puţin decît intervenţia celui de-al treilea, ascunsul, necunoscutul, martorul, în convorbire.

Şi atunci telefoanele sunară tot mai rar în oraş şi se înmulţiră întîlnirile în cafenele, restaurante, cofetării, plimbările pe străzile lungi, făcute anume parcă pentru asta. Şi cota de bună dispoziţie şi optimism a cetăţenilor crescu din nou, se eliberaseră de grija exprimărilor conforme cu Gramatica Academiei, asistau la o renaştere a limbii, la îmbogăţirea vocabularului, de-acum lingviştii începură a părăsi sălile de lectură şi arhivele în care căutau comorile limbii vechi şi ieşiră în stradă, ca poeţii, dar poate chiar poeţii au fost una din cauzele resurecţiei limbii, prin inovaţiile lor, prin încercările de desprindere de limbajul poeziei clasicizate, peste tot te izbeai de lingvişti care îşi notau întruna în carneţelele lor, toate la fel, distribuite pe bază de semnătură de la Institut, fraze, cuvinte, sintagme, se lucra intens la o nouă ediţie a Micului Mare Dicţionar al Limbii Vorbite, o ediţie populară, preconizată să apară la începutul anului următor, într-un tiraj pe de-a-ntregul satisfăcător, cum, de altfel, apăreau toate cărţile în urma noilor reglementări ale activităţii presei şi tipăriturilor, parcă erau orbi lingviştii ăştia, împrăştiaţi în tot oraşul de parcă ar fi fost aruncaţi de sus de undeva, din cer, ca fluturaşii publicitari ce anunţau tot felul de produse mai mult sau mai puţin industriale, erau dezorientaţi, se izbeau unii de alţii în căutarea unor locuri cît mai avantajoase, dar pe care nu le ştiau nici ei, neavînd nici cea mai mică idee despre asta.

Dacă, într-o primă fază, lingviştii n-au prea fost băgaţi în seamă, cetăţenii fiind prea plini de libertatea pe care o dobîndiseră ieşind pe stradă, renunţînd la convorbirile telefonice, după o vreme au început să

stînjenească. Prea notau tot ce se vorbea prin cafenele, restaurante, parcuri şi alte locuri publice…

Şi din nou discuţiile se falsificară, din nou se făcea apel la dicţionare, tratate, Gramatica Academiei îşi reintra în drepturi, toată lumea ieşea pe stradă avînd-o sub braţ şi lingviştii consemnară un fenomen de regresiune a limbii şi se grăbiră să se întoarcă în birourile lor pentru a definitiva materialele noului Dicţionar, după ce, în prealabil, oamenii dispăruseră de pe străzi, din cafenele, din parcuri, retrăgîndu-se din nou prin casele lor, reluîndu-şi preocupările de mai ‘nainte, mai puţin vorbitul la telefon.

De unde să ştie ei că serviciul de supraveghere a convorbirilor telefonice dăduse faliment?

(1982)

ACELA CARE

Mai întîi apăru norul de praf vestitor.

„Fluturii de praf!“

„Anotimpul de praf!“

„Sfîrşitul lumii!“

strigară cîţiva, luînd-o la fugă spre casele lor, cu gîndul la poveştile Hypomanţiei care, se zice, ar fi trăit prin aceste locuri cîndva… Dar puţini erau aceştia, cine să-şi mai aducă aminte de Hypomanţia, fata aceea frumoasă, şi de caii ei, şi de cartea cea mare pe care au găsit-o în scorbura copacului singuratic?! Oamenii s-au luat cu alte obiceiuri, cu alte credinţe…

erau puţini cei care fugeau spre casele lor, cuprinşi de spaima prafului.

„O fi vreun călăreţ însetat“

îşi ziceau ceilalţi, cei mulţi, văzîndu-şi mai departe de ale lor, cei serioşi, cei care nu credeau în poveşti, nici măcar în cele auzite de la părinţi.

Şi totuşi norul de praf stăruia, undeva, într-un punct, departe, în nemişcare.

Larma străzilor se domolise, negustorii nu-şi mai strigau mărfurile cu care veniseră de peste mări şi ţări, toată lumea era preocupată de norul de praf, nimeni nu mai băga în seamă tarabele, nici măcar hoţii sau flămînzii, nimeni nu se mai gîndea la scopul pentru care ieşise din casă, oraşul era tot numai un zumzet, de la o poartă la cealaltă. Şoapte – mai calme, mai neliniştite, mai gîfîite – dădeau ocol înaltelor ziduri, străbăteau străzile unindu-se pe la intersecţii în aceeaşi tonalitate şi acelaşi ritm, parcă şi paşii trecătorilor se răriseră, se aşezau mai cu grijă pe pietrele străzilor, să nu mai

stîrnească praful pe care toată lumea îl simțea deja pe buze, în ochi, erau cu toţii obsedaţi de praf, de norul de praf, îşi simţeau lipindu-li-se degetele transpirate, cînd o altă veste se puse în mişcare adiind pe la urechile fiecăruia:

„Locotenentul urcă sus să vadă ce este“

în timp ce locotenentul urca sus să vadă ce este.

„Ce este? Ce este?“

începură a țîşni întrebările din toate părţile.

Atunci, lăsînd în urmă norul de praf încremenit în acelaşi loc, departe de oraş, apăru punctul.

„Ce este? Ce este?“

Nimeni nu se-ntreba cine vine, cine este acela care… ei bine,

„Ce-i cu ăsta, domnule? Vine? Pleacă?“

„O fi ăla“

„Ar cam fi timpul să vină omul acela pe care-l tot aşteptăm…“

„Poate că este chiar el. Veniţi să…“

„Nu…“

„Da, da. Chiar el trebuie să fie. Vine.“

„Ce-aduce? Ce are? Ce-aduce?“

„Cu siguranţă el este. Cine altul? Vine! În sfîrşit!“

„Vine!“

Şi locotenentul coborî scara şi se-ndreptă în fugă spre palatul administrativ, adică locuinţa comandantului care

„Ei? Ce este? Poţi să-mi spui?“

şi acela îi spuse

îi spuse

îi spuse

că oamenii începură să obosească tot stînd cu ochii în sus, spre balconul cabinetului.

„De n-ar fi zăpuşeala asta!“

„şi praful!“

şi altă veste împînzi oraşul:

„Are hainele aurite. E bogat!“

„şi vine cu mîna întinsă spre noi.“

„Dar ce are în mînă?“

„Este omul acela. Sigur este omul care…“

„Dar ce-aduce, domnule? Omul acela care trebuie să vină, pe care îl tot aşteptăm de ani şi ani… ce trebuie să ne-aducă?“

„Ce trebuie să ne-aducă?“

„Ce trebuie?“

„Ce?“

Şi întrebările dădeau ocol oraşului, nimeni nu scăpa de ele, dar cine să dea răspunsul, cine? Cine să liniştească spiritele înfierbîntate? Tot oraşul amuţise, nimeni nu mai făcea nimic. Erau toţi în stradă, de-abia mai aveau loc unul de altul, iar mirosul de transpiraţie prăfuită era tot mai persistent.

Locotenentul închise ferestrele cabinetului.

„Ia uite, domnule! În loc să iasă-n balcon, să ne spună ce se întîmplă, cine e ăla care vine şi ce vrea de la noi“

„Sau ce vrem noi de la el.“

„Da, ăsta se-apucă să-nchidă geamul. Da' ce, ne ia de proşti? Noi n-am văzut?“

„Adevărul e că sîntem tare dezinformaţi.“

„Dar cui îi pasă?“

„Ce contează?“

„Da' ne ia de proşti? Doar l-am văzut, se ştie că l-am văzut.“

Într-adevăr, punctul acela mişcător desprins din norul de praf era un om care se îndrepta spre oraş. Păşea încet, nu părea că se grăbeşte.

„Şi calul?“

Calul nu era.

„Şi-atunci, norul de praf, de unde…?“

Dar nimeni nu-şi mai punea astfel de întrebări, toti erau preocupaţi de hainele aurite, strălucitoare, ale străinului, de mîna lui întinsă, de geanta aceea voluminoasă care îi atîrna pe umărul stîng.

La palatul administrativ nici o mişcare. Nici un zvon care să aducă la cunoştinţa cetăţenilor poziţia oficială faţă de venirea străinului. Ferestrele cabinetului erau mai departe închise, storurile trase, dar se vedea că lumina este aprinsă.

Şi altă veste.

La poarta spre care se îndrepta străinul se întinsese un covor. Pe el stătea o femeie ţinînd în mîini, pe o tavă, o pîine rumenă. În dreapta ei stătea un bărbat care adusese o ploscă cu vin.

S-au repezit toţi spre poarta aceea. Era o forfotă pe străzi… Şi un praf… Dar nu se mai temea nimeni de praf, de norul de praf care se ridica

în urma lor, deasupra oraşului, rămînînd acolo. Nu-l vedea nimeni pentru că toţi aveau ochii aţintiţi înainte, spre străinul care se apropia. Nici măcar dispariţia norului de praf din punctul acela îndepărtat n-o băgaseră de seamă. Toţi erau grăbiţi, se îmbulzeau să ajungă primii. Primii la ce? Pîinea şi vinul nu erau pentru ei.

Cînd au ajuns, erau mai multe covoare întinse pe stradă, mai multe femei cu pîinea aburindă în mîini, pe ştergare frumos cusute, mai mulţi bărbaţi cu ploştile împodobite cu încrustaţii. Aşezaţi pe două rînduri, femeile de-a stînga și bărbaţii de-a dreapta, formau un culoar spre interiorul oraşului, iar nou-veniţii li s-au adaugat, cu covoarele lor noi, cu pîinile şi ploştile cu vin.

„Ce face dom’le? Mai vine? S-a înserat de-acuma.“

„Cam devreme, parcă.“

„Trimiteţi o trăsură după el.“

„O fi ostenit.“

„Da’ poate c’aşa-i regulamentu’.“

„Care regulament, bă? Pentru ce – regulament?“

Parcă i-ar fi instruit cineva pentru ceremonia întîmpinării. Ultimii rămaşi în piaţa unde era palatul administrativ nici nu mai fură nevoiţi să plece, pentru că rîndul – covoarele, pîinea, vinul – ajunsese pînă la ei.

Cînd o nouă veste veni pe deasupra covoarelor ţesute de femeile oraşului.

Pe poarta pe care era aşteptat să intre străinul apăru cineva cu hainele în neorînduială, asudat, gîfîind, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura deschisă, horcăind, mai mult înghiţind aerul decît respirîndu-l, cu braţul drept arătînd în urmă, în direcţia de unde venea străinul şi vrînd parcă să spună ceva, ce? – nimeni nu înţelegea, omul nu reuşea să articuleze cuvintele care i se învălmăşeau pe buze, parcă era frînt de oboseală, parcă era speriat de ceva sau numai nedumerit.

„Zi, bă, spune odată!“

„Daţi-i o gură de vin!“

„Taci dracului! Ce vin? Vinul este pentru…“

„Dar faceţi ceva, oameni buni, moare!“

„Nu vedeţi că moare?“

Şi cîţiva se strînseră în jurul omului care tremura tot şi arăta cu braţul spre poarta deschisă, împodobită sărbătoreşte, şi îşi rupea hainele de pe el şi îngăima frînturi de cuvinte

şi cei din jurul lui scoteau exclamaţii de surpriză şi de oroare şi se uitau îngroziţi spre poartă, spre drumul pe care venea, agale, străinul

şi se apropiară alţii şi alţii de omul care, tremurînd, le spunea, aşa cum putea, printre sughiţuri şi hohote

şi femeile începură să-şi adune covoarele, iar bărbaţii să bea vinul pe care îl aduseseră în ploştile frumos lucrate

şi cei rămaşi în faţa palatului administrativ nu înţelegeau nimic şi nu ştiau de ce se risipesc oamenii şi mai ales nu înţelegeau groaza care se citea pe chipurile acestora şi nici disperarea lor şi nici cuvintele pe care nu reuşeau să le spună întregi şi clare, printre sughiţuri şi hohote şi accesele din ce în ce mai dese din pricina prafului ce se ridica de pe străzi, răscolit de forfota celor ce se îndreptau în grabă şi neorînduială spre casele lor.

Şi atunci cineva strigă

„Norul de praf!“

şi făcu un gest cu degetul arătător în sus, vrînd parcă să străpungă cerul, şi toţi îi urmară gestul cu privirile şi văzură norul de praf, imens, acoperind oraşul, întunecîndu-l, stînd deasupra lui, nemişcat

şi alte strigăte ţîşniră spre acoperişul de praf al oraşului

„Anotimpul de praf!“

„Sfîrşitul lumii!“

Şi toţi, dar de data asta toţi, o luară la fugă spre casele lor, închizîndu-se, zăvorîndu-se, punînd drugi de fier la uşi şi la ferestre, trăgînd obloanele, lăsînd oraşul pustiu în faţa străinului care tocmai intra pe poartă.

Se spune că, după două zile, terminîndu-şi proviziile pe care le avea în geanta de pe umărul stîng, cerşetorul părăsi oraşul. Hainele lui, lustruite de atîta purtat, străluceau, vag, în lumina dimineţii.

(1983)

COPIII LILIACULUI

Dintotdeauna a fost obsedat de mirosul liliacului. Primăvara umbla bezmetic prin oraş, bătea cu piciorul toate străzile şi străduţele scăpate de furia sistematizării, căutînd liliacul, iar cînd îl găsea îşi umplea plămînii, ochii, gura, buzunarele cu mirosul lui înecăcios, greu, atîrnînd greu sub amintiri. Voci, imagini, urme de gest – multe dintre ele abia schiţate, neterminate, dar ştim cu toţii că tocmai pe astea le ţinem minte, întotdeauna ne amintim mai bine ce nu ştim, ce n-am ştiut, ce n-am apucat să aflăm, chestie care nu ne mai dă pace, care ne munceşte mulţi ani după aceea…

Toate erau în mirosul liliacului. Se adunau din aer, din trecutul care ne-a brăzdat faţa şi gîtul şi mîinile, din viitorurile care ne vor săpa şanţuri şi mai adînci, Doamne, cît se lucrează la trupurile noastre, cîtă muncă!

Întotdeauna îl găsea. Mirosul liliacului era mereu acolo, aşteptîndu-l parcă, existînd pentru el. A doua zi, oamenii de prin partea locului ieşeau la ferestre, cercetînd aerul, cerul, pămîntul, cu gurile schimonosite, cu frunţile încruntate, cu pielea încreţită pe ei, nemaisimţind mirosul care, pînă mai ieri, le intra în case, le lustruia mobilele, le îmbrăca pereţii. Cine a furat liliacul? Parfumul lui unde s-a dus? Și vieţile lor erau altele. Ţineau între mîini alte viitoruri, cu totul altele decît bănuiseră cu numai o zi în urmă, dar cîte dintre bănuielile noastre se împlinesc? Cîte? Şi nu-i ăsta farmecul vieţii? Nu-i?

El nu ştia nimic din toate astea.

De unde să ştie? De ce să ştie?

Îşi vedea de ale lui, de viitorul lui, unicul, unic poate pentru că nu se gîndea niciodată la el, nu-şi făcea planuri, nici vise, nici nimic. În fiecare seară se întorcea acasă pe alte străduţe

Cum le găsea? Le ştia? Le intuia? Îl găseau ele pe el?

şi oamenii ieşeau la ferestre să vadă, să pipăie, să guste, să miroasă, de unde venea izul ăla de liliac, greu respirabil, înecîndu-le copiii, de unde greutatea aerului care le intra în case, făcîndu-le mobilele să trosnească sub apăsare, lăsîndu-le urme pe pereţi, pe uşi, pe pielea lor pe care degeaba o spălau apoi zile în şir, că nu-şi mai puteau scoate mirosul liliacului din ea. Erau neliniştiţi, erau nervoşi, certurile se auzeau din stradă, dar nu mai erau certurile obişnuite, zgomotul obişnuit al oricărei străzi din orice oraş obişnuit. După fiecare astfel de plimbare a lui se întîmpla ceva, fugeau fetele de-acasă, unde? nu ştia nimeni, nici ele nu-şi aminteau sau doar nu voiau să spună

Dar care-i diferenţa?

cînd, după cîteva zile, se întorceau, de tot schimbate, cu alte gesturi, cu alte gînduri, cu alte cuvinte, cu alte trupuri chiar, şi toate astea căpătau un înţeles mai tîrziu, mult mai tîrziu, cînd se năşteau „copiii liliacului “, cum erau numiţi, pentru că lăsau în urma lor, pe străzi, o dîră de miros de liliac, aşa cum lăsa el cînd se întorcea acasă după plimbările primăvăratice pe străduţele scăpate de sistematizare.

În fiecare an era la fel. Odată intrat în casă se aşeza în fotoliul lui preferat, în bibliotecă, la birou şi nimeni dintr-ai casei nu băga nimic de seamă,

Ce anume? Ce ar fi putut?

ei erau intrigaţi doar de ceea ce tot scria el acolo, în caietele alea ale lui pe care le ţinea încuiate în birou. De cîte ori n-ar fi vrut ei să forţeze acele sertare, să vadă, să se lămurească ce tot scrie el acolo după plimbările alea, dar ceva îi oprise de fiecare dată, nimeni nu-şi dădea seama ce este, de unde venea acel impuls şi de ce, mai ales, renunţau la descuiatul sertarelor. Să fi fost mirosul de liliac?

Mirosul ieşea din bibliotecă, parcă din chiar acele sertare ale biroului, şi le părea aiurea toată povestea asta

De ce tocmai de-acolo? Cum le trecea aşa ceva prin cap?

că doar cele cîteva crengi de liliac aduse din plimbările lui misterioase erau puse în colţul celălalt al camerei, într-un vas mare, de ceramică.

Aceasta este povestea, repetabila poveste a celui care în fiecare primăvară făcea plimbări lungi în urma cărora se închidea în bibliotecă şi scria în caietele alea care s-au tot înmulţit

De unde apăreau? Cine le aducea?

ocupînd, an după an, aranjate în lăzi din ce în ce mai mari, tot spaţiul rămas liber în încăpere. Ai lui se tot foiau pe lîngă uşa bibliotecii, dar nimic, tot nu ştiau ce scrie el acolo, nu bănuiau

Cum să bănuiască? Din ce? Din scîrţîitul stiloului (stilou era?), din foşnetul paginilor întoarse una după alta, din ce?

Anii au trecut, primăvară după primăvară, liliac după liliac, caiet după caiet. Oraşul s-a schimbat, sistematizarea a ieşit biruitoare, dar, ca orice victorie declarată totală, a lăsat supraveţuitori.

Casa lor a rămas aşa cum era, doar ea a rămas aşa cum era. Toate noile străzi, noile cartiere, blocurile semănînd unele cu altele ca două flori de liliac, ca două picături de esenţă, au ocolit-o, au ignorat-o de parcă nici n-ar fi fost. Oamenii înşişi s-au schimbat în obiceiurile lor, în gîndurile lor, în cuvintele lor, trăind, gîndind, vorbind „limbajul blocurilor". Civilizaţia blocurilor s-a întins atotstăpînitoare. N-a mai rămas nici o grădină în oraş, nici o tufă de liliac, deşi tot oraşul miroase a liliac. Oamenii s-au obişnuit şi cu „copiii liliacului", cum erau numiţi pe vremuri, acum mari, avînd copii la rîndul lor, mirosind, evident, şi ei a liliac, asemenea bătrînilor încă în viaţă, puţini bătrîni, prea repede au murit bătrînii în oraşul ăsta!

E din nou primăvară. Se plimbă pe străzi, pe alte străzi, purtînd numele altor bărbaţi, din alte vremuri. Peste tot blocuri, doar blocuri, beton şi asfalt, nici o casă, nici o grădină, nici un liliac… Şi totuşi întregul oraş este învăluit într-un miros puternic de liliac, miros blocurile, tramvaiele, asfaltul, teii, oamenii, tot ceea ce înseamnă Oraşul miroase a liliac. Şi el se întoarce acasă trist, obosit, se închide în bibliotecă, ia un caiet nou pe birou, îl deschide la prima pagină şi rămîne un timp aşa, dus pe gînduri, învăluit în mirosul amintirii, în amintirea mirosului… În colţul ochiului stîng i se materializează o lacrimă care curge pe obraz, îşi găseşte albia săpată de timp pe faţa lui

De amintiri? De dorinţe neîmplinite? De împliniri pe care nu şi le-a dorit?

şi i se pare că lacrima aceea miroase a liliac, dar aşa, ca un abur, ca un gînd insuficient formulat şi nu-i acordă prea multă atenţie. Închide ochii şi îşi sprijină fruntea în palme. Apoi tresare, devine neliniştit, simte un miros greu în jurul lui ieşindu-i din haine, din păr, din sertarele biroului, din lăzi, din pereţi, din vasul de ceramică aflat în colţul celălalt al încăperii. Aerul

din bibliotecă este din ce în ce mai de nerespirat. Se descheie la nasturele ce-i strînge gulerul cămăşii. Aude lăzile trosnind, în ele sînt închise caietele în care a tot scris ani de zile fără să ştie nimeni ce anume. Simte că se sufocă. Se repede spre uşă. Se prăbuşeşte la un pas în faţa ei. Un pas în faţa uşii. De-o parte a ei.

În ochi i se citeşte nemulţumirea. Nemulţumirea finală. Nemulţumirea cu care ne împăcăm. Cu care putem trăi. Care este motorul trăirii noastre. Ca o împăcare. Ca o… mulţumire? Da, ai zice că a murit împăcat. Ca un om care şi-a rînduit toate pe lumea asta, fiind oricînd pregătit să moară. Ca un savant bătrîn care o viaţă întreagă a căutat ceva şi, într-un sfîrşit, găsindu-l, este şi el pregătit să moară.

Aşa a murit el, acolo, în faţa uşii. De-o parte a ei.

Cînd ceilalţi au forţat uşa şi au dat buzna în bibliotecă, nici măcar n-au mai simţit că mortul mirosea a liliac. Era ceva obişnuit. Comun. Cu toţii erau „copiii liliacului“.

(1984)

NEGUŢĂTORUL DE VISE

Era singurul din oraş care visa
visase
şi făcea lumea coadă la uşa lui mai ceva ca la Hypomanţia
numai că pe vremea aia se trăia tare bine, taaare bine…
nu se deschiseseră încă lucrările la canalul care avea să lege oraşul de ocean
nu ştia nimeni încotro e oceanul, dar începuseră lucrul pentru a cîştiga timp, totul desfăşurîndu-se în paralel cu cercetările geografilor şi astronomilor, inutile, de altfel, pentru că
pămîntul, fiind rotund,
teorie adoptată prin lege oficială cu acest prilej
mai devreme sau mai tîrziu, oricum ajungem la ocean, chiar dacă, pentru asta, hotarele Imperiului trebuie mutate ceva mai încolo
nu se începuse construcţia primului zid de apărare în jurul oraşului
acum se află deja la al treilea
nu se înfiinţase nici marele cor mixt al oraşului
aşa că oamenii aveau timp să stea la coadă în faţa colibei Hypomanţiei
pe cînd acum, cînd lumea e atît de ocupată, cînd toţi oamenii au treabă
daaa…
avem treaaabă…
toată ziua avem treabă
muncim din zori şi pînă-n noapte
şi din noapte pînă-n zori, ha-ha

stăteau la uşa lui de se-ntindea coada pînă-n centrul oraşului unde lumea era adunată, ca de obicei, la taifas, numai că dacă treceai de o anumită linie,

ştiută doar de ei

odată te trezeai strigat, fluierat, îmbrîncit

îmbrînciupit

un'te bagi, bă, băga-te-aş eu…

eşti chior, nu vezi unde-i rîndul?

obraznicule!

huliganule!

tinerii din ziua de azi… ce te poţi aştepta de la ei? Întîi noi, că noi avem dreptul să cerem ceva, ne-am cîştigat acest drept luptînd pentru… noi am luptat pentru… pentru… în fine, n-are importanţă… pe cînd voi? Voi, ăştia tineri? Aţi primit totul de-a gata. Întîi la muncă şi dup'aia la cerut!

şi oriunde te-ai fi aşezat, la fel ar fi fost, coada asta era peste tot şi nicăieri nu-şi avea capătul.

M-am aşezat şi eu. Practic, m-am oprit într-un loc, exact acolo unde mi-a venit ideea, ciulind urechile, încercînd să aflu cîte ceva despre povestea asta în mijlocul căreia m-am trezit

mereu ne vedem aruncaţi în cîte o poveste pe care n-am început-o noi şi nu noi sîntem cei care vor sfîrşi-o, dar pe pielea noastră se întîmplă toate cele

şi am reuşit să aflu cum

a intrat în oraş aşa… pe la asfinţit

nici nu putea să intre în zori de zi, mereu oamenii ăştia îşi fac apariţia în amurg. Misterul, jocul luminilor, penumbra, fac parte din regula jocului

cărînd în spinare patul

parcă-l şi vedeam, profilat pe culorile făcînd contur comun cu dealul, un om cărînd în spate un pat enorm

(imaginea e frumoasă, orice s-ar zice)

şi a tot umblat prin tîrg pînă a dat de casa aceea

asta, că doar e în faţa noastră, la poarta ei aşteptăm

nu'ş'cum dracu' de nu se-nnoptase, că trecuse ceva timp cu căutatul, dar totul rămăsese ca în amurg. Atunci, în ziua aceea,

(să vedeţi ce urmează)

soarele a apus la miezul nopţii. Dar atunci nu mi s-a părut nimic ciudat

pe cînd acum… (atunci, alt atunci) şi mirosul ciorbei de fasole e straniu (era)

şi mai ştiu că n-am dormit în noaptea aceea şi cred că, de fapt, nimeni n-a dormit în noaptea aceea…

în afară de el.

Unde mai pui că a şi visat.

Asta se ştia deja a doua zi, înainte de prînz. Ne-am gîndit atunci că s-ar putea să fie din cauza fostului proprietar al casei, care se ocupa cu tot soiul de drăcii.

Cineva mi-a zis că l-a pîndit o dată pe fereastră şi l-a văzut dublu.

Şi nu sughiţa cînd ţi-a spus asta?

Aş! Cică era ăla, vraciul, de două ori: o dată lîngă uşă şi încă o dată lîngă peretele din faţă… Cine ştie ce blestemăţii o fi lăsat ăla prin casă peste care să fi dat omul ăsta…

Da’ de unde! Atunci de ce nu s-a întins vestea cu visatul înainte?

…

Ei, vezi? Ăsta cu patul e cheia… Da la el a-nceput… patul…

Important e patul.

Hi-hi-hi!

Ho-ho-ho!

Hă-hă-hă!

De-abia aştept să mă întind în el…

Crezi că o să ne mai primească şi pe noi?

Păi cum? Adică noi stăm degeaba? Da’ ce? Banii noştri nu e buni?

Tre’ să fie tare bogat… ăsta… cu patul lui… Nici curvele nu scot atîta bogăţie de pe urma patului… Şi ele mai şi muncesc, pe cînd ăsta… el stă deoparte şi doar îţi ia banii. Restul… te descurci singur. Mare brînză! Să te-aşezi în patul lui şi să visezi.

Visează-ntr-al tău, dacă-ţi dă mîna.

Da’ chiar e-adevărat cu visul? Chiar se visează?

Îhî.

Şi noi? O să visăm şi noi? Ce?

Ce?

Păi… ce-au visat şi ceilalţi.

Şi… cum? Cum e?

Cum să fie? Cică te-ntinzi în pat, închizi ochii…

Ochii? Ai zis ochii?

Amîndoi ochii?
Groaznic!
Trebuie să fie îngrozitor!
Să dormi cu amîndoi ochii închişi…
Cum dracu'? Că doar neam de neamul nostru am dormit cum am trăit şi am trăit cum am dormit, cu un ochi închis şi unul deschis.
Dar ce te poate determina să… ce lucru cumplit se poate întîmpla acolo, încît să închizi şi celălalt ochi şi să dormi aşa, cu amîndoi ochii?
Frica, asta e. Te sperie cu ceva.
Te chinuie. Cine ştie ce torturi ne aşteaptă şi noi mai dăm şi bani… Eu mă…
Taci dracului! Ar scuipa şi copiii tăi pe tine, dacă i-ai avea… D'aia nici nu-i faci, tot de frică.
Ce frică, bă? De unde frică? Tu nu i-ai văzut p'ăia de-au ieşit? Nu le-ai văzut rînjetul, mulţumirea? Aveau ei figuri de oameni speriaţi?
Treaba voastră, n-aveţi decît să vă rupeţi gîtul, să rămîneţi cu ochii închişi, sau deschişi, dacă vreţi, eu mă…
Tu mă… pupi.
Şi totuşi care-i treaba cu visul? Ce se visează? Toţi visăm la fel sau fiecare altceva?
Ce importanţă are?
Păi, cum? Mai facem şi noi schimb de impresii, mai conversăm… Tu n-ai auzit că aproape 30% din viaţă o petrecem vorbind? Cu ce-ai vrea să ne umplem treimea asta de viaţă?
Ziceai că 30%.
Deşteptule!
Să vorbim doar despre cum să muncim mai mult şi mai bine? Mai avem şi noi nevoie de vise, de evadări…
De evadaţi…
Taci, fă!
Mai avem şi noi nevoie de un spaţiu în care să ne mutăm după muncă, un spaţiu în care să trăim liberi.
Da' ce? Munceşti legat?
Bă, tu dacă nu înţelegi, de ce te bagi?
Am auzit că nu te lasă decît o dată. Are o listă pe care te trece şi dacă eşti acolo, salut! Nu mai visezi. Rămîi doar cu amintirea.
Da' un' te crezi, la curve, la loto? Mai dai un ban, mai tragi o dată?

Aiurea! I-am întrebat pe ăştia de-au fost înăuntru şi, ce credeţi?, nici unul n-a fost în stare să-mi povestească ce-a visat. Doar aşa… Frînturi… Am impresia că e acelaşi vis din cîte-am auzit pînă acum.

Eu am auzit că şi el tot un singur vis a avut. Cică în a doua noapte n-a mai visat. Că n-a mai adormit cu amîndoi ochii. Ăsta o fi şpilul…

O fi! Că am încercat şi eu acasă să dorm cu amîndoi ochii, da' ce? Crezi c-am putut? Aş! Tot blestematul ăla de pat e la mijloc.

Şi dac-o fi cum zice ăsta, că te sperie cu ceva? Poate-ţi arată ceva de-ţi vine să-nchizi amîndoi ochii şi te prinde-aşa de te-adoarme…

Şi cînd te gîndeşti că noi stăm ca nerozii aici pentru un singur vis…

Adică cum? Să am eu cu ăsta

şi îl arată pe individul căruia îi era frică, îi mai este frică, asta nu trece aşa, cu una, cu două, poate ţine şi cîteva sute de ani, în fine, important este că fricosul rămăsese acolo, de unde se vede că uneori curiozitatea poate învinge pînă şi frica, o învinge, am zis, nu o face să dispară

acelaşi vis? Păi, ce-am eu cu el comun ca să avem acelaşi vis? Î? Ce-avem noi comun, mă?

Patul. Ce s-avem? Patul. Visăm în aceeaşi cameră, în acelaşi pat…

Măcar aşternutul de l-ar schimba…

Şi aşa s-a lăsat seara şi a fost noapte şi ne-au năpădit zorile şi ziua a fost iar călare pe noi

Şi noi pe ea!

Că de muncit – muncim, fir'ar să

Munca e pentru tractoare.

hîc! nu ducem lipsă, toată ziua muncim şi dup'aia, hîc!, la coadă, la vise…

Cică unul a reuşit să intre de două ori.

Care, mă? Care-i ăla?

„dar nimeni nu voia să fie ăla“, cum citisem undeva

Un armean?

Şi mi-a plăcut, ce să-i faci?, sîntem cîte puţin din tot ce-am întîlnit – şi asta am citit-o undeva

Un grec?

Un romîn citîndu-l pe un grec?

Personalitatea noastră e formată numai din citate aşezate unul lîngă altul. Şi, pe undeva, pe-acolo, în înghesuiala aia de fapte trăite, citite, văzute, auzite sîntem şi noi.

Care-i ăla, mă?
Fricosul!
Cine, mă?
Fricosul!
Ca să vezi!
Ăla de zicea zilele trecute că nu mai stă, că…
I-auzi, dom'le! Tocmai ăla! A avut el îndrăzneala asta?
Uneori frica te împinge la cele mai nebuneşti gesturi…
Probabil că îl înnebunise aşteptarea asta, frica de ce va fi acolo, în patul ăla, mai ales că nimeni n-a vrut să ne spună cum a adormit şi-a visat
Şi? Şi?
Şi ce? A intrat două zile la rînd, nu ştiu cum l-o fi păcălit pe străin, dar a doua noapte n-a mai visat nimic. În schimb, a rămas cam şocat, umblă de nebun pe coclauri, tot uitîndu-se-n cer
da, da, l-am văzut şi eu, nu ştiu cum se uita el spre cer, aşa de adînc, încît mi se părea c-o să-l ia ameţeala şi se va prăbuşi în cer
şi strigă-n gura mare să meargă lumea la el că are vise de vînzare
dar nimeni nu merge, toţi vin aici, în mod organizat, cu tabel,
acţiunea „Nici un om fără vise“ s-a dovedit a fi foarte bine primită de masele largi, care veneau imediat cum terminau lucrul să-şi reia aşteptarea
mai ales că între timp se micşorase în mod considerabil coada
da, mai avem puţin, în două-trei zile ajungem şi noi
se pare că, într-adevăr, e acelaşi vis
începuse să prindă contur din poveştile celor care visaseră
şi iar noaptea venind, dar de data asta nu ne mai dezlipim de poarta casei
speram ca în noaptea aceea să ne vină şi nouă rîndul şi ne-a venit şi
nu-mi dau seama exact ce a fost, cum am adormit, habar n-am ce-am visat, am totuşi o senzaţie de spaimă, nici nu ştiu de cînd, cred că din clipa în care am intrat în camera aia sau de cînd… da,
mai exact de cînd s-a întins pe pat şi şi-a aruncat ochii în tavan
de-atunci cred că m-am procopsit cu spaima asta, ce dracu' de nu-mi trece?
gata, s-a terminat şi cu visatul, acţiunea a reuşit, în proporţie de 99% cetăţenii oraşului au visat, lipsind doar moşnegii, grav-bolnavii, paraliticii – culmea! exact ăia care nu se pot urni din pat; din patul lor.

Ei nu vor şti niciodată cum e să dormi cu amîndoi ochii închişi. Ei nu vor şti niciodată cum e să visezi…

E seară şi la poarta străinului nu mai e nimeni. Toţi au visat

da' nu merita

noroc că am fost mulţi şi am reuşit, pînă la urmă, să ştim ce-am visat, pentru că, într-adevăr, avuseserăm toţi acelaşi vis

da' nu merita

numai spaima pe care-am tras-o şi

de după colţul străzii începură să apară grupuri, grupuri, aşa cum veneau de la muncă

numai că de data asta nu erau trecuţi pe nici un tabel

îndreptîndu-se spre poarta casei

de ce? Oricum nu-i mai lăsa înăuntru

agitîndu-şi braţele

pumnii

care cu o mătură, care cu o lopată

cu bîte chiar

cu buzunarele pline de pietre

şi s-au oprit în faţa casei, o mare de oameni era acolo, întreg oraşul, cred

(90%)

cîteva mii de

cetăţeni! Aşa ceva nu se poate! Nu se face! Nu trebuie să permitem! Ce? Ăsta-şi bate joc de noi? Un singur vis? Unde mai pui şi sperietura…

Să ne dea încă un vis!

Încă o dată!

Repetir!

Am dat bani!

Să-l convingem!

Să-l forţăm!

Să-l prelucrăm!

Aduceţi-l în stradă!

Radeţi-l!

Loviţi-l!

Daţi cu piatra!

Avem dreptate?

Da!

răsună strada
Ne-a tras în piept?
Da!
răsună oraşul
Păi?
Da!
răsună ecoul.
Hai! Cine crede ca noi, s-arunce cu piatra!
Şi toţi, dar absolut toţi (100% din cei 90%) se grăbiră să arunce cu pietre în casa străinului, pentru că aşa credeau, pentru că aşa voiau, pentru că aşa li s-a spus sau doar ca să fie văzuţi că aruncă, să fie auziţi strigîndu-şi indignarea la miezul nopţii, chiori de somn, dar puşi pe fapte mari
pînă s-au spart toate geamurile
pînă uşile au fost smulse
pînă poarta şi gardul au fost culcate la pămînt
pînă trupul străinului a fost scos, tîrît de barbă în stradă şi, aşa cum era, însîngerat, însîngerîndu-se şi mai mult, plimbat prin tot oraşul
după care au năvălit spre căsuţa aceea, spre ce mai rămăsese din ea, să se întindă în patul străinului, să mai viseze…

Dar n-au visat.
Cred că atunci, cînd au dat cu pietre, au spart şi oglinda aceea mare, care acoperea tavanul.

(1984)

AŞTEPTÎND-O PE SARA (2005)

FULL CONTACT 2. NABOKOV

1

Dansa. Mă uitam la ea şi ea dansa. Stăteam pe scaun şi mă uitam. Ea dansa. Pentru mine? Dansa. Scotea limba şi eu mă uitam la ea. Dădea din cur şi eu mă uitam la ea. Ştia că mă uit. Orice femeie simte cînd este privită. D'aia scotea limba, d'aia dădea din cur, d'aia, d'aia.

Dansa. Mă uitam la ea şi ea dansa. Ca şi cum eu nici n-aş fi existat. Nevinovată. Dar cine este vinovat de existenţa altuia? Neştiutoare. Ca şi cînd nu. A dracu' muiere! Ca şi cînd. Mie-mi săreau prin faţă sînii Neliei Dor, iar părul Anneliesei îmi biciuia privirea şi lucrurile atîrnau de ea ca globurile într-un pom de Crăciun. Numai moşul lipsea, aducătorul de daruri. Mereu ăştia, aducătorii, vin prea devreme sau prea tîrziu. Niciodată darurile nu vin la vreme. Sau poate că vin, dar atunci cînd vin nu le mai considerăm daruri. Tot ceea ce primim ni se pare normal, în firea lucrurilor. De-aia sînt ele, ca să fie ale noastre, nu? Ca, într-o bună zi, să fie, să devină ale noastre. Să fim, să avem. Totdeauna avem mai mult decît sîntem. Mereu a fost aşa. Aşa o să fie mereu. Niciodată n-o să fim mai mult decît ceea ce avem. Deşi o să ne placă să spunem că nu sîntem decît ceea ce avem. Sună bine. Cîteodată, chiar ne-ar avantaja. Cîteodată.

Parcă aş fi Ivanez: „pînă la un punct".

Un pantalon rupt, un sacou Armani, o vestă Versace. Asta sîntem. Şi de restul oase. Oase, bă! Oase, în paştele mamii ei de viaţă! Oase! Salam cu

soia. Jelibon. Dureroasa tranziţie de la salam cu soia la jelibon. Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, cine îşi oferă viaţa pentru un jelibon? Adică, nu. Să fim noi mai buni cu un jelibon. Mai fericiţi cu un Ariel – detergentul minune. Mai deştepţi cu un pantof Iulius.

Dar atunci era altfel.

Nişte tîmpenii, Nelia Dor, nu le băga în seamă, tu vezi-ţi de dansul tău, de mişcarea ta din…

Parcă şi-a pus lipici pe cur. Uită-te la ei. Toţi masculii ăştia dezafectaţi au privirea lipită de curul ei. Nervul optic. Neuronii. Neutronii. Odoiul şi haşdoiul. Avea dreptate bietul Mikko, Scormonitorul: cum dracu' să-ţi faci meseria cu aşa un animal? O creatură. Ăsta Dumnezeu! Să faci aşa ceva… Şi eu trebuie să mă azvîrl după amintirile ei. Să m-arunc în ea… M-aş arunca eu, da' nu aşa, ca orice Vînător… Nu… Ca un bărbat m-aş arunca. În ea m-aş arunca, drept în… Arunca-m-aş odată, că mă dor coaiele de-atîta privit!

Dansează, Nelia Dor, dansează. Dacă asta-ţi place ţie… Cine dracu' te-o fi turnat, de ce…

De ciudă, cum de ce? Vr'o paţachină, vr'un flaimuc, vr'un d-ăla, mînuielnicu'. Mînuielnic pe sub pături. Îi zboară gîndul către tine şi el cu mîna pe sub pături. 'mnezeii lui de castravete tăiat! Murat. Ofilit. Zbîrcit. Scofîlcit. Dă-l în mă-sa!

Și fă-te-ncoa, madam! 'Ai că n-am timp! Am venit să te rad. Pe dinăuntru, fă, pe dinăuntru. P'acolo p'unde eşti tu moale. Moale, moale, moale, moale. Ai, ai, ai… Ce mai gagică eşti şi tu! Cu sînii ăia ca două ouă ochiuri, dacă-ţi pui compresă trec… Cu beţele alea de picioare, ţi le speli într-o sticlă de lapte, nu? Mai sînt? Sticle de lapte… Mai sînt? Ce mai gagică eşti!

Hai, Nelia Dor. Vino, Nelia Dor. Dansăm, Nelia Dor? Dansăm? Sîngeroasă mică! 'Ai că ştiu, ce te gonflezi la mine? ŞTIU! D'aia-s aici. Ai un sînge care se ţine de tine, de cînd erai mică se ţine de tine, de-atunci de cînd ai căzut şi ţi-ai zdrelit nasul… Vezi că ştiu? Ştiu tot. Nu, pe bune, hai să dansăm. Vreau să…

— Vrei să mă ţii în braţe şi n-ai găsit alt pretext.

— Exact. Cum de-ai ghicit? Se vede?

Corvin Galexi, Vînătorul de amintiri, se uită-n jos, sub burtă, da, se vede, cum să nu se vadă, că de-aia e bărbat!

Corvin Galexi, patruşpatru de ani, început de burtă, început de chelie, început de toate. Început de altă vîrstă. Doar el nu vede, doar el nu aude. Şi nu mai vede, şi nu mai aude ca altădată. Deşi, la urma urmei, pe cine să vadă, pe cine să audă? Ce?

Într-o bună zi, sînt ani de-atunci, Corvin Galexi s-a uitat de jur-împrejur, a văzut un drum şi a spus: la capăt e Tahiti. Putea fi Kaloghera, putea fi Germisara, pentru el tot Tahiti era. Tahiti-ul lui Gauguin. Tahiti-ul din minţile bărbaţilor pe care-i doare geniul. Pe dinăuntru, printre coaste, printre dinţi şi printre deşte. Aşa a plecat Corvin Galexi de-acasă şi s-a făcut Vînător de amintiri. Doi copii, nevastă, frate, soră şi părinţii au rămas cu rămînerea-n gînd. Nici semne din batistă n-au reuşit a-i face. A plecat. Şi ce-i plecat, plecat rămîne. Degeaba l-au plîns, degeaba l-au strigat. Cu cît îl plîngeau mai tare, cu atît se îndepărta mai mult. Cu cît îl strigau mai mult, cu atît se mişca mai repede. Corvin Galexi, născut în zodia Vărsătorului. Faci ce vrei cu el dacă-l iubeşti. Şi dacă-l laşi liber. Numai să nu-l constrîngi. Mai bine zis, să nu se simtă el constrîns. Nu-l tortura. Va amuţi. Nu-l batjocori. Se va întoarce împotriva ta. Ţi-l fă prieten. Şi va muri pentru tine. Iubeşte-l. Va trăi pentru tine. Corvin Galexi, vărsătorul. Vînătorul de amintiri.

Acum, amintirile Neliei Dor.

3

Parcă face amor cu Sfîntul Duh. Aşa dansează fata aia. E o înghesuială de aer între cracii ei… Duhul prinde consistenţă şi formă şi tărie şi poftă. Sfîntul Duh e bărbat. El, care n-ar trebui să aibă sex. Şi nici dorinţe. Şi nici blestemul de-a avea. Sau darul.

E cambrată. Stau sînii pe ea de parcă i-au fost puşi. Din plastilină. Au fost lut frămîntat, mîngîiat, pipăit şi au luat pipăiala cu ei şi forma mîinilor celui care i-a creat. Sînii femeilor noastre nu au forma mîinilor noastre. Asta e o iluzie masculină. Ei au forma mîinilor Lui. Nu noi i-am făcut să fie aşa cum sînt. Noi am reuşit doar să-i facem să curgă. Să atîrne. Să cadă. Moi. Şi dulci. Şi grei. Mirosind a noapte. Şi a pat. Şi a plăcintă cu carne. Sau a budincă. A ceva de mîncat, în orice caz. Nu, nu noi am facut sînii femeilor. Noi doar i-am distrus. Puţin cîte puţin. În fiecare zi. Noi îi facem să moară.

Cu fiecare mîngîiere. Cu fiecare sărut. Cu fiecare îmbrăţişare. Asta ne place la ei? Moartea? Moartea pe care le-o oferim cu toată iubirea de care sîntem în stare. Sau cu toţi dracii. Cu nervii. Cu dorinţa, cu gelozia, cu nesăbuinţa, inconştienţa, furia, ura. Şi ele, femeile noastre de-o oră, de-o noapte, de-o viaţă, ne oferă viaţa sînilor lor. Ofranda. Sacrificiul lor pentru fiecare orgasm pe care-l au. Sau nici măcar atît. Pe care şi-l doresc. Pe care şi-l doresc…

Stă dreaptă, cu toate alea avîntate, parcă şi felul în care atinge aerul pare indecent. Şi-a ridicat bluza pînă sub sîni, şi-a descheiat doi nasturi la blugi, îşi oferă pielea privitorilor. Discoteca e plină, trei mii de oameni care urlă, din mîini, din picioare, umeri, şolduri şi burice. Ea e undeva, la nivelul doi, adică sus, la cincisprezece metri deasupra ringului de dans, pluteşte acolo, lîngă masă, nu e singură, mai e cineva cu ea, de partea cealaltă a mesei mai e o femeie, o fată-femeie, şi aia dansează în legea ei, cu mîinile şi picioarele şi umerii şi buricul ei… Cele două se privesc din cînd în cînd, îşi zîmbesc şi mişcările lor parcă prind coerenţă, se împletesc, dar nimeni nu ştie asta, cine stă să se uite la ele, să prindă tremurul aerului dintre ele? Dacă n-ar fi ăia doi metri dintre ele, dacă cineva ar putea elimina acel spaţiu, le-ar vedea iubindu-se, cu trupurile alea ale lor, care parcă pentru asta au fost făcute. Şi pentru ce altceva să fi fost făcute, dacă nu pentru asta?!

Dansează, frumoaso, dansează cu prietena ta, iar dimineaţă ia-o să doarmă la tine, ştii tu de ce, spune-i

— Vii la mine dup-aia?

— De ce?

— Ştii tu.

deşi nu va mai trebui să-i spui, va şti, sigur va şti, sînt cîteva zile de cînd puneţi asta la cale, du-o la tine, culcaţi-vă, părinţilor tăi nu li se va părea nimic suspect, nu e prima oară cînd vreuna dintre prietenele tale va rămîne să doarmă la tine, aşa, stingeţi lumina, băgaţi-vă-n pat, dezbrac-o încet, încet, nasture cu nasture, mîngîie-i tîmplele, gîtul, umerii, mîngîie-i încheieturile mîinilor, trece-i degetele peste piept, coboară-le spre pîntece, fă-te că nu-i observi tremurul, e emoţionată şi ea, o înţelegi, ea n-a mai făcut-o cu nimeni, nici măcar cu băieţii, prinde-i ceafa, apropie-i faţa de-a ta, caută-i buzele, sărut-o uşor, simte-i buzele cu buzele tale, desfă-ţi-le, las-o pe ea să ţi se strecoare între buze, să te caute cu buzele, aşa, aşa, vezi?, ştie, e ca mersul animalelor după ce se nasc, de unde naiba ştiu ele să

meargă?, de unde?, dar uite că ştiu!, aşa ştie şi ea, aşa îşi desface şi ea buzele, îţi respiră în faţă, răsuflarea ei se lipeşte de faţa ta, îţi respiră în gură, e gata, e pregătită, acuma!, bagă-i-o!, şi limba ta îşi face loc printre buzele ei şi ea o simte strecurîndu-i-se printre buze, mîngîindu-i-le, o simte alunecîndu-i, chemîndu-i limba, dar limba ei ştia chestia asta şi era acolo, la pîndă, aştepta, ca orice îndrăgostit în fata geamului iubitei, limba ei era acolo, comitetul de primire, țoc, țoc, pupături, îmbrăţişări, bineaţiveniturі, binevamgăsituri, limbile dansează, dansează, în gură e umed, e cald, era zăpuşeală în noaptea în care am ars-o pe Chrome, zăpuşeală şi umed, pe piele e umed, între picioare la fel, pune-i mîna pe ţîţe, pune-i mîna pe şold, bagă-i-o-n chiloţi, chiloţi?, mai are chiloţii pe ea?, jos!, jos textila!, hai, greu să stai şi cu limba-n gura ei şi să-i scoţi şi chiloţii, greu da' merge, şi-acuma ia-o de la cap, pune-i mîna pe şold, fin, de-abia s-o atingi, să nu ştie dacă e mîna ta sau doar ideea mîinii tale sau doar ideea de mînă, nu contează a cui, plimbă-ţi degetele pe şold, peste osul ăla, ea e mai plinuţă ca tine, nu te înţeapă, nu te simţi de parcă ai avea în mînă un mîner, ce faină e!, o săruți pe gît şi ea parcă a-nceput să gîfîie, deja?, deja?, şi de-abia aţi început!, vino cu degetele, vino cu degetele, ce păr are la puţă!, de ce dracu' nu s-o fi tunzînd?, ei, de ce, pentru că nu ştie, de-aia, da'nvaţă ea, învaţă ea ce-i bun, aşa, atinge-o, ACOLO, futu-i!, era să-ţi muşte limba, şi-a tras fundul înapoi, nu-i nimic, ia-o din nou, bagă-i deştu', bagă-i-l!, vezi?, vezi că nu mai zice nimic?, ce să zică?, ce poate zice o femeie cu degetul cuiva în ea?!, e gata?, ieşi din gura ei, coboară-ţi limba pe gît, pe piept, pe abdomen, explorează-i buricul, asta o ameţeşte, o face să aiba senzaţia că se prăbuşeşte de la etaj, dar îi place, tare-i mai place!, cui nu-i place zborul?, mai ştii?, „odată am ştiut să zbor"…, acum mai jos, mai jos, halt! Nu vrea. Nu vrea s-o pupi acolo. Nu vrea. Şi-atunci, la ce toată treaba asta? De ce-a mai venit, de ce te-a mai lăsat s-o dezbraci, de ce te-a mai sărutat dacă nu vrea s-o facă pînă la capăt? Mai încearcă o dată, nu, nu vrea, e clar, şi-a pus mîna, pe cealaltă ţi-o înfăşoară în jurul gîtului, te trage spre ea, spre gura ei care ţi se oferă, preia ea iniţiativa, nu-i rău, dar nu-i bine. Nu-i bine. Doar întregul e bun. Doar întregul, în paştele mă-sii! Izbeşti cu pumnul în noptieră şi-acolo dai peste un pahar care se face ţăndări şi în prima fază te gîndeşti să nu se fi trezit ai tăi, apoi ştii, de unde?, dar ştii că mîna îţi este plină de sînge, numai de nu s-ar trezi ai tăi, te ridici din pat şi aprinzi lumina, numai de nu s-ar trezi ai tăi, da, eşti plină de sînge, îţi curge pe degete, pe antebraţ, pînă la cot, ea e speriată, stă goală în mijlocul patului,

de-abia acum vă vedeţi, de-abia acum vezi sînii pe care i-ai sărutat, buricul pe care l-ai lins, îi vezi părul

— Tunde-te!

îi spui,

— Da, am să mă tund

zice ea și se ridică din pat, îţi ia mîna în mîna ei, o duce la buze, îţi linge degetele, îţi suge sîngele, gata, te-a curăţat, dar degeaba, sîngele continuă să curgă, ea are sînge pe buze, îi simte gustul, îi place?, se şterge cu dosul mîinii şi se mînjeşte mai mult, întinzi o mînă spre ea, o apropii de tine, îi cauţi gura, acum dacă ar intra cineva ar avea ce vedea, amîndouă, goale, în mijlocul camerei, murdare de sînge, împrăştiindu-vă sîngele, sîngele tău!, pe obraji, pe ochi, pe frunte, mîna ta stîngă coboară pe umărul ei, pe braţul ei drept, mîna ei stîngă se duce spre umărul tău drept, mîna ta dreaptă coboară pe umărul ei stîng, pe talie, ţi-o tragi mai aproape, o lipeşti de tine, îţi schimbi greutatea de pe un picior pe altul, oamenii nu ştiu să zboare, nu ştiu, şi de aceea au inventat dansul, parcă dansaţi, parcă dansaţi, două fete goale şi însîngerate…

4

Dansează, Nelia Dor, dansează. Între braţele mele. Pe burta mea. De-o parte şi de alta a picioarelor mele. Înfăşurîndu-mă. Strîngîndu-mă-ntre pulpele tale. Între braţele tale. Străpungîndu-mă cu sînii. Cu oasele bazinului. Cu umerii tăi transparenţi. Aşa, Nelia Dor, agaţă-te de mine, atîrnă-te şi lasă-te moale. Moale, moale, moale. Aşa… Desfă-te. Deschide-te. Lasă-mă să intru. Lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă…

5

— Lăsaţi-mă pe mine. Mă lăsaţi pe mine?

18 mai, prima noapte cu Nelia Dor. Sau n-a fost atunci, a fost pe 10 mai, prima zi. Continua să-mi vorbească cu „dumneavoastră“. Chiar şi în pat.

Prima dată cînd mi-a spus că m-a căutat, că a plănuit să rămînă la mine peste noapte, am vrut s-o întreb:

— Şi, în afară de periuţa de dinţi, ţi-ai pus şi o pijama în geantă?

Şi-apoi:

— Dacă ai fi rămas în noaptea aia, tot „dumneavoastră“ mi-ai fi spus?

Uite că a fost o zi, o noapte, şi iar o zi, şi încă una, ne-am văzut de patru ori în douăsprezece zile, şi tot „dumneavoastră“ îmi zice.

— Lăsaţi-mă pe mine. Mă lăsaţi pe mine?

Şi a venit ea deasupra. Mă lăsam călărit şi carnea ei nu se-afunda în carnea mea, sînii ei nu săltau în ritmul călăririi.

O călărire în zori. Era dimineaţă cumva?

Ea era mică, mică, de-abia avea carne pe ea, de-abia avea sîni pe ea, de-abia avea sex. De-abia era. Și de-abia era acolo, în dimineațanoaptea aia, cu mine. Mă călărea. Sau dansa, poate. Aşa dansa ea. Aşa dansa ea cu mine.

6

Dansează, Nelia Dor, dansează şi lasă-mă să intru…

Zvînc! Unde ești, copilă? Ce-i aici? Oho, uite-l pe Mikko! Al naibii! Al naibii să fie! Ce-ţi face, tu? Unde-ţi bagă limba aia? Îţi bandajează amigdalele cu ea. Ăsta a fost cîine într-o altă viaţă. Dacă l-aş putea face la loc, m-aş umple de bani. Ştiu o grămadă de femei care ar da orice numai să aibă parte de-aşa o limbă. Orice. Şi oricît. Oricînd…

Unde ţi-ai retuşat nasul? Unde-i urma aia de sînge? Dîra sîngelui tău.

Aha! Eşti într-o cameră de hotel. Cred că eşti tu, nu-ţi văd faţa clar. Te zvîrcoleşti în pat cu un individ. Nici faţa lui nu e clară. De ce dracu’ nu-ţi scoţi chiloţii? Ce bucurie o fi şi asta pe voi? A, uite-l că mîna lui ajunge şi acolo… Nu-l laşi.

— Nu pune mîna. Te murdăreşti… Adu un prosop.

În timp ce individul se duce la baie, tu (îţi zic „tu“, deşi…) îţi scoţi chiloţii, cu grijă, atentă ca aripioarele să rămînă lipite de ei. E clar! O faceţi pe roşu?! Aveţi şedinţă de partid, adică. Măi, măi! Apare şi băiatul cu prosopul, îl pune pe pat, te aşezi încet, să-ţi propteşti funduleţul exact pe prosop, să nu pătezi cearşafurile hotelului. Te întinzi, te desfaci. El vine, te îmbrăţişează, intră. Intră uşor, lubrificaţie naturală. Nu e nevoie de ajutoare, de potriveală, nu e nevoie de mîini. O dată pe lună. Începeţi. Continuaţi. Continuaţi. El iese. Te pupă. Pe gît, pe piept, îţi mozoleşte sînii

— Ho, mai încet, că mai am nevoie de ei, vrei să-mi atîrne în doi ani pînă la brîu?

te ia la frămîntat, te întoarce pe-o parte şi pe cealaltă, te pupă îndelung, peste tot, pe burtă, coboară, nu-l laşi mai jos, el parcă ar vrea, ar vrea?, ce, e dement? I s-o fi făcut de-un suc de roșii… Renunţă – mai bine!, n-am mîncat, nu ştiu dacă mi-ar pica bine aşa ceva –, te pupă pe fund, îţi intră prin şanţul dintre fese, dar nu desface mai mult, n-ajunge să te pupe chiar în cur, deşi tu stai, te laşi pupată şi îţi aminteşti că ţi-a promis-o, ţi-a promis că într-o zi o să te pupe în fund, aşa a zis, „o să te pup în fund într-o zi“, într-o zi, dar nu atunci, te mai învăluie o dată cu braţele, tu nu prea mai ai rabdare, aşa mi se pare, greşesc?, nu, uite că nu greşesc, îl tragi spre tine, peste tine, în tine, ţi-l bagi, ţi-l îndeşi, parc-ai vrea a-l scoate, dar te răzgîndeşti, apoi preia el mişcarea de du-te vino şi tot aşa, şi tot aşa, şi dă-i şi luptă şi dă-i şi luptă, asta e, oamenii se mai şi fut pe lumea asta, oamenii se mai şi. Gata. Se prăvăleşte peste tine, tu îl dai la o parte, eşti năclăită toată, pe pulpe, pe burtă, sînge, spermă, zeama ta – after shave-ul de care îţi spusese cîndva, sau îţi scrisese, sau doar avea intenţia –, transpiraţie, bucurie, el îşi admiră sîngele de pe burtă, de pe pulpe, de pe sex, aşa ar arăta un bărbat cu ciclu?, tu te aduni din pat, cu grijă, să nu înroşeşti totul în jurul tău, îţi iei chiloţii şi, cu o mînă acoperindu-ţi fîntîniţa dorului, oprind sămînţa lui să se împrăştie pe covor, te duci la baie.

Roşu. Roşu vertical, ca scula lui mînjită de sîngele tău. Ce să fac eu cu amintirea asta a ta? Să ţi-o las? Să-ţi scot doar sîngele din ea? Dar ce-ar mai rămîne? Nu tocmai sîngele o face de neuitat? Nu tocmai de-asta o mai ai? Presupun că ai făcut amor de sute şi mii de ori şi nu le mai ţii minte pe toate. Ei, uite că pe asta o ţii. Pentru că erai însîngerată, de-aia. Aşa că, ori ţi-o las, ori ţi-o scot.

7

— Mai lasă-mi-o un pic, mai ţine-o acolo o secundă… E-atît de bine să te simt în mine…

— E-atît de bine-n tine… Sînt acasă. Mai ţii minte? De unde eşti de loc? De unde mi-i femeia… Mi-ai spus-o cînd eram aşa, în tine, şi mi-a parut adevărul absolut pentru mine şi viaţa mea. Eu sînt din tine. Asta e toata viaţa mea: eu sînt din tine. Asta-i rezumatul. CV-ul meu. Vin din tine, sînt în tine, vreau sa fiu în tine. Sînt un om fericit.

Se uită în ochii ei, ochi de femeie mulţumită.

Se uita la el cum se uita la ea. Ce ciudată simţire! Ce simţire? Nici ea nu ştia. Îi era frică, dar bine. Totuşi îi era tare frică. Frică. Toate simţămintele ei de pînă atunci le putea explica rațional, concret: uneori a fost iubire, alteori pasiune, cîteodată dorinţă, poate incertitudine sau curiozitate, întotdeauna ură. Ură? Da, dincolo de ură este iubirea. Aşa citise undeva. Şi poate că aşa şi era. Poate că asta le explica pe toate. Aşa şi le explică. Atunci nu.

Era aşa un amalgam în mintea, în trupul şi în sufletul ei! Toate încercările de a explica ceea ce simţea eşuaseră. Nu mai putea gîndi. Gîndirea ei nu mai dădea rezultate. Nimic raţional. Seara tîrziu, cînd îşi aprindea „ţigara de noapte“, încerca să se gîndească la el, la ce-ar putea simţi el sau, măcar, ce-ar putea gîndi. Şi tot ce-i venea în minte erau ochii lui, fixînd-o, întrebînd-o, deşi ştia răspunsul. Îl ştia, nu se poate să nu-l fi ştiut.

Cu ochii în ochii lui, lăsîndu-se privită, mîngîiată, alintată, rugată, pipăită, scormonită, ar fi vrut să-i spună tot, să-i urle în ureche, să-l muşte, să-l mîngîie, să-l zgîrie, să-l înghită ca să-l poată avea în ea pentru totdeauna. În ea. Acolo, în adînc, unde se înghesuie toate ale ei. Toată lumea ei. Ce egoistă! Pentru Totdeauna?!… Ce-i aia „totdeauna“? Cît ține? O săptămînă, o lună, un an? Cît?

Şi el îi era atît de necunoscut! Dar, pe de altă parte, îl ştia atît de bine! Îl simţea de-o viaţă, îl aşteptase, şi el venise. Pentru ea? Pentru ea venise?

Uneori stăteau atît de aproape că, dacă şi-ar fi ciulit urechile, i-ar fi auzit sîngele curgînd, zbătîndu-i-se prin vene, strigînd-o, poate. Uneori erau atît de depărtaţi, că ar fi putut construi zeci de veşnicii unul spre celălalt şi tot nu s-ar fi putut găsi.

Firele lui albe de păr, contrastînd cu trupul tînăr al ei, îi îndepărtau unul de altul.

Mîinile lui frumoase şi cearcănele ei vinete îi apropiau.

Dar privirile astea!

Privirile astea…

Se uita la el cum se uita la ea. Privirile astea! Se iubeau din priviri?

(Iubire? Cine-a zis „iubire“? O fată de şaptesprezece ani, desigur, doar ea ar fi putut spune cuvîntul. Aşa, deodată, din prima. Doar o fată de şaptesprezece ani. Nelia Dor avea şaptesprezece ani.)

În mod cert se mîngîiau din priviri. Se înţelegeau din priviri. Da! Sigur se înţelegeau.

Şi de fiecare dată cînd ea se hotăra să i se destăinuie, el se ridica din fotoliu şi pleca. Poate nu voia să ştie.

Astăzi o să fie altfel. Astăzi o să… o să… Ce? Nu o să facă nimic, pentru că el, oricum, se va ridica din fotoliu şi va pleca. Şi azi, ca şi ieri, ca şi alaltăieri. Dar mîine?

9

Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. A iubit, a avut iubiţi, a avut amanţi, a iubit fără să fie iubită, a fost iubită fără să iubească, a avortat. Va mai avorta. Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. Femeie în creier, în sînge, în măruntaie. Fără ţîţe, fără cur, o legătură de oase, încape-ntr-o sacoşă. Dar cu limbă, umeri, degete şi sex. Cu dorinţe mai mult sau mai puţin ascunse, în ea, în pumni, în spatele genunchilor, în Piaţa Unirii, acolo unde se-ntîlnesc picioarele. Cu oasele bazinului ieşindu-i prin piele. Atacînd. Baionetînd. Cu întregul bazin încăpînd în palma unui bărbat matur. Cu burta ei concavă (cînd i-a ejaculat pe burtă, Corvin Galexi s-a gîndit că putea să dea din el şi-o jumătate de kilogram de spermă, că tot n-ar fi căzut pe cearşaf). Concavă era burta ei… Iar sexul mic, rotund, asta a fost senzaţia: de mic rotund. Nu lunguieţ, nu crăpătură. Găurică. Aşa a simţit-o Galexi. N-a văzut-o. N-a apucat s-o vadă. De cîte ori ajungea cu sărutările pe-aproape, ea-l devia: a-a! Adică nu. De ce? Pierdere de timp s-o-ntrebi pe o femeie „de ce?“. Parcă ea ştie?! Aşa i-a spus stomacul! Nu i-a văzut-o. I-a mîngîiat-o. Cu genunchiul, cu şoldul, cu degetele. I-a pătruns-o. A navigat prin ea. Şi-a dat drumul în ea. Dar n-a văzut-o. N-a mirosit-o. N-o ştie. Deşi toată după-amiaza sexul i-a mirosit altfel, probabil a „ea“. Mic rotund era sexul Neliei Dor, sexul unei femei de şaptesprezece ani, pe care ea şi l-a tot mîngîiat în zilele din urmă. Aşa i-a zis, şi-a tot făcut-o singură.

— Hai să ne-o facem unul altuia, cu mîna

ar vrea să-i spună, dar va mai fi? Va mai veni? Capricioasa Nelia Dor…

10

Va mai veni. Ştia că va mai veni. Într-o seară şi va pleca într-o dimineaţă. De ce? El ştia răspunsul. Probabil. Ea nu-l ştia. Îl simţea, dar nu-l ştia.

Bună dimineaţa!

19 mai. Prima dimineaţă de după prima noapte. Înainte să plece, i-a scris un bilet. El nu l-a citit, dar, ceva mai tîrziu, a trecut pe-acasă. N-a mai avut răbdare.

O să-mi fie dor de dumneavoastră.

11

S-a deschis sezonul la amintiri. Ce dracu' să scot din ea? Dacă-i scot sîngele, nu mai rămîne nimic. Pînă şi cînd s-a născut a apărut înfăşurată în sînge. Cum dracu' să-i scot sîngele? Cum să-i chiuretez amintirile, ca să mai rămînă și ea cu ceva? E femeie, Doamne, femeie, o dată pe lună şi tot dă sîngele peste ea! 'Ţi-ai dracu' cu Perfecţiunea voastră!

Simt cum cineva trage de gîndurile mele. Parcă-s gumă de mestecat. Elastic de la chiloţi. Cine? Ei? Scormonitorii? Mikko? Dacă plonjează o să afle de Ravi. Şi ce? Ce-i de aflat? Nici eu nu ştiu. Amintiri? Amintiri trăite, sau din poveştile altora?

Ravi ridicîndu-se, în genunchi şi în palme, venind cu fundul (ah, fundul ăla al ei!) sub burta mea, băgîndu-se, potrivindu-se, înşurubîndu-se… De unde ştie chestia asta? Cu cine-a mai făcut-o? Cînd? E prima dată cînd o facem. Cu cine a mai fost? Gelozia. Cel mai mare duşman al nostru, animalul care ne mănîncă ficaţii şi ne respiră aerul şi ne întunecă cerul. Cum îl auzim pe celălalt că spune un cuvînt nou, cum îl vedem că face un gest pe care nu l-a mai făcut, cum ne zboară gîndul aiurea. De unde ştie figura asta? Cu cine-a mai făcut-o?

Ravi, Ravi… Cine ţi-a mai tras-o pe la spate?

„Am inventat-o pentru tine, prostule. Am vrut să-ţi dau ceva ce n-am mai dat la nimeni. Am vrut să fac cu tine lucruri pe care nu le-am mai făcut… Prostule, prostule, prostule!“

E amintirea mea? Imaginaţia? Povestea?

Trăim şi nici nu ştim ce trăim. Vine o zi în care nu mai ştim dacă amintirile noastre sînt chiar ale noastre sau le-am acumulat. Ce caută secvenţele cu Ravi în mintea Neliei Dor? Dar în mintea mea? Dar Mikko? Cine-a fost cu Ravi: eu sau Mikko? Cine i-a tras-o Neliei Dor: eu sau Goran, Orban, cum îi zice? Cine i-a spus „îndrăgostit de tine numai eu te iubesc“?

Ce vom păstra din toate cîte sînt? Cu ce vom merge mai departe? Ce sîntem noi? Şi cine?

Corvin Galexi, Vînătorul de amintiri. De iluzii.

12

Cîndva, eram pe punctul de a începe o relaţie cu o femeie mai tînără decît mine cu șaptesprezece ani. A fost unul dintre motivele

(„mă sperie diferenţa asta!“)

pentru care n-am mers mai departe. Azi, diferenţa mi-a intrat pe uşă şi n-am mai zis nimic. Prea mă gîndisem la ea în ultimele zile! Prea o aşteptasem! Am visat că n-am s-o las să scoată nici un cuvînt pînă „după“. Am visat că am s-o posed acolo, în hol, în picioare, îmbrăcată.

(N-am venit să mă regulaţi. Să vă băgaţi pula. Nu de-asta am venit.

Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. Chiar a spus-o.

Corvin Galexi, un bărbat de patruzeci şi patru. Lui i-a spus-o.)

Venise. Venise ca să fie a mea. Ştiam că o să vină. Citisem în ochii ei în ziua aia în care o fixam, întrebînd-o, inutil întrebînd-o, pentru că ştiam răspunsul. Ştiam că va veni. Ştiam că voi alerga cu mîinile pe trupu-i necopt, că îmi vor lipăi buzele pe umerii ei – ce faini sînt umerii ei, ce gust bun au!, pe sînii ei abia înmuguriţi, dar frumoşi, tari, semeţi.

13

— De ce mă vreţi? De ce? Nici măcar o legătură de oase nu sînt. Nu sînt nici Madia, nu sînt nici Mordelia, nu sînt nici amanta lu’ bărbatu-su, nici măcar Nelia Dor nu sînt. Nu sînt nici măcar o femeie. Sînt o idee de femeie născută dintr-o idee de copil. Poate că măcar o amintire sînt. DA!

Probabil sînt o amintire. Sau amintirea unei amintiri. Da, sînt amintirea unei amintiri. ATÎT. Ar trebui să spun „Bună dimineaţa“?

Pe 20 mai, dimineaţa. O ţineam în braţe. În buze, în limbă, în degete. Ne pupam. Ne sărutam. Îmi lua respiraţia. Nu, nu-mi lua nimic, că n-avea ce să-mi ia. Nu respiram, n-aveam nevoie. Sărutul ei îmi dădea viaţă. Parcă eram amfibiu. Trăiam cu aer şi cu sărutul ei.

Ruptura. Nimic. Nu mai e nimic. S-a rupt din sărut. S-a sfîşiat. Mi-au rămas părţi din buze pe ea. Uite-le, roşii, pe faţa ei. Pe gura ei. Rotunjindu-i-o. Însîngerîndu-i-o. O rană era gura ei…

— Îmi place să întrerup brusc.

Ea. Ea a zis asta. Era pe 22 mai, la a patra venire. Atunci mi-a spus-o. Şi era frumoasă… Dacă e aşa atunci cînd se rupe din sărut, cum e atunci cînd mă sărută? E ca mine, cînd fac amor şi am ochii albaştri? Părul îi e mai bogat, îi stă mai înfoiat, e mai femeie, mai matură… Femeie.

— Frumoasă mai eşti tu, Nelia Dor…

Doar dragostea o face pe o femeie atît de frumoasă. Doar dragostea…

14

— Bună dimineaţa, dragostea mea, bună dimineaţa. Ce frumoasă ești, Nelia Dor…

Nelia Dor, iubita mea de şaptesprezece ani. A mea, a unui bărbat de patruzeci şi patru.

A luat-o razna viaţa. Viaţa mea a luat-o razna.

— Încolo.

— Încolo? Unde încolo?

— Oriunde. Peste tot. Oriunde te întorci e încolo.

Se duce. Patinează. Aleargă. Viaţa asta. La vida loca. Eu îmi bat joc de ea sau ea îşi bate joc de mine? Sau aşa o fi normal să fie, dar eu n-am ştiut pînă acum.

„Puteam să mor şi să nu știu că poate fi şi altfel“. Ravi. Din nou Ravi. Nihil sine Ravi.

15

— Care, cui a vînat amintirile? Hai, zi! Care, cui? Parcă tu veniseşi să mi le iei, să mi le furi, să mi le distrugi. Nu-i aşa? Nu asta fac Vînătorii? Mi le-ai luat? Nu. Mi le-ai distrus? Nu. De ce? Ştii de ce? Îţi spun eu de ce. Pentru că nu pentru amintirile mele ai venit. Nu pentru ele. Ai venit pentru mine. Nu ştiu ce ţi-a spus Mikko, Scormonitorul, dar ai venit pentru mine. Ţi-am zis cîndva că nu ştiu de ce ai venit. Nu eram sigură. Acum ştiu. Nu pentru amintirile mele. Vezi că ştiu? Ştiu!

Ţii minte amintirea aia cu „roşu vertical“? O mai ştii? Te tot întrebai ce să faci cu ea. Te întrebai, la un moment dat, dacă este, într-adevar, a mea. Prea semăna cu Ravi tipa aia… N-ai observat? Şi tu n-ai găsit altceva mai bun de făcut decît să te hotărăşti să mi-o scoţi. Mi-ai scos-o? Ce-ai făcut? Ar fi trebuit să mi-o scoţi. Mi-ai scos-o? Mi-ai chiuretat-o? Nu. Nici măcar nu i-ai mai dat importanţă. De ce?

Ai venit să-mi iei amintirile, Vînătorule. Să mi le distrugi.

Da’ ce-ai tu cu amintirile mele? Le vrei? NU. Ai zis că te joci cu mine ca să le găseşti, ca, ştiindu-le, să le poţi distruge. Le-ai găsit şi nu te-a mai interesat asta. Erai prea preocupat de prezentul meu, de prezentul ăsta, al nostru. Amintirile tale unde sînt? Le-ai uitat? N-ai avut deloc? Care Vînător ţi le-a distrus? Tu? Te-ai trădat tu pe tine? Ţi-ai făcut-o singur? Te-ai scormonit, ţi-ai făcut Harta şi apoi ţi-ai scos amintirile? Ha, ha! Asta Sfidare! Ar trebui să te invidieze toţi bulangiii ăştia care se sparg în figuri şi…

Nu te uita aşa urît la mine, am găsit chestia asta în reţea şi mi-a plăcut…

Ai venit la mine ca să fii Vînător, sau să faci pe Vînătorul. Nu ca să fii bărbat. Vînătorii trebuie să fie Vînători, nu bărbaţi. Cred că au renunţat să mai fie bărbaţi în clipa în care au ales să fie Vînători.

Opreşte-mă dacă greşesc.

„M-aş arunca eu, da’ nu aşa, ca orice Vînător…Nu…CA UN BĂRBAT M-AŞ ARUNCA“. Aşa ai zis, aşa ai gîndit.Vezi? Pricepi ce vreau să zic? Ţi-ai uitat meseria, Vînătorule. A luat-o razna viaţa ta. Ai dreptate.

Viaţa ta? NUMAI a ta? Sau nu mai e doar a ta?

Roşu vertical. Nu era ea în camera de hotel, era Ravi. Are dreptate. Nu-i amintirea ei. Dar a cui? Ea n-o cunoaşte pe Ravi. Poate Mikko… I-a lăsat-o cînd s-a bălăcit prin ea. I-o fi scăpat. El, cu plonjările alea ale lui… I-o las. Aşa, cu feţele neclare. Se reţine hotelul, camera 401

„Şi ţine minte că T105, ca să nu mai vorbim de 709 sau 401“. Ravi, la plecare. La a doua plecare. „A plecat Ravi, prietena mea, care făcea cu mine programe“. Dă click şi du-te-n textul celălalt dacă vrei. Am făcut un link aici.

şi sîngele.

Poate are dreptate. Nu prea mă mai interesează amintirile ei, decît în măsura în care, ca să poată fi a mea, cu totul a mea, trebuie să-i scot pe toţi ceilalţi din amintiri: pe maică-sa, pe taică-su, pe ăla care o fute din cînd în cînd. Nu poate face dragoste cu ea. N-o poate iubi. Doar eu o iubesc. Doar eu, îndrăgostit de ea, o iubesc. Cum o iubesc? Ce iubesc? Nu ştiu. Dar o vreau doar a mea, doar pentru mine. Egoist! Ce să fac? N-am timp s-o împart cu alţii. Nu-mi permit. N-am chef! O vreau doar pentru mine. Nelia Dor, Nelia Dor. Cum m-ai citit tu…

17

A sunat la uşă, o dată, aşa cum face mereu, el i-a deschis, a invitat-o în bucătărie, acolo unde încep de obicei toate întîlnirile lor, dar nu s-au mai aşezat, ea a zis că

— N-am timp, nu stau, am trecut doar puţin, că prea te-am lăsat ieri aşa… în uşă…

şi, desfăcîndu-i halatul, i-a apucat sexul cu degetele ei tinere şi nerăbdătoare şi simţitoare, i l-a mîngîiat puţin, apoi şi-a pus mîinile pe pieptul lui, s-a cuibărit la pieptul lui, s-a lipit de el, i-a apucat buzele cu buzele ei mici, delicate, subţiri, l-a sărutat, nici nu i-a trebuit mai mult, îl tulbura, mereu îl tulbura atingerea ei,

— Nu pot sta lîngă tine fără să te ating, i-a zis el într-o zi.

apoi s-a lăsat în genunchi, acolo, în bucătărie, ocupîndu-se de sexul lui care-i creştea în palmă, apoi pe buze, pe limbă, pe cerul gurii. Cînd el a simţit nevoia să se sprijine de dulapuri, de masă, de umerii ei,

— Ce fac dacă-mi vine?

ea l-a eliberat

— Cred că, pe jos, se poate să…

aşteptînd apoi amîndoi ca din el să țîşnească bucuria, împlinirea, satisfacția, dragostea pe care i-o dăruia mereu cu infinită tandreţe, dragostea pe care ea o mai ţinea o vreme în ea, acolo, în adînc, acolo unde se-adunau toate ale ei, spre deosebire de Ravi care mergea imediat să se spele.

— Mi-e ruşine

a zis el, uitîndu-se cum sar stropii din el, cum se împrăştie prin bucătărie, cum ea stă şi-l priveşte, mulțumită?, mîndră de ce făcuse?, împlinită?, uşurată?, curioasă?, nu mai văzuse niciodată aşa ceva?, apoi ea l-a atins pe braţ, pe gît, pe gură, şi-a apropiat buzele de ale lui, i-a intrat, pentru a doua oara în dimineaţa aceea, în gură, a mai făcut un tur cu limba aia a ei, el a primit-o, a condus-o peste tot, prin toate cotloanele, prin locuri neştiute încă,

— Nu m-ai sărutat niciodată aşa, pînă acum.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Aşa.

apoi ea s-a desprins de el

— Ţi-am zis că n-am timp să stau, am trecut doar o fugă, prea te-am lăsat ieri aşa… în uşă…

și a ieșit pe ușă. El a rămas în hol pînă a auzit liftul plecînd, apoi a fugit la fereastră, s-o vadă, să se convingă că a fost adevărat. De două săptămîni, de cînd s-a declanşat toată povestea asta, n-a fost zi în care să nu se întrebe dacă este adevărat ceea ce se întîmplă. Dacă toate astea i se întîmplă chiar lui.

Jos, în stradă, ea s-a întors o clipă, a privit în sus, spre fereastra lui, a mai făcut cîţiva paşi, iar s-a întors, el era acolo, se uita la ea cum se uita la el, a mai făcut un pas, a luat-o la fugă. De cine fugea? De el? De ea? De tulburarea care a cuprins-o cînd el o săruta, o pipăia, o scormonea acolo, în hol, şoptindu-i vorbele pe care le aşteptase în fiecare zi, dar care, acum, auzindu-le, o speriau, şi nu atît vorbele lui o speriau, cît transformările pe care ele le produceau în ea? De relaţia asta ciudată a lor?

Întors în bucătărie, s-a apucat să spele pe jos, sperma lui era împrăştiată peste tot, era adevărat. Nelia Dor era vie, era acolo, în stradă, fugea. Chiar lui i se întîmplau toate astea. Chiar lui. La vida loca.

Apoi… Apoi a fost asta:

Domnule Galexi, să ştiţi că m-aţi făcut să mă simt cu o secundă mai importantă, mai frumoasă, mai deşteaptă, mai mare, mai mică, mai slabă. M-aţi făcut să-mi văd burta mai concavă decît este, ţîţele mai mici (se poate?), gura mai frumoasă, umerii mai străvezii, pielea mai albă, oasele bazinului mai ascuţite. Dar a fost al dracului de bine!

Femeile nu fac lucruri de amorul artei. Ele iubesc dacă se pot mărita, ele iubesc dacă te consideră apt pentru a fi tatăl copiilor lor, ele iubesc, dar îşi păstrează şi căsnicia, ele iubesc, dar vor casă, familie, maşină, bani. Ele pot iubi pe oricine, dar viaţa şi-o împart doar cu cei care le oferă chestiile astea. Confortul. Siguranţa zilei de mîine. Nelia Dor era şi ea o femeie. Atît. O femeie şi nimic mai mult. O femeie de şaptesprezece ani pe care am iubit-o în luna mai, în frumoasa lună mai. De ce? Nu ştiu. Aşa a fost să fie.

(1997)

MORDELIA

Pe Mordelia au răzuit-o de pe fotoliu. Într-o zi, într-o bună zi, tot au făcut-o. De douăzeci de ani stătea acolo. Neclintită. Acolo mînca, acolo dormea, acolo se pişa, acolo îşi primea amanţii. Cum făcea, nu ştiu. Ba ştiu, dar sînteţi siguri că vreţi să vă spun? Nu vă spun. Pentru că iar o să mă înjuraţi, iar o să mă ironizaţi că-s mai obsedat ca voi, de parcă nu v-aţi gîndi la asta în fiecare zi, de parcă nu. Chiar dacă o faceţi o dată pe săptămînă sau o dată pe lună, pe Venus, pe Marte. Prea o să mă înjuraţi din nou. Şi nu pentru că v-ar face scîrbă poveştile mele, nu. Ci pentru că nu vreţi să fiţi văzuţi că vă plac. O, cum vă plac! Cum vă mai furişaţi prin colţuri cu poveştile astea şi le citiţi pînă vi se-ntăreşte sau vă udaţi chiloţii ăia roz cu dantelă… Pentru cine sînt roz cu dantelă, ha? Pentru ce? Pentru mers pe stradă? Pentru mers la serviciu? Nu, păpuşilor! Nu daţi voi atîţia bani ca să nu fiţi văzute. Ăia trebuie văzuţi. Întrezăriţi. Bănuiţi. Ăia trebuie să excite. Să facă bărbaţii să umble în patru labe după voi. În degete. În sex. În limbă. Ăia trebuie scoşi. Rupţi. Sfîşiaţi. Alintaţi. Amînaţi. Îndelungaţi. Înfetişaţi.

Ştiţi care e diferenţa dintre noi? Mie nu mi-e ruşine de mine. Nu mi-e. Asta simt. Ăsta sînt. Mai ştiţi? Degete, limbă, sex. Am mai spus-o.

Mordelia ştia asta. Şi nici ei nu i-a fost ruşine. Poate de-aceea o făcea în faţa copiilor. Ei, nu, n-o luaţi chiar aşa. Dar ştia că George se uită prin gaura cheii, iar Tamara avea şi ea locul ei, în debara. Întotdeauna se închidea acolo cînd o apucau pandaliile. Şi tot atunci o apucau şi pe Mordelia. Mă striga:

— Băiete!

şi eu mă materializam în faţa ei şi începeam s-o miros. Mamă, ce miros avea! Ce-miros-avea. Nici o femeie nu mi-a mai oferit de-atunci aşa ceva. Zic femeie, dar ar fi trebuit să spun fiinţă, animal, vietate, corp, materie. Nici n-o mai vedeam. Parcă se lipea de mine mirosul ei. Ca nămolul. Mirosul ei. Ca apa sub duş, apa care curge întruna dar, în acelaşi timp, o simţi eternizîndu-se pe pielea ta. Apa aia groasă care te mîngîie, te înveleşte, are grijă de tine.

Aşa se lipea de mine ea. Aşa ştia să iubească Mordelia.

Şi ei au răzuit-o. Au ras-o, dom'le, au ras-o! De parcă nici n-a fost. Ca pe mucegaiul de pe pereţii igrasioşi au răzuit-o. Nimic n-a mai rămas din ea, decît mirosul. Acuma, fă amor cu mirosul ei! Puţin, stimabile, puţin.

Viaţa Mordeliei s-a sfîrşit acum douăzeci de ani cînd Kronin, bărbat-su, a înşelat-o. Şi cum a înşelat-o! Douăj' de ani a stat mototol, de cîrpă, aţă-n ac, lîngă fusta femeii, n-a-ndrăznit s-atingă un umăr de muiere, d-apăi un sîn, un fund, o miroselniţă, d-apăi! Şi-aşa, dintr-odată şi din nimic, aşa cum vin toate nenorocirile, dar şi toate bucuriile, Kronin şi-a găsit o amantă. O aia. Strîmbă, neagră, vînătă sub ochi. De toată sfidarea! Aia sfida şi habar n-avea. Umblau Scormonitorii după ea ciorchine şi-o făceau poştă 24 de ore din 24. Era o viermuială-n mintea ei… O viermuială. Dac-ar fi ştiut cîţi o caută printre gînduri, printre vise! Dac-ar fi ştiut!

Cum o fi să-ţi cotrobăie vreo zece inşi prin creier, să-ţi ia la-ntors gîndurile şi amintirile, să tragă cîte cinci–şase de ele, să ţi le croşeteze, să ţi le împletească, să le ia la scărmănat, doar-doar o ieşi ceva, un gînd prost, o revoltă, acolo, o sfidare cît de cît. Ceva care să justifice cum de arăta aşa. Săraca femeie! Ea, nevinovată. În mintea ei nu era loc decît pentru Kronin. Ea, aşa era ea. Strîmbă, neagră, vînătă sub ochi. Ce sfidare?! Ce politică?! Toţi funcţionarii ăştia păguboşi nu văd nimic altceva decît sfidări, revolte, comploturi. O paranoia generalizată, asta este statul. Forma de organizare socială a paranoiei. Statul. Asta e. Nu cumva sa fure cineva. Dăm o lege. Nu cumva să ucidă cineva. Dăm o lege. Nu cumva să strănute cineva. Mai dăm o lege. Nu cumva să şi-o facă singur. Sau cu femeia altuia. Sau cu bărbatul alteia. Legi, legi, legi. Pentru fiecare fobie, pentru fiecare isterie, pentru fiecare moft.

Cu douăzeci de ani în urmă Kronin a înşelat-o pe Mordelia. El, care niciodată n-a fost în stare să satisfacă o femeie.

(Să facem o paranteză. Nu totdeauna ceea ce credem noi despre noi corespunde adevărului. Kronin a mai avut o amantă, înainte de Ravi. Cu aia

făcuse amor sportiv, figuri impuse şi liber alese, timp de o jumătate de an, cu aia se înnebunise el, cu aia a învăţat el să fie bărbat, pe aia o regula de fiecare dată de cîteva ori la rînd, pînă simţea că nu mai poate, că rămîne uscat, că nu mai are ce da din el, că nu mai e nimic în ţîşnitoare. Se freca de ea, în ea, pe lîngă ea, dar nimic. Rămînea uscat. O punea pe spate, pe burtă, în genunchi, pe masă, la perete, nimic. Aia făcea ca toţi dracii, ţipa, urla, striga, dădea din mîini şi din picioare (din cur, din cur, evident, mai ales din cur!), spunea cuvine, rostea cuvinte, dar degeaba, ele nu mai erau Dumnezeu, arteziana era seacă, degeaba-l sorbea, degeaba-l sugea, flautul lui rămînea tăcut, melodia se terminase, era gata. Urmau sărutările. Şi, Doamne, cum o mai săruta Kronin! Buzele lui se lipeau de ea şi erau o ventuză, o ventuză umblătoare, lipa-lipa pe trupul ei, lipa-lipa pe gît, pe umeri, pe sîni, pe coapse, printre, pe lîngă, prin, pe picioare pîn' la glezne şi trupul ei parcă era şoptit de buzele lui, sau spus, sau strigat, se năştea din şoapte, din spuma şoaptelor, ca zeiţele, atunci se năştea. Sonete, rondeluri, elegii… Nimeni nu săruta ca el. Pe două planete în jur, nimeni nu săruta ca el. Multă vreme după ce s-au despărţit, aia îl întreba de fiecare dată cînd se întîlneau: tot aşa frumos faci dragoste? Aşa că degeaba Kronin n-a dat niciodată doi bani pe calităţile lui de bărbat, că nu era aşa. Nu, nu. Nu era.)

El, care niciodată n-a fost în stare să satisfacă o femeie, avea o amantă. Şi nici măcar nu era prima.

(Nici ultima. Contrar părerii generale, contrar viselor şi aspirațiilor lui, Ravi n-a fost ultima lui amantă.)

Mordelia a crezut că o apucă apoplexia cînd a aflat.

(A aflat pe dracu'! N-a aflat nimic. Doar presupuneri. Bîrfe. Zvonuri. *Words, words, words*… Răutăţi de-ale colegilor, rudelor, cunoştinţelor. Paranoi.)

Cine, el? Nenorocitul ăla s-o înşele? Amărîtul? Ţărănoiul? Impotentul? Cu ce s-o înşele? Cu ce n-a putut s-o satisfacă pe ea? Dar nici nu mă mir – ar fi putut zice Mordelia (ar fi putut!) – nici nu mă mir. Strîmba aia, cine ştie ce perversă o mai fi, cine ştie ce fac ăştia doi, că doar nu se regulează pe bune! Nu poate. EL NU POATE REGULA. Clar – cam aşa ceva ar fi putut zice Mordelia, cam aşa ceva, dar cine ştie, cine ştie ce-a spus cu adevărat? Şi pe cine interesează asta? Pe cine? Pe tine?

Dragă cititorule. Eu cred că pe tine nu te interesează deloc, dar deloc, ce a zis Mordelia atunci cînd a aflat că bărbat-su, Kronin, o înşală. Eu cred că pe tine te interesează mai degrabă **cum** o înşela Kronin. Cînd. De cîte

ori. În ce fel. Pervers? Normal? Ha! Ce e aia normalitate? Un număr. Un număr care e mai mare decît altul. Dacă din zece oameni nouă sînt homosexuali, ei sînt normalitatea. Dacă din zece oameni nouă sînt vegetarieni, al zecelea, cu sarmalele-n gît, începe să ceară drepturi pentru minorităţi. Asta e normalitatea. Ceea ce se votează. Şi-acum, ce vrei? Să vezi dacă Kronin şi cu Ravi o făceau după cum aţi votat voi? Culmea e că, probabil, dacă ar fi aşa, nici nu te-ar interesa. Dacă ai bănui, fie şi numai un minut, că aşa este, nici n-ai mai zăbovi asupra acestei poveşti. Pe cine interesează normalitatea? Cine se înghesuie să vadă un viţel normal? Dar dacă ar avea două capete… Ehei, ce s-ar mai călca în picioare să-l alinte cu privirea! Să-şi populeze zilele şi nopţile cu imagini care le ridică părul în cap! Ce s-ar mai înghesui! Deci: dragă cititorule. Eu ştiu că tu vrei să afli cum şi-o trăgeau Kronin şi Ravi, ştiu asta. Şi, poate, cîndva, o să-ţi spun. Poate. Dacă ai răbdare. Dacă faci frumos. Adică de ce doar eu trebuie să fac frumos dacă vreau să-mi cumperi tu cartea, sau s-o citeşti numai? De ce? M-ai cîştigat la belciuge? M-ai cumpărat cu banii ăia (cît poate costa o carte? Zece, o sută, o mie, un milion?)? Nu, drăguţă! Cumpăra cartea. Şi-acolo o să găseşti nu ceea ce vrei tu, ci ceea ce vreau eu. Asta e. Dacă vrei să ştii cum făceau amor ăia doi, dă banii pe carte. Şi poate o să afli. Poate. Iar dacă n-o să afli şi asta te va supăra (eşti sigur că numai asta vrei de la mine? Sigur, sigur?), n-ai decît să nu mi le mai cumperi pe următoarele. N-ai decît. Dar nu cred. Nu de-asta cumperi tu cărţile mele. Scene de amor găseşti peste tot. În toate cărţile. Orice scriitor normal scrie despre asta. Pentru că nu poţi scrie despre viaţa unui om fără să spui cum o face, nu poţi şti cum e omul ăla (şi scriitorii sînt Dumnezei, nu?, ei trebuie să ştie totul) dacă nu ştii cum e atunci cînd. Atunci omul e doar el. Egal cu sine. Atunci omul îşi arată adevărata blîndeţe, adevărata ipocrizie, atunci arată cum ştie să cîştige sau cum ştie să piardă, atunci arată cît îi pasă de aproapele lui. Atunci. Aşa că… Nu pentru asta îţi rupi tu hainele să cumperi cărţile mele. Nu pentru asta. Tu găseşti în ele mult mai mult. Găseşti în ele un prieten. Hai, spune, cîţi dintre oameni au prieteni? Dar prieteni–prieteni. De-ăia care vin şi plîng pe umărul tău şi tu nu faci nimic, dar nimic altceva decît îi asculţi şi ştii că ascultarea asta e cel mai mare dar pe care li-l poţi face, şi numai tu le poţi face darul ăsta, nici iubita, nici nevasta, nici Dumnezeu nu-i pot dărui cu aşa ceva, numai tu, numai tu. Unicul. Atotputernicul. Prietenul. PRIETENUL. Hai, spune, cîţi dintre oameni au prieteni? Cartea mea te face să te simţi „prieten“. Vezi? De-asta o cumperi. Asta îţi pot oferi

eu. Sentimentul că eşti prietenul cuiva. Trăirea prieteniei. Pentru asta plăteşti. În fond, totul se vinde, totul se cumpără. Sîntem o societate tranzacţională. Sîntem…

Sînt o curvă, nu? O curvă. Dar măcar scriu bine. N-arunci banii pe geam. Hai, mai pupă-mă o dată, mai citeşte două rînduri, ce te uiţi aşa?! Scriu şi eu. Cuvinte, vorbe. Vorbe. Rîgîieli de intelectual. Băşini metafizice. Scriu, bă, scriu!

Nu ştiu ce s-a întîmplat în sufletul Mordeliei cînd a aflat. Sau, mă rog, cînd i s-a spus că bărbat-su o înşală. Mereu se găseşte cîte cineva care să-şi bată joc de nevestele noastre,

din prea multă grijă, dragă, din prea multă grijă

mereu se găseşte cîte cineva care să le facă viaţa praf cu zvonuri de-astea. Şi ei cred că fac bine.

Care bine, futu-le rasa-n cur, care bine? Hai, zic şi eu: o dată poţi să-i spui femeii

— Cucoană, l-am văzut pe bărbat-tu cu una prin oraş. Ia vezi! Ai grijă. Ştii că pe ăştia, pe la patruj' de ani îi apucă aşa, au mîncărimi la coaie de parcă n-au mai văzut fund de muiere-n viaţa lor… Ai grijă.

şi-o laşi apoi baltă, cu sentimentul datoriei împlinite, datorie civică! – pe vremuri astea nu se spuneau la telefon, se scriau pe hîrtie şi erau semnate „un grup de tovarăşi“ şi nu pot să nu mă gîndesc că încă-i bine, că nu s-a descoperit internetul, să vezi ce-o mai fi atunci, cînd or transforma românii reţeaua în uliţa satului, în locul unde să-şi spele rufele murdare, în locul în care totul va fi făcut public, „uite-aşa, să te fac de căcat!“, ehe, ce-o să mai fie atunci!

Dar pînă atunci să ne întoarcem la povestea noastră. Buuuun, bun aşa rău cum e. O dată. A doua oară poţi s-o faci în ideea că mă, eu i-am spus, femeia i-o fi spus, săraca, da' nenorocitul, curvarul, tot nu vrea să renunţe. Şi-atunci pui iar mîna pe telefon şi zici:

— Cucoană, văd că bărbatul ăla al tău tot nu se lasă, tot cu moartea-n vacanţă aia umblă, iar l-am văzut pe stradă cu ea. Evident că n-o călărea acolo, în stradă, dar, dacă umblă împreună pe stradă ziua-n amiaza mare, e clar că aştia sînt în stare de orice! Ia vezi!

şi gata. Ar trebui să fie gata. Dar nu e… Că omul, ipochimenul, arătarea, vocea patriotului naţionale iar sună:

— Li li li şi la la la şi-nc-o dată tot aşa şi p şi u şi l şi a.

Nu ştiu ce ar putea să-i mai spună bietei femei, şi-aşa înşelată, dar e clar, nimic nu-i va mai scoate asta din cap ăleia, nici negările taurului comunal, nici venirea lui acasă direct de la serviciu în fiecare zi, cu toţi banii

— Las' că ştiu eu, o faceţi acolo, pe birou. E bine, da? E bine. Stă curva cu spatele pe masa aia a ta, îi intră-n spinare agrafe şi margini de dosar şi pixuri, îi intră-n cur, poate, şi asta o excită, nu? Ţiganca dracului! Cum ai putut să-mi faci una ca asta, mă, cum ai putut? Toată viaţa m-am gîndit că am să te părăsesc într-o zi, că o să te las dracului de pocitanie, toată lumea m-a întrebat atunci

— Ce-ai găsit, tu, la ăsta, cum te-ai măritat cu el, tu, o femeie atît de frumoasă?

şi-am ajuns să mă laşi tu pe mine? Pentru cine, mă, nenorocitule? Pentru aia cu ţîţele pînă-n brîu, cu curul la genunchi? Ce-ţi face, mă, şi nu ţi-am facut eu, ţi-o pune pe gură, ţi-o suge, ce dracu-ţi face?

nimic n-o va mai convinge, nici chiar un certificat medico-legal în care să se arate că numitul n-are sex, n-are limbă, n-are degete la mîini şi la picioare, nici măcar asta n-o va mai putea convinge că bărbat-su n-o înşală. Biata Mordelia!

De-atunci s-a-nchis în casă, în cameră, în ea. Pe fotoliul ăla. Acolo a trăit, acolo a făcut de toate. Că a mai făcut ceva pînă să vină ăia de-au răzuit-o. S-a uitat la televizor. Era la curent cu ţigaretele, cu mineriadele, cu imunităţile care, de la un moment dat, au început să fîlfîie pe deasupra parlamentarilor,

dar ce ne pasă nouă de soarta Japoniei? Noi sîntem aici ca să vorbim despre Mordelia, căci pentru ea ţăcăne tastatura asta de cîtva timp, pentru ea, în cinstea ta, dragă Mordelia, în cinstea ta, cea mai frumoasă din toate fetele ce…

Vaxuri pentru mai tîrziu, cine le mai crede? Care frumoasă? Mordelia? Cu faţa aia buhăită de cîte medicamente ia toată ziua cu pumnii, cu poala, cu… Ce frumoasă? Cu burta aia care-i atîrnă, chiar îi atîrnă!, îi curge, măcar ţîţele lui Ravi erau moi şi aveau gust bun, cînd le pupa Kronin li se sculau sfîrcurile şi parcă făceau schimb de sexe, gura lui parcă era sexul ei şi sfîrcul ei parcă era sexul lui, mamă ce şi-o mai trăgeau! Asta le-a plăcut cel mai mult, că şi-o puteau trage oriunde, oricînd, aveau orgasme numai dacă stăteau şi se uitau unul la altul. De cîte ori i-a dat Kronin telefon şi vorbeau

aiureli, despre copii, despre programul de la televizor şi, la un moment dat, el îi spunea

— Ravi, Ravi, taci, că n-am geaca pe mine şi se vede, mă simt aşa nasol, cu umflătura asta-n faţă, cine ştie ce crede lumea despre mine, că vorbesc la telefon, pe stradă, şi mi se

de cîte ori nu ieşeau din biroul lui şi el, din spatele ei, îi deschidea uşa, răsuflîndu-i în ceafă şi ea zicea

— Dă-te mai încolo, nu mă stîrni, că avem treabă

şi dacă ar fi fost cineva ascuns în chiloţii ei ar fi putut spune cum pic pic pic stîrneala cobora din ea şi tare i-ar mai fi plăcut că, dacă e să ne luăm după ce spunea Kronin, tare bun mai era gustul ei, tare, tare, tare bun… Gustul ei măsliniu. Carnea albă n-are gust. N-are. *White men can't jump*. Cam aşa ceva. N-are cum. N-are de unde. Gustul e culoarea însăşi.

Dar noi ne-am adunat aici pentru Mordelia, nu pentru Kronin, nici pentru Ravi, ei sînt doar Oscarurile pentru roluri secundare, dar vă plac, nu? Vă plac… Şi nu v-am spus tot, încă, nu v-am spus tot, nu v-am spus-o pe-aia cînd au făcut-o-n tren, cu mîna şi-au făcut-o şi au mers pînă la capăt, oh, ce bine şi-au făcut-o, ce căldură i-a izbit în piept şi cum le-a luat-o la fugă respiraţia, Ato Boldon pe suta de metri, da, da, e bine spus, că atîta ţinea de obicei, sub zece secunde, dar ce secunde!, dacă mereu erau stereo (Ravi a zis asta prima dată

— Stereo. A fost stereo.

) şi au rămas rînjind ca proştii acolo, în tren, ea cu mîna-n pantalonii lui, năclăită toată, el cu mîna-n pantalonii ei, *wet wet wet*, dacă intra naşul atuncea, că pe vremea aia încă mai era, nu apăruseră cardurile CFR, dacă intra?,

— Biletul la control, vă rog!

ei ce să dea? Dragoste, că asta aveau, oho, cîtă aveau! Dar cine te lasă să mergi cu trenul doar pentru că iubeşti? Pentru că ai talentul ăsta, harul, ghiftul, că aşa te-a dăruit Dumnezeu, să poţi iubi. Pe unii i-a făcut să scrie, pe alţii i-a făcut să compună muzică, iar pe cîţiva i-a făcut să iubească.

Dar noi vorbeam despre Mordelia. Abandonata. Răzuita din fotoliu.

Bă! Avea asta o faţă… Cu ăia doi dinţi ai ei, cu părul pîn' la cur şi cu…

Nasol. Am recitit textul ăsta, ce-am scris pînă acum, şi se pare că, mai pe la început, îmi cam plăcea Mordelia. I-auzi:

Ce-miros-avea. Nici o femeie nu mi-a mai oferit de-atunci aşa ceva. Zic femeie, dar ar fi trebuit să spun fiinţă, animal, vietate, corp, materie. Nici n-o mai vedeam. Parcă se lipea de mine mirosul ei. Ca nămolul. Mirosul ei. Ca apa sub duş, apa care curge întruna dar, în acelaşi timp, o simţi eternizîndu-se pe pielea ta. Aşa se lipea de mine ea. Aşa ştia să iubească Mordelia.

Da, se poate. Mai pe la început. Dar tot începutul are şi-un sfîrşit, nu? Are. De ce-aş fi eu altfel? De unde chestia asta-n noi de ne credem mereu altfel, deosebiţi? Că pe noi nu ne înşală nevasta, că părinţii noştri nu mor, că pe mine nu mă lasă scula, că aia, ca ailaltă? De unde? Toţi sîntem la fel. Nici mai buni, nici mai răi. *Viaţa* e alta. *Viaţa* ne tratează diferit. De ce? Ei! Mai lasă-i şi Lui răspunsuri… Formulări.

Da, e clar. Pînă şi mie mi-a trecut de Mordelia. Pînă şi mie. Sau doar, tot scriind despre Kronin, am devenit el? Dar nu, povestea lui, aşa cum a văzut-o el, o s-o scriu altădată… Am şi început-o, de fapt, am început-o de mult, a văzut-o şi Mordelia într-o zi, o lăsasem împreună cu toate textele începute, pe masă, a văzut-o şi s-a supărat, mă bănuia că o înşel, aha, despre tine scrii, nu?, tu eşti Harlon, tu eşti ăla care

Cînd Harlon începu să-şi schimbe chiloţii în fiecare zi, soţia lui înţelese că avea o amantă. Făcea baie mai des, se bărbierea în fiecare zi, deodorantul era schimbat în aceeaşi zi în care se termina, îşi făcea pînă şi pantofii cu cremă. Şi adevărul este că Harlon avea, pe bune, o amantă. Nu foarte frumoasă. Nu foarte deşteaptă. Dar acestea sînt măsurile pentru femeia-amantă? Acestea sînt baremurile? Harlon avea o amantă-femeie şi asta îi făcea bine. De mult nu se mai simţise atît de bine. De sigur pe el. De puternic. De deştept. De tandru. De cîştigător.

tu eşti, tu eşti…

Trădarea lui Kronin a afectat-o cum nu credea să i se întîmple vreodată. L-a iubit. Îl iubea. După douăzeci de ani încă îl mai iubea. Nu neapărat cu aceeaşi pasiune, dar cît ține pasiunea? Un an? Doi? După aceea intervin casa, copiii, vîrsta, noile obiceiuri, rutina, obişnuinţa, obişnuinţa, obişnuinţa… Asta ne omoară: obişnuinţa. Ne obişnuim să fim amabili, ne obişnuim să coborîm primii din pat, ne obişnuim să facem cafeaua, ne obişnuim să pupăm ici, să mîngîiem colo, să lingem pe dincolo, să intrăm încet, aşa, de explorare, s-o simtă, s-o vrea, să ieşim apoi, ne obişnuim s-o-ntoarcem pe toate părţile, s-o pupăm de jur-împrejur, să intrăm iar, piston, bielă-manivelă, locomotivă, hîţa-hîţa, ne obişnuim să hai, acuma, haida, hai,

hai, hai şi ne obişnuim să ne prăbuşim sau nu, mai zvîcnim de cîteva ori dacă n-am auzit aoelu aoleu aoleu sau ioi sau n-am simţit-o căţărîndu-se pe noi, lipindu-se de noi, încercînd să ne intre prin piele… Cu toate ne obişnuim, toate devin obişnuinţă, chiar şi cele mai ascunse (dedicate) gesturi şi vorbe (dragă dragă) şi suspine (gînduri?), toate devin obişnuinţă, nimic nu mai e cum a fost la început… Nu? Cît ţine pasiunea? Cît poate să ţină? Poate că o omorîm din clipa în care hotărîm să locuim împreună. Din clipa în care aflăm cum ne pute gura dimineaţa. Şi ne mirosim băşinile. Şi ne dăm reprezentaţia lunară a venirii ciclului. Şi sărim peste duşul de seară. Şi ne punem pijamaua. Cît poate ţine pasiunea? Pasiunea e poarta prin care trecem pe tărîmul deznădejdii. E motivul părerilor de rău. Pasiunea e suflarea care aţîţă focul, dar şi cea care-l stinge. Ce bine ne-ar fi dacă n-ar exista pasiunea! Ce bine ne-ar fi! Dar ne-ar mai fi?

Kronin a iubit-o pe Mordelia. I-a iubit ochii ăia deosebiţi şi felul în care se agăţa de el pe stradă, cînd se plimbau, îl făcea să se simtă un copac, ea fiind o creangă a lui. I-a iubit cuvintele şi bucuria de a asculta muzică. I-a iubit felul firesc în care-şi exprima dorinţele, felul în care-i spunea că îl iubeşte

(aşa te iubesc…).

A iubit-o pe Mordelia. De ce n-o mai iubeşte acum? De ce toate au rămas mult în urmă? Nu ştiu. Poate tocmai asta vreau să aflu scriind despre lucrurile astea. Amintindu-mi tot ce mi-a povestit Kronin în cele cîteva ceasuri pe care le-am petrecut împreună. Cum se poate ca iubirea să fie şi apoi să nu mai fie? Ce e, zăpadă? A venit, mi-a plăcut, s-a topit, nu mai e?! Ce-i iubirea? Care-i chimia/alchimia ei? De ce, într-o zi, vedem pe stradă alţi ochi, auzim alte vorbe, simţim o altă atingere şi tot ce-a fost important în viaţa noastră de pînă atunci dispare într-o clipă, de parcă nici n-a fost? A fost? N-a fost niciodată? Ce chestie!

Mordelia n-a înţeles niciodată trădarea lui Kronin, că trădare a considerat-o întotdeauna. Şi, la urma urmei, ce să înţeleagă? Cum să înţeleagă că aşa, deodată, bărbatul ei n-o mai iubeşte pe ea, ci iubeşte o altă femeie?

Aşa, deodată…

Nici asta n-a înţeles-o Mordelia. Nici asta.

Cum, „aşa, deodată“? Păi, au fost ani de zile, Mordelia. Ani. Poate că el nu ţi-a spus-o niciodată, poate că aici a fost greşeala lui, una dintre greşelile lui, că nu ţi-a spus tot ce avea pe suflet la timp. Nu ţi-a spus cît l-a

rănit faptul că nu l-ai născut pe Vladimir, primul vostru copil. Că aţi hotărît, tu şi cu maică-ta, să-l dai afară. Să-l canalizezi pe altă direcţie. Să-l marinăreşti. Tu şi cu maică-ta, de parcă cu ea l-ai făcut!

Mai ştii? Era la trei luni după căsătorie.

— Eşti dement?

ar zice Mordelia

— Eşti dement? La trei luni după căsătorie şi n-ai zis nimic timp de douăzeci de ani? Tu nu eşti normal, Doamne, iartă-mă, dar nu eşti întreg la minte. Îmi reproşezi acum lucruri pe care nu mi le-ai spus douăzeci de ani? Cin' te crede? Cauţi motive ca să nu recunoşti că te-ai încurcat cu tîrfa aia! A futut-o cine-a vrut

Copiii ar fi de faţă, evident, ăsta-i stilul, Mordelia n-ar spune astea fără spectatori, şi ce spectatori mai nimeriţi ar putea fi decît copiii

— Las' să vadă şi ei ce fel de tată au!

săracii de ei, toate le făcea Mordelia de faţă cu ei, aşa cum v-am spus şi la început, toate

— Şi-acum te-a găsit pe tine de fraier, să te mai şi îndrăgosteşti de ea. Mare bou eşti! Ce-o fi în capul tău? Tu chiar crezi că o să-l lase ea pe bărbatul ăla al ei, aşa pămpălău cum e, ca să te ia pe tine? Eşti naiv. Nu credeam să ţi se întîmple şi ţie una ca asta. Toţi bărbaţii, cum trec de patruzeci de ani, o iau razna. Cum se uită una cu ochii zglobii la ei, gata! Îşi pun palma-n cur şi-au plecat. Pentru ce? Pentru o pizdă?

V-am spus că toate astea s-ar întîmpla, poate chiar s-au întîmplat, nu mai ştiu, nu mai ţin minte din cîte mi-a spus Kronin, de faţă cu copiii.

— Pentru o pizdă? Cum o are? Că, la cîţi au trecut pe-acolo, ar trebui să fie cît o găleată.

Ba, dimpotrivă, asta mi-o amintesc cu precizie, Kronin zicea că Ravi era mică, strîmtă, gingaşă, îi plăcea tare mult puţa ei, i-a scris şi o scrisoare despre asta, nu prea agrea ea genul ăsta de lucruri, era cam pudică, era… De fapt, era cu totul opusă femeii pe care şi-o închipuia Mordelia, care-şi imagina tot ce putea fi mai rău. Dar cum era să şi-o închipuie altfel? Cum şi-ar putea închipui o femeie înşelată rivala? Frumoasă, deşteaptă, talentată? Măi…

N-a fost deodată, Mordelia, toate astea nu s-au întîmplat din senin, Kronin nu era genul de bărbat care să-şi înşele nevasta, nu s-a bucurat că o face, de altfel nici Ravi nu era împăcată cu gîndul

— Nu-i bine, nu-i bine, nu-i bine

spunea din cînd în cînd, nu-i era bine, nu era cinstit faţă de soţul ei, faţă de Mordelia

— Dar am şi suferit mult!

îi spunea Kronin şi atunci acceptau amîndoi că sînt un cuplu adulterin, ca atîtea altele, cu ce sînt ei mai vinovaţi decît ceilalţi? Şi, de fapt, nu s-ar fi ajuns aici dacă situaţia din cele două familii n-ar fi fost cea care era.

Ştiau că toate astea nu sînt decît nişte scuze ca să-şi acopere paşii greşiţi, dar toate se prăbuşeau în faţa iubirii, Kronin şi Ravi se iubeau cum nu li se mai întîmplase niciodată pînă atunci

— Te iubesc cum nu mi s-a mai întîmplat niciodată

avea să-i scrie ea, ceva mai tîrziu

şi poate tocmai asta înţelesese într-o zi Mordelia, că cei doi chiar se iubeau, tocmai asta o făcea furioasă şi o determina să se comporte în felul ăsta degradant, totuşi, nu suporta fericirea altora, mai ales a lor, a celor care i-au distrus viața, pentru că i-au distrus-o, asta era clar.

Douăzeci de ani în fotoliu, douăzeci de ani cu ochii în ecranul televizorului, douăzeci de ani în care trupul ei devenise una cu fotoliul, trecuse prin haine, prin tapiţerie, se integrase fotoliului, erau o singură fiinţă-obiect, cei care făceau dragoste cu ea, şi eu printre aceştia, făceau dragoste cu o femeie-fotoliu, vă închipuiţi cum e? S-o faci mereu strîns, îndoit, iar dacă vrei să te mai întinzi şi tu, să-ţi dai drumul orgasmului în plan orizontal, de-a lungul şi de-a latul, să trebuiască să tragi fotoliul şi pe Mordelia odată cu el, ca s-o poţi avea întinsă pe spate şi nici atunci ca lumea, că nu-şi putea desface picioarele prea mult, că era, cum v-am zis, una cu fotoliul, dar era de-ajuns, de-ajuns, oricum, Mordelia îşi perfecţionase stilul, adaptîndu-l celor cîteva poziţii pe care le putea executa, măi să fie! Mie mi-a plăcut. Atunci. Pe vremea aia. Apoi, cu timpul, nu ştiu… Poate şi întîlnirea cu Kronin a avut o influenţă asupra sentimentelor mele, de multe ori vedem lucrurile dintr-un unghi foarte îngust și de-abia cînd ascultăm poveştile altora ne dăm seama că lumea se mai poate vedea şi altfel, că lucrurile trebuie privite de jur-împrejur ca să le putem vedea pe de-a-ntregul şi asta a făcut Kronin pentru mine, mi-a dat perspectiva. Dar mi-a făcut bine? Eram un om fericit. Trăiam în casa aia, cu Mordelia, cu copiii, cu antebraţul ăla care venea prin podea din apartamentul de dedesubt şi urca prin tavan în cel de deasupra, eram numai noi, cu gîndurile noastre, cu trupurile noastre (plus fotoliul Mordeliei), cu sentimentele noastre, tare

bine-mi era! Acum, nu ştiu. Nu mai ştiu cum îmi e. Acum ştiu că totul poate fi şi altfel

— Puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel

i-a spus Ravi într-o zi lui Kronin, a fost atunci cînd s-au iubit în dormitorul ei, în patul ăla mare, care scîrţîia, mai ales pe partea ei, a fost atunci cînd, la un moment dat, el i-a simţit mîinile cum îl apucă de fese şi-l trag înspre ea, parca voia să şi-l bage în ea tot, pînă-n prăsele, era atît de hotărîtă în gestul ei, era o femeie care îl dorea pe bărbatul cu care făcea amor, cînd mi-a povestit Kronin asta mi-am amintit de un film vechi, cu Victoria Abril, în care partenerul ei o misionărea cu mîinile agăţate de tăblia patului, iar ea, sub el, a zvîcnit deodată, apucîndu-se de el cu ghearele şi cu dinţii parcă, se căţăra pe el, voia să-l parcurgă de jos pînă sus, să se înfigă într-un stîlp care nu se ridica de la pămînt spre cer, ci cobora din cer spre pămînt. I-am spus-o şi lui şi i-a plăcut imaginea, altă dată, cînd ne-am întîlnit, mi-a povestit-o el mie, uitînd că de la mine o ştie, aşa facem mereu, sîntem puţin din tot ce-am întîlnit, chiar şi asta am întîlnit-o undeva, într-o carte, cineva cita din altcineva.

şi nu mă întrebaţi dacă aşa cum este acum este mai bine sau nu, că nu ştiu. Dar poate fi şi altfel şi asta e mereu periculos de aflat. „Ştiu că poate fi şi altfel“ este cel mai mare duşman al tuturor dictaturilor, al tuturor status quo-urilor, al tuturor obişnuinţelor.

— Puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel.

Fericiţi cei care nu află. De-atunci n-o mai văd pe Mordelia aşa cum o vedeam. Guşulica aia a ei, pe care o alintam mereu şi îmi plăcea să o sărut, îmi pare acum pur şi simplu o guşă, sînii ăia ai ei, mici şi zglobii, veseli, sociabili, îmi pare că au cea mai tîmpită formă pe care o pot avea nişte sîni, triunghiulară, cu vîrful în jos, căzători, căzători degeaba, burta – orice femeie trebuie să aibă un pic de burtă, ca să ai ce mîngîia, să ai ce pupa –, burta ei e îngrozitoare, mă feresc de la o vreme s-o mai văd dezbrăcată, îi curge, îi atîrnă, ce femeie, cum poţi să-i spui ăsteia femeie?

Ieri după-masă am văzut pe stradă una suplă, cu pîntecele întins, cu carnea tare pe ea, cu dinţi, cu un cur bombat, nici prea îngust, dar nici prea lat, şi-avea nişte craci… Craci avea, nu picioare, craci. Să-ţi înfăşori limba pe ei, de la gleznă pîn' la cur şi de-acolo în Piaţa Unirii, unde se unesc picioarele, să faci baie în arteziana ei…

Săraca Mordelia! Azi-dimineaţă au venit băieţii de la salubritate şi au ras-o. Au strîns-o într-un sac, l-au săltat în spate şi au plecat. Parcă nici n-a

fost. Mîine o să dau fotoliul la tapiţer şi, peste cîteva zile, o să întreb: Mordelia? Care Mordelia?

Vinerea viitoare îl aştept pe Kronin. Sînt curios ce-mi mai povesteşte. Şi chiar dacă nu mai are noutăţi şi-o să-mi spună iar aceleaşi poveşti pe care mi le înşiră de cîţiva ani, eu tot îl aştept cu nerăbdare. Mi-e dor de Ravi. Tare dor. De ochii ei, de zîmbetul ei, de gura ei. Mi-e dor de sînii ei grei, plini, cu gustul ăla atît de bun şi măsliniu… Hansel şi Gretel îi cheamă. Aşa le spune Kronin şi aşa le spun şi eu cînd mă gîndesc la ei. Cînd aerul din jur ia forma lor. Cînd îi visez. Cînd stau liniştit şi mă surprind că plescăi, de parcă gura mea ar fi un sex feminin pătruns de sfîrcurile sînilor ei. Mi-e dor s-o văd cum se lasă pupată, cum i se frăgezeşte carnea sub pupături. Mi-e dor de glezna ei, obiectul cel mai erotic pe care l-am cunoscut în viaţa mea… De Ika mi-e dor, Ika păsărica, dulcea, gingaşa. Tare mai e frumoasă Ika aia a ei! Mi-e dor de Ravi. Mi-e dor s-o aud strigînd „aoleu aoleu aoleu“ . Mi-e dor s-o aud spunînd „stereo. a fost stereo“. Mi-e dor de Ravi. De Ravi din poveştile lui Kronin.

De-abia aştept să vină să-mi povestească! Mai e puţin pînă vineri. Am pregătit şi banii. Parcă-l aud începînd:

„Poate cineva să ia foc în sîn, fără să i se aprindă hainele?“

(1998)

TE IUBESC PE 32 DE BIŢI
sau
O NOAPTE CU BRAD PITT

A plecat Ravi, prietena mea care făcea cu mine programe.
De-atunci nimic nu mai e cum a fost.

Ninge ca o învelire cu păsări a inimii
Cuvintele rămîn în adîncuri, grîu pentru pîini viitoare
Cine are curajul să-mi deturneze anotimpurile?

Zăpada se aşterne pe case, pe străzi, pe oameni, îi îmbrăţişează, se mulează pe reprezentările lor tridimensionale, îi include în modele îndelung elaborate, cu trudă şi cu fantezie, debordante, frustrante. Zăpada se aşterne conform Manualului, semn că testerii şi-au făcut datoria, nici un bug n-a rămas ascuns prin pliurile CASE-urilor, DO-urilor şi IF-urilor. Bucle şi condiţii. Ninge uniform, greutatea pe metru pătrat e aceeaşi in the whole neighbourhood, ca şi temperatura, culoarea, forma fulgilor. Totul e calculat, previzibil. Aşa cum îi stă bine unui program. Se simte spiritul ei – nu facem noi programele după chipul şi asemănarea noastră? – fermitatea şi determinarea, concluzia bine pregătită, variantele testate şi răstestate pe cazuri particulare descoperite şi inventate. Şi nu numai.

O ştiţi pe Larissa? Larissa Feodorovna. Analfabeta aia care e cel mai bun medium-tester din Bluemond. Ravi a plătit-o din banii ei şi i-a lăsat

programul o săptămînă să se joace. Să se aiurească. Să şi-o tragă cu el. Să rîdă ca proasta după. Să plîngă isterizată. Să dea în bîlbîială. Să leşine. Să adoarmă şi să viseze că iar şi-o trage. După ce a făcut modificările cerute de Larissa mi l-a dat şi mie. Măiculiţă! Ce să vă spun? Făcea faţă oricăror fantezii. Mereu am îndemnat-o să facă programe erotice, dar Ravi n-a vrut, a refuzat o sumedenie de oferte care mai de care mai tentante – nici măcar cu ideea de a face unul împreună n-am avut succes. Era o pudică. Dar în sinea ei… M-a dat gata cu programul ăla. Avea răspuns la orice. La toate s-a gîndit. Ca şi cînd constructorii de calculatoare s-ar gîndi că utilizatorii ar turna cafea în ele şi s-ar aştepta ca după aceea să mai funcţioneze. Sau că ar scoate toate butoanele tastelor şi ar lovi cu degetele doar știfturile şi s-ar aştepta să le placă la fel de mult. Pe toate le-a luat în seamă.

Doamne, ce program! Îmi umbla mîna pe taste, ecranele se succedau în faţa ochilor mei, culorile se topeau unele într-altele, iar scripturile, sursele – mie îmi place să le citesc şi pe-astea – îmi făceau pielea de găină. Mi se ridica părul pe braţe. Simţeam că adie ceva, că ceva sau cineva îmi atinge pielea, şi totul îmi amintea de atingerea ei, atingerea fizică. Era… Ştiam că nu e acolo, lîngă mine, dar nimeni nu m-ar fi putut convinge că nu făceam amor cu ea. Pe bune. Aşa erau programele ei. Aşa făcea Ravi programe.

Şi-atunci cum de-a apărut bugul ala? Cine l-a găsit?

Deocamdată rulează corect. Oamenii merg pe strazi, se bucură de ninsoare. Nimic care să le tulbure după-amiaza asta liniştită. Ia să le pun eu un pic de viscol. Dar numai un pic, aşa, cît să le mai excite nervii. Să-i mai învie puţin. A little. Just a little bit of life.

Vîjjjj! Vîjjjj! Străzile sînt măturate, trecătorii şi ei, se grăbesc să se adăpostească prin magazine, cinematografe, librării. Cît o fi încasat Ravi de la Ministerul Culturii pentru opţiunea asta atît de „nevinovată“?

Librării, auzi! Cine dracu' a mai intrat într-o librărie în ultimii zece ani?! Nici cînd s-a lansat ediţia a opta, aia în trei volume, a cărţii cu motocentauri nu s-au strîns mai mult de o mie de oameni. Nici cînd ei, cei cinci, şi-au lansat simultan cărţile şi Rabi, editorul, a mobilizat toate cele cinci fan-cluburi momindu-i pe toţi puştanii ăia cu prezenţa live a lui Ivanez şi a lui Sekhor şi a lui Sim Petro şi a lui Mikko şi chiar a Anei Mera, cu toate că lansarea s-a făcut pe insula Atlantykron şi ea spusese că „se va cutremura pămîntul, iar Dunărea şi insula vor fi acoperite de pulbere şi eu tot n-am să calc pe-acolo“, şi se cutremurase pămîntul, şi praful înghiţise Dunărea şi insula, iar pe locul ei Rabi ridicase clădirea nouă a Academiei şi

Ana Mera intrase în clădirea aceea, adusă de Rabi, Rabi lunaticul, doar el ar fi fost în stare de asta. Aşa cum doar el a fost în stare, mai apoi, să-l convingă pe Yoban să decoreze pereţii aulei cu portretele celor cinci în chip de motocentauri, ceea ce a făcut-o pe Ana Mera să rupă definitiv relaţiile cu ceilalţi cînd s-a văzut cu mîinile pe ghidonul unei splendide şi excesiv de feminine Harley Davidson, ea, care era o kawasakiană pursînge. Toată lumea ştia asta, dar aşa era Yoban. Nu ţinea seama de nimic şi de nimeni. Iar lui Rabi tare-i mai plăceau provocările astea! Tare-i mai plăceau!

Dacă l-aş aduce pe Rabi în mijlocul furtunii? Dacă aş recrea lansarea motocentaurilor? Dacă l-aş îmbăta pe Rabi? Cum va reacţiona progrămelul frumuşicăi?

Aiurea! Aşa n-o să fac nimic. Of course că o să iasă totul bine. It's obvious. Adică e obvios, vorba cuiva. Trebuie să fiu eu acolo, în stradă, ca să văd. Dacă am ce vedea. Trebuie să trăiesc în realitatea aia, a ei. Făcută de ea. Iar nu născută. Să simt pe pielea mea, în direct, nu prin personaje inventate, pe pielea mea s-o simt, nu prin biţii lor.

I'm in. Înuntru.

Am ieşit din casă. Al naibii frig! Îţi intră în oase. Te lasă fără măduvă. Te înflautează. Flautul fermecat. Cîntă natura din tine. Din oasele tale. Doineşte. Că doar nu horeşte! La ce e-n sufletul meu acum… I'm not in the mood. Mi-e nasol. Nu că trebuie să-i caut bugurile. Nu că a plecat şi mi-a lăsat bugul pe cap. Dar e foarte frig. Nu mi-a plăcut niciodată iarna. Nu m-am topit niciodată după îngheţuri (mişto chestie!). Ba chiar mă enervează. Şi suflă levantul, domnule, suflă, suflar-ai în… Dă-l în mă-sa de vînt. Hai la librărie.

Uşor de zis, greu de făcut. Librăria e în partea ailaltă. Trebuie să merg cu vîntul în faţă. Merg, ce să fac?!

Merg pe dracu'! Eu nu pot merge cu vîntul în faţă. Nu pot respira. Nu ştiu alţii cum sînt, dar eu, cînd mă gîndesc… Dar cine mă pune să gîndesc? Toate astea îmi aduc aminte de o întîmplare pe care mi-a povestit-o mătuşă-mea. E cu taică-su, bunicul meu, care era un mare fumător. Fuma, fuma… şi stăteau, el şi cu bunica, în vremea aia, într-o garsonieră. Într-o zi, coana mare îl apostrofează

— Dar mai lasă şi tu, măi omule, ţigara aia, că nu mai pot să respir.

la care el, bunicul – sigur nu v-am spus-o pe-asta? – răspunde

— Dar cine te pune, fă, să respiri?

Aşa şi cu mine. Cine mă pune, fă, să gîndesc? Fă, viaţo! Fă, moarteo! Fă, iubito, carele eşti… pe unde vei mai fi fiind tu acuma.

Ei, cu gîndit, cu negîndit, problema e că nici eu nu pot respira cînd merg contra vîntului. Nu pot. I can't. I, Kant. Ar fi trebuit să ştie asta. Am fost împreună atîţia ani. Să fi uitat? Pe vremuri avea grijă de mine Ravi, toate programele ei erau făcute să-mi pice bine, erau M-compatibile, cum le zicea ea. Şi-acum…

Asta să fie? Uitarea? Singurătatea? Cine zicea că singurătatea e atunci cînd iubirea nu mai e? L-aş strînge de gît pe-ăla. De gît.

Mă întorc. Mai bine intru la un film. Un film cu Brad Pitt. Azi n-am chef de Binoche, ciocolata mea amăruie, puişorul meu cafeniu, n-am chef de Kristin Scott Thomas, cu tot obrazul ăla al ei… Un film cu Brad Pitt m-ar aranja. Cu Brad Pitt. Cum îi bradu, așa-i pitu.

Nu merg prea mult, mă împinge şi vîntul – pus de ea? special a făcut-o? –, ajung. Chiar cu Brad Pitt. Dacă nu veneam online ar mai fi fost filmul ăsta cu Brad Pitt? Filmul are legătură cu ce gîndeam eu mai adineauri? Sau e cu Brad Pitt pentru că aşa a vrut ea, pentru că ştie că-mi place Brad Pitt, pentru că ştie. Pentru că nu m-a uitat. Ce film o fi? *Noi voiam doar să ne-o punem*. Ete, na! Tre' să merg cu mama şi cu tata? N-ar fi programat Ravi aşa ceva. Nu Ravi pe care o ştiu eu. Intru. Mă aşez. În sală mai sînt cîţiva. Lîngă mine, Roxana. Roxana Albu, aia cu Dardania, cu roxanatele. Cînd o fi apărut? Mi-or fi plasat-o la intrare? Dincolo de ea se aşază un tip. Şi am impresia că intru într-un vis, ceva cu un hol în care toţi aşteaptă nu ştiu ce sau pe cine. După cîteva minute, tipul se dă mai aproape de ea. Nu-i a bună. Nu-mi plac chestiile astea. Iar întunericul e plin de chestii de-astea. Ce dracu', nu pot să văd şi eu un film ca lumea cu Roxana? De ce mi-au mai pus-o? Gelozia lui Ravi. Întotdeauna a fost geloasă.

Ce dracu' vrea ăla? Să ne mutăm? O întreb

— Vrei să ne mutăm?

— Nu, nu-i nevoie.

Nu mă pot concentra la film. Ea şi-a pus capul pe umărul meu, m-a luat de braţ. Cum o putea să vadă din poziţia asta?! Eu sînt îngrijorat în legătură cu individul ăla.

— Hai să ne mutăm

zice ea

— N-am chef să mă trezesc cu…

Cu ce? Ne ridicăm şi mergem două rînduri mai în spate. Înainte să plecăm, m-am uitat la ăla. Şi-o freca? Şi-o făcea acolo, în sală? Action, cum zic regizorii.

Ne-am aşezat, şi-a pus din nou capul pe umărul meu, şi-a trecut braţul pe sub al meu. Astea-s condiţii de văzut filme? Mă excită. Cum să ţin minte replicile? Cum să-mi fie drag personajul feminin cînd spune „iubirea nu moare doar pentru că noi nu ne mai vedem“? Ravi. Iar se joacă cu mine. De ce nu s-o fi programat pe ea? Cu ea ştiam să văd filme. Ce face, mă pune la încercare? Vrea să vadă dacă marşez cu fata asta? Cu femeia asta? Cu această fată-femeie? Roxana. Cine-a ştiut vreodată ce-i în căpuşorul ei?! Ea, cu „pseudorelaţia“ ei. Ea, cu „camdorul“ ei. „Mi-e cam dor de tine“. Camdorul – sentimentul femeiesc al nehotărîrii de sine. Sau al laşităţii. Al amînării. Al minciunii?

— Mi-e cam dor de tine.

Ce poate însemna asta?

— Hai la un film.

La ce film mă poate chema ea, femeia căreia îi este „camdor“ de mine?

— La un film cu Brad Pitt.

Iar mă duce la vechituri.

— Cu Brad Pitt.

Iar.

Ce sa fac? E prima oară cînd o văd. Pînă acum am fost doar dansatori pe sîrme, trăitori în Wireless. N-am fost niciodată-n DECEMBRE, jocul ninsorii. Jocul ăsta care mă omoară cu bugul ăla al lui… Mă omoară. Şi totuşi, atingerea ei mi-e atît de cunoscută… Şi felul cum şi-a pus capul pe umărul meu… Mă uit în decolteul ei. Mereu mă uit în decolteul ei. Ce să fac şi eu?! Toţi bărbaţii fac asta. Nu seamănă cu Ravi. E imaginaţia mea? Dorinţele care se nasc? 90-66-86. Cam mică în talie, cam strîmtă în şolduri. Nu e imaginaţia mea, nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva. Sau or fi doar acri strugurii? După ce am cunoscut-o pe Ravi, pentru mine, prototipul de femeie ideală e una ceva mai plinuţă. Nu? Să ai pe ce pune mîna. Să ai ce pupa. Să ai cu ce te înfrupta. Cine dracu' a scris eseul ăla despre iubire şi canibalism? Piciorul să fie picior, glezna – gleznă, burta să fie lată, să te poţi plimba cu gura pe ea, şoldurile pline, să-ţi vină să muşti. La 86 ai ei ce să muşti? Oasele? Iar pulpele, atît de subţiri… Nici nu vreau să mă gîndesc la ce-o fi între ele. Cu ce să-ţi umpli gura şi mîinile şi fruntea? Cu ce să-ţi umpli orizontul? Ce să pui în faţa privirii, să ţi-o bucuri, ce Monalisă

hipnotizatoare care să-ţi facă ochii albaştri doar privind-o? Ce-o fi vrut Ravi cu asta? De ce nu s-a programat pe ea? Ar fi putut s-o facă. Pentru mine. Pentru tot ce ne-am dorit cîndva. Pentru luminiţa de la capătul tunelului. Pentru candelabrul în care se va transforma, într-o zi, acea luminiţă.

Mai crede în povestea asta? Cît din ea e în programul ăsta? Cît din ea mai sînt eu?

Ies din cinematograf, singur, iar singur. Ce s-o fi întîmplat cu Roxana, Roxana Albu, principessa de Dardania, cea cu roxanatele? A dispărut? A plecat? Aşa cum pleacă toate. Întîi din 3D, apoi din Wireless. Şi după, de pe sîrme. Cum o fi spaţiul Wireless fără Roxana Albu? Dar ar mai fi? Ea plecase pentru că de mult începuse să plece. Obsedantă chestie. Din cînd în cînd ea pleacă. Din cînd în cînd, tot ce construieşte o lună, două, trei, doi ani, cinci ani, nu mai are nici o importanţă. Aşa. Buf!

— De ce?

— Aşa.

Ce să mai zici? Să-i mai spui că lucrurile nu sînt întotdeauna ce par a fi, să-i mai spui să nu judece pe nimeni doar după ce se vede, că ochiul, adeseori, înşală? O să afle asta. Poate mîine, poate luna viitoare, la anul, la viaţa ailaltă.

Iar scriu ca prostul şi după aia mi se întîmplă. Prostule! Că doar ştii asta. Ai mai scris şi ţi s-a întîmplat dup-aia. You know it. You know it already.

— De ce a rămas corespondenţa dintre noi pur platonică? Nu ştiu. Pur şi simplu aşa a rămas. Şi nu simt nevoia să-i adaug ceva mai mult. Sorry… e rîndul meu să spun asta.

Eram pe sîrme, dansatori pe sîrme. E-mailuri, chat-uri, alea-alea.

— Nu vreau pe nimeni, acum. Sau… s-ar putea spune că am o slăbiciune pentru cineva, dar… nesemnificativ.

Sînt eu sau aştepţi pe altcineva? De ce nu spui că „tu eşti, tu”? Da. Ea tăcuse, pentru că de mult începuse să tacă.

— Se întîmplă ceva cu mine şi nu ştiu exact ce. Cred că n-am să-ţi mai scriu o vreme. N-o lua ca pe o nenorocire, o să revin. Dar acum nu mai pot continua aşa.

Şi deodată asta: „Singurătatea e un lucru gingaş, care îmbătrîneşte repede. Mi-e cam dor de tine“.

S-a şi întîmplat. Tocmai s-a întîmplat. Ieri am scris-o şi azi s-a întîmplat. Mă, futu-i! Asta eficienţă!

— Mă eviţi?

— Nu

— Mă ţii la distanţă?

— Da.

— De ce?

— Aşa.

— OK

E nevoie de mai mult?

Roxana. Cine e Roxana? Iar m-a păcălit Ravi. Iar mi-a băgat un personaj-capcană şi eu, prostul, de dorul ei, de dorul ei, am luat-o de bună. Cum ştie ea să le pună un gest, un cuvînt, o privire, un zîmbet… Să-mi amintească de ea. De ziua de 17. De dormitul în tren. De mersul la film. De…

— Pa, M.

Roxana Albu. Glasul ei.

— Pa, şi SYS.

SYS. See You Soon. De unde ştie Roxana chestia asta? Roxana e personajul lui Ravi. Ravi, prietena mea, care făcea cu mine programe. Ravi care mă iubea/iubeşte/m-a iubit. Ravi care…

Nu pot să fac doi paşi fără să mă gîndesc la ea. Nu există nimic în afara ei. Viaţa începe şi se sfîrşeşte cu ea. I-am spus odată

— Vreau să vin într-o zi în casa mamei tale şi să-i spun „viaţa mea începe şi se sfîrşeşte cu Ravi“.

Îmi amintesc privirea ei de-atunci. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte – şi m-a durut întotdeauna asta, mereu am vrut s-o aud, s-o aud pe ea spunînd-o şi n-a spus-o niciodată, dar fiecare gest al ei cînd eram împreună, fiecare privire, fiecare atingere îmi spuneau asta. De mii de ori o spuneau. Aşa era Ravi. Nu credea în cuvinte, dar ştia să se exprime cu ochii, cu mîinile, cu aerul pe care-l respira… Ravi, bucuria vieţii mele. Lumină a vieţii mele, văpaie a viscerelor mele. Fiecare bărbat poartă în el, bine ascunsă, toată viaţa, cîte o Lolită.

Cred că m-am prostit. Am îmbătrînit. Ar trebui totuşi să caut bugul ăla. Pentru asta sînt plătit, nu? Nu putem da drumul pe piaţă unui produs defect. Ravi poa’să mai aştepte. Ravi e…

Din nou în stradă. Tot suflă vîntul. Bine realizat vîntul ăsta. Chiar se simte. Trecătorii se adăpostesc care pe unde pot. La colţul străzii, acum dă colţul, o femeie cu mersul apăsat, potrivit pentru cineva mai în vîrstă decît lasă să se bănuiască silueta. Ochelari de soare. Geacă roşie. E Ravi, aşa-i? E Ravi! Ravi a mea! Iuţesc paşii, ajung şi eu la colţ, Ravi nicăieri… Şi dacă n-a fost ea? Dacă e, în continuare, vremea „cînd toate femeile poartă capul tău şi rochiile tale“, Ravi? Tu nu te-ai pus niciodată în programele tale, ca personaj. De ce s-o fi făcut acum? Să te găsesc eu? După atîta vreme? Da? Asta vrei?

Vîntul suflă din ce în ce mai tare. Merg în continuare deşi nu-mi face bine să-l înfrunt, respir tot mai greu. Pe unde-o fi luat-o femeia în geacă roşie?

Dar nu e ea, oricum, nu e ea, înţelegi? Înţelegi? E doar un personaj, ce să faci cu ea? Poţi s-o ţii de mînă, poţi s-o săruţi… Mai ştii că să te pupi cu ea era infinit mai bun decît salata boeuf care era mai bună ca şniţelele după care nu mai era nimic…? Mai ştii? Da, mai ştii. Mai ştii şi că poţi să faci dragoste cu ea. Poţi să-i mîngîi spatele şi gleznele, poţi să-i spui iarăşi dragă-dragă, dar nu e ea.

NU E EA.

E doar un personaj. O închipuire. O capcană.

*

Nu mai respir. Simt asta. O ştiu. Nu mai respir. Cum de-a uitat Ravi? Cum de-a uitat că nu pot respira cînd mă bate vîntul din faţă?

Oare o femeie chiar poate să te uite după ce te-a iubit, după ce pîntecele ei a prins rodul tău, după ce ţi-a spus „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“? Poate? Poate?

Aş vrea să pot spune nu. Tare aş vrea să pot spune nu.

Al naibii vîntul ăsta! Şi doar ştia că nu pot respira cînd mă bate vîntul din faţă. Mă sufoc. Unde dracu' o fi pus librăria aia? Mă sufoc. Asfixie mecanică. Asfixie indusă. Nici n-or să ştie de ce am murit. Or să spună că am murit în timpul serviciului. Căutam buguri prin programele altora. Nici măcar n-or să ştie care e bugul, că e. Este. L-am găsit. Dar cui va mai folosi asta? Cui?

Singurătatea e atunci cînd iubirea nu mai e. Ce prostie! Niciodată nu sîntem suficient de singuri. Niciodată iubirea nu pleacă de tot. Ea rămîne întreagă, agăţată într-un gest, într-un cuvînt, într-un licăr de lumină. Chiar şi atunci cînd a murit de mult şi de multe ori, ea este întreagă, în noi. Şi o ducem mai departe spre împlinirea noastră, spre ceea ce EL ştie că trebuie să facem. Ea este lemnul, ea piroanele, ea mîna care ne ţintuieşte acolo. Acolo.

Aşa e: dincolo de iubire e tot iubirea.

(2001)

PASAJ DE TRECERE

Magazinul cu scrisori de-a gata apăru din nimic, din întunecimea pasajului, după ce-am coborît scările. Am trecut de nu ştiu cîte ori prin pasajul ăla şi niciodată nu l-am observat. Nu-mi fac cumpărăturile din pasaje, din ganguri, folosesc pasajele pentru a ajunge pe trotuarul celălalt, pentru a ajunge pe peronul metroului, pasajele nu fac parte din harta pe care o port şi eu, ca orice om, undeva în praful aşternut pe pantofi, în imagini răzleţe suprapuse peste alte imagini, binecunoscute, ale drumurilor zilnice. Sînt doar pasaje de trecere, legături ale trecutului cu viitorul. Ce am fost, de ceea ce vom fi. Clipe. Nimeni nu-şi încarcă memoria cu femeile de-o oră, cu numele cofetăriei în care bea o răcoritoare cînd afară sînt 40 de grade, cu scîrboşeniile de pe pereţii toaletelor publice, cu magazinele din pasajele de trecere…

Corina mă trimisese aici, n-am crezut nici o iotă cînd mi-a pomenit de magazin prima dată.

— Du-te, tu, de-aici! Care magazin de scrisori? Trec în fiecare zi prin pasajul ăla, nu se poate să tot trec pe-acolo şi să nu-l văd…

Dar el, magazinul, exista. Era în faţa mea, după geam, trei metri lungime şi unul jumate lăţime, era acolo, fără firmă, fără nimic care să atragă atenţia. O uşă banală, toată numai geam, o vitrină mare cît peretele, mă simţeam ca în faţa unui acvariu şi poate chiar eram, poate chiar eram…

Pereţii erau plini de petice de hîrtie, nimic spectaculos, putea fi orice, părea un magazin de felicitări, dintr-alea în care oamenii intră doar de Paşti şi de Crăciun, eventual de 1 martie.

Mi-am făcut curaj şi am intrat. Curaj? Curaj îmi trebuia?

„Ce tîmpit, să mă iau după Corina! Ce-o fi fost în capul meu, cîlţi?“

Corina, cu veşnicele ei aranjamente. Gata oricînd să-ţi facă lipeala cu o gagică mişto, frumoasă, deşteaptă, divorţată şi cu doi copii, evident! Ca să le ai pe toate. Să-ţi umple inima de…. de…

My heart is full…

nu mai ştiu în ce film am dat de replica asta. Sau ea a dat de mine şi mi s-a-nfipt în memorie – abuziv, zic eu – poate exact în locul în care aş fi putut memora magazinul ăla de scrisori. Scrisori gata scrise. Gata de expediat.

Am intrat.

Nu, n-a fost atît de simplu. M-am tot învîrtit prin faţa geamului – nici nu ştiu dacă i-aş putea spune vitrină, pentru că o vitrina are un alt rol, acela de a arăta, de a expune… Geamul ăla nu arăta nimic. Dar sugera. Îţi stîrnea imaginaţia. Îţi spunea că şi tu poţi, că şi tu ai putea…

Am privit o vreme prin el, spionîndu-i oarecum pe cei aflați înăuntru.

Proprietarul era un tip pe jumătate chel – cu fruntea înaltă, cum aveam să aflu că-i plăcea să zică –, cu ochelari cu ramă metalică, cu o barbă albă-albă, deşi nu părea trecut de 50 de ani, îmbrăcat mereu ca scos din cutie, în fiecare zi avea altă cămaşă, altă cravată, alt costum – aveam să aflu asta cu timpul, cum aveam să aflu şi că mirosea bine, tare bine, mă nimerise, era chiar Aqua di Gio, ştiu mirosul, avusesem şi eu cîndva, cîştigasem nişte bani în plus şi m-am şi grăbit să mi-l iau, ce era să fac şi eu cu nişte bani în plus decît să-mi iau un parfum, un parfum scump!, dar de prea multă vreme tînjeam după el…

Clienţi nu erau prea mulţi în seara aceea, nici n-aveau unde intra prea mulţi. Am stat o vreme să-i urmăresc, să vad ce fac, cum se comportă, care sînt regulile, pentru că prietena mea Corina nu-mi spusese nimic altceva decît

— Du-te, intră, casca ochii, pătrunde-te de atmosferă, află, află…

Ce? Ce puteam să aflu într-un magazin cu scrisori de-a gata?

De fapt, ca să fiu cinstit, mi-a zis altceva:

— Mă băiatule, tu ai o problemă de comunicare. De comunicare directă. Tu nu eşti în stare să comunici cu oamenii, să le spui ce vrei, ce simţi. Iar femeile, dragul meu, femeile vor să li se vorbească, să fie alintate, aburite, să li se spună minciunele în care să creadă, şi ai să fii uimit de cîte e în stare să creadă o femeie, o femeie cu vise mai ales, o femeie cu vise care

nu s-au prea împlinit, în ciuda unei experienţe destul de… bogate, temeinice, nu ştiu cum să zic ca să înţelegi exact ce vreau să spun. Voi, bărbaţii, cum auziţi de una care şi-a pus-o cu mai mult de trei-patru tipi, o şi consideraţi curvă. Nu, nu curvă în sensul ăla dispreţuitor, nu… Disponibilă doar. „Se fute?“ – e întrebarea pe care v-o puneţi mereu unii altora, de cîte ori faceţi cunoştinţe noi, de cîte ori le povestiţi prietenilor despre ele. Se fute? Că aia vă interesează, doar aia… Sau, în orice caz, în primul rînd aia… Sau la început aia…

— Corina, nu… Ştii bine ca eu nu…

— Da, da, sigur, puiule, tu eşti altfel, cum de-am uitat? Scuză-mă ca te-am băgat la grămadă, sigur că tu eşti altfel, toţi sînteţi, în felul vostru – ciudat! ciudat fel! – altfel.

— Ce dracu' te-ai ambalat aşa? Te-am supărat? Am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu, n-ai zis nimic, ce să zici?! Doar că stam aici de vreo două ore şi nu-mi vorbeşti decît de nu ştiu ce fufă pe care ţi s-a pus pata şi căreia vrei să i-o tragi. Şi-mi spui asta mie!

— Corina, n-am vrut să… Zău, te rog… Tu m-ai întrebat, tu ai vrut să ştii amănunte…

— De ce dracu' aveţi voi impresia că ne interesează femeile la care visaţi chiar şi în clipele în care sînteţi băgaţi pîna la coate, pîna la gît, în noi? De ce, dacă ne culcăm cu voi, trebuie să fim şi confidentele voastre? Lada voastră de gunoi în care să vă vărsaţi toate mizeriile… Astă-iarnă mă îndrăgostisem de unul, de ochii lui trişti, de aerul lui dezorientat, şi ce crezi că aflu într-o bună zi? Bună să fie pentru toate alea care-or mai face ca mine… Nenorocitul i-o trăgea cumnată-sii. Mie-mi plîngea pe umăr şi el o regula pe cumnată-sa. Asta era marea lui tragedie. Mi-a plîns o noapte întreagă pe umar, pe buric, pe şolduri, peste tot pe unde-a ajuns cu ochii şi cu gura, povestindu-mi cum era ea, ea, zîna zînelor, sora nevesti-sii. Mă lingea-n cur şi zicea ce cur are păpădia mea, mă călărea ca pe Steaua Nordului în cursa de steeplechase, cu obstacole, aşa mă călărea, cu figuri, cu întoarceri şi răsuciri, şi-mi zicea ah, ce bine se fute iepuraşul meu, îmi băga limba-n gît luîndu-mi la numărat amigdalele şi-mi zicea dup-aia ah, ce bine sărută libelula mea… Fir-ar al dracului cu grădina lui zoologică şi cu insectarul şi cu ierbarul lui! Înţelegi? O noapte-ntreagă! De ce-a trebuit eu să-i suport toată mizeria aia revărsată din el, din prea-plinul lui, din

dragostea lui care dădea pe dinafară… Da, dădea pe dinafară ca dintr-un hîrdău cu vomă.

— Corina, Corina, linişteşte-te, eu nu…

— Da, sigur că da, ne-am lamurit deja cu asta, nu?

— …

— Ascultă, mă, tu chiar nu te-ai gîndit niciodată că s-ar putea să fiu un pic, măcar un pic, îndrăgostită de tine? Şi că toate confidenţele tale mă dor? Cît de puţin…

— Dar tu m-ai încurajat să-ţi povestesc, tu m-ai întrebat cum e ea, ce naiba?! Cum ai vrea să-ţi spun fără să-ţi spun?

— Sigur că te-am încurajat să-mi spui, sigur că te-am întrebat! E normal să vreau să ştiu cum arată, cum gîndeşte, ce-ai găsit tu la ea şi la mine nu… Sînt geloasă şi eu… Sînt om. Sînt femeie…

— Şi ploieşteancă. Ai uitat că sînt ploieşteancă, Năică?

Eu, maimuţărind-o. Şi ea:

— Du-te-n mă-ta!

după care a rîs, a sărit cu pumnii pe mine, m-a încălecat, mi-a închis gura.

Am întors-o atunci (ca la Ploieşti? vezi bine!), am scăpat. Am făcut amor ca-n vremurile bune (friendly fuck, bună invenția asta, bună, bună, bună, bună!), apoi mi-a povestit despre magazinul de scrisori.

Corina, prietena mea. Curina.

— Trimite-i scrisori. Dacă nu găseşti nimic care să-ţi placă printre cele scrise, poţi da comandă. Costă mai mult, dar face, crede-mă.

— Cine le scrie? Au contracte cu scriitori, de unde…?

Corina tăcea. Căuta în ea un răspuns pe care să fie sigură că-l voi înghiţi? Se gîndea deja la altceva?

— Cine le scrie?

am repetat întrebarea. S-a uitat în sus, spre tavan, şi am crezut că încearcă să-şi amintească ceva, un amănunt, un nume, nu m-am gîndit că şi ăla putea fi un răspuns. Era?

*

Am stat o vreme privindu-i prin geam pe cei cîţiva clienţi care răsfoiau scrisorile prinse pe pereţi. Citeau cu atenţie, urmărind fiecare cuvînt, buzele lor rostind acele cuvinte, ca pentru a le învăţa, ca pentru a se obişnui cu ele,

pe unele chiar reuşeam să le desluşesc, erau pătrunşi de înţelesurile pe care cei ce scriseseră acele scrisori le îngropaseră în ele, sau poate nu de îngropat era vorba, ci de trimis, de transmis altora, cuvintele, cuvintele…

M-am încurcat, nu mai ştiu ce voiam să spun, dar recunoaşteţi şi voi că totul era aiurea în povestea asta. De ce-ar vrea cineva să cumpere scrisori gata scrise? Ce să găsească în ele? Cui să le trimită? Sau poate că nu de trimis era vorba…

Să fi fost doar plăcerea lecturii? Erau, scrisorile alea, fragmente de carte, dar mult mai autentice decît romanele din librării? Erau cărţi pe care, comandînd scrisori în magazinul acela, le putea scrie oricine?

Oare am fi mai fericiţi dacă am găsi mereu pe cineva care să poata exprima în cuvinte ceea ce avem pe suflet? Să ne scrie romanul vieţii? Viaţa mea e un roman, toţi am spus asta măcar o dată…

E frumos să citeşti scrisorile lui Kafka, ori pe-ale lui Durrell… Dar ce mult mi-ar plăcea sa le pot citi, cu aceeaşi bucurie, pe-ale mele!

Da? Asta să fie? Asta căutau toţi oamenii ăia acolo? Exista acolo cineva care să gîndească pentru ei, să spună cuvinte, să re-creeze lumea? Cineva care ştia cuvintele de început? Care să facă lumea să existe? Să dăinuie?

Am intrat.

Am simţit privirile celor trei-patru clienţi lipite de mine. De faţa mea, de hainele mele cumpărate de la Steilmann, de after-shave-ul meu Gentleman by Déesse. Reflex, mi-am strîns pleoapele, m-am închis, avusesem senzaţia că toţi cei de-acolo vor să-mi intre prin ochi. Am strîns pleoapele într-un gest de apărare, ca o primă lege a oamenilor, asemănătoare cu una dintre legile roboţilor scrise de taica Asimov, sau de John W. Campbell, dar ce mai contează cine a formulat-o, important e ca s-a publicat, că a apărut, că lumea a aflat de ea etc. Nu erau nişte gînduri care să-şi aibă locul tocmai acolo, într-un magazin de scrisori de-a gata, ai căror autori erau incerţi, cel puţin pentru noi, clienţii…

Atunci nu eram decît un bărbat de patrușcinci de ani căruia începuse să-i fie teamă de singurătate.

Sau poate de îngeri…

De mirosul de tei plouaţi.

Ca orice om aflat pentru prima dată într-un magazin, m-am apropiat şi eu de locurile unde era expusă „marfa“, căutînd-o, atingînd-o, răsfoind-o –

în acest caz.

Hîrtie albă, scris de mînă, nehotărît, cînd drept, cu litere rotunde, bine conturate, cînd aplecat înspre dreapta, cu litere alungite, ovale, cu două feluri de d-uri, cu două feluri de s-uri, cu semne noi – s-ar putea spune – pentru combinaţii de două litere, topite unele într-altele. Împreunate. Împletite. Încîrligate.

Bună dimineaţa, floarea mea dragă,

M-am trezit dimineaţă şi tu nu erai şi am avut (am) impresia că mi s-a luat ceva, că am pierdut ceva pe timpul nopţii.

Nu ştiu dacă te-am visat, nu ştiu dacă m-am trezit cu tine în gînd, dar acum mă gîndesc la tine, ca de fiecare dată cînd fac ochi, cînd încep să mă gîndesc la ale lumii, la ce înseamnă lumea pentru mine.

Bună dimineaţa, fată frumoasă. Să ai o zi luminoasă ca ochii tăi. Să-ţi fie bine, chiar dacă binele ăsta n-are legătură cu mine, chiar dacă binele ăsta va avea legătură cu altcineva, cu altul. Eu ţi-am spus „femeia cu o mie de amanţi“ şi mă doare de fiecare dată cînd îmi vin în minte cuvintele astea, îmi par rele, cu mine, cu tine, de fiecare dată mă doare, poate pentru că ele sînt o dovadă – chiar şi închipuită – că lumea nu este aşa cum ne-o dorim noi, ci aşa cum este ea rînduită să fie. Uneori dorinţa noastră coincide cu dorinţa LUI, şi atunci numim asta fericire. Ştii ce scrie în dicţionar la cuvîntul fericire*? Ştii tu care este definiţia fericirii? Iat-o: „Stare de mulţumire sufletească intensă şi deplină“ (DEX, 1975, p. 330, cuvîntul cu numărul 18.667). Ei? Ce zici? „Intensă şi deplină“... Au uitat să spună şi „de scurtă durată“. Eh! Academicieni şi ei... Nemuritori, adică. Pentru ei, toate sînt eterne.*

Voiam să-ţi spun că aseară, cînd mi-ai spus că în timpul filmului ai vrut să-ţi pui mîna pe mîna mea („dar am renunţat, m-am gîndit să nu te deranjez“), era să-ţi zic că şi eu am vrut să fac asta (dar am renunţat, m-am gîndit că cine ştie ce-o să crezi – ce-ai fi putut crede?! Că am vrut să te iau de mînă. Că era un gest tandru. Ce altceva?! –, că e aiurea, că nu pot face asta cu tine, că teama de NU e mai mare decît... decît... N-am vrut să pierd şi ceea ce aveam – cred. Era o mică laşitate pe-acolo...). Ţi-am spus că „da, sigur, nu ştiu cum aş mai fi putut vedea filmul“, sau cam aşa ceva, o replică aiuritoare, cuvinte care voiau să ascundă de fapt mai mult decît să expună, pentru că... Sau poate că încercau, pur şi simplu, să spună adevărul.

Care adevăr? Cum care? Ăla pe care l-am simţit cînd, de vreo două ori, coatele noastre s-au atins, sau nici măcar, cămaşa mea, bluza ta, ele s-au atins, dar am simţit fiorul, am simţit cum se ridică părul pe braţele mele, am simţit cum mi-o ia respiraţia la fugă, cum mi se blochează muşchii, cum cotul meu nu se poate dezlipi de al tău şi nici nu voiam să se dezlipească, nu voiam, nu voiam, şi, într-adevăr, nu ştiu ce am văzut în clipele alea, nu ştiu ce aş mai fi văzut din film dacă ţi-ai fi pus mîna pe mîna mea. Sau poate, dimpotrivă, ar fi fost ceva clar, un lucru bine definit, care nu m-ar fi distras de la văzutul filmului, de-abia atunci l-aş fi putut vedea liniştit, relaxat, pe cînd aşa, în povestea cu coatele care s-au atins (cît de întîmplător?) eram concentrat ca un hoţ care-şi bagă mîna într-un buzunar străin, ca nişte degete care numără banii din buzunarul altuia… Voiam să fiu acolo, să fiu pregătit, să nu pierd momentul, clipa, istoria… Dacă ar fi fost să fie.

Visez, încă visez să vedem un film împreună, să stăm lungiţi în pat, să te ţin în braţe şi să ne uităm la film.

Cît o să mai visez asta?

Nasol, Roxa-Doxa, nasol ce se întîmplă cu noi sau, cine ştie?, poate asta-i frumuseţea relaţiei noastre (pseudorelaţiei, cum ziceai tu cîndva). Că sîntem şi nu sîntem. Că are fiecare viaţa lui, dar uneori tînjim după ceva ce s-ar putea numi „viaţa noastră“, şi atunci cînd se întîmplă ca ea să existe ne e atît de bine, atît de bine, încît mă întreb…

Mă întreb, şi atunci totul se năruie. Cuvintele, aceleaşi cuvinte care construiesc lumea, pot s-o şi spulbere. Ştiu că între noi nu există şi nu poate exista ceva (era să scriu „nimic“, dar ar fi fost prea mult, nu?). Mi-ai spus asta de-atîtea ori şi în atîtea feluri… Am început pînă şi eu să mi-o spun… Dar e suficient să te vad, să fim cîteva ore împreună, şi totul învie din nou. Uneori îmi spun „şi nu-i păcat să pierdem ce avem?“. Uneori îmi răspund „da, e păcat. Pentru că tare bine mai e cu tine, Roxana, floarea mea dragă“. Alteori mă întreb „de fapt, ce avem, ca să putem pierde?“ şi îmi amintesc iarăşi de filmul ăla sau cartea aia în care se zicea că nu avem nimic de pierdut, iar ce am pierdut n-am avut niciodată, şi nici nu ştiu dacă ar trebui să pun ghilimele pe undeva pe-aici, pentru că nu ştiu de unde şi pînă unde, nu sînt convins nici măcar că vorbele astea le-am auzit/văzut în altă parte şi nu-s fraze de-ale mele, fraze pe care le-am scris eu şi le-au preluat alţii şi eu le-am regăsit la ei şi nu mai ştiu, Roxana, nu mai ştiu, Roxa-Doxa….

„Tu mi-ai zis Roxa-Doxa, mai ştii? Îmi place…“

Mi-am amintit şi asta şi ştiu cînd mi-ai spus-o, ştiu cum erai îmbrăcată atunci, cum miroseai, dansam, erai încălzită şi parfumul tău se amestecase cu mirosul pielii tale încălzite şi miroseai a femeie, a femeie, Roxana… Eram la o petrecere şi tu erai într-un capăt al camerei, eu în celălalt, şi era gălăgie, muzica era dată tare şi te-am sunat, te-am văzut cum ţi-ai căutat telefonul şi ţi-am văzut zîmbetul cînd mi-ai descoperit numele scris pe ecran şi apoi ochii căutîndu-mă prin încăpere, şi cînd ai dat de mine aveai lumina aia în ochi, lumina din ochii femeilor care mă iubesc, sau poate mă înşelam eu, cum m-am înşelat de fiecare dată crezînd asta, plăcîndu-mi să cred asta, vrînd să cred asta, pentru că prea voiam să fiu iubit, prea voiam să iubesc şi să fiu iubit…, te-am întrebat atunci „vrei să dansăm?“, iar tu mi-ai răspuns ca într-un film, de parcă eram personajele unui film care repeta mai tîrziu, în alt context, replici de mai-nainte, „vrei să mă ţii în braţe şi n-ai găsit alt pretext?“, reluînd o frază scrisă de mine într-o carte, cîndva, surprinzîndu-mă, şi aveai dreptate, Roxana, aveai dreptate, voiam, tare mai voiam să te ţin în braţe, tare mai voiam, aşa cum acum nu mai vreau să termin fraza asta, de parcă, dacă n-aş termina-o, ai rămîne aşa pe vecie, în braţele mele, pentru totdeauna, pentru că n-ai să mai poţi pleca, n-ai să te mai poţi desprinde de mine cîtă vreme fraza va rămîne neterminată, pentru că vei trăi la nesfîrşit în fraza asta, la nesfîrşit, cîtă vreme n-o voi încheia…

Ţi-am spus că am scris primele fraze din Roxana*? Cartea aia pe care am s-o scriu cîndva, trebuie s-o scriu, dar nu ştiu de ce tot amîn, nu ştiu de ce, pentru că mi-ar face bine s-o scriu, m-ar elibera, pentru că trebuie să mă eliberez, într-un fel, de tine… E terapia mea, scrisul.*

Uite ce-am scris, uite cum începe Roxana*, a treia carte din cvartetul melancolic, cartea despre Roxana, Roxana din mintea mea:*

Speranţa este numele unei idei fixe.

Acum ştiu de ce trebuie să scriu cartea despre Roxana. Ca să mă eliberez. Să mă desprind de ea, să nu mai sper că are să fie din nou cum a mai fost. Să pot să n-o mai iubesc. Să pot deschide ochii dimineaţa fără tristeţea de a nu o vedea. Să mă pot băga în pat fără… Da. Fără ea. Să mă pot bucura din nou de atingerea cearşafului. De plapumă. De perna pe care îmi aşez capul. De pernă, de pernă, iar nu de şoldul ei.

— Eu sînt un desen pe şoldul tau drept.

Mai ştii, Roxana, mai ştii?

Trăiesc de atîta vreme cu lucrurile astea în minte şi e atît de mult de cînd nu te-am mai văzut, de cînd nu te-am mai pipăit-mirosit-gustat…

De cînd ochii mei nu ţi-au mai văzut buricul, rombilicul…

De cînd n-am mai respirat aerul din porii pielii tale. Aerul de pe şoldul tău drept.

Roxana, Roxana, Roxana! Mă rog LUI să nu te mai iubesc. Mă rog LUI să-mi ia înapoi darul pe care mi L-a dat. Să nu mai iubesc. Să nu mai sper.

Speranţele sînt pentru cei învinşi. Învingătorii nu au speranţe. Ei înving, pur şi simplu.

Cam asta-i, Roxana, atît am scris pînă acum. Sînt cîteva luni de cînd am scris asta şi nu reuşesc să merg mai departe. Uneori mă întreb dacă vreau cu adevărat să merg mai departe. Ţi-am mai povestit despre superstiţiile mele, despre lucrurile pe care le-am scris şi apoi s-au întîmplat. Poate că nici de data asta nu vreau să se întîmple ceea ce am de gînd să scriu acolo, poate că…

În fine, astea sînt problemele mele. Ori trec peste ele, ori învăţ să trăiesc cu ele.

Noapte bună, floarea mea dragă, noapte bună.

Braţe, coate, genunchi

Am rămas multă vreme cu privirea mîngîind bucata aceea de hîrtie. Era o scrisoare adresată unei femei cu nume, cu braţe, coate, genunchi, o femeie reală. Ce căuta ea, scrisoarea aia, acolo? Mă simţeam ca într-un magazin de haine second hand. Cine are nevoie de ele? Cine-şi cumpără cămăşi Ralph Lauren de la second hand şi se bucură de ele nu pentru că sînt cămăşi, ci pentru că au marca Ralph Lauren? Dar, dacă cererea generează oferta, înseamnă că şi scrisoarea aceea îşi avea justificarea ei pe peretele magazinului de scrisori, cineva va fi cerut o scrisoare către Roxana, către Roxana lui, Roxana din mintea lui, acea unică Roxana dintre miile de Roxane care existau în oraş, dintre zecile, sutele de Roxane care treceau prin acel pasaj, pentru acea Roxana care, undeva, în vreo garsonieră din cine ştie ce cartier, aştepta, probabil, o scrisoare prin care un el să-i spună despre emoţia pe care i-a stîrnit-o atingerea coatelor într-o sală de cinema oarecare, în timpul unui film oarecare. Sau poate nici sala nu era oarecare, nici filmul… Dacă era Patria sau Scala sau…? Daca era *Amelie* sau *Damage* sau cine mai ştie ce film pe care de luni de zile plănuiau să-l vadă

împreună? De ce? Aşa, să vadă un film împreună, să vadă cum e cînd stau unul lîngă celălalt şi nu se privesc, nu-şi vorbesc, nu-şi dau atenţie – pot? pot să facă asta? Va fi mai puternic filmul decît apropierea, intimitatea aceea din întunericul sălii de cinema? De unde să fi ştiut eu atunci că tocmai ăsta le era scopul, să vadă dacă pot? De unde să fi ştiut că nu fusese altul? Dacă asta au vrut, se pare că nu le-a reuşit, a fost povestea cu coatele şi… Dar de unde să fi ştiut eu că n-au mai fost şi altele, rămase nescrise în scrisoarea aia, de unde să fi ştiut eu că n-a fost un moment în care privirile lor s-au întîlnit, nu, nu pentru că fiecare dintre ei voia să vadă feţele celorlalţi, ci, pur şi simplu, fiecare dintre ei voia să-l vadă pe celălalt cum se uită la film, să-i vada chipul, să-i citească starea, emoţia, vecinătatea… Trebuie să fi fost frumoşi ochii lor, acolo, în întunericul sălii de cinema, privindu-se. Iar dincolo de privirile acelea înghesuindu-se toate amintirile lor, serile în care fuseseră dansatori pe sîrme, şi cuvintele pe care şi le daruiseră în Wireless, şi gesturile pe care şi le adresaseră unul altuia cînd erau înconjuraţi de lumea care nu ştia nimic despre ei doi, el – punîndu-şi palma peste clavicula stîngă, ea – ducîndu-şi palma peste şoldul drept…

Dar astea sînt lucruri pe care le ştiu acum, după ce toate astea au fost scrise, dupa ce cuvintele le-au făcut să existe. Atunci aveam doar atît: o scrisoare care se încheia cu „braţe, coate, genunchi". Şi nici măcar nu ştiam ce înseamnă asta, ce însemna, ce-a însemnat.

Atunci eram acolo, în pasajul ăla, în magazinul ăla, cu ochii pe pereţii ăia îmbrăcaţi în scrisori, în scrisori pentru Roxana.

Mai erau şi altele?

Sigur că da, mai erau, Roxana nu era singura femeie din lume. Roxana, acea Roxana, nu era decît una dintre femeile lumii. Nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Şi totuşi, şi totuşi… Următoarea scrisoare începea cu

Bună seara, Roxana,

şi continua

Îţi scriu azi, deşi tare n-aş vrea să-ţi scriu acum. Tare n-aş vrea, pentru că afară miroase a tei plouaţi, mirosul singurătăţii… Ştii tu, ţi-am mai zis eu…

Scuză-mă. Mă vait de pomană. Cîntă Alanis Morisette pe MTV. Mă duc să mă bucur.

Gata. M-am bucurat.

Dar acum e prea tîrziu, puiule, tu ştii că eu sînt un tip diurn, noaptea e pentru somn. Ne mai vedem şi mîine.

T.

Şi alături, probabil intenţionat pusă alături, această pagină:

T. e de la te…?

Îmi plac scrisorile tale, scrie-mi, scrie-mi, chiar dacă eu n-am să-ţi scriu în fiecare zi, chiar dacă eu n-am să-ţi pot scrie ceea ce, de fapt, poate, aştepţi de la mine…

Dar îmi place cum mă mîngîi în scrisorile tale, îmi place cum mă iei în braţe, braţe-coate-genunchi, îmi place cum mă atingi, cum obrazul tău se lipeşte de al meu, ba nu, nu se lipeşte, dar eu îl simt ca şi cînd, ca şi cînd, îmi place cum îmi şopteşti la ureche şi cum mă trec fiori ştiind că buzele tale ar putea să-mi atingă urechea, îmi place cînd îmi atingi mîna cu mîna ta, ai mîini frumoase, ţi-am mai zis asta, ştii?, mai ştii?, eram în tren, ce-o fi zis în sinea lui individul ăla care se uita la noi?, şi noi ne atingeam, ne atingeam mîinile, pentru că am vrut eu, pentru că ţi-am zis dă-mi puţin mîna să vad ceva şi mi-ai întins mîna şi ne-am atins, o atingere castă, nevinovată, nu?, nevinovată pe naiba!, de mult nu m-a mai atins nimeni aşa, de mult nu m-a mai făcut nimeni să simt că în vîrfurile degetelor lui e o fiinţă întreagă de carne şi oase şi sînge, cu gînduri şi cu dorinţe, cu gîndurile şi dorinţele unui bărbat, avînd, toate, legătură cu mine, şi toate astea găsindu-le doar în vîrfurile degetelor lui… E bine să te simţi dorită, e bine să vezi asta în ochii care te privesc, s-o simţi în mîinile care te ating, chiar şi aşa, în tren, în faţa unui martor care… Te invidia? Te invidia… Tare invidioşi mai sînteţi voi, bărbaţii… De parcă noi, femeile, n-am fi!

Noi, femeile. Mă simt femeie de cîte ori te uiţi la mine, de cîte ori îmi simt şuviţele de par privite de tine, sau urechile, sau aleluia dintre sîni, cum ziceai tu cîndva, mai ştii?, mai ştii cînd ţi-am zis că am un nasture la bluză care se tot desface, să-mi spui dacă se desface, să nu mă laşi să umblu aşa pe stradă, şi tu mi-ai răspuns că la grea încercare te-am pus, că dacă-mi zici că nu te uiţi o să-ţi reproşez că nu mă bagi în seamă, iar dacă o să zici că da, o să fii atent, am să-ţi spun că stai cu ochii numa-n decolteul meu,

eşti deştept, şi-mi place asta la tine, îţi vorbeam despre cît de femeie mă simt simţindu-ţi privirile pe şuviţele de păr, pe urechi sau pe locul ăla de la baza gîtului, locul ăla pe care şi-l alesese Ralph Fiennes în Pacientul englez*, ştii?, ştii filmul? Sigur că-l ştii, juca şi Binoche în filmul ăla, febleţea ta…*

Mi-ai zis vreodată de ce-ţi place Binoche? Ce vezi la ea mai mult decît la altele? Sînt multe actriţe care arată mai bine, care joacă mai bine, dar tu n-o ai în cap decît pe ea, pe Binoche. Ce are ea atît de deosebit şi eu nu văd?

Te las cu Binoche a ta.

Noapte bună, dragule. Şi mîine e o zi.

Nu era semnată.

Lîngă mine, doi clienţi citind fiecare cîte o scrisoare, adînciţi în cuvinte care nu le erau adresate, voyeuri cu ochii strălucind de parcă s-ar fi uitat pe o fereastră întredeschisă în dormitorul unor amanţi, al unor amanţi, evident, în dormitorul unui cuplu căsătorit n-ai de ce să te uiţi, e ca şi cum ai face exerciţii de gramatică. Germenii revoluţiilor sînt doar în paturile amanţilor, pentru că doar ei sfidează sistemul, doar ei visează şi inventează reguli noi…

Nu era semnată scrisoarea aceea, şi tare mi-a plăcut ideea de a scrie eu un *R.* sub „noapte bună, dragule“, fără să ştiu prea bine de ce, aşa, pentru toate Roxanele lumii, pentru toţi bărbaţii îndrăgostiţi de Roxane, oricum le va fi chemînd…

Am scris. Nu ştiu cîte destine a schimbat gestul meu de-atunci. Pe-al meu, sigur l-a schimbat, pentru că am revenit în magazinul cu scrisori şi a doua zi, am revenit să citesc din nou scrisoarea pe care eu doar o semnasem *R.* şi mi-a părut normal să fie semnată *R.,* nu altfel, R de la Roxana, de la Roxa-Doxa, am revenit şi în zilele urmatoare, citind noile scrisori, completîndu-le, aducînd de-acasă scrisori ca răspuns la cele găsite acolo sau ca provocări pentru scrisori care n-au întîrziat să apară.

Sînt atîtea zile de cînd nu ţi-am scris şi nu s-a întîmplat nimic. Respir, manînc, dorm… Am mai scris astea. Le-am mai scris… Totul se repetă, nimic nu e nou. Doar noi, repetînd mereu şi mereu aceleaşi secvenţe de viaţă. Noi, propriile noastre clone.

De cîteva zile mă tot învîrt pe lîngă povestea aia de care m-am apucat, am printat-o din nou ieri, mi-am mai notat cîteva lucruri, am mai căutat prin ciorne, prin jurnale, prin scrisori, mi-au mai venit idei. Azi, pentru prima dată m-am gîndit că asta poate fi o carte întreagă… Sau, în orice caz, un text mult mai lung decît mi-am propus, decît credeam cînd am zis că îl termin în două săptămîni – timp în care n-am scris decît două pagini.

Începe să-mi placă. Din ce în ce mai mult. Mă simt tot mai acolo, ca şi cînd eu aş fi, într-adevăr, personajul pe care l-am creat, personajul despre care e vorba în povestea aia. De fapt, eu ar fi trebuit să fiu modelul pentru un alt personaj, dar, ca şi în vise, mi se întîmplă să mă văd, să fiu eu toate personajele.

Mă simt tot mai departe de tot şi de toate. Tot mai departe, şi cel mai grav e ca nici nu îmi (mai) doresc să fiu altfel. Nu mai vreau.

Sigur? Nu, nu sînt sigur.

Am citit ieri o cronică la cartea mea. Scrie acolo că mereu au părut foarte triste textele mele şi, nu mai ştiu dacă o spune explicit, în orice caz lasă să se înţeleagă că motivul acelei tristeţi ar fi singurătatea (află el, cronicarul, asta, acum). Aşa să fie? Mereu m-am simţit singur? Păi, multe texte le-am scris în perioade în care nu eram tocmai singur…

Dar dacă şi atunci cînd „nu eram tocmai singur“ eram, de fapt, singur, foarte singur? Dacă ăsta e adevărul, Roxana? Dacă nu pot, nu MAI pot să fiu altfel decît singur? Dacă Ravi, plecînd, a luat cu ea şi partea simţitoare din mine? Dacă în fiecare zi miroase a tei plouaţi şi eu nici nu-mi mai dau seama?

Ţi-am zis?, cred că ţi-am zis, că mi s-a întîmplat ceva astă-iarnă. Că mi-a spus cineva cîteva cuvinte despre mine, despre cum m-a văzut, cum m-a simţit sau mai bine zis cum NU m-a simţit, cuvinte care au fost un fel de duş rece, şi eu sub duşul rece pot să şi mor, pot să şi mor, Roxana… Poate ceva din mine a murit atunci, în iarnă, cînd am aflat că nu dau semne de viaţă, cînd am aflat că nu sînt în stare de căldură, cînd am aflat că tandreţea, apropierea, căldura sînt lucruri care poate că nu există decît în mintea mea, iar mîinile mele, picioarele, părul de pe burtă, tîmplele şi ochii le-au pierdut de mult… Cînd? De ce? Nu ştiu. Nu ştiu cînd, nu ştiu de ce, nu ştiu cum.

Pe de altă parte… Mi-aş dori mai mult timp, mai multă singurătate (se poate?), mai mult vis/creaţie/minciună, că minciună e totul. Şi vis. Şi creaţie.

Am impresia că m-am risipit în personajele mele, că am devenit ele, pe alocuri, tot căutînd, tot experimentînd, tot trăind alte vieţi m-am îndepărtat de adevărata mea viaţă. Mă simt ca un personaj, Roxana, ca un personaj cu care pot face ce vreau şi chiar fac ce vreau şi ştiu că este aşa pentru că aşa vreau eu să fie, nu pentru că natura îl vrea aşa, pentru că Dumnezeu l-a făcut aşa.

Vorbesc de Dumnezeu şi am impresia că uneori Îl trădez, că şi pe El am început să-l trădez, pentru că nu rezist tentaţiei de a fi El, de a mă juca de-a El. Şi-atunci cum de am curajul, neobrăzarea, impertinenţa, trufia de a-L numi Prietenul meu? Un prieten nu se trădează, Roxana, poţi să-ţi trădezi soţia, amanta, iubita, pe toată lumea, dar nu prietenii… Eu am făcut-o şi pe-asta, am făcut-o conştient, am vrut să o fac – şi aici nu mai sînt metafore, nu de Prietenul meu e vorba, ci chiar de prieteni, de un prieten pe care l-am tradat, l-am înşelat, am vrut s-o fac, am vrut să ştiu cum e, am vrut să ştiu cum pot să-l mai privesc în ochi… Aş vrea să-ţi povestesc, aş vrea să-ţi spun cum a fost, poate aşa m-aş elibera şi de sentimentul de vinovăţie pe care-l trăiesc de-atunci, dar nu pot, nu pot, Roxana dragă, mi-e ruşine, mi-e prea ruşine şi nu ştiu ce e mai greu: să-ţi povestesc ţie toate astea sau să le retrăiesc scriindu-le…

Vezi? Nici acum nu mai ştiu dacă îţi scriu ţie sau scriu la textul ăla care mă frămîntă de-o vreme, sau scriu, pur şi simplu, în agendele mele, în jurnalul în care scriu, tot scriu, mă scriu pe mine. Nu ştiu dacă am să-ţi trimit această scrisoare, probabil că da, pentru că vreau să ştii lucrurile astea, chiar dacă nu prea te interesează, chiar dacă ai şi tu problemele tale, dar nu ţi-am mai scris de mult, de tare mult timp, şi poate că îmi lipseşte asta, îmi lipseşti, sau îmi lipseşte doar ideea de Roxana, imi lipseşte „Roxana din mintea mea“, singura cu care, de fapt, voi rămîne…

Cît de adevărată este acea Roxana? Şi cît de adevărată eşti tu? Ce este adevărat în viaţa unui scriitor? Întîmplările? Cuvintele? Curvintele…

Am vrut să-ţi spun că mi-e dor de tine, dar nu mai sînt sigur dacă aşa este ori doar aşa vreau eu, scriitorul, să-mi fie mie, personajului său.

Am citit o replică din ultimul film al lui Jeremy Irons: „Ajută-mă să-mi amintesc această noapte de neuitat“… Nu ştiu dacă are legătură cu ce ţi-am scris, dar mi-a venit deodată în minte.

Aş vrea să te văd. Să ne plimbăm, să mîncăm împreună, să mai vedem un film. Să te simt lîngă mine o vreme, să-ţi simt parfumul, jumătatea aia de metru din jurul tău, să te aud… Tînără, frumoasă, exuberantă… vie. Fiinţă

vie. Femeie vie. M-am săturat de mortăciuni, Roxana! M-am săturat de femei pe care trebuie să le trec strada. Să trec strada o dată pentru mine şi-apoi încă o dată pentru ele, în locul lor. M-am săturat să fac eu totul. Şi prima atingere, şi ultimul suspin. Eu să spun „te iubesc“ şi tot eu să zic „şi eu te iubesc“. Eu să-mi desfac braţele strigînd „ce dor mi-a fost de tine“ şi tot eu să-mi desfac încă o dată braţele strigînd „şi mie, şi mie, tare mi-a fost dor“…

Cum ar fi dacă tu n-ai exista? Dacă n-ai fi existat? Prea tîrziu! Exişti în mintea mea, Roxana din mintea mea s-a întrupat şi fiinţează, nimic şi nimeni n-o mai poate face să dispară, nici măcar tu. Nici măcar tu, plecînd…

Te pup. Pe rombilicul tău.

Vezi? Nu-ţi pot da luna de pe cer, nu-ţi pot oferi pămîntul, dar pot inventa cuvinte pentru tine. Cuvinte născătoare de cuvinte – cum ziceam cîndva… Cuvinte care vor fi mereu începuturi. Pentru fapte, pentru lucruri, pentru fiinţe.

Pe rombilic, Roxana.

PS Am găsit o scrisoare semnată R. Tu eşti? Nu-mi amintesc de scena din tren, cu mîinile… Dar m-am simţit tare bine citind-o, imaginîndu-mi că este adevărată. Amintindu-mi-o. La urma urmei, ce-s amintirile? Lucrări ale imaginaţiei… Pentru ce procent dintr-o amintire putem băga mîna în foc?

Oricum, îţi mulţumesc pentru amintirea asta.

Iată-mă şi Roxana. Scriitorul din mine, cel despre care, pînă să intru în magazinul de scrisori, nici nu bănuiam că există, nu mai era Madame Bovary, era Roxana. Partea feminină din mine îşi găsise un nume: Roxana.

Atunci… fir-aş Roxana!

Mă întrebai – sau poate doar TE întrebai, ca să-ţi dau un pic de apă la moară – cît de adevărată e Roxana din mintea ta şi cît de adevărată sînt eu.

Bune vorbe. Ştii, la alte nelămuriri mi-e greu să-ţi răspund, dar la asta…

Cred că de o bună bucată de vreme „Roxana cea din mintea ta“ e mult mai simpatică decît aia din realitate. Şi realitatea din mintea ta e probabil mult mai simpatică decît aia din mintea mea. Asta e… Sper să nu rămînă aşa.

Cît despre singuratate… şi toate vorbele alea ale tale. Aş risca să spun ceva care sună ca un sfat: nu cumva, din atîta cugetare pe marginea a ceea ce simţi, să-ţi falsifici trăirile. Să te simţi singur pentru că „dă bine“ să te simţi singur, să simţi că ţi-e dor pentru că „dă bine“ să-ţi fie dor, să te simţi îndrăgostit pentru că… Şi, cu cît le despici mai mult, cu-atît eşti mai nesigur de autenticitatea lor. Lasă-le aşa cum sînt! Altfel e posibil ca singurul lucru cert să rămînă nesiguranţa. Nu te mai întreba ce simţi: simte şi-atît. Înseamnă că eşti încă viu. Şi cald.

Iar Roxana, indiferent dacă sînt eu sau doar Roxana din mintea ta, te vrea viu. Şi cald.

Roxa

De ce am intrat în magazinul ăla? Cine mai ştie… Pe cine mai interesează asta? A fost doar o etapă din viaţa mea. Una dintre cele neterminate. Deturnate. Al cărei rost a fost doar s-o iau în altă parte. O intersecţie.

Am devenit dependent.

Ca orice scriitor (mă credeam scriitor, devenisem scriitor!), îmbrobodeam oamenii, îi manipulam împingîndu-i să facă ceea ce imaginaţia mea – diabolică uneori – îmi şoptea, îmi chiţăia în ureche. Şi ei făceau, seduşi de cuvinte, de înţelesurile lor, de ceea ce imaginaţia lor descoperea dincolo de ele.

Ce mai faci, ploaie de vară? Pe cine mai bucuri tu?

E bine să fii viu, Roxana, vulnerabil – că asta înseamnă viu. Sînt vulnerabil şi uşor de manipulat. O scrisoare semnată „Roxa“ mă face să cred că norii nu sînt decît forme pe care le iau razele soarelui.

Mulţumesc pentru tot.

Ce înţelegi tu prin „simpatică“? Plăcută? Mai aproape de dorinţele mele? Întotdeauna dorinţele noastre vor fi mai „simpatice“ decît lumea în care trăim. Cît despre „sper să nu rămînă aşa“… n-ai cum. E o contradicţie pe-aici. Dacă speri înseamnă că vrei şi dacă vrei poţi. Dacă nu vrei, nu văd cum ai putea spera să vrei. Sau poate voiai să spui că realitatea din mintea mea să ajungă la nivelul realităţii din mintea ta? E şi asta o variantă. Poate chiar cea corectă. Să zicem că, deocamdată, sîntem fiecare cu realitatea lui. Iar realităţile astea, uneori, se mai întîlnesc.

Pentru că vor ele sau pentru că vrem noi. Varianta a doua nu-i chiar atît de fericită. Ca şi un telefon dat pentru că te simţi datoare. Bine e să faci lucrurile pe care simţi nevoia să le faci, nu pe care eşti datoare (într-un fel sau altul) să le faci. Vorbesc aiurea. Nu ştiu ce am, chiar nu ştiu. Iartă-mă. Am o stare generală proastă. Nu ştiu ce vreau, nu ştiu ce să fac să ies din asta. Poate dacă aş termina povestea… Poate despre asta e vorba, de fapt.

Da, m-am implicat în viaţa lor cu nonşalaţă, cu neruşinare, cu o conştiinţă a valorii de sine pe care mi-am descoperit-o încet-încet, martor al faptelor mele, al ipocriziei, al geniului – dacă vreţi, şi al deşănţării, că astea mereu merg mînă în mînă.

M-ai întrebat odată de ce-mi place Binoche. Nu mai ştiu cînd ţi-am povestit despre ea, nu mai ştiu ce şi cît ţi-am spus atunci. Uite, îţi răspund acum la întrebare. Dar s-ar putea să nu-ţi placă ce-ţi spun, s-ar putea ca vorbele mele să te rănească, să te doară, să vrei să nu mă fi întrebat.

Îmi place Binoche pentru că…

Îmi place Binoche pentru că seamănă cu Ravi. Cred că şi mie mi-a luat destul timp pînă să-mi dau seama de asta. Tu n-o ştii pe Ravi. Aş putea să-ţi trimit o fotografie, dar ar fi nesemnificativ. Nu ajunge doar să vezi. Nu poţi, doar văzînd *ambii termeni, să înţelegi comparaţia. Eu am văzut-o pe Binoche, dar am simţit-o pe ea, pe Ravi. Pe care am atins-o cu privirea, am văzut-o cu mîinile, am gustat-o pe cînd o miroseam… Toate, toate astea mi le trezeşte, de fiecare dată cînd o văd, Juliette Binoche. Lumina din ochi, gropiţele din obraji, gura ei, forma buzelor, moliciunea lor – n-am reuşit niciodată, cu nimeni, să mă sărut cum o făceam cu ea. Totul era moale, moale, moale… Nici buzele nu se întăreau, nici limba, nici braţele, nici degetele nu se strîngeau cînd ne sărutam… Parcă ne mîngîiam buzele cu buzele, ne mîngîiam limba cu limba… Nimeni nu săruta pe nimeni. Dar ne sărutam… Nimeni nu oferea, nimeni nu primea. Înţelegi? Înţelegi, Roxana? Îţi poţi imagina, măcar? Ani de zile am căutat, am sperat că voi mai găsi o femeie care să mă sărute aşa. N-am găsit. N-am găsit, ce vrei?! Cred că doar Binoche ar putea…*

Şi gleznele. Gleznele ei groase, dar atît de sexy, de… erotice… Obiectul cel mai erotic pe care-l cunosc… Gambele ei şi mersul… De cîte ori o văd pe Binoche mergînd, parcă o văd pe Ravi. Acum, că n-am mai

văzut-o de-atîta vreme, e-o binecuvîntare să văd filme cu Binoche, s-o văd mergînd pe Ravi.

Binoche, febleţea mea… Nu, Roxana. Binoche, înlocuitoarea lui Ravi. Binoche, cu carnea aia a ei de femeie… Binoche, mama care mai poate fi îndrăgostită… Binoche, care poate spune – ar putea spune, într-un film de Oscar: „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“. Binoche, draga mea Binoche. Adică Ravi.

Te-ai supărat? Nu te supăra. Sînt lucruri pe care trebuie să le ştii despre mine. De unde-mi vin bucuriile, unde le caut…

Iar sînt trist. Nu mi-ai mai spus de mult „Sultanul meu albastru“…

N-a fost frumos ce-am făcut, dar a trebuit să aflu ce pot, pînă unde sînt în stare să merg, cît de sus sau cît de jos pot ajunge.

Eram scriitor şi trebuia să-mi asum acest lucru. Creasem un personaj. Alesesem bărbatul şi îi dăruisem femeia. Într-un fel, îl re-creasem şi pe el.

I-am dăruit femeia, apoi i-am luat-o.

Sultanule, dragul meu Sultan,

M-am cam lăsat dusă de val, m-am cam lăsat cuprinsă de febra asta a scrisorilor, dar mi-a plăcut să mă las, o moleşeală plăcută m-a învăluit, mi s-a lipit de faţă, de mîini, de piept, o simţeam pe burtă, insinuîndu-se în buric şi coborînd spre pulpe, înconjurîndu-mă, luîndu-mi în stăpînire rombilicul – îţi mulţumesc, Sultanule, îţi multumesc pentru rombilic, că m-ai făcut să-l descopăr, să ştiu că-l am, nimeni nu mi-a mai dăruit aşa ceva, un cuvînt, şi cui îi pasă de pămînt şi de luna de pe cer cînd are un cuvînt, un cuvînt al lui şi numai al lui, nimeni nu mi-a mai dăruit un cuvînt, Sultanule, un cuvînt, din zecile de mii de cuvinte care există unul e al meu, am să-ţi rămîn recunoscătoare toată viaţa pentru el, indiferent pe unde ne va mai purta viaţa asta…

Pentru că da, Sultanule, pe mine viaţa mă va duce undeva departe, departe de tine, departe de acel „noi“ la care visezi, şi îmi pare rău, tare rău, că o să plec cu tot cu visul ăsta al tău, aş vrea să rămîi şi tu cu ceva de la mine, dar ce-aş putea să-ţi dau ca să fie cît de cît comparabil cu un cuvînt…?

Voi pleca, Sultanule, şi uite, îmi amintesc ce ziceai tu cîndva, „ea plecase pentru că de mult începuse să plece“, ştiu că asta e una dintre obsesiile tale şi iată că nu pot face nimic pentru a împiedica lucrul ăsta să

se întîmple, voi pleca, Sultanule, „şi tot amorul nostru va fi decît o carte“, *cum tot tu ai scris, aşa sînteţi voi, scriitorii, vă apucaţi să scrieţi lucruri care vi se pot întîmpla şi trăiţi apoi toată viaţa cu teama că ele chiar ar putea să se întîmple, uite că aveţi dreptate, se întîmplă, Sultanule, unele chiar se întîmplă, se întîmplă de pildă că eu voi pleca.*

Nu mă-ntreba unde, n-are nici un rost să-ţi spun, n-are nici un rost să-ţi hrănesc iluziile, să-ţi dau speranţe pentru care într-o zi mă vei urî poate, nu pot să-ţi spun „plec, dar aşteaptă-mă, într-o zi, într-o bună zi, ne vom întîlni din nou şi atunci va fi şi vremea noastră“ pentru că simt că asta n-o să se întîmple şi cred că e mai cinstit aşa, să plec de tot acum, decît să plec, să tot plec, cu fiecare zi…

Îmi pare rău, Sultanule, viaţa asta nu e făcută pentru noi. Eu voi rămîne cu rombilicul, cuvîntul pe care mi l-ai dăruit, tu… nu ştiu. Cu amintirile care, poate, cîndva, se vor aduna într-o carte. Sau vor rămîne doar un vis… Cine ştie?

Mi-a plăcut să mă iubeşti, Sultanule. Mi-a plăcut să fiu iubită de tine.

A ta,

R.

Nu ştiu de ce am făcut asta. Nu ştiu dacă a fost invidie, gelozie sau răutate. Poate că a fost doar manifestarea puterii celui care poate face orice. A puterii pe care scriitorul o are asupra personajelor sale. Pentru că dacă Roxana, cea din scrisorile pe care le-am scris, este un personaj inventat de mine, el, cel pe care l-am reinventat în urma acestor scrisori, a devenit şi el personajul meu, şi mi l-am asumat. Chiar dacă cuvintele pe care le-a scris au fost ale lui. El, ca personaj, a fost şi va rămîne al meu. Un fiu pe care l-am sacrificat. De ce? Pentru a fi celebru. Pentru a se vorbi de mine…

Pleci? Măcar să mă fi luat în braţe, să-mi rămînă parfumul tău pe braţe, pe piept, pe gît. Să te fi băgat în mine, să mă fi lăsat să te strîng de să-ţi pocnească oasele, cum ziceai cîndva.

„Cîndva“ e o altă ţară. Cu alţi oameni, cu alte legi, cu alte obiceiuri.

Tu, prinţesă a ţării Cîndva. Principessa.

Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă e ceva de zis. E un scenariu care se repetă.

Uite ce-am scris într-o altă carte (iar am scris, iar mi se întîmplă…):

S-o fi rugat să rămînă? De multe ori plecăm pentru că nimeni nu ne spune „rămîi“… De multe ori nu intrăm pentru că nimeni nu ne spune „intră“… De multe ori nu mergem pentru că nimeni nu ne spune „vino“… S-o fi rugat să rămînă?

Am rugat-o. Şi ea a plecat.

Să-i fi spus că o iubesc?

I-am spus. Şi ea a plecat.

Să-i fi spus că nu-mi imaginez viaţa fără ea, că nu pot trăi fără ea?

I-am spus. Şi ea a plecat.

Vezi? Vezi, Roxana? Nimic nou sub soare. Sub nori, că de unde soare…? Da, ştiu, ţi-am scris că norii nu sînt decît forme pe care le iau razele soarelui… Scriam, Roxana, scriam cărţi atunci… Eu scriu cărţi chiar şi cînd scriu scrisori, eu scriu cărţi chiar şi cînd traversez strada, cînd fumez, cînd beau bere, cînd fac dragoste sau doar mi-o trag prieteneşte, de-amorul artei sau de arta amorului, nu pot să nu scriu, nu pot să fiu altfel decît sînt… Poate pentru că sînt singur, mereu sînt singur, iar atunci cînd nu sînt, doar mi se pare. Doar încerc să refuz ideea singurătăţii.

Mulţumesc pentru amintiri, Roxana.

Aveai dreptate. Amintirile sînt visele celor singuri.

Miroase a tei plouaţi. Să fie ăsta mirosul singurătăţii?

(2002)

TRANSFER

VREMEA ZĂPUŞELII

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Bărbatul are o mustaţă enormă, prăbuşindu-i-se de-o parte şi de alta a buzelor îngălbenite de tutun, de cancer, de sirop de pătlagină ori mai ştiu eu ce altceva ar putea fi, ce dracu' mai face ăsta cu buzele alea ale lui groase şi răşchirate… Pălăria cu boruri largi, poate neagră cîndva, îl ascunde de ochii pofticioşi ai văduvelor lipite de pervazele ferestrelor, ai digeilor în căutare de talente „autentice, naturale" şi, nu în ultimul rînd, de ai agenţilor fiscali dotaţi cu scanere şi parole de acces în baza de date a poliţiei. Sau doar îl acoperă, protejîndu-l de arsura soarelui de amiază, duşmanul micilor întreprinzători, al icarilor, vampirilor şi al altor ciudăţenii. Merge adus de spate, tîrşîindu-şi picioarele, fără a avea nici un defect fizic, doar aşa, de bătrîneţe, de lene, de căldură. Cămaşa decolorată, lipită de spate, scoasă pe alocuri din pantalonii de doc negru, menţine căldura în jurul lui, mirosul, îl încinge, dar el pare obişnuit cu asta, zi de zi, de ani întregi, umblă pe străzi strigînd:

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

E zăpuşeală. De cîte ori e zăpuşeală, orice gibson normal simte nevoia să pîrlească. Nu contează ce. Un fragment de roman, un graffiti, un refren, un blog sau măcar nişte glitchuri – da, e *glitchuri*, în semn de respect. Aşa s-a-ntins chestia asta, că pînă şi non-gibsonii simt un fel de mîncărici în palme şi-n creier la vremea zăpuşelii.

Dar pentru un gibson e obligatoriu să pîrlească. Ei sînt artiştii. Nu pot trăi altfel. E ceva în ei care trebuie să iasă, să se arate celorlalţi. Un roman, un graffiti, un cîntec. Apoi altul, şi altul. Ceva din durerea din care s-au născut. Iar cei care n-au venit pe lume cu durerea asta, cei care n-o poartă cu ei toată viaţa, scriu bloguri. Pentru ei, *viaţa* e sursa durerii. Lumea. Lumea văzută de William Gibson cîndva, lumea în care trăiesc ei acum şi care îi adună pe toţi laolaltă sub posterele Profetului, Întemeietorului.

Nu contează ce pîrlesc. Nu contează cît de multă simpatie au pentru ţigani, nu contează dacă au votat sau nu Legea pentru dezvoltarea economică a rromilor, nu contează nimic, contează doar datoria fiecărui cetăţean de a le da ălora de lucru, de a-i ţine ocupaţi, de a le oferi mijloace de trai.

„Ce dacă le-am cedat monopolul arzătoarelor? Ce dacă sîntem OBLIGAŢI să predăm Cuiburilor produsele noastre pe sidiuri? Ah, Cuiburile… Ce viaţă pe ăia… Vine omul cu sidiul, îl bagi în unitate şi zvîrrr! cu romanul în reţea. Cu graffitiul. Cu blogul…“

Asta pe de o parte. Pe de alta, mai e cotizaţia care trebuie plătită Uniunii, bani care merg la întreţinerea saitului www.williamgibson.gib, locul unde se adună comunitatea gibsonilor, locul unde-şi găseşte fiecare inspiraţia, şi odihna, şi hrana.

Cetăţeanul din stradă, brav membru al breslei sidirromilor, îşi cîntă oferta pe sub ferestre.

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Dacă n-o fi vreun pleibec. Poţi să ştii? Cu ăştia nu poţi să ştii niciodată… Răsună strada, răsună valea. Mîine-poimîine o să cumpărăm compilaţii cu strigătele ăstora. De-ajuns că-i auzim din cînd în cînd pe Glitch-24, canalul de glitchuri.

Bărbatul se aude, strigătul lui stîrneşte praful şi face geamurile să vibreze. Vibrează şi văduvele, evident. Nu-i dă nimeni replica, e singur, sidirromii şi-au împărţit zonele, uite capitalismul fără concurenţă. Şi merge, domnule, merge!

Soare, praf, bărbat strigînd. Acoperişuri încinse, pereţi, văduve. Cinematograful gol, sala de popice, sala de biliard. Goale şi ele. Şi văduvele. Goale. Năduşite. Pe după geamuri, pe după perdele. Cu ochii scormonind prin aerul îmbîcsit al după-amiezei, cu mîinile scormonind mai aproape de ele, mai aproape, şi mai aproape.

În mijlocul străzii, o muscă aterizată într-o flegmă dă din aripi cu disperare, cu disperarea de a nu putea zbura cu tot cu flegma. Află şi ea că cine nu poate să zboare merge. Sau dansează. O ia la pas, trăgîndu-şi cu greu picior după picior, reuşeşte să iasă. Cu dîrele de flegmă după ea. Parcă-i înhămată la flegmă. E cocoşată, se opinteşte, dar degeaba. Flegma nu se urneşte, rămîne acolo, în mijlocul străzii. Se acoperă de praf, se face ghem, ca o gogoaşă sub stratul de zahăr pudră. Nu se mai vede. Parcă nici n-a fost. E ceasul amiezii, vremea zăpuşelii, cînd toată lumea pîrleşte. Care ce poate. Sau doar aşteaptă. Care ce poate. Sau, pur şi simplu, trăieşte. Care ce.

William Lotek Sendai-Seven (ăsta e numele lui de gibson, primit la înscrierea în Uniune) pleacă de lîngă pervazul ferestrei, lăsîndu-l pe sidirrom să-şi facă treaba pentru care îndură soarele şi praful şi ocările non-gibsonilor în fiecare zi. Se întoarce spre peretele dinspre Canada, cel pe care e posterul cu William Gibson, Întemeietorul, închide ochii şi murmură:

— Ajută-mă, William Gibson, ajută-mă să-mi scriu şi blogul de azi…

Se aşază la birou, în faţa terminalului de modă veche, a tastaturii de modă veche (de cînd dracu' şi sărăcia e o modă?!), îşi ridică braţele, le întinde în aer, aşa cum a văzut cîndva un pianist celebru care se pregătea să-şi înceapă concertul, şi se năpusteşte cu toate degetele asupra tastelor.

Azi mi-am pus-o. După şase luni de abstinenţă, mi-am pus-o. Mi-am tras-o. Cu… Nu, nu pot să vă spun cu cine, nu pot să vă dau numele real. Ştiu că oricum se va recunoaşte, oricum vecinii, prietenii, părinţii o vor recunoaşte şi asta înseamnă că adio hîţa-hîţa de-acum, că vor urma poate alte şase luni de singurătate, şase luni cît un veac, pînă cînd o altă femeie o să apară în viaţa mea, o alta cu care din nou o voi zbîrci, pentru că n-o să fiu la fel de bun în pat ca ultimul ei amant, sau poate pentru că o să uit într-o zi să-i fac cafeaua dimineaţa, în timp ce ea se va spăla cu gelul meu de duş, se va şterge cu prosopul meu albastru şi se va da pe mîini cu crema mea de mîini… Cosmetice franţuzeşti făcute pe vapoare panameze de către emigranţi chinezi, vîndute în Budapesta de negustori arabi protejaţi de bodyguarzi ucraineni… Sau cine ştie ce alt motiv va mai găsi, femeile mereu găsesc de-astea, nici nu le ia prea mult timp să le caute, oriunde s-ar uita, ţîşti! ar ieşi de sub pat, din şifonier, din frigider ori de după perdea un alt motiv, unul nou, nemaivăzut, nemaiauzit, nemaifolosit… Sau poate că iarăşi o să scriu despre ea şi nu-i va plăcea cum i-am descris ochii ăia

neoperaţi, sau burta atîrnîndă, curul dolofan, şuncile, celulita şi sînii lăsaţi... Lăsaţi! Oricum se va găsi un motiv de despărţire, oricum, oricînd, oriunde.

Nu vă spun cum o cheamă, dar să-i zicem Cornelia. Nume de programator... Îmi place numele ăsta. Îmi plac conotaţiile, îmi plac semnele făcute cu ochiul către prieteni, îmi plac „citatele culturale“, joaca asta postmodernă care pare a nu mai avea sfîrşit... Îmi plac, îmi plac, şi nu mă interesează deloc, ABSOLUT deloc dacă vouă, celor care citiţi în acest moment blogul meu, nu vă plac, ori vă fac să aveţi complexe, să crească în voi complexele ca molurile, aşa cum creşteau în mine dorinţa, disperarea, nerăbdarea în momentul în care ea a intrat în camera mea.

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd dacă nu ai nevoie de ceva

(„da, am, am o nevoie... tare nevoie mai am!“)

— Dacă ţie bine

(„mi-e bine, cum să nu-mi fie bine?! În afară de senzaţia că dacă mai trece o zi fără să mi-o pun voi exploda? În afară de faptul că i-am pus plete lui Gibson ăla din poster şi i-am dat buzele cu ruj, de-a trebuit să cheltuiesc o avere ca să-l schimb? Mi-e bine, bine, cum nu se poate mai bine...“)

— Dacă totul en regulă

(„e-n regulă, sigur că e-n regulă! În casa asta totul e-n regulă, regulat e totul, mai puţin eu...“)

— Dacă ai vreo dorinţă neîmplinită

(„cum dracu' să n-am?! Auzi întrebare! Păi, ştie ea de cînd nu mi-am mai pus-o? Ştie ea cîte ore pe zi petrec rezemat de geam, zgîindu-mă la toate puştoaicele care trec pe stradă, dar ce zgîindu-mă?!, lingîndu-le cu privirea, lăsînd bale după ele – de se-ntreabă trecătorii ce mă-sa o fi pe-aici, a plouat şi noi nu ne-am dat seama? A plouat doar în locul ăsta de doi metri de stradă?! Cum să n-am dorinţe neîmplinite, de unde naiba a mai apărut şi asta la uşa mea, cum de-a aflat de mine, mă ştie de undeva? O fi vreuna de-aia care-mi citeşte blogul şi s-a amorezat de mine, de bun ce sînt, ori vrea doar să şi-o pună cu mine, s-au mai văzut de-astea, colecţionare de adeneuri de pîrlitori...“).

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi spun Lotek.

— Eşti gibson, aşa-i? Eşti gibson! Ştiam eu! Ştiam!

Bucurie? Dezamăgire? Greu de spus...

Şi-a aruncat ochii pe pereţi, cercetîndu-i, centimetru cu centimetru, s-a oprit, parcă încerca să-şi amintească ceva, a întins o mînă la dreapta

privind undeva în ea, pe o hartă închipuită sau arsă în memoria ei, apoi a deschis ochii.

— Da! Sigur! Uite poza! Gibson, nu? Ăstai William Gibson. Doamne, ce haios e! Ce mutriţă are…!

Îmi simţeam sîngele fierbînd, dar, de cînd intrase la mine, pentru prima oară nu-l mai simţeam pe tot adunat acolo… acolo. Îmi zvîcnea capul. Îmi tresărea vena de la tîmpla dreaptă, aia care mi se zbate de fiecare dată cînd am o emoţie puternică. Mi se părea că aud ciripitul elevelor pe stradă şi tare-aş mai fi fugit la geam să le văd, să le văd… Eram, după atîta vreme, cu o femeie în cameră şi mie îmi venea s-o strîng de gît. S-o strîng de gît, ce mai! Să ia în rîs numele lui William Gibson… Întemeietorul, Profetul… Omul care a văzut lumea înainte ca ea să existe… Ei, aşa ceva nu mi se mai întîmplase pînă atunci. Nici măcar cu non-gibsonii cei mai înrăiţi care-mi călcaseră pragul…

— Ştii ce? Nu te cunosc, nu mă cunoşti… Scopul şi durata vizitei. Te rog?

— Ho, ce teai înfierbîntat aşa? Tremuri tot… Pînă mai adineauri credeam că… Credeam… Mă gîndeam că te excit, miam dat cu parfum deăla… deăla specialu, ştii tu. Dar văd că nui aia. Ce e? Ceam zis? Hai so luăm de la cap.

S-a întors pe călcîie, a deschis uşa, a ieşit, a închis-o în urma ei.

„Prostule! Prostule! S-a dus dracului tăvăleala de azi. De luna asta. De semestrul ăsta… Prostule!“

Un ciocănit uşor în uşă a avut darul de a mă trezi, golit-vezica-făcut-duş-spălat-pe-dinţi în aceeaşi clipă. Cu inima bubuind, de-a fost nevoie să sprijin cu mîinile tablourile de pe pereţi, biblioteca pe care am dat o avere ca să pun în ea toate cărţile PE HÎRTIE! ale lui William Gibson, şi patul care începuse să alunece încet-încet spre fereastră, m-am apropiat de uşă, am deschis-o şi am auzit primele ei cuvinte:

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd ce mai faci.

Nu mai aveam gură, ca personajul ăla din Matrix, Neo. Dar ea avea alt Neo în cap, ea îl avea pe ăsta:

— Neo tragem?

Ei, non-gibsonii, nu pîrlesc. Nu scriu, nu desenează, nu compun cîntece. N-au nimic de ars. N-au nimic de arătat celorlalţi. Nu se trezesc dimineaţa cu gîndul ăla înfiorător „ce mai pîrlesc azi? ce mai pîrlesc azi?“. Au tot timpul din lume. Ei îşi trăiesc viaţa la suprafaţă, la vedere. În

lumea reală. Şi-atunci, cum de-a venit ea tocmai la mine ca să ne-o tragem?! Asta nu pot pricepe. N-are ce face toată ziua decît să şi-o pună cu cine vrea muşchii ei, cu alţii care n-au altă treabă decît să şi-o pună cu cine vrea muşchii lor. Ce caută ea în camera mea?!

Nu ştiu cît am reuşit să gîndesc atunci din toate astea. În două minute eram în pat, eu pe spate, cu mîinile şi picioarele întinse ca omul ăla al lui Leonardo, cu ea înfiptă în centrul meu geometric… Nu mai vedeam nimic altceva decît faţa ei şi posterul cu William Gibson.

Aşa cum a fost toată viaţa mea. Femei şi William Gibson. William Gibson şi femei. M-am lăsat călărit de ele şi eu pătrundeam în acele momente prin ochii Întemeietorului, în lumea lui. Prin poster. Prin perete. Prin lumile virtuale, în lumea lui. În lumea pe care a descifrat-o pentru noi. Pe care a profeţit-o. Simţeam, de fiecare dată, cum ele îşi descarcă în mine sutele de mega de amintiri, le vedeam, le ştiam, le simţeam toate alea ale lor, toate alea pe care nici un bărbat pînă la mine n-a putut să le simtă. De ce? DE CE? – mă întrebam, de ce eu, tocmai eu? Poate că durerile le sînt date femeilor pentru a fi conştiente că ele sînt cele care duc mai departe viaţa umanităţii, că fără durere nimic nu e, nimic nu se poate naşte, nimic nu poate dăinui. Dumnezeu, sau cine ne-o fi creat, a pus în ele durerea, le-a dat lor durerea poate pentru că nu a avut suficientă încredere în noi, bărbaţii, sau poate ca o compensare a celor pătimite de Fiul Său…

Pfui! Cu siguranţă că am luat-o razna, jur să nu mai las niciodată să trecă şase luni fără să. Fără să mă.

— Cornelia, ah, Cornelia…

S-a prăbuşit lîngă mine şi n-am ştiut nici atunci, cum n-am ştiut niciodată, de cîte ori am fost cu vreo femeie, cine de cine s-a folosit, care dintre noi a avut mai mult de cîştigat, dacă de cîştig poate fi vorba…

M-a mai sărutat o dată pe umărul drept, pe urma lăsată de dinţii ei…

Cînd? Cînd m-a muşcat în halul ăsta, aveam să mă întreb mai tîrziu, atunci cînd m-am privit în oglinda de la baie şi muşcătura ei era singura dovadă că ea fusese aici, singura dovadă că nu înnebunisem de singurătate, cînd m-am gîndit că poate singurătatea îmi fusese dată aşa cum femeilor le era dată durerea, că poate singurătatea nu era decît calea pe care ajungeam într-un fel la El, indiferent cine o fi El…

…apoi a plecat. Pentru că asta-i meseria femeilor: să plece. Pleacă, uneori, chiar şi atunci cînd rămîn lîngă tine.

Sînt două ore de cînd a plecat şi nu încetez să mă minunez de toate cîte mi se întîmplă, de viaţa asta care e rînduită după nişte legi al căror înţeles mereu îmi scapă, oricît m-aş chinui să-l descifrez în cîntecul păsărilor sau în căderea frunzelor, în primii fulgi de zăpadă sau în zvîcnetul sîngelui, zvîcnet care se potoleşte la fel de brusc cum începe, de parcă nici n-ar fi fost, de parcă nici n-ar exista aşa ceva, deşi ştiu bine că nici o secundă din viaţa noastră nu contează mai mult ca acele clipe în care dăm în clocot, în care, uneori, pare că ne dăm seama de ce avem sîngele cald şi de ce atunci cînd murim sîngele ne îngheaţă, că asta e moartea, de fapt, clipa în care ne îngheaţă sîngele, clipa în care nu ne mai dorim nimic, în care nimeni şi nimic nu ne mai poate face să dăm în clocot…

Da, mi-e dor de Cornelia, au trecut de-abia două ore şi mîinile mele, carnea mea tînjesc după ea, e ceva în mine care a rămas parcă desperecheat în clipa în care ea a ieşit pe uşă, mi-e greu fără ea, tresar la orice zgomot, la orice pîrîit de mobilă, de parcă ar fi ea, călcînd cu tălpile goale pe podele, orice umbră aruncată pe perete de lumina care se ia la trîntă cu firele de praf mă face să întorc capul, de parcă ar fi umbra lăsată de ea cînd s-a ridicat de pe mine şi s-a dus la baie, toate celulele corpului meu o strigă, o laudă, o cheamă, o cheamă, da, pentru că a pus capăt singurătăţii mele, fie şi temporar – dar temporare sînt toate pe lumea asta, nu? –, pentru că a făcut încă o dată să-mi dea în clocot sîngele, pentru că, în braţele ei, m-am simţit încă o dată viu, viu, viu.

Atunci am înţeles că, în această dimineaţă, William Gibson mi-a ascultat ruga şi mi-a dat subiectul pentru blogul de azi.

William Lotek Sendai-Seven mai priveşte o dată, recunoscător, posterul cu William Gibson, îşi desprinde sticul pe care îl păstrează întotdeauna la gît, pe un şnur de piele, îl înfige în unitate şi salvează blogul.

Din stradă se aude, pentru a cîta oară?, glasul sidirromului:

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Două case mai încolo, chiar sub ferestrele lui Sandii, William Sandii Zeiss-Ikon pe numele ei de gibson, cişmeaua picură leneş, stropii se preling spre pămînt, elastici, aşa face apa asta groasă, dacă ar avea mîini şi picioare s-ar ţine strîns de gura ţevii, parcă ştie că, odată căzută în pulberea de pe stradă, aceasta o va înghiţi de parcă nici n-a fost. Apoi, deodată, ţîşneşte şuvoi ca şi cînd o mînă nevăzută ar fi învîrtit robinetul înţepenit de ani şi ani, şi acum e rîndul apei să-şi rîdă de colb, să-l transforme în noroi, să-l

întindă, să-l răsucească, să-l împingă la vale. Pe poarta casei iese o arătare neagră care, în aceeaşi clipă, din aerul încins, din apa curgînd, se materializează lîngă cişmea. E Trinity, pisica aia ţicnită pe care o ştiu toţi, aia care mănîncă ciorbă, aia care adună chiştoacele de ţigară din scrumiere, aia care la opt dimineaţa, la unu, la şase şi la unşpe noaptea zbiară miu! miu! miu! miu! pînă vine cineva la ea şi îi dă să mănînce. În timp ce mănîncă mormăie, scuipă, pufneşte şi nimeni nu îndrăzneşte s-o deranjeze, nimeni, nici Matrix Reloaded, nici MP3, motanii negri tuci, cu cîte o mustaţă albă, care-şi fac şi ei veacul pe-acolo, poate chiar la Sandii, cine ştie? Pisica întinde o lăbuţă spre jetul de apă, vrînd parcă să-l agaţe, să fugă cu el undeva, într-un loc numai de ea ştiut, întinde şi cealaltă lăbuţă, nu, nu vrea să fugă cu şuvoiul, vrea doar să bea. Pînă la urmă intră cu totul sub jet, cu gura deschisă, jucîndu-se cu el, ţopăind cu apa curgînd pe ea, e udă fleaşcă şi de la o fereastră se aude un glas de femeie:

— Fă ţicnito! Ţie nu ţi-a spus nimeni pînă acum că eşti pisică şi pisicilor nu le place apa? Uită-te la motanii ăia, îi vezi? Nu-i vezi, normal. Ăia nu se cred cîini…

Sandii? Sandii să fie? Nuuu…. Nu poate fi ea. Sandii stă în casă, cu tastatura pe genunchi, scriindu-şi romanul, ăla din care pîrleşte în fiecare zi cîte un capitol, ăla pe care-l adună colecţionarii, aspiranţii la statutul de gibson şi bogătanii care-şi construiesc pereţi de sidiuri.

E zăpuşeală, e vremea pîrlitului, a arsului, e ora la care prin Cuiburi se adună lansatorii frecîndu-şi mîinile, mîngîindu-şi buzunarele, „să vină sidiurile, să dăm cu ele-n populaţie!“. Şi sidiurile vin, tot vin, îşi descarcă marfa în Reţea, năvălind apoi prin sîrme în monitoare sau direct în creierele mufiştilor deja dependenţi…

Unii pîrlesc materialul, alţii îl ard pe sidiuri, alţii îl lansează în Reţea, alţii îl citesc, îl comentează. Aşa merg lucrurile. Aşa merg lucrurile în lumea profeţită de William Gibson – după unii, după ceilalţi lumea asta n-are nici o legătură cu el, lumea fiind mult mai caldă, mai luminoasă, mai acceptabilă.

„De pîrlit, l-am pîrlit. Acuma hai să-l ardem!“ îşi spune Lotek, în timp ce-şi bagă capul prin laţul şnurului de care e prins sticul. Cît timp îşi caută hainele, ia legătura cu pasatorul lui

(„băi, prea multe operaţiuni trebuie făcute ca s-arunci un blog în Reţea, dar dă-o-n mă-sa, toţi trebuie să trăiască!“)

şi îl anunţă că e gata. Pasatorul, la rîndul lui, îl va anunţa pe lansator să-i facă programarea la Cuib, altul decît cel de care aparţine, evident. Curioasă nevoia asta de celebritate, coexistînd cu atracţia anonimatului… Îşi găseşte cămaşa atîrnîndu-i de cablurile monitorului, pantalonii lîngă pat, chiloţii… chiloţii… îi găseşte şi pe-ăia între pat şi perete şi nu numai, nu numai. Acolo jos, în întuneric, privirea îi este atrasă de strălucirea unui ambalaj de Inscriptor. Da, fără îndoială, este un ambalaj de Inscriptor.

„Futu-i! M-a înregistrat, curva dracului! Chirăielile mele, oftatul şi gemetele, suspinul, ultima suflare… La dracu'! Or să rîdă toţi de mine. Pe canalul ăla toată lumea rîde de toată lumea. Or să-mi numere toate accesările înregistrărilor… Or să scoată compilaţii… *The Best of*… Vai de curu' meu. Îmi vor rîde-n nas toate femeile pe care-o să le mai chem vreodată la mine… Perverşi! Voyeuri! Trăim într-o lume de voyeuri. Cum dracu' de nu mi-am dat seama?! Cică astea au un tatuaj undeva, undeva… dar unde? În mă-sa! Că parcă mie-mi mai ardea de căutat tatuaje… După şase luni pe uscat cui îi mai arde de căutat tatuaje?! Ce, îmi dădea mîna să-i zic la revedere, drum bun, salută-le pe curvele-cu-cip din partea mea?! Ei, la urma urmei… Asta e. Asta e! Dobitocule. Dobitoculeee!!!“

Pînă îi trec toate astea prin minte, e gata îmbrăcat.

„La urma urmei, hai să vedem partea bună: mi-am tras-o. Mi-am tras-o, băăă, mi-am tras-o! Cu o curvă de-aia cu cip mi-am tras-o. Tu-ţi morţii mă-tii de nenorocită! Pentru cine dracu' lucrezi, fă? Cine te plăteşte pentru gemetele mele? Cine va plăti să le audă?“

„Gemete? Gemete, spui? Grohăieli, nene. Ca porcu faci.“

„Ştii ce? Nu eu te-am chemat. Nu eu te-am ademenit cu una-alta, nu te-am minţit, nu m-am lăudat, nu, nu, nu. Eu n-am făcut nimica…“

„Asta cam aşa e. Mai nimica…“

„Ia mai du-te dracului!“

„Ba dute tu, vedeateaş în Iad…“

„Iadul este dincolo de uşa asta“ mai gîndeşte Lotek, William Lotek Sendai-Seven, şi păşeşte dincolo de uşă. Dar nu înainte de a se întoarce spre peretele cu posterul şi de a rosti din nou rugăciunea:

— Ajută-mă, William Gibson, ajută-mă şi mai departe.

Iadul. Pentru unii, Iadul ar putea fi o stradă pe care muştele se îneacă în bănuţi de flegmă, pisicile negre ţopăie sub jeturi de apă, iar chinezoaice de paişpe ani se întorc de la şcoală arătîndu-şi tatuajele, unul la două palme

sub buric, celălalt înconjurîndu-le rombilicul. Legea morală e-n noi chiar şi sub cerul amiezii care stă acolo, deasupra noastră, asemeni capacului unui cuptor… Şi dacă, pe lîngă toate astea, se mai aude şi sidirromul strigînd că arde… e clar. Iadul e locul în care sîntem. Vii, sănătoşi, visînd gloria. Sau banii. Sau chinezoaicele de paişpe ani.

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Şlagărul zilei, al fiecărei zile, se aude de undeva din stînga, dinspre barul lui Armand, Armand Chirculescu, fostul doctor, acum proprietar al barului *Josephine*. De ce *Josephine*?

— Ca să se simtă tot omul bine cînd spune „hai în Josephine"… De-asta.

obişnuieşte să răspundă fostul doctor, actualul barman, cînd i se pune întrebarea. Răspunsul lui dezamăgeşte pe mulţi, pe toţi cei care şi-ar fi dorit o poveste de dragoste, o poveste dintre cele pe care nu le mai spune nimeni azi, nici măcar gibsonii care scriu romane sau bloguri. Nici măcar ei. De ce? Nu mai există dragoste? Mulţi n-ar fi de acord cu asta. Ar spune că dragostea e miezul nostru cel mai intim, nucleul nostru, ar înşira toate superstiţiile menite să apere dragostea, ar spune că tuturor le e frică să vorbească despre ea, crezînd în puterea cuvintelor care, aşa cum pot da viaţă lucrurilor, la fel de bine, prin mult prea repetata lor folosire, pot duce la dispariţia acelor lucruri. Lumea preferă să vorbească despre sex decît despre dragoste. Lumea foloseşte sexul pentru a ascunde dragostea, pentru a o proteja. Lumea este perversă şi mincinoasă, dar îşi cunoaşte foarte bine interesele. Poate că denumirea barului *Josephine* ascunde, într-adevăr, o poveste de dragoste. Şi? De unde chestia asta pe noi, de a dori mereu să ne băgăm în sufletul altuia, să-i aflăm toate secretele, toate locurile vulnerabile? Ca să le demonstrăm tuturor că sînt slabi? Că mulţimea deţine întotdeauna puterea în dauna individului? În *dauna* lui şi nu *pentru* el? Bla-bla-bla…

Lotek se îndreaptă spre *Josephine* cu sticul bălăngănindu-i-se pe sub cămaşă, încurcîndu-i-se printre firele de păr de pe piept, sticul lui pe care pîrlise blogul despre marele eveniment al ultimelor şase luni. „Mi-am pus-o…!" se citeşte în ochii lui, parcă are tatuate pe frunte cuvintele astea, toată faţa lui, zîmbetul, mişcările braţelor şi felul în care păşeşte exprimă asta, aşa cum totul, pînă ieri, exprima contrariul: privirea coborîtă cu jenă într-o parte

cînd bărbaţii îşi povesteau aventurile (doar bărbaţii, doar ei îşi spun lucrurile astea cu voce tare, în public), insistenţa cu care NU întorcea capul după femeile care treceau pe stradă, în timp ce toţi ceilalţi o făceau, cu intenţie, *demonstrativ* o făceau (ostentativ!), greutatea de a se exprima, bîlbîiala care-l pocnea pe neaşteptate cînd o femeie i se adresa, şi altele, multe altele…

Transpiraţia i-a desenat hărţi pe spatele cămăşii, pe guler, i se încîlceşte în sprîncene, îi desenează mustaţă… Transpiraţia şi praful.

Frunzele celor doi plopi din faţa barului *Josephine* stau nemişcate, încremenite într-o pîndă continuă, doar cînd cineva vorbeşte, strigă, prind şi ele a tremura uşor, traducînd în limbajul plopilor ceea ce bărbaţii au a-şi spune cu dezinvoltura celor care se ştiu liberi, „doar între noi". Fără să bănuiască măcar că pînă şi bolovanii de pe drum trag cu urechea, că mereu e cineva cu ochii pe noi, că singurătatea, intimitatea sînt nişte iluzii, că tot ceea ce facem sau spunem (chiar şi ceea ce gîndim, în anumite circumstanţe), este transmis mai departe, într-o altfel de reţea, care nu ţine de tehnologie aşa cum ne-o imaginăm noi, ci ţine de felul în care e alcătuită lumea, lumea aşa cum este ea de fapt, iar nu cum ne-o reprezentăm noi, cum o ştim din cărţi sau din profeţiile propagate prin diverse canale de comunicaţie.

Se aşază la o masă, în curte (pe terasă adică), şi soarbe din cînd în cînd, cu înghiţituri lungi, din berea pe care şi-a luat-o să-i ţină de urît pînă o să apară, ca de obicei, la locul de întîlnire, sidirromul. Numai de-ar veni, că plasatorul l-a programat deja la Cuib, nu-i acolo la ora fixată, aleluia! s-a dus blogul de azi. Lansatorii ăia sînt nişte scîrbe… Şi s-a săturat să dea şpagă în toate părţile, de fiecare dată cînd iese pe uşa casei.

Îşi aminteşte ce gîndea mai devreme: dincolo de uşa asta e iadul. Da. Aşa e. Îi place propoziţia, e de-aia simplă, dar adevărată, de-aia după care umblă scriitorii în limbă, de-aia pentru care se chinuiesc uneori zile întregi… Şi uite că lui i-a venit aşa, deodată, fără s-o caute, fără s-o cheme, pur şi simplu i-a venit. E genul de propoziţii care fac diferenţa între simplii blogări şi scriitori.

„Scriitori… Dacă…?"

Dar alungă acest gînd, nu, n-are cum să fie,

„păi, ce, scriitorii se fac aşa, prin exerciţiu?! Ăştia aşa se nasc, dom'le, *se nasc"*

el nu e scriitor, ştie asta de mult, păi, dacă ar fi, n-ar scrie şi el romane, ca toţi ceilalţi?

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

se aude din ce în ce mai aproape strigătul sidirromului, şi Lotek ştie că, de data asta, chiar lui i se adresează, vrînd să-l liniştească, vrînd să-i spună „hai că vin, sînt aproape, vin, nu te mai da de ceasul morţii, acuşi ajung, ia-mi şi mie o bere, că nu mai pot de zăpuşeală", şi Lotek îi comandă o bere de parcă ar fi înţeles mesajul ascuns sub vorbele sidirromului

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Nici nu pune bine Armand Chirculescu berea pe masă, că sidirromul apare, din nimic, din dorinţa gibsonului, se materializează din aer, picură din frunzele plopilor, se prelinge pe scaun.

— Ei? Gata blogul pe azi?

— Gata.

Strălucirea din privire. Zîmbetul involuntar. Vibraţia aerului din jurul lui. Toate îl trădează, toate spun mai multe decît ar vrea el să spună.

— Ei hai, spune-mi.

— ?

— Spune-mi despre ce ai scris azi. O vecină? Un prieten? Un trecător oarecare? Cine ţi-a fost muza?

Şi Lotek îi spune despre Cornelia, îi cîntă despre Cornelia, îi susură la ureche despre Cornelia, Cornelia, Cornelia, femeia jumătăţii lui de an, femeia la care va visa, probabil, în următoarea jumătate de an. Despre singurătatea lui îi spune, despre singurătatea tuturor blogărilor, despre nopţile de căutare zadarnică în Reţea, despre miile de mesaje aruncate ca nişte sticle în ocean, mesaje la care nu-i răspunde nimeni pentru că asta e soarta blogărilor, ei dau, tot dau, în fiecare zi îşi rup din ei bucăţi de gînd, de simţire, îşi sfîşie carnea, carnea cuvintelor din care sînt alcătuiţi, şi nu rămîn decît cu sfîşierea.

„Tu eşti adevărata mea sfîşiere" parcă i-a spus cîndva o femeie, o femeie pe care a iubit-o, pentru care a trăit o vreme, doar o vreme, pentru că aşa sînt lucrurile astea între bărbaţi şi femei, vremelnice, şi nimeni nu e în stare să spună de ce, cînd toţi ne dorim ca iubirile să fie veşnice, ajungem să aflăm, de fiecare dată, că nu e aşa, că iubirile nu sînt veşnice,

„doar chinul e veşnic"

ele ţin doar atît cît ţin, şi nu e în puterea noastră să facem să fie altfel, şi dacă nici iubirea nu e veşnică, atunci ce e? Pămîntul? Apa? Focul? Sau poate aerul… Aerul ăsta înăbuşitor, aerul ăsta al după-amiezelor în care toţi gibsonii pîrlesc…

„Tu eşti adevărata mea sfîşiere“ parcă a citit el într-o carte, într-un roman aruncat în Reţea, un roman scris într-o clipă de graţie, cînd Dumnezeu i-a turnat ăluia sau ăleia în degete salvarea sufletului, răscumpărarea păcatelor, sau o fi fost doar premiul pentru bună purtare, dacă a putut scrie „tu eşti adevărata mea sfîşiere“ şi tot ce-a mai scris în cartea aia.

„Tu eşti adevărata mea sfîşiere“ ar vrea să-i spună şi lui cineva real, nu o femeie pe care şi-a imaginat-o, nu o femeie pe care şi-a imaginat-o altul şi din imaginarea ăluia şi-a imaginat-o şi el, ar vrea să i-o spună o femeie din carne, oase şi piele, o femeie pe care s-o mîngîie în fiecare seară, înainte de culcare, căreia să-i simtă oasele pîrîind sub mîinile lui, să-i simtă carnea întărindu-se sau înmuindu-se, nici el nu ştie prea bine, dar ce mai conetează?, ce mai contează ce face carnea aia atîta vreme cît face ceva, are o reacţie, şi asta numai pentru că mîinile lui o frămîntă şi fac asta în fiecare seară, şi azi, şi mîine, şi poimîine, şi în toate serile lăsate de la Dumnezeu, sau profeţite de William Gibson în cărţile lui pe care, iată, a ajuns să le trăiască, a ajuns să adune în el zăpuşeala zilelor şi serilor şi nopţilor, zăpuşeala pîrlitului şi din orele de după, „tu eşti adevărata mea sfîşiere“ ar vrea să-i spună şi lui o femeie, nici mai frumoasă, nici mai urîtă ca altele, nici mai bună, nici mai rea, o femeie-femeie pe care s-o simtă a lui, care să-l facă s-o simtă a lui atunci cînd ea îi spune „tu eşti adevărata mea sfîşiere“…

Sidirromul stă de partea cealaltă a berii, stă şi-l ascultă şi el îi spune despre Cornelia, Cornelia lui, şi nici nu-şi dă seama că, de fapt, despre el vorbeşte, pe el se oferă, în tot ce are el mai al lui, mai ascuns, mai adînc, aşa cum fac toţi scriitorii lumii…

Sidirromul îşi bea berea cu înghiţituri mici şi rare, e numai urechi, se pătrunde de povestea gibsonului şi din cînd în cînd se întreabă

„de ce dracu’ n-o fi scris ăsta romane, că are cu ce, are de ce, ar muri gagicile de gîtul lui şi de-abia atunci să vezi ce-ar mai scrie, că aşa vin astea, toate se leagă, una o cheamă pe alta“

dar nu zice nimic, stă, bea, ascultă încremenit în scaun.

Plopii încremeniţi într-o fază a tremuratului frunzelor. Clienţii obişnuiţi ai barului *Josephine* încremeniţi cu mîinile pe halbe. Armand Chirculescu, barmanul, încremenit cu halbele în aer, în drum spre mesele uscate. Praful de pe drum încremenit şi el sub vorbele gibsonului, nimic nu mişcă, nimic nu suflă, vraja cuvintelor e suficientă vieţii.

Doar undeva, în spatele barului, un ceas imens, de-ăla vechi, cu limbi, dar care se mişcă invers (de-asta? oare asta să fie cauza?) ticăie mergînd înapoi, dar împingînd totuşi timpul înainte, că timpul nu se lasă atît de uşor păcălit, cei păcăliţi sîntem întotdeauna noi, ăştia care îl bagă în seamă, ăştia care şi-l atîrnă la gît, pe mînă, pe pereţi, de ce?, de ce? Dracu' ştie de unde obişnuinţa asta de a venera mîncătorul de vieţi, sfîrşitorul, mincinosul.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Toate privirile se îndreaptă spre ceasul din spatele barului şi, ca la o comandă, zumzetul vocilor, ciocnitul halbelor, foşnetul frunzelor din plopi acaparează din nou viaţa cea lin curgătoare. Aerul încins. Zăpuşeala.

— Băi sidirromule. Nu te-am întrebat niciodată. Dar am şi eu o curiozitate: cum te-ai făcut tu sidirrom, domnule? De unde ai aparatul? Arzătorul…

— Ei, e poveste lungă. Ţi-aş spune-o, dar…

Nici un „dar“. Se simte pe el că are chef s-o spună. În zvăpăiala ochilor. În tremurul nărilor, al degetelor, al urechilor chiar. În efortul pe care-l face să-şi ţină buzele lipite una de alta. „Buzele mele sînt pecetluite“ nu face parte din bagajul lui de semipreparate lexicale.

„Da, ai dreptate. E şi cam tîrziu, de altfel, am oră cu lansatorul şi ăştia nu ştiu de glumă…“

Dar Lotek nici nu apucă să gîndească toate astea, cuvintele rămîn doar în planul-de-gînduri. Cuvintele celuilalt sînt mai iuţi, cuvintele n-au numai consistenţă, au şi viteză.

— Tot neamul meu a făcut ceva cu mîinile. Tot neamul meu şi-a strigat apoi marfa pe stradă. M-am săturat. Cînd strig, parcă mii de ani se adună în cuvinte, le simt cum mi se rostogolesc prin gîtlej, cum îmi ţîşnesc printre buze, zdrelindu-mi-le, cum dau buzna afară, atacînd urechile şi sufletele oamenilor pe care-i simt ascunşi pe după perdele, să nu fie văzuţi, să n-aibă de-a face cu mine, dar curioşi, curioşi… Am vrut ca băiatul meu să nu mai facă asta. Am vrut să înveţe, să aibă o meserie curată şi cu bani mulţi. Cu bani mulţi, ca s-o ducă şi el bine, şi eu. L-am dat la şcoală. La şcoli. M-am ţinut de capul lui să meargă cît mai departe… Şi departe s-a dus. Lucrează

la Redmond. Ştii ce-i aia, nu? Chestia aia cu calculatoarele… E mare softist, în America. Acuma, softist îşi spune şi ăla micu' de-a rămas acasă. Da' el s-a lăsat de şcoală. Îşi zice hacher. O fi vreun softist mai al dracu'… că face o grămadă de bani şi el. Eu cred că ciordeşte de pe carduri, prin Reţea. Da' crezi că-mi dă ceva? Canci! Tot cu ăla mare, americanu', m-am scos. Vine într-o zi din America aia a lui, şi-mi zice: „Tată, m-am gîndit". Hopaaa… nu-i a bună, îmi zic eu. Zice: „dacă ţi-aş trimite în fiecare lună doi peşti, i-ai mînca una-două, şi tot muritor de foame ai fi. Şi-ai mai avea şi sentimentul ăla de jenă al întreţinutului…" Nu-ţi spun ce gest am facut aici, da? Zice: „Aşa că ţi-am adus o undiţă şi-am să te învăţ să pescuieşti. În felul ăsta, vei avea cît peşte doreşti, şi cînd pofteşti. Ei? Ce zici?" Ce era să zic? Am zis: „Da, mă… Bine te-am mai educat, futu-i mama ei de educaţie şi cu cine m-a pus să te dau la şcoli şi să-ţi cumpăr cărţi! Bă nene, cîtă votcă puteam să beau de cărţile alea…" Asta i-am zis cînd mi-a adus aparatul de ars sidiuri.

Se întoarce spre bar, cu ochii sclipindu-i, cu pupilele mici, cu irişii maronii tăvăliţi în alb-gălbuiul ochilor. Fruntea brăzdată de cute, tîmpla zvîcnindu-i.

— Domnu' Armand! O votcă mică!

„Cîţi dintre noi avem posibilitatea de a ne alege meseria? Cîţi dintre noi facem ceea ce ne place şi mai sîntem şi plătiţi pentru asta? Uneori am impresia că nu noi facem lumea să fie aşa cum e, ci ea ne face pe noi. Nu lumea este o creaţie a noastră, ci noi sîntem o creaţie a ei. Aşa, aşa, fraze şlefuite, recompuse, rescrise. Aşa fac scritorii de romane. Poate că, într-o zi, am să scriu şi eu unul. Blogurile nu sînt decît şcoala romanului. De multe ori am simţit că blogurile mele, puse cap la cap, ar da un roman. Poate aşa se explică şi relativul succes pe care-l am. Îl am? Aiurea! Care succes? Succes e atunci cînd scoţi cărţi pe hîrtie. Cînd primeşti bani pentru asta. Cînd dai interviuri. Cînd se ţin femeile după tine şi-ţi recită din cartea ta. Doar pîrlitorii de romane au succes…"

— Am să scriu un roman, sidirromule.

— Roman?

Ochi sclipind. Votcă năvălind pe gîtlej. Carduri VISA tresărind prin buzunare. Conturi bancare orăcăind.

— Cred că ştii că arderea unui roman are alte tarife…

„Ştiu, ştiu… Trebuie să am bani ca să fac bani. Banii nu apar din nimic, banii se înmulţesc"

— Deocamdată nu pot, prietene, tot un blog ardem şi azi. Dar într-o zi… Într-o zi… Va veni şi ziua aceea… Într-o zi voi fi şi eu unul dintre *Adevăraţii Scriitori*…

Şi sidirromul gîndeşte „nici nu-i modest, băiatul“, dar spune

— Hai s-o facem.

şi mîna lui dispare în geantă, zornăindu-şi brăţările. Şarpele cu clopoţei. Aşa i se spune în Reţea, în forumurile gibsonilor, printre pasatori. Şarpele cu clopoţei.

Clinchetul brăţărilor sporeşte, parcă amplificat de aerul fierbinte, preluat de frunzele plopilor şi dus mai departe sau poate, dimpotrivă, adus de undeva de departe, din capătul străzii, clinchetul se umflă ca burta unei femei gravide, conţinînd în ea nenăscutul, pe cel care va fi, dar ce ar putea să fie într-un clinchet de brăţări, la ce s-ar putea aştepta Lotek, şi nu numai el, ci toţi muşteriii de pe la mesele din *Josephine*, cine se va naşte, ce?

Un vîrtej de praf se apropie de cîrciuma lui Armand Chirculescu, un nor de praf coborît pe pămînt, printre casele de pe strada Castelului. Nu mai ştie nimeni de ce-i zice aşa, despre care castel o fi vorba, că, unde vezi cu ochii, nici urmă de castel, cetate, fortăreaţă. Va fi fost, poate, demult, poate în alt veac, într-un veac în care, în loc de Reţele, sidirromi şi bloguri, pe aceste pămînturi vor fi existat războinici călare şi ţigănci care aveau darul ghicirii în urmele cailor, cine le mai ştie pe toate cîte au fost, nici măcar norul de praf care se apropie, se apropie, şi nimeni nu strigă

— Anotimpul de praf! Anotimpul de praf!

cum, poate, o fi strigat cineva, cîndva, în poarta castelului… Dacă va fi fost vreodată unul.

Zăngănit de brăţări, de lanţuri, ţipete de copii, de femei, răcnete, hohote groase, bărbăteşti, ciripeli, mieunaturi, schelălăieli, şi trompete sunînd, dînd de ştire… Toate, în norul de praf. Toate venind din el, apropiindu-se odată cu el.

Nu mai mişcă nimeni. Nimeni nu mai duce halba la gură, nimeni nu mai aduce halbe la mese. Linişte. Nimeni nu mai are nimic de povestit, nici o aventură, nici un roman de dragoste, nici măcar unul epistolar. Nu mai există cuvinte. Parcă lumea nici nu s-ar fi născut.

Sidirromul n-a mai scos arzătorul din geantă, Lotek nu şi-a mai scos sticul de la gît, arderea n-a mai avut loc.

Frunzele plopilor se întorc cînd spre bărbaţii de la mese, pictaţi parcă pe geamul orizontului, cînd spre capătul străzii, spre norul de praf, singurul lucru ce pare, într-adevăr, material.

Iar viu, în toată această frescă, e zîmbetul lui Armand Chirculescu, ce pare a spune

„Au venit, va să zică. Au venit."

Peste viu-neviu, material-imaterial, din adîncul liniştii zumzăitoare, deodată, asta:

— Pentru numai două zile în oraşul dumneavoastră, Circul Luminii! Jongleri, saltimbanci, acrobaţi, ghicitori! Dresuri de lei, girafe şi elefanţi! Iluzionism! Teleportări!

Muzica năvăleşte de-a lungul străzii, din norul de praf, vine ca un val, tsunami, înaintează aruncîndu-şi decibelii care se prind cu ventuzele de case, de asfalt, îşi fac loc printre frunzele plopilor, chiar printre ele. Hacking-rock, cyber-punk, glitch (respect, respect, respect!), dar şi vechituri alternative cîndva, acum mainstream pe ducă. Toate piratate, că doar nu-şi imaginează nimeni că circarii ar da vreun ban sindicatelor compozitorilor.

Veselie, poftă de viaţă, drag de oameni. Lucruri de neînţeles pentru gibsoni şi non-gibsoni deopotrivă. Altă lume. Ruptă de luptele cotidiene, de rivalităţile politice, de starea naţiunii. Sîntem un popor trist, chiar şi atunci cînd facem bancuri. La bancurile noastre se rîde, dar e mai mult rîsu-plînsu. De unde-or veni ăştia, cu buna lor dispoziţie, cu hohotele lor largi, cu strălucirea din priviri? Rasă europeană, mai europeană decît a celor trei pisici negre din faţa blocului lui William Sandii Zeiss-Ikon. Rasă de oameni liberi.

La *Josephine* e linişte.

Pe stradă muzică, hărmălaie, lucruri noi, nemaiîntîmplate. O altfel de viaţă a apărut din senin, din zăpuşeala amiezii. O altfel de viaţă, despre care nimeni nu ştia nici măcar că ar exista. Că ar *mai* exista. Multe se ştiu din Reţea, despre multe se ştie că au fost cîndva, dar se mai ştie şi că viaţa merge înainte, că după unele lucruri vin altele, că istoria e făcută din paşi înşiraţi unul după altul în monotonia agasantă a trecerii timpului sau, se ştiu cazuri, în ritmurile sincopate ale schimbărilor, revoluţiilor, schismelor.

Circul. Din ce categorie să facă parte circul? Pată de culoare? Revoluţie?

Cine are răbdare are şi satisfacţii.

Armand Chirculescu se smulge din nemişcare, mîna lui ţinînd halbele, îşi continuă drumul început parcă în urmă cu un veac, pe vremea ultimului circ, se strecoară printre mese. Halbele aterizează lîngă celelalte, golite sau pe cale de a fi, vocile bărbaţilor renasc dintr-odată, totul revine la normal. La ceea ce, cu numai cîteva clipe înainte, era normalul acestei după-amieze toropite de căldură, de zăpuşeala născătoare de bloguri, romane şi cîntece care aşteptau să fie arse pe sidiuri. Normalitatea ca recunoaştere, asumare a stării de fapt.

— Să ne vedem de treabă.

zice sidirromul, scoţînd, în sfîrşit, aparatul din geantă. Lotek îşi desprinde sticul de la gît şi i-l înmînează Maestrului Arzător. Nici măcar nu ştie că sidirromul din faţa lui chiar şi-a cîştigat acest titlu, dar o modestie de neînţeles îl face să nu poarte Steaua Arzătorilor la rever, aşa cum fac toţi cei din breasla lui, care au dobîndit-o. O ţine totuşi în buzunarul de la piept, că nu se ştie cînd e nevoie de o dovadă, mai sînt oameni neîncrezători în cuvinte atunci cînd îţi lauzi calităţile, priceprea, statutul profesional. Sidirromul cuplează sticul la aparat. Lotek ţine ochii închişi, a încremenit cu totul acolo, în faţa sidirromului, doar buzele i se mişcă, parcă ar spune ceva, ce?, şi sidirromul nu înţelege, „mereu face aşa, ce-o fi zicînd?, poate se roagă"… Pe micul ecran cuvintele se fugăresc unele pe altele, privirea lui Lotek nu poate ţine pasul cu trecerea lor, din cînd în cînd percepe cîte ceva, *Cornelia… întrebare… sîngele… Prostule… Cornelia… Dumnezeu… Gibson… Cornelia… azi.*

— Gata, tinere.

„Gata… gata… S-a dus în mă-sa şi ziua de azi."

Adevărul e că William Lotek Sendai-Seven se simte viu doar în prima parte a zilei, cea în care stă în camera lui, în faţa terminalului, scriind. Oricît îi e de greu s-o facă uneori. Oricît de tare îi este golită mintea de subiecte. Rugăciunile invocînd ajutorul patronului gibsonilor nu ajută întotdeauna, dar îi place să creadă că da, ţine minte doar zilele în care i-au ajutat, bazîndu-se pe asta a ajuns să se roage în fiecare zi, să facă din asta un ritual. De multe ori şi-a pus întrebări însă şi a pus la îndoială adevărul şi rostul cuvintelor pe care s-a obişnuit să le murmure în fiecare dimineaţă cînd se aşază în faţa terminalului sau a voxului. Da, a voxului, are şi aşa ceva, recunoaşte că uneori îi e lene să dea din deşte.

„Dar-ar dracu-n tabieturile astea, nu ele mă vor face vreodată scriitor de romane, nu paharul de ţuică băut pe stomacul gol, nu cărţile de hîrtie ale lui Gibson puse pe colţul biroului, nu scrisul la tastatură…“

E mai uşor – bineînţeles, mult mai uşor! – să dicteze cuvintele care se adună frumos pe ecran, fără greşeli, nu degeaba scriitorii de romane folosesc voxul, semn de profesionalism, de…

Da, s-a îndoit. Însă cu toate că rostul întrebărilor este acela de a provoca răspunsuri, niciodată nu le-a găsit, sau poate n-a avut suficientă răbdare să le caute pînă la capăt. S-a mulţumit, în general, să considere rugăciunea ca făcînd parte din viaţa lui de gibson, din îndatoririle pe care apartenenţa la Ghildă le presupune. S-a obişnuit să fie un gibson, un gibson şi-atît, doar un gibson.

„Cum adică *doar un gibson*? Păi, gibsonii sînt cei mai…“

— Am zis gata.

Sidirromul pare nerăbdător, „ce dracu' mai vrea şi ăsta de la mine, i-am ars blogul, doar n-o să pierd toată ziua cu el, să plece dracului, că lansatorul ăla n-o să-l aştepte toată noaptea“.

— Bine. Atunci, am plecat. Ne vedem mîine, da?

— Da, ne vedem mîine.

„Dacă vom mai trăi. Dacă lumea va mai fi“ continuă sidirromul în gînd, convins fiind că lucrurile astea cu „pe mîine“, „ne vedem la ora Ţ“ sînt nişte aiureli care încearcă să ascundă fragilitatea vieţii, insecuritatea, teama de necunoscut. „Cum adică *ne vedem mîine*? Păi, ştim noi ce va fi mîine? Ştim noi dacă vom mai fi mîine? Dacă lumea va mai fi?“

Nu, nu ştim dacă lumea va mai fi mîine, dar noi existăm tocmai pentru că ne facem planuri de care ne ţinem, pe care le urmărim pînă la capăt, pînă la împlinirea lor și întotdeauna mai lăsăm şi pe „mîine“ cîte ceva.

Blocul Roland străluceşte alb-albastru în lumina după-amiezei, revenit la culorile iniţiale după preluarea lui de către Agenţia Naţională de Administrare a Reţelei, un alt monopol pe care statul şi l-a adjudecat.

„Cine controlează informaţia deţine puterea.“

„Adevărata putere este informaţia.“

Declaraţii neoficiale, la un şpriţ, ajunse publice prin Reţeaua Paralelă – un alt nume pentru Rezistenţa Populară (da, REPE!), mişcare scoasă în afara legii, dar activă încă, pentru că întotdeauna va exista un underground

social, undergroundul (respect!) nu va muri niciodată pentru că îşi conţine propriul său underground.

William Lotek Sendai-Seven mai zăboveşte o clipă în faţa clădirii – are trac? are trac! –, parcă aşteaptă ca marele clopot al catedralei să-şi facă datoria, anunţînd ora şase şi, în momentul în care acesta îşi trimite dangătul asupra centrului civic, intră în clădire. La etajul XII este *Cuibul*, adunătura de lansatori de care depinde totul, totul, viaţa asta a lui de rahat, împlinirea eforturilor de zi cu zi, neliniştea nopţilor, speranţa că lumea îi va citi blogul, că lumea va reacţiona, că îi va scrie, că, a doua zi, îşi va găsi căsuţa poştală burduşită cu mesaje şi, poate, printre ele, o ofertă din partea unei edituri care să-i propună scoaterea unui volum PE HÎRTIE… Paşaportul lui către *Adevăraţii Scriitori*.

Matei Iliescu („de ce dracu' Matei?"), lansatorul contactat de pasatorul lui, soarbe îndelung din cafeaua aburindă, ca unul care are o întîlnire şi cel aşteptat nu vine. Ridică ochii spre el, apoi aceştia îşi continuă mişcarea, răzuind peretele, pînă ce privirea i se fixează pe ceas. „Cam tîrziu, monşer, cam tîrziu" îi comunică acea privire, de parcă întîrzierea gibsonului îl ţine din treabă, de parcă n-ar avea o întreagă oră dedicată lui şi numai lui. Oră plătită, de altfel. „Mofturi de oameni frustraţi" gîndeşte Lotek, doar gîndeşte, că doar n-o să spună cu voce tare aşa ceva, nu lansatorului de care depinde… De care depinde totul, da? Funcţionarii statului sînt puternici nu pentru ceea ce fac, ci pentru ceea ce sînt. Pentru ceea ce reprezintă. „Îmi cer"

— Scuze, Matei, scuze pentru întîrziere… Au venit ăia cu circul şi au blocat străzile, poate ai auzit…

„Hai, zi că te-ai blocat în trafic, acuma"

— Am rămas blocat în trafic, zău, că doar nu era să întîrzii, ştii că n-am obiceiul…

„A văzut prea multe filme americane. Blocat în trafic?! La noi?!"

— Ştiu că pare o replică dintr-un film american, dar crede-mă…

„Ce dracu', ăsta-mi ghiceşte gîndurile?"

— Zi-mi dacă nu la asta te gîndeai, să dea dracu' dacă nu.

— Bine, bine… Hai să-l lansăm. Dă-mi sidiul.

Lotek se caută prin buzunare, „unde l-am pus? Doamne, unde l-am pus?", îl găseşte în buzunarul în care *întotdeauna* îl ţine, i-l dă. Matei Iliescu îl pune în unitate,

— Tot pe canalul de bloguri? Canalul oficial, vreau să spun…

şi, după ce Lotek face semn din cap că da, spune comenzile:

— William Lotek Sendai-Seven, verificare plată. OK, plata confirmată. Canalul de bloguri, gata pentru lansare.

Pentru ultima comandă, Matei Iliescu îşi umflă pieptul („acuma se dă mare, important“), se uită la ceas, apoi la ecranele de pe pupitrul său, şi strigă cît îl ţin puterile:

— Lanseazăăăăăă!!!

„Ce caraghios! Aproape la fel de caraghios pe cît sînt şi eu, probabil, în momentul în care sidirromul declanşează arderea, moment în care, ca orice gibson, murmur ca şi cum aş spune o rugăciune: *era zăpuşeală în noaptea în care am ars-o pe Chrome…*“

Leduri schimbîndu-şi culorile, clipocit ca în vechile filme cu roboţi, o întreagă recuzită menită să impresioneze, dar pe cine mai pot impresiona gadgeturile astea sefiste (*gadgeturile* – respect!) cînd ele se repetă zi de zi? Pe Lotek, cu siguranţă nu.

— Ei, fir-ar a dracului de treabă! Am făcut-o şi pe-asta!

răbufneşte gibsonul, mulţumit. Mîndru de el, încrezător în destinul blogului pe care tocmai îl aruncase în Reţea.

— Facem şi o verificare?

Lansatorul stîmbă din nas, ştie că asta-i procedura, dar mereu are impresia, cînd se ajunge în acest punct, că pîrlitorii n-au încredere în el, în capacităţile lui profesionale, că verificarea e o formă de manifestare a suspiciunii, dar vorba aia: „numai pentru că eşti paranoic nu înseamnă că nu te urmăreşte nimeni“.

— OK, s-o facem.

Intră în reţea, pe canalul de bloguri, îi trage o căutare după numele blogărului care dîrdîie vînăt alături, „ia uite, se pişă pe el de emoţie“, alege ultima intrare în cont.

Azi mi-am pus-o. După şase luni de abstinenţă, mi-am pus-o. Mi-am tras-o. Cu…

— Chiar ţi-ai pus-o? Cu cine, mă? Amănunte, ceva?

Ochii îi sclipesc, se gîndeşte la contractul pe care îl are cu *MyXXX*, canalul de bloguri porno, „poate iese ceva din asta“ îşi zice şi se uită cu interes la Lotek, plimbîndu-şi privirea de sus în jos, oprindu-se (scurtă escală, dar insistentă) pe prohabul gibsonului, cu convingerea că ăştia care scriu aşa ceva sînt tare dotaţi, tare… Că altfel, cum?

Lotek roşeşte, a simţit privirea lansatorului pe pantalonii lui, încercarea de a trece dincolo, de a-i trage fermoarul, de a-l lua la măsurat, la cîntărit…

— Nu, nu… Nu e ce crezi. E o poveste… E o poveste de dragoste.

Şi răsuflă uşurat observînd dezamăgirea din privirea celuilalt. „Dar ce-o fi crezînd ăsta despre mine? Ei…!“.

— Ei, mă duc şi eu de-acum… Mulţumesc mult pentru tot.

Cînd să iasă pe uşă, îşi aminteşte ceva, se întoarce.

— A! Am uitat ceva. Ai vreo idee despre circul ăsta care a venit? Ai vreo informaţie din reţea?

— Nu, n-am, nu e nimic în Reţea…

„Nu despre reţeaua *asta* te-am întrebat… despre *cealaltă* vorbeam eu…“

Dar acceptă răspunsul lansatorului, nu poţi spune nimănui „ştii, am auzit că te ocupi cu chestii ilegale, nu-mi spui şi mie ce şi cum?“, aşa că îi întoarce spatele, „las' că găsesc eu, la o adică, o modalitate de a ajunge în REPE“, şi iese pe uşă.

„Dincolo de uşa asta e iadul“ îşi aminteşte Lotek ieşind. „Şi dincolo de uşa *asta* e iadul“ îşi zice părăsind *Cuibul*, părăsind blocul Roland, dînd cu ochii de catedrală, de imensa ei uşă. „Cîteodată mă sperii şi eu de ce-mi trece prin cap. Mă sperii, pur şi simplu.“ Apoi, după o scurtă pauză: „Uite, vezi? De-aia trebuie să mă fac scriitor, de-aia!“.

E vesel. Bine dispus. Şi-a făcut treaba şi pe ziua de azi. Întîi şi-ntîi a avut parte de o partidă de sex. Apoi şi-a scris blogul. L-a ars, l-a lansat. Ce-şi poate dori mai mult? Ca om, ca bărbat, ca gibson… „Ei lasă, că întotdeauna e loc de mai mult. Şi ca om, şi ca bărbat, şi ca gibson…“ Îşi aminteşte de *Josephine*, de discuţia cu sidirromul, de povestea lui – „interesant personaj!“ –, de circarii gălăgioşi… „Cum dracu' să nu ştie nimeni nimic despre ei? Trebuie s-o iau prin reţea… prin *cealaltă* reţea, evident! *Trebuie* să aflu, *trebuie* să mă pun în temă… Cum ajung acasă, asta am să fac!“

Mulţi ani după acestea, poate, aflat în faţa ecranului gol, la începutul unui nou roman, William Lotek Sendai-Seven îşi va aminti după-amiaza în care a văzut Circul:

La Mala Hora *era un restaurant celebru pe vremea aceea, celebru prin mîncarea ce putea fi găsită acolo şi mai puţin prin numele lui, dat de patron*

după un roman de Garcia Marquez, dar căruia toată lumea îi zicea Ceasu' Rău.

Treceam de el şi mă încercau şi bucuria şi tristeţea, nu mai ştiu care era dominantă, nu mai ştiu dacă măcar era vreuna dominantă. Eram prea rupt de senzaţii, sfîşiat între mirosuri, sunete, pofte… Din grădina de vară răzbăteau pînă pe trotuar mirosurile ameţitoare iscate de grătarul pe care sfîrîiau coastele de porc, zumzetul vocilor împletit cu fîşîitul trecerii chelnerilor printre mese, cu foşnetul banilor ca un fîlfîit de aripi cînd îşi schimbau domiciliul din portofelele clienţilor sătui în cele care aveau să-i ducă, aşezaţi după mărime şi valoare, patronului, toate se insinuau prin gardul din trestii şi rogojini punîndu-le cercei trecătorilor, cercei de şoapte ademenitoare, chemări, ispite… Poate de-asta eram bucuros trecînd de Mala Hora*, că rezistasem ispitei, că eram mai tare decît o porţie de coaste cu cartofi ţărăneşti şi mujdei de usturoi zăcînd leneşe, lascive, fiecare în adîncitura special făcută în platoul de lemn, aşteptînd furculiţa, cuţitul, dinţii. Eram şi trist în acelaşi timp, trist pentru că iarăşi trebuia să-mi pun frîu dorinţelor, iarăşi aveam să petrec o noapte lungă, lungă, visînd la ce n-am putut avea, la ce n-am vrut să am deşi era aproape, aproape, aproape… În vîrful degetelor, la o nară de mine, o geană, o respiraţie.*

Dar şi bucuria şi tristeţea aveau să mă părăsească (dacă vor fi fost cu adevărat) imediat ce-am ieşit pe bulevard. Era un loc gol acolo, între liceul de fete şi cinematograf, niciodată n-am ştiut de ce-l lăsaseră așa, ce rost avea, ce urma – şi cînd? – să se întîmple acolo… Atunci, în acea după-amiază, smuls dintre bucuria şi tristeţea de a fi trecut prin faţa unui restaurant – acelui *restaurant – numit* La Mala Hora*, am aflat. Sau, cel puţin, privind lucrurile în sens invers, dinspre acum spre atunci, pot spune că ştiu care era rostul acelui loc gol în mijlocul bulevardului. Acolo se instalase Circul, cel despre care aflasem pe cînd eram la* Josephine *în aşteptarea sidirromului cu care lucram. Un cort imens – cort? Dumnezeule, cort?! – acoperea întregul spaţiu măsurat parcă pe dimensiunile lui. Un cort înalt, lat, lung. Adînc – aveam să descopăr odată trecut de zdrahonul de la intrare. Cînd spun cort, de obicei mă gîndesc – şi cred că nu numai eu – la un spaţiu mărginit de o pînză, sau ceva asemănător, la o încăpere… cum să-i zic? Un singur spaţiu delimitat de prelata ridicată, ancorată… Ei bine, nu. Acel cort nu era aşa. Parcă era intrarea într-o altă lume, într-o altă dimensiune, o Poartă dintre acelea despre care citeam în cărţile anilor*

de dinainte… Era… era un oraş întreg acolo, ce mai! Cu străzi, clădiri, tot tacîmul. Doar maşini nu erau. Ele-ar mai fi lipsit, în înghesuiala aia!

Am plătit, am dat la o parte cortina şi m-am trezit în mijlocul unei străzi suprapopulate, cu o mulţime de indivizi de toate rasele, vorbind – sau ţipînd! – în toate limbile pămîntului, mergînd, alergînd sau dansînd de colo-colo, preocupaţi să ajungă cine ştie unde la o anumită oră sau doar umblînd lelea, fără ţintă, de pe un trotuar pe altul, de la o clădire la alta. Pitici, uriaşi, cocoşaţi, miss Univers, chinezi, arabi, indieni, spanioli, africani, europeni şi americani se ciocneau unii de alţii în faţa intrărilor încăierîndu-se pentru a-şi cîştiga dreptul de a pătrunde în nişte locuri în care nimeni nu ştia ce este pentru că nici una dintre acele clădiri nu avea vreo firmă, erau doar uşi, porţi şi atît. Cînd vreuna dintre ele se deschidea, în stradă năvălea muzica dinăuntru, de fiecare dată alta, de fiecare dată isterizîndu-i pe cei aflaţi întîmplător sau nu în zonă.

M-am nimerit şi eu în locul şi în momentul în care s-a fost deschisă o uşă…

Nişte zgomote ciudate au ţîşnit în stradă pocnindu-ne pe toţi cei care eram prin preajmă drept în moalele capului. Zgomotul s-a spart în două şi în fiecare ureche auzeam o parte a lui. Cele două jumătăţi de zgomot au fost înlocuite cu altele, apoi cu altele. În spatele lor, în fundal, creştea, se întindea o linie melodică înglobîndu-le, transformîndu-le…

Am intrat. Eu şi doi chinezi. Sau japonezi. Coreeni, ce-or fi fost. Am coborît cîteva trepte şi am ajus într-un club. Un club dintr-alea în care vine lumea, bea şi îi ascultă pe alţii care vin acolo să cînte. Dacă „cîntat“ este cuvîntul potrivit pentru ce se întîmpla acolo. Am nimerit exact pe finalul unei reprezentaţii. S-a făcut linişte, doi japonezi cu frunţile acoperite de cîte o bandana albă cu punct roşu în mijloc îşi strîngeau laptoapele, făceau plecăciuni, părăseau scena.

Din culise şi-au făcut apariţia o fătucă şi trei juni primiţi cu exces de apaluze. „Fumiko, te iubim!“ strigau în demenţă puştanii de la mese pornindu-şi sticurile. Fata, că ea trebuie să fi fost Fumiko, împărţea bezele în stînga şi-n dreapta. „Hokusai Overdrive!“ a zbierat cineva chiar lîngă mine, şi de-abia atunci l-am văzut pe individul care se ţinea de microfon mai mult să nu cadă decît ca să spună ceva în el, ameţit de alcool sau de fumul pe care-l trăgea cu nesaţ dintr-o ţigară pe care tocmai i-o fixase între degete o tînără îmbrăcată în cîteva curele de piele şi cam atît. Din nou urlete de la toate mesele şi o mulţime de sticuri și-au luat zborul spre o

cutie de carton aflată la marginea mesei la care se aşezaseră membrii trupei. Primul dintre ei a învîrtit cîteva butoane, a pocnit cu degetele cîteva taste şi, pe ecranul din spatele lor, au început să se deruleze imaginile unui film: Plouă pe Shinobiaki. *Genericul se derula lent, lăsîndu-le parcă timp celorlalţi să-şi înceapă şi ei treaba. Regia, scenariul, după o povestire de.*

— Plouă pe Shinobiaki, a anunțat fata.

Era tema spectacolului pe care urma să-l vedem. Auzim.

— Ăla roşu, ăla roşu! E chiar ploaie! Ploaie pe stradă, pe geamuri, în pădure, e chiar ploaie, nu-mi vine să cred! ţipa un individ care rezema peretele foarte aproape de scenă.

Al doilea membru al trupei s-a îndreptat spre cutia de carton, s-a aplecat şi a cules de acolo sticul cel roşu, stîrnind delirul celui care-l aruncase acolo mai devreme dar şi murmure într-o parte a sălii

— 'ţi-ai dracu' cu pleibecu' vostru!

Atît am reuşit să aud, dar n-am înţeles de ce-au zis aşa. Tipul s-a făcut că n-aude, a cuplat sticul la laptop şi am auzit ploaia, ploaia curgînd, ploaia picurînd, ploaia şfichiuind… Omuleţul (Dietrich von Noizz îl chema – şopteau unii pe-alături – , al dracu' „von" cu ochii ăia oblici!) făcea pacheţele cu sunetele ploii, în timp ce al treilea dintre ei trebăluia prin laptopul din faţa lui, căutînd o linie de fundal. Pe-ăsta n-am reuşit să aflu cum îl chema. La un moment dat, fata a făcut un semn din bărbie şi o melodie lungă s-a întins captînd auditoriul. Luîndu-şi parcă de-o grijă, individul a început să se plimbe pe cîteva lungimi de undă, captînd posturi de radio. Celălalt a mai scos cîteva sticuri din cutiuţă, la întîmplare, stîrnind răcnetele cîtorva puberi de la mese, care şi le-au recunsocut. Dar şi altă serie de murmure din acea parte a sălii de unde veniseră şi prima dată.

Stropi de ploaie. Un post de radio. Un cîntec vechi. O maşină demarînd. Am regăsit în cele ce au urmat cîteva cuvinte din buletinul de ştiri, scîrţîitul pneurilor automobilului, un tunet. Sunetele captate de cei doi erau mixate de fată, suprapuse peste linia melodică de fundal. În spatele trupei, filmul se derula încet, lent, ca o ceremoie a ceaiului.

— Încă o seară de excepţie pentru Fumiko şi Hokusai Overdrive! a strigat din nou în microfon individul de lîngă mine.

Am pornit spre ieşire în clipa în care a fost anunţat următorul artist: GJ Scorillo. Călăreţul de Gliciuri.

Am urcat scările, am bătut cu pumnul în uşă, auzeam deja zarva de-afară făcută de cei care aşteptau să intre, un malac a deschis uşa şi m-am trezit cu un panchist nostalgic prăvălit peste mine. Era cea mai la îndemînă modalitate de a intra în Club. O ştiam, o practicam şi eu. Aş putea zice chiar că eu o inventasem. Fără nici o ezitare m-am descotorosit de rucsacul cu creastă şi pirsinguri şi am ieşit.

Aceeaşi vînzoleală pe care o ştiam deja. Am luat-o şi eu de-a lungul străzii, să văd, să înţeleg. A vedea, a înţelege – motive pentru care ieşim din casă, dînd ochii cu nefericirea, după cum zicea unul mai deştept ca mine. În faţa mea două blonde de unu nouăzeci, îmbrăcate în rochii mulate pe corp (una roşie, una neagră, Le rouge et le noir*, se purtau pe vremea aia citatele culturale în vestimentaţia de grup), cu o gaură rotundă în spate care le scotea în evidenţă rombilicele machiate strident. Unde mergeau? m-am întrebat, pentru că era clar că fetele nu băteau strada aiurea, căscînd gura la vitrine – aşa cum făcusem eu pînă atunci –, ci căutau ceva. Ceva… ce? S-au oprit, m-am oprit şi eu, şi una dintre ele – cea îmbrăcată în roşu – m-a zărit. Mi-a zîmbit, am recunoscut zîmbetul,* Floare de Cais*, eu îl inventasem, pe bune! scrisesem despre el într-un blog prin primăvară. A făcut-o special? M-a recunoscut? Cum? De unde? Ha! Mişto chestie. Evident că m-am luat după ele. Trebuia să intru în vorbă, trebuia să aflu, trebuia să… Cine ştie? îmi ziceam, poate mă aleg cu ceva…*

Fetele au coborît cîteva trepte şi au dispărut pe o uşă care s-a închis înainte ca eu să apuc măcar să-mi strecor piciorul s-o fac să rămînă deschisă. Închisă mai era uşa aia! Am bătut în ea cu pumnii şi cu picioarele, am strigat… Nimic. Dar nimic-nimic. Am urcat scările, am privit în stînga şi-n dreapta… Aha! O uşă. Înghesuiala obişnuită. Datul din coate, pişcatul de cur şi scuipatul în ochi m-au adus în faţa uşii cît ai clipi. Sau cît ţi-ai şterge o flegmă de pe frunte. S-a deschis uşa, am intrat. Eu şi încă vreo trei tipi. Sau tipe, după forme. La dracu'! Parcă au adunat toate femeile din lume care aveau peste un metru optzeci şi le-au adus acolo!

O sală lungă, înaltă, singurele ferestre erau sus, sus de tot, aproape de tavan, nu ştiu la ce foloseau, dar erau şi ele acolo… Şiruri de scaune de-a stînga şi de-a drapta, un culoar printre ele, iar la capătul lui o scenă. Multă lume, totuşi ici-colo cîte un scaun liber. Nu m-am aşezat. Am trecut pe intervalul de la mijlocul sălii şi m-am rezemat de un perete. Vedeam mai bine de-acolo. Şi scena, şi sala. Spectatori pestriţi, femei, bărbaţi, copii. Cu

ochii mari, privirea dusă, aşteptînd. Oare ce aşteptau? Ce se întîmpla pe scena aceea?

Blondele! Pe scenă au apărut cele două blonde pe care le văzusem înainte. Nu-mi puteam desprinde privirile din ochii fetei cu Floare de Cais*, pur şi simplu nu puteam. De unde ştia ea zîmbetul ăla?* Floarea de Cais *a înflorit parcă în clipa în care şi ea a dat de mine. Apoi ochii ei m-au părăsit, luînd cu ei o parte din dorinţele mele, o parte din aşteptări, din speranţe. Cercetau sala. Spectatorii aşezaţi pe scaune. S-au oprit asupra unui tip din rîndul al treilea şi fata i-a făcut un semn abia vizibil. Individul a ţîşnit din scaun urlînd: Da! Da! Da! Ce „da“? A sculat în picioare întregul rînd şi s-a îndreptat spre scenă în timp ce* Floare de Cais *se uita prin sală, pe pereţi, apoi a rămas cu privirea aţintită undeva în fundul sălii. Doar o clipă. Dar o clipă grea, adîncă, încăpătoare. După care i-a făcut semn individului, iar acesta s-a oprit. S-a încovoiat, s-a chircit, s-a întors la locul lui. Fetele scrutau din nou sala.*

Hai! Pe mine, pe mine, alegeţi-mă pe mine. Nu ştiam de ce, şi eu mă ofeream… Înseamnă că eram gata de orice numai pentru a fi – cît? Treizeci de secunde? Un minut? – cu fata aceea. Sau cu ailaltă. Faptul că purta Floarea de cais *n-o făcea favorită, ci doar îi creştea punctajul.*

Ochii mei umblau după ai lor. Dacă ar fi putut, le-ar fi sărit în faţă. Ca o leoaică tînără… Hai mă, unde dracu' vă uitaţi? Aici! La mine! Eu sînt ăla. Eu sînt. Eu.

Am observat că de cîte ori spun chestia asta, lucrurile se întîmplă cum vreau. Le Rouge, Floarea de Cais*, s-a proptit cu privirea, cu respiraţia, cu gîndurile, cu tremurul genelor asupra mea. N-a trebuit să-mi facă nici un semn, plecasem deja spre ea. Atingeam pămîntul? Pardoseala? Covorul? Pluteam, cu siguranţă. Nici măcar cînd privirea ei a fugit din nou – pentru o clipă, pe cuvîntul meu că doar o clipă a fost – spre fundul sălii, nici atunci n-am revenit pe pămînt. Nu m-a întrerupt, nu m-a întors din drum, cum făcuse cu ăla de dinainte.*

Am ajuns pe scenă, lîngă ele. Zîmbeau amîndouă. Floare de Cais *şi* Zborul Libelulei. *Îmi plăceau fetele. Trăiau în prezentul de-atunci.*

Nu ştiam ce voiau de la mine, nu îndrăzneam să întreb ce căutam pe scenă, lîngă ele. La intrare nu observasem nimic, nici un afiş. Ce făceau? Jucau teatru? Cîntau? Făceau scamatorii? Ghiceau în… În ce dracu' ar fi putut să ghicească? Aveau mîinile goale! Şi umerii. Şi rombilicele. Pe umeri aveau tatuaţi fluturi albaştri ca ăia de la FGH. Nu era o întîmplare faptul

că mă aflam acolo, n-avea cum să fie. M-am uitat spre fundul sălii şi am văzut cum cineva tocmai ieşea din sală. Haina lungă flutura în urma lui, iar pe spate avea… Ce dracu' era aia? O sabie? O sabie de samurai? Probabil fetele se ocupau cu iluzionismul, mi-am zis.

M-am întors spre ele.

— Doamnelor?

Şi-au dus amîndouă în acelaşi timp degetul arătător la buze şi angelinele se arcuiau încercînd să susure „şşşt". Cînd şi le-or fi pus? Parcă-mi părea rău după zîmbetele de mai devreme. Dar nici angelinele nu erau de lepădat. Îşi îndeplineau misiunea de minune: nu-mi mai puteam lua ochii de la buzele lor devenite dintr-odată cărnoase, pline, ştampile, ventuze, aspiratoare….

Fata în rochie roşie s-a apropiat de mine, a întins mîna dreaptă şi m-a atins pe piept. Îi simţeam căldura răspîndindu-se în corpul meu şi mai simţeam ceva. Nu ştiam ce, nici acum nu ştiu. A zis:

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Dacă ţi-e bine. Dacă totul e-n regulă. Dacă ai vreo dorinţă neîmplinită.

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi spun Lotek, am zis eu.

Incredibil cum au ieşit vorbele alea din mine. Cînd mi-am dat seama că tocmai recitam din blogul pe care îl lansasem în reţea cu puţină vreme în urmă, am simţit cum încep să roşesc şi ăla a fost momentul în care s-a declanşat nebunia. Spectatorii au devenit isterici, urlau, îşi rupeau palmele aplaudînd, tropăiau din picioare…

Eu stăteam în continuare în mijlocul scenei, fetele făceau plecăciuni, cîteva buchete de flori aruncate din sală m-au lovit drept în figură şi, ca atunci cînd nu ştii ce să faci, dar faci totuşi ceva, orice, ştiind că orice e mai bine decît nimic, m-am înclinat şi eu, mi-am lăţit pe faţă un Soarele din Okinawa *studiat îndelung în oglindă deşi n-am crezut niciodată că voi avea ocazia să-l folosesc. Alte urale din sală, o parte din spectatori recunoscuseră zîmbetul şi se simţeau flataţi, mulţumiţi, dracu' ştie ce simţeau, ce-o fi fost în capul lor în clipele acelea, dar cu toţii eram mulţumiţi. Şi eu, şi ei, şi fetele de lîngă mine.*

Ţinîndu-ne de mîini toţi trei, am ieşit în culise. Apoi ele s-au întors pe scenă şi, cînd să mă iau şi eu după ele, un vlăjgan – unde i-or găsi, domnule? – m-a luat de braţ, m-a dus pe nişte coridoare pînă în faţa unui

ghişeu unde mi s-a pus în palmă un card pe care tocmai se făcuse o depunere, după care am fost condus afară. Afară.

S-au dus pe apa Sîmbetei fetele… Dar măcar aveam bani. Era ca şi cum aş fi fost pus să aleg între fete şi bani, şi aş fi ales banii. Nu era o alegere tocmai proastă! La urma urmei, fetele alea nici nu erau o alegere atît de reuşită. Tot ce făcuseră ele mie îmi ieşea mai bine. Cît despre Zborul Libelului*… hai să fim serioşi! Semăna mai degrabă cu* Pîrţul Bondarului.

Cum ziceam: din nou în stradă, dar cu bani. Chiar că-mi puteam permite orice! Pînă atunci nu intrasem decît pe uşile la care nu ţi se cereau bani.

M-am hotărît să caut locuri mai selecte, locuri în care intrau doar cei care aveau bani. Bani, bani, bani. Bucuriile, liniştea, împăcarea.

Dar cum dracu' de-a ştiut aia să-mi recite din blog? Şi cum de m-a nimerit? Doar mi-a pus palma în piept… Pe mă-sa! Mi-am dus mîna la piept, exact în locul în care mă atinsese gagica şi am simţit sub palmă sticul. La ce m-aş fi aşteptat? O fi avut vreun decodor… Toţi ghicitorii sînt şarlatani. Să zic mersi că n-a nimerit alt pasaj.

Golănii!

Dar aveau rombilice mişto.

Mergeam mai departe pe stradă, pe lîngă mine defilau femei frumoase şi nu ştiu dacă doar din cauza banilor pe care-i aveam în buzunar toate femeile îmi păreau frumoase, sau dacă le vedeam eu doar pe cele frumoase, ca atunci cînd banii te fac să vezi doar partea frumoasă a vieţii.

Un grup gălăgios se apropia de mine şi am recunoscut chinezoaicele de paişpe ani, Lan de floarea soarelui*, nu mai erau în uniformele lor care mă scoteau din minţi cînd le pîndeam de la fereastră, îşi pierduseră acum tot farmecul, unde erau lolitele mele cu ochii oblici?, aveam în faţă doar nişte femei tinere ieşite la agăţat. Cică marea noastră nenorocire e că nu putem sta dracului între patru pereţi şi ieşim în stradă, acolo unde toate iluziile noastre pier în faţa realităţii, dispar ca un abur, ca un fum, scrum. Ashes to ashes, dust to dust. Doar amintirile ne rămîn, doar amintirile sînt reale. O realitate pe care ne-o creăm singuri, pe care o împărtăşim celorlalţi şi uite-aşa, amintire lîngă amintire, ajungem să fim creatori de universuri paralele, de alte lumi care întotdeauna vor fi cele mai bune dintre lumile posibile.*

Cea mai bună dintre lumi. *Nu ştiu dacă gîndurile mele au creat uşa care mi-a răsărit deodată în faţă, sau uşa aceea, cu firma de deasupra, mi-*

a influenţat în vreun fel gîndurile. În faţa mea era o uşă, iar deasupra era scris, cu litere de neon, Cea mai bună dintre lumi. *Nu era nimeni în faţa ei, nici un hăndrălău care să împiedice mulţimile să dea năvală înăuntru, dar nici mulţimile de sărăntoci ahtiaţi după plăceri pe gratis. Nu era nimeni în faţa uşii. Am văzut fanta, i-am dat ce voia, cardul, am văzut – pe bune! – cum acesta se zvîrcoleşte, am simţit în stomac cum cineva sau ceva îmi jupoaie contul, mi-am recuperat drăgălaşul de card slăbit, cu obrajii supţi şi cu ochii în fundul orbitelor, de-abia suflînd, dragul de el, apoi am intrat.*

Cea mai bună dintre lumi făcea toţi banii.

Nu era un subsol ca acela în care-şi făcuseră numărul Fumiko şi Hokusai Overdrive. Nu era o sală de spectacole, ca aceea în care Le rouge et le noir *m-au „ghicit“. Nu era nici măcar o arenă de circ. Sau era cîte ceva din toate la un loc: un amfiteatru! Doamne, doar în vechile Universităţi mai vedeai aşa ceva. Sau la Academie (nu c-aş fi trecut pe-acolo, dar aşa auzisem). O jumătate de arenă. O scenă cu scaunele din faţa ei dispuse în semicerc şi în pantă. Ce se putea întîmpla aici? Ce aştepta mulţimea spilcuită care ocupase aproape toate locurile? Haine, machiaj, zîmbete, grefe. Toate lucrurile care ţineau ştirile erau acolo, pe viu. Vestimentaţie individuală şi de grup. Machiaj de umeri, rombilice, coate şi genunchi. Zîmbete, rictusuri. Buze de iepure, guri de lup, voci celebre, infirmităţi plătite cu bani grei. Detaşabile sau permanente. Aplicate sau implantate chirurgical. Vreo doi care afirmau că şi-au făcut aplod (sau era upload? intrase oare cuvîntul în dicţionar?). Romgleza vorbită părea majoritară, iar cînd partenerii de discuţie păreau a avea dificultăţi, o dădeau pe terangleză, idiomul universal acceptat. Era o nebunie! Nicicînd nu-mi dăduse prin cap că lumea ar putea arăta aşa. Parcă trăisem pînă atunci undeva la perfieria lumii, într-o peşteră uitată de timp. Cea mai bună dintre lumi exista, o parte din ea, o latură a ei se lăsa văzută, atinsă, trăită. Aici, la* Cea mai bună dintre lumi*, pe bani. Noua lume e a celor cu bani. Nu mă mir, întotdeauna a fost aşa. Recunoştinţă veşnică pentru* Floare de cais *şi* Zborul libelulei. *Dacă mă gîndesc bine, nici nu arătau aşa rău.*

Îmi era jenă de hainele mele, de înfăţişarea mea fără nici o îmbunătăţire, fără nimic la modă. Mă simţeam stingher, parcă nu aparţineam locului. Asta la început. Apoi, cu timpul, analizînd felul în care eram privit, cum mi se pipăia în trecere şi ca din întîmplare stofa jachetei, insistenţa cu care îmi era cercetată pielea feţei, micul lipom de pe tîmpla dreaptă, molarul rupt care-şi arăta ciotul cînd rîdeam (mă prefăceam că

rîd!), m-am gîndit că ăia m-or fi luat drept vreun excentric plin de bani care-şi permite să fie curat, natural.

Şi? Mai departe? Ce urma să fac? Ce aveam să văd? Vreun fric arătat mulţimii? Dar ce mai putea fi ciudat pentru ciudaţii care umpluseră sala aia, care-mi agresau urechile cu strigăte, şoapte, plescăieli, care-mi mozoleau privirile cu hainele lor colorate împotriva naturii şi cu feţele lor de tot rahatul, care deveneau tot mai insistenţi în a pune mîna pe mine de parcă voiau să se convingă că sînt adevărat, ce putea fi mai fric decît eram eu acolo, atunci, între ei?

Începusem să bănuiesc că ăsta era şpilul, se adunau toţi acolo şi-l căutau pe cel mai fric dintre ei, cînd s-a auzit gongul şi cortina a glisat lateral dezgolind scena.

Fundalul era de un albastru noros, fumos, pămîntul era înnodat de cerul acela cu nişte movile, piramide, grămezi de gunoi sau ce-or fi fost alea, dintr-un nor atîrnau picioarele unui cap de gheişă şi noi stăteam ca prostiţi cu ochii-n peisaj. Mă uitam în jurul meu şi parcă hainele celorlalţi nu-mi mai agresau privirile, acel albastru pusese stăpînire pe mătăsuri, brocarturi, catifele sau mai ştiu eu în ce se-nveliseră toţi ciudaţii ăia. Era linişte. O linişte albastră ca fundalul scenei. Nişte trompete – goarne, goarne erau! – au făcut bucăţi şi bruma de stabilitate pe care-o mai simţeam în urechi şi, din partea dreaptă, a intrat în scenă o femeie. Cred că femeie era. Lungă, slabă şi zăludă. Se potriveau vorbele astea. Toate femeile pe care le văzusem de cînd intrasem din bulevard în cortul acela erau înalte, mult mai înalte decît tot ce văzusem pînă atunci, dar asta le întrecea pe toate. Era campioana campioanelor. Cred că avea peste doi metri, mult peste doi metri. Nici nu-i desluşeam chipul. Dar cine mai ajungea să-şi dorească să-i vadă faţa, cînd toate privirile se opriseră pe picioru-i stîng din care ieşeau sertare, vreo şase-şapte, sertare în care nu ştiu ce-ar fi putut fi, nu ştiu nici măcar dacă va fi fost ceva, dar parcă mai contează? Pentru că nu-mi ieşea din cap, nici astăzi nu-mi iese, că sertarele alea n-aveau nimic de-a face cu rochia de voal transparent, ci cu picioarele ăleia, din piciorul ei ieşeau sertarele, erau nişte sertare mici, ca alea în care-ţi pui mărunţişurile, lucrurile pe care nu ştii unde să le pui în altă parte, brelocuri, cărţi de vizită, prezervative, creioane boante, banda de scoci, biletul de tren cu care tocmai te-ai întors de la Tîrgul de Carte şi pe care nu-ţi vine să-l arunci pentru că acolo ai cunoscut o femeie frumoasă care, speri tu, va însemna ceva în viaţa ta, pixurile pe care le tot cumperi

deşi ştii că n-o să apuci niciodată să scrii măcar un rînd cu ele, dar le cumperi pentru că sînt prea frumoase ca să le laşi pe mîna altora, sertare de-alea în care parcă e adunată întreaga ta viaţă prin micile lucruri care te definesc, de fapt, maniile, obsesiile, bucuria psihiatrilor. Mă gîndeam atunci că poate toţi purtăm după noi sertarele alea, doar că nu se văd, poate că hainele noastre ascund mai bine, ne ascund mai bine de ochii trecătorilor printre care nu-i nici un artist care să vadă cu ochii ăia speciali, ascunşi în fundul sufletului, ce fel de sertare ducem cu noi. Şi ca femeia aia să nu ne pară o ciudăţenie, o exagerare de artist dus cu pluta, a mai apărut una şi-apoi… Apoi… Scena era traversată de o girafă în flăcări.

O girafă în flăcări traversa scena şi aplauzele au izbucnit cu atîta putere, încît am sărit deodată în picioare şi am luat-o la fugă spre fundul sălii, spre ieşire, tocmai la timp să văd iarăşi umbra care fusese în sala în care Floare de Cais *şi* Zborul Libelulei *m-au citit, m-au „ghicit“ chipurile.*

Ce naiba căuta ăla acolo? Ce naiba voia ăla de la mine? Mă urmărea?

Am luat-o la fugă după el, am ieşit din sală, eram de-acum în stradă, alergam pe mijlocul străzii şi coada lui strînsă în vîrful capului sălta prin mulţime, am trecut pe lîngă scriitorii de cereri care stăteau în cur pe marginea trotuarelor cu laptoapele în poală, pe lîngă făcătorii de bloguri, foşti gibsoni daţi afară din Uniune pentru încălcarea regulilor, dar care scriau în continuare bloguri la comandă pentru cei cu talent puţin, dar cu mari ambiţii.

M-am oprit după lungi dispute cu mine însumi, m-am oprit cînd argumentele mele, sau doar încăpăţînarea, au cedat în faţa evidenţei: îl pierdusem. Şi atunci, acolo, singur în mijlocul mulţimii îmbrăcate aiurea, vorbind limbi pe care nu le înţelegeam, în mijlocul unei străzi pe care n-o mai văzusem niciodată, mi-am dat seama că eu nu aparţin acelei lumi, că aspiraţiile mele nu se potrivesc cu cele ale celor care treceau pe lîngă mine, că nici măcar femeile alea lungi cît un roman nu reprezentau o imagine după care să fi umblat vreodată, şi m-am hotărît să ies. Mă aştepta casa mea de pe strada Castelului, posterul lui William Gibson de pe peretele dinspre Canada, calculatorul, poşta în care aşteptam mesajele celor ce-mi vor fi citit, poate, blogul…

Viaţa noastră, a scriitorilor, nu e cu nimic mai altfel decît a celorlalţi, mai devreme sau mai tîrziu ne întoarcem la mărunţişurile noastre de zi cu zi, la sertarele cu obsesii, manii şi tot ce se ştie – sau nu se ştie – despre

noi. Iar fugile noastre în alte lumi, atunci cînd ni le vom aminti, cînd ni le vom aminti pentru a le povesti, le vom numi cărţi…

Din nou pe trotuar, Lotek traversează bulevardul, trece de teatru, apoi dă colţul pe lîngă clădirea FGH, admirînd încă o dată fluturele albastru, parcă tocmai atunci oprit din zbor pe numele celebrei edituri, şi intră pe strada Castelului, neschimbată în ultimii cincizeci de ani cel puţin.

Dă colţul doar el, doar paşii lui, doar fiinţa lui 3D, pentru că gîndurile îi rămîn atîrnate de uşa editurii, ca nişte sfori cu bile de lemn, alături de alte sute şi mii de sfori ale altor sute şi mii de tineri aspiranţi la statutul de scriitor, sfori care atîrnă acolo zi şi noapte, doar-doar s-or lipi de unul măcar dintre cei trei mari: Fratu, Ganea, Haulică. FGH-ul literaturii noastre, felia de alfabet în stare să impună literele-cuvintele-cărţile oricărui debutant pe marea piaţă a cărţii, să facă din orice tînăr talent un Adevărat Scriitor. Fabrica de Scriitori, pe scurt, Fabrica… Speranţe deşarte, de altfel, pentru că nimeni nu i-a mai văzut pe cei trei de multă vreme. Umblă zvonuri că stă fiecare în vastul lui birou de la ultimul etaj, cu ochii în reţea, vînînd viitoarele vedete… Ba mai mult, unii zic că cei trei ar fi murit de mult şi toată treaba o fac alţii, dar nimeni n-a avut curajul să declare oficial moartea lor, de teamă să nu dispară şi editura odată cu ei… Cine ştie care e adevărul? Şi, la urma urmei, ce importanţă mai are adevărul, acest adevăr, cînd toată suflarea scriitoricească nu visează decît la ziua în care să-şi vadă o carte pe al cărei cotor să scrie, cu litere albăstrii, FGH? Ce contează cine se află în spatele giganticelor uşi pe care scrie, cu litere albastre (tot albastre!), doar F sau G sau H, cîtă vreme treaba merge mai departe, cărţile se tipăresc, librăriile cu fluturele albastru pe firmă se înmulţesc lună de lună, conturile scriitorilor iau în greutate, devin obeze şi toată lumea e fericită, FERICITĂ?!

Gîndurile îi ajung trupul din urmă, tocmai la timp, Lotek a ajuns în faţa porţii, împinge cu umărul în poartă, intră în curte, urcă scările, intră în casă.

„Ce ziceam că fac? Ce ziceam că fac cînd intru în casă? Oricum n-are importanţă. Importante sînt acum, ca şi ieri, ca şi alaltăieri, reacţiile la blog. Cutia poştală, deci.“

— Lolita, cutia poştală!

Îşi botezase calculatorul Lolita, semn că vechile obsesii nu pier niciodată. Le cărăm cu noi toată viaţa, peste tot, ele zac în noi chiar şi

atunci cînd se pare că le-am uitat. Uneori ne e ruşine de ele, alteori bravăm – ce mijloc mai bun de a ne masca frustrările, durerile, obsesiile avem decît bravura, hazul făţiş? Nimeni nu rîde de infirmităţile lui, dar cum putem arăta altfel că nu ne pasă (ba, ne pasă!), că *asta e*!?, că viaţa merge înainte, cu hergheliile alea de lolite zburdînd prin visele şi gîndurile noastre, cu parfumul lor impregnat în piele, cu şoaptele lor ascunse bine în fundul urechilor noastre…?

Chinezoaicele de paişpe ani au ieşit din nou pe stradă, le aude trecînd zgomotoase pe sub geamul lui, ar sări la fereastră să le vadă, să privească lung în urma lor, să le confişte parfumul lăsat în aer, să le înregistreze nechezatul, ciripitul, ar face toate astea dacă nerăbdarea de a-şi vedea cutia poştală cu reacţiile la blog nu l-ar fi năpădit ca în fiecare noapte. „Ăsta e semn bun“, îşi spune, înseamnă că obsesia lui nu-i mai conduce viaţa, acţiunile, că a ajuns la vîrsta la care oamenii au alte priorităţi: o carieră, un statut social… Lolitele au fost – „ei bine, da, au fost“ – un capitol special în viaţa lui şi, undeva, în adîncul lui, mereu vor rămîne, dar trebuie să treacă peste asta, trebuie să-şi vadă de cariera lui de scriitor, care se construieşte cu greu, cu mari sacrificii, în singurătate, carieră care… La urma urmei, a face parte din *Adevăraţii Scriitori* nu e cumva tot o cale de a-şi împlini *toate* visele? Inclusiv cel cu lolitele? Păi, de cine sînt atrase lolitele ca fluturii de lumina lumînării? La uşa cui fac ele coadă pentru autografe, pentru a-şi oferi virginitatea, clipele de extaz – materie pentru cărţi viitoare?

Adevărat este: vechile obsesii nu pier niciodată. Îşi pierd doar prim-planul. Dar ele stau la pîndă, aşteptînd momentul prielnic să răbufnească iar şi iar… „Parşive creaturi mai sîntem noi, oamenii!“

Ar fi trebuit să zică „noi, bărbaţii“?

Cutia poştală se deschide pe ecran ca o carte căzută din mîna cuiva care a adormit citind – de oboseală, de lipsă de interes, de proastă ce e cartea –, mesajele se înşiră în faţa lui şi ochii îi înregistrează cuvinte disparate, sclipind din subjecturi, trăgîndu-l de mînecă, şoptindu-i, ademenindu-l. „Blogul, blogul, blogul, hai odată, spune-mi că mi-au scris, spune-mi că au reacţionat, că nu i-a lăsat indiferenţi, ce dracu’, eu am muncit pentru paginile alea, sînt sînge din sîngele meu, carne din carnea mea, hai, să sper măcar la o nominalizare, acuşi se vor anunţa, se apropie anotimpul premiilor, da, ştiu că e o vanitate, ştiu, dar ce să fac, nu pot trăi fără asta, nu pot blogui la nesfîrşit aşa, aiurea, nu ştiu cu ce scop o fac ceilalţi, dar eu îmi doresc premiul, măcar o dată, sau dacă nu se poate chiar

premiul atunci pe lista finală să fiu, să-mi aud numele şoptit pe stradă, prin cîrciumi, pe canalele de ştiri, să mă simt important, să fiu important, să fiu.“

M-am prins de unde ai luat numele Cornelia… M-am prins! Cornelia cu sînii goi… Ei? Sînt bun? M-am prins… Cine dracu' a mai scris şi povestea aia, habar n-am. Dar o ştiu!

„Haulică, Michael Haulică a scris-o, cine s-o fi scris?!“ Furios. Ton nervos, ca în vechiul *Alternativ SF*. Lotek nu înţelege cum poţi să ştii de Cornelia, *acea* Cornelia, şi să nu ştii cine a scris-o. „Uite pentru cine ne scuipăm noi sîngele şi ne măcinăm nervii! Scriem, scriem, şi peste nici cincizeci de ani nu ne mai ştie nimeni… Ei, măcar individul ăsta a rămas cu personajul. Tot e ceva. După mine ce va rămîne? O poveste? Un personaj? Care? Despre cine am scris eu aşa de bine încît să rămînă? Am scris eu vreo Madie, vreo Mordelie? Voi scrie? Grea viaţă!“

Obsedatule! Eşti un obsedat! M-am săturat de măscările tale! Nu te voi mai citi niciodată! Adio!

„…Şi-un praz verde! Mă doare-n cur! Nici să nu te mai prind că citeşti vreun cuvînt al meu! Cuvintele mele sînt numai pentru cei care le iubesc. Care *mă* iubesc. Necondiţionat. Iubirea nu e pentru că. Iubirea este sau nu este. Nici măcar atîta lucru nu ştii? Ce dracu' ai trăit la viaţa ta? Ce-ai citit? Nimic nu ştii! Nimic, nimic. 'Ţi-ai dracu' de pierde vară-toamnă-iarnă-primăvară!“

Bă, nene! De ce nu scrii tu romane, moşule? Că ai vînă. Coaie, ca să zic aşa. Tu eşti scriitor, băăăă…! Dă-i dracu' de blogări! Dă-i în mă-sa! Pune mîna şi scrie romane! Ia vezi, poţi? Încearcă! Sau ai şi făcut-o şi doar te alinţi… Hai, osu' la treabă! Mîine vreau primele pagini de roman. Michael

„Futu-i! Să fie chiar el? El? Ăla? Haşul? Chiar ar trebui s-o fac, ce naiba?! Dacă şi Haşul spune… Roman… Roman… *Adevăraţii scriitori*… Pîrtieeee! Vine băiatuuu'…!“ Ochii îi aleargă bezmetici pe suprafaţa ecranului şi nimic, nimic, nimic. Nimic altceva. Asta-i tot. Să fie trist? Trist pentru puţinătatea mesajelor? Să se bucure de ultimul, de importantul…?

Teoria cu jumătatea plină sau jumătatea goală a sticlei. Evident că jumătatea plină contează! „Dă-i în mă-sa! Mîine mă apuc de roman."

Se ridică de la birou, se duce drept în baie, dă drumul la apă. Se dezbracă, se priveşte în oglindă. Nu mai e tînăr. Ochii îi par obosiţi, are o umbră în privire, o umbră a tristeţii, tristeţea celor văzute pînă în acest moment al vieţii lui, un moment de răscruce, un moment al unei decizii importante, care-i va rupe viaţa în două. Viaţa de pînă acum, de individ în căutare de mici satisfacţii, satisfacţii de moment, care să-i dea curajul abordării zilei de mîine, şi viaţa căreia i se va dedica de-acum încolo, o viaţă dăruită unei cauze, unei *singure* cauze, o viaţă de scriitor. De *adevărat* scriitor. În barba crescută peste zi şi-au făcut loc tot mai multe fire albe, tîmplele îi înfloresc ca zarzării primăvara, exact!, primăvara, de reţinut acest cuvînt, în viaţa lui urmează primăvara, trezirea. Şi buzele lui subţiri, strînse mai tot timpul, se deschid într-un zîmbet.

(„Iar eşti supărat! Te ştiu după gură cînd eşti supărat. Nici nu mai ai buze, ai doar o linie" i-a spus cineva, cîndva. Cine? Cînd? Îşi va aminti de el… De ea? Îşi va aminti scriind. Moartea scriitorului, repetabila moarte a scriitorului care moare cîte puţin cu fiecare carte pe care o scrie, retrăindu-şi viaţa cu fiecare carte, alegînd din fiecare amintire cîte un fragment pînă ce acestea devin tot mai puţine, tot mai puţine, pînă nu mai rămîne nimic, nimic, nimic, decît acele pagini care vor circula de la unul la altul, ca orice viaţă de scriitor, viaţa de hîrtie a scriitorilor, viaţa de hîrtie a lor.)

Zîmbeşte.

De cînd n-a mai zîmbit Lotek aşa cum o face acum? Ei, de cînd?! De dimineaţă, din clipa în care şi-a dat seama că femeia Cornelia e dispusă… Mereu are zîmbetul ăsta în astfel de momente. Nu zîmbeşte că vrea el, nu, nu. Muşchii faciali o iau razna, lor le vine să facă iute două tururi în jurul capului, de bucurie, de bucurie…

„Uite că se poate zîmbi şi de altceva" îşi spune, şi intră sub duş. Apa curge moale şi mîngîietoare pe el, îl curpinde într-o îmbrăţişare caldă (caldă, cum altfel?!), i se bagă peste tot, curioasă, jucăuşă, şi el se prinde în jocul ei, o lasă, i se oferă chiar. Doar el şi apa într-un apartament uitat de pe o stradă uitată dintr-un oraş uitat… Planuri, planuri… Îşi face planuri. Apa curge pe el şi el îşi face planuri. Cum o să scrie, despre ce o să scrie. Cu graba celui care trebuie să creeze lumea în şapte zile şi şase dintre ele s-au dus deja, în lenevie, în visare de lumi imposibile. Planuri, planuri, planuri. „La naiba! Să ne despărţim de trecut rîzînd." Nu mai ştie ce idiot o fi spus

asta. „Să petrecem, să dăm un chef de adio! La *Josephine*, aşadar, la *Josephine*!"

Se bărbiereşte, se parfumează, se îmbracă lejer, dar nu neglijent, blugi, cămaşă, pulover. Caută din priviri posterul cu William Gibson, îi face cu ochiul şi iese. Dincolo de uşa asta… Ei! Dincolo de uşa asta e viaţa. Viaţa care, pentru el, William Lotek Sendai-Seven, pare că de-abia începe.

Şi ce bine e să începi viaţa cînd ştii ce ai de făcut! E ca o zi de luni, cînd ai un serviciu care îţi place.

Cum să începi o viaţă nouă, noaptea? Cum s-o începi cu un chef de adio?

Lotek păşeşte în noapte, iar paşii lui răsună pe macadamul străzii marcînd secundele care au mai rămas din viaţa lui de blogăr, prefigurînd călcătura lui de scriitor de romane. Calcă altfel scriitorii? Au un fel anume de a merge? Se vede că sînt scriitori din felul în care se mişcă?

Noaptea a coborît de pe Muntele, s-a insinuat pe străzile centrului vechi, doar felinarele din faţa porţilor fac din strada Castelului o felie de civilizaţie, o interfaţă între oamenii vii şi fiinţele lor virtuale care bat drumurile Reţelei. Oricare ar fi reţeaua aia.

Gîndurile, cheful, buna dispoziţie îi sînt alungate de motorul unei maşini care se apropie. Iat-o. Iese dintr-o stradă laterală, împingînd întunericul cu lumina farurilor. Urmează acelaşi traseu pe care şi l-a propus şi el. Nu ştie cum, lui Lotek îi trece prin cap că bărbatul din maşină (sigur că e bărbat!) merge tot la *Josephine*. Că bărbatul din maşină îi va schimba viaţa. Că merge la *Josephine* ca să-l aştepte pe el, pe Lotek. Să-i schimbe viaţa.

„Uite cum se leagă totul…"

Şi buna dispoziţie îi revine. Şi cheful. Şi gîndurile.

Noaptea, *Josephine* e alta. Cîrciuma care în timpul zilei îşi primeşte muşteriii pe terasă se închide noaptea îndărătul geamurilor fumurii, atrăgîndu-şi clienţii cu o muzică modernă, ritmată, dar şi cu inserţii retro.

Ca acum, de pildă.

„Să mă puie-n copîrşeu
La un loc cu Dumnezeu"

cîntă Grigore Leşe, ciudată opţiune pentru o cîrciumă, fie ea şi a lui Armand Chirculescu.

William Lotek Sendai-Seven caută din ochi o masă liberă, un loc, o juma' de scaun, o farfurioară pe care să-şi pună paharul, măcar atît.

O chelneriţă se apropie de el

„o chelneriţă? Cînd naiba a mai adus-o şi pe-asta? Da' bună fătuca… Bună rău!"

şi îi spune:

— Domnul de colo – îi face semn cu bărbia, cu ochii, cu şuviţele blonde ale părului, cu parfumul uşor amărui, cu sînii, cu şoldurile, cu buricul, cu lichidul din paharele de pe tavă, spre masa din colţul opus barului, dintr-un separeu vizibil prin uşa deschisă – vă invită la masa lui.

Muzica ritmată, puternică, îl acoperă pe Grigore Leşe, invadează salonul, îl smulge de lîngă Silvia (Lotek apucă să-i vadă ecusonul care-i acoperă sînul stîng, sînul stîng, dacă n-ar fi acolo cine dracu' ar mai citi şi ecusoanele astea?!) şi îl poartă spre masa la care stă, sorbind dintr-un pahar cu Martini, un tip subţire, cu părul strîns în creştetul capului ca-n filmele alea vechi cu samurai, îmbrăcat într-un costum negru dintr-un material uşor, cămaşă gri, cravată uni între gri şi negru, Armani, Valentino, chestii de-astea care nu-s pentru oricine deşi (zîmbeşte!) „scriitorii mai poartă şi ei astfel de haine cînd iau premiul Nobel sau vreun Oscar pentru scenariu"…

— Bună seara, luaţi loc.

Lotek revine pe pămînt, pe străzile din Inand, în *Josephine*, ah, *Josephine*…

— Ne cunoaştem? încearcă el să afle un nume, măcar atît, pentru că e sigur că nu l-a mai văzut în viaţa lui pe individ (sigur? sigur-sigur?), deşi ceva îi spune că e cel din maşina care „împingea întunericul cu lumina farurilor – mişto chestie, s-o ţin minte", ba mai mult, părul strîns în coadă, ridicat în vîrful capului, parcă-i aminteşte de ceva, de cineva, un profil, o umbră…

— Nu, nu ne cunoaştem. Aş spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viaţa.

— Ce, mă?!

Năvala muzicii, percuţie, ritm, adrenalină.

Lotek sare doi paşi înapoi sau, cel puţin, asta i-a fost intenţia, dar simte mîna celuilalt prinzînd-o pe a lui şi ţintuindu-l de masă.

— Ce, mă?! repetă Lotek, dar mai slab, mult mai slab decît prima dată…

Doar muzica e aceeaşi. Percuţie, ritm, adrenalină.

— Luaţi loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă…

— Da, sigur, evident… O votcă, drăguţă!

Bărbatul se întoarce spre Lotek.

— N-o să vă spun toată istoria…

Privirea lui Lotek îl convinge că încă nu-i momentul vorbelor, apare şi chelneriţa, nu apucă să pună paharul pe masă, parcă îi aruncă băutura direct în gît. Senzaţii: pielea catifelată a Silviei, arsură pe gît, explozie în stomac. Şi muzica: bum, bum, bum!

— Nu ştiu de ce trebuie să vă omor, nu ştiu ce-aţi făcut, pe cine-aţi supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează.

Gesturi, grimase, sunete.

— Dar am să vă omor.

Tentative de gesturi, grimase, sunete.

— O facem acum sau vreţi să mai întîrziaţi? Poate vreţi să v-o trageţi cu Silvia, aşa mi s-a părut… Se poate, nici o problemă, se poate aranja dacă…

„Da, mă, vreau să mi-o trag cu chelneriţa. Dacă e să mor, măcar să mor futut.“ Nici o vorbă despre episodul de dimineaţă.

Ochii îi aleargă încoace şi-ncolo, se izbesc de pereţii salonului, îi trag palme „samuraiului“, o ling pe faţă pe Silvia, „la urma urmei de ce nu? de ce să nu mi-o trag cu asta? urechile mici, gîtul subţire, despicătura dintre sîni, curul, curul, curul – băi, ce cur are, băi, ce cur!“

— Mi-aş trage-o, şefule. Mi-aş trage-o, zău. Măcar să mor futut de mi-o fi să mor…

Iarăşi nici o vorbă despre.

Individul cască ochii cît pepenii, n-a văzut, n-a auzit în viaţa lui aşa ceva, „ciudaţi mai sînt ăştia, cu atitudinea lor în faţa morţii, ce naiba îi învaţă la şcoală, ce prostii li se bagă în cap de mici, şi de-o fi să mor, şi de-o fi să mor, auzi tîmpenie!“. Nu zice nimic, se ridică de la masă şi, în trecere, îi aruncă o privire cît treizeci de arginţi Silviei, care rămîne. „Treizeci?! M-am scos!“ Închide uşa. Îşi scoate şorţul. Fusta. Chiloţii.

Sau, cel puţin, aşa i se pare lui Lotek, sigur că gagica a făcut toate astea din moment ce lui îi sar nasturii de la pantaloni şi cureaua şi pantalonii cît colo şi, cu un penis enorm, ţîşneşte ca o suliţă, ca un obuz, ca un berbec, fix în… fix în…

Silvia se apropie de Lotek, îl atinge pe umăr

(nasturii, cureaua, pantalonii, iar şi iar, poate de data asta chiar o fi adevărat şi nu numai în imaginaţia lui)

îşi plimbă parfumul pe sub nasul lui, îşi desface părul care i se revarsă peste umeri, peste coate, peste şolduri, acoperind podeaua, învăluindu-l, luîndu-l prizonier, şi el prinde din zbor agrafa, se aruncă pe Silvia, amintindu-şi de dimineţile lui de surfer pe oceanul de la marginea oraşului

Stop. Oraşul e Inand. Care ocean?

Silvia e în faţa lui, cu părul strîns într-o agrafă pe care o desface încet, încet, încet, ca şi cînd ar mai avea vreo două vieţi la dispoziţie, „fuck!“ (respect!) „ea poate-o fi avînd, dar eu? Eu cît mai am? Cît de-un futai. Că asta-i viaţa: un futai.“

…Cui i se scoală cînd ştie că la uşă aşteaptă un samurai gata să-i ia viaţa? Lui Lotek, nu. Cînd Samuraiul intră în separeu, îi găseşte întinşi peste masă, Silvia goală, aşteptînd, aşteptînd, aşteptînd, iar Lotek… Ei bine, Lotek stă şi se uită la instrumentul conducător cum atîrnă falnic arătîndu-i verticala locului. Ochii lui sînt mai verzi ca niciodată. Doar lacrimile îi fac atît de verzi, şi el ştie asta, acum o ştie şi Samuraiul.

— Să-ţi fie de bine. Gata, avem treabă.

Lotek tresare. I se pare lui, sau pe sub haina celuilalt tocmai a sclipit tăişul unei săbii? Cade în genunchi – nu, n-ar trebui să fie aşa, ar trebui să se aşeze pe un scaun, să scoată din buzunar un fluier, un caval, un clarinet, să cînte, să doinească… Dar de la ce ar trebui să facem pînă la ceea ce chiar facem, întotdeauna e o cale lungă, mult prea lungă. Îngenunchează privindu-l în ochi pe Samurai. Ştiind. Amintindu-şi. *Floare de Cais*, *Zborul Libelulei*, *Girafa în flăcări*. Samuariul scoate sabia, întreagă, cu teacă cu tot. Tăişul iese parcă singur, împingîndu-i mîna dreaptă în lături. Rămîne pentru o clipă cu teaca în mîna stîngă, cu sabia în dreapta. Lotek e trist, resemnat. Dacă n-ar fi aşa, ar rîde. Cum să nu rîzi, văzîndu-l pe Samurai cum ridică un picior în aer, cum ţopăie doi-trei paşi, cum să nu rîzi? Doar dacă n-ai altă treabă…

Şi asta fost tot, din punctul de vedere al lui William Lotek Sendai-Seven.

— Hai că m-ai dat pe spate, zice Silvia.

Samuraiul se uită la ea, neînţelegînd exact ce vrea să spună,

— Ce vrei să spui?

neînţelegînd partea aia cu datul pe spate, convins fiind că n-a avut nici un merit în toată treaba asta, meritele fiind, în întregime, ale lui Lotek, el găsind-o deja… aşa… cum zicea ea… pe spate. Apoi îşi dă seama că ce e scris să se întîmple se întîmplă, ca de obicei uciderea cuiva îi provoacă o erecţie dureroasă de care nu poate scăpa decît într-un singur fel. Şi, cum Silvia încă este întinsă pe masă, goală, aşteptînd, îi face felul.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo!

— Ce? Ah, da…

Se ridică (sau coboară), caută din ochi capul lui Lotek, îl găseşte sub masă, unde se rostogolise, cu ochii larg deschişi într-o ultimă atitudine de voyeur (respect!), îl apucă de păr, îl trînteşte în geantă, se simte privit, drace! capul din geantă chiar îl priveşte!, închide geanta, iese pe uşa separeului, străbate salonul, iese pe uşa localului, intră în maşină, aprinde farurile, porneşte, împinge din nou întunericul, unde?, în mai întuneric, în şi mai întuneric…

Şi noaptea se lasă grea, ca o cortină, peste Inand, peste viaţa lui William Lotek Sendai-Seven, peste povestea noastră.

(2004)

MICROTEXTE

Proaspăt sosit în Orașul Vechi, Daniel Vişoianu încă descoperea străzile, încă se mira că acolo, între Muntele și Zid, pot exista atîtea minunăţii… Străduţe, piaţete, vegetaţie, case vechi vopsite în culori vii… Cu totul altceva decît clădirile sobre și străzile funcționale printre care crescuse și trăise în Sistemul Solar, partea de oraș aflată dincolo de Zid.

Apartamentul pe care-l găsise era pe strada Castelului, pe sub Muntele, unde umblau pisicile negre cu femei alergînd în urma lor strigînd „motănel, vin' la mama, motănel“ sau „Trinituţa mamii, hai că ţi-am adus mîncare“ sau „Trixu? Matrixuţu? Ce-i, puiule, ce vrei tu?“ ori „Empetrică, iar mi-ai mîncat firul de reţea, băga-ţi-aş mustăţile-n priză, dar nu-mi iau wireless nici de-a nabii!“, pe strada Castelului unde mormanele de zăpadă puteau fi văzute pînă hăt în iunie, pe strada Castelului unde nu era nici urmă de castel, doar o poartă imensă care părea că se deschide – dacă s-ar deschide vreodată – spre un tărîm populat cu fiinţe fabuloase ca motocentaurii despre care se vorbea în niște cărţi care nu erau lăsate niciodată la îndemîna copiilor, pe strada Castelului unde erau două crame, două cîrciumi, sediul Poliţiei şi o librărie în care puteai descărca orice roman sau blog sau culgere de microtexte voiai.

Zile întregi a umblat pe străzi studiind trecătorii, analizînd obiceiurile, tendinţele, căutînd să găsească ceea ce i se potrivea cel mai bine personalităţii lui, noii lui personalităţi. Pe care n-ar fi putut spune că şi-o descoperise, dar o căuta… Da, acolo o căuta, pe străzi, în magazine, în vitrine, de undeva trebuia să înceapă, de ceva trebuia să se agaţe…

Daniel Vişoianu şi-a schimbat mai întîi hainele. Felul de a se îmbrăca. În primele zile a intrat în magazinele Vechilor Case şi şi-a umplut dulapul cu creaţii Armani, Valentino… Conservator, ca unul neobişnuit cu aşa ceva… Apoi a trecut la Dolce&Gabbana… Apoi a părăsit Vechile Case, pentru că la un moment dat se simțea de modă veche îmbrăcat în hainele lor, era ca şi cum ar fi umblat prin Sistemul Solar cu joben şi redingotă… Chestie care, în Oraşul Vechi, nu i se mai părea deplasată. Au început să-i placă lucrurile pe care le găsea la Ōto Shimizu şi Luka.

Apoi a trecut dincolo de haine. Îşi dorea să ajugă la partea de suflet, la comportament, la vocabular, la imaginea gestuală. Familiarizîndu-se cu oamenii, cu felul lor de a fi, cu felul lor de a se îmbrăca, de a merge, de a vorbi, de a zîmbi, de a privi, personalitatea lui se înfiripa…

Încet-încet, zi după zi, a început să semene cu ei. Ca în căsniciile alea în care, se spune, cu timpul cei doi încep să semene fizic unul cu celălalt. Ca şi cînd celulele lor s-ar modifica, empatic. Sau imitîndu-se din respect, cum zicea cineva.

După o vreme afişa zîmbete cu denumiri sofisticate sau doar poetice, evocative: *Brokeback Mountain*, *Desert Rose*, *Noapte de primăvară*, *Floare de Colţ*… Se uita în jurul lui, privea în ochii trecătorilor cu *Sadeness*, *Oscar*, *Răsărit de Soare la Osaka*, priviri care stabileau o comuniune între cei de la capetele lor, care îl integrau – şi l-au integrat pe nesimţite – în comunitate.

După nici o lună jumate Daniel Vişoianu era un locuitor al Oraşului Vechi, nimeni n-ar fi putut spune altceva. Sau dacă ar fi spus, ar fi fost contrazis de ceilalţi: vecini, trecători, parteneri de-o bere la terasă…

O, da, terasa… Îi plăcea la *Josephine*, cîrciuma pe care o frecventa tot mai des, atît de des încît puteai paria că e angajat pe post de decor. Şi zău că n-ar fi fost o idee rea s-o şi facă, destui trăiau din aşa ceva.

Da, *Josephine*… terasa unde l-a cunoscut pe primul gibson din viaţa lui, unul Lotek, care venea zilnic acolo să se întîlnească cu arzătorul lui, cel care-i ardea sidiul cu blogul de fiecare zi.

Simpatic acest Lotek, William Lotek Sendai-Seven, cum îl chema pe numele lui de gibson. Nu vorbeau în fiecare zi, uneori Lotek dispărea pur şi simplu din peisaj, apoi, cînd revenea, nu-şi mai amintea nimic din ziua precedentă. Nu ştia ce făcuse, pe unde umblase, din ce motiv nu-şi scrisese blogul – faptă foarte gravă pentru un gibson, pentru care putea fi chiar penalizat de Organizaţia Gibsonilor.

Lui Daniel Vişoianu îi plăcea Lotek, îl considera simpatic şi de treabă, cu toate fugile lui. Cînd vorbeau, Lotek se dovedea a fi un băiat cald, bun la suflet, cu problemele lui de băiat, cu amorurile lui neîmpărtăşite, cu bucuriile lui de tînăr mereu în căutarea unei partenere de sex sau măcar de conversaţie. Cînd nu găsea aşa ceva, stătea la o bere cu Vişoianu. Îi plăceau poveştile acestuia despre Sistemul Solar, cartierul de dincolo de Zid pe care el nu-l vizitase niciodată, deşi, uneori, îi păreau cunoscute crîmpeie din poveştile lui Vişoianu, parcă recunoştea străzi, clădiri… Dar de unde să le recunoască?

Sau era, poate, manifestarea lui de scriitor, de viitor scriitor. În secret, secret destăinuit într-o bună zi lui Vişoianu, Lotek îşi dorea să fie scriitor. Asta şi făcea cu blogul, dincolo de obligaţia lui de gibson de a blogui zilnic. Folosea blogul ca exerciţiu pentru marea lovitură pe care o pregătea: un roman.

Daniel Vişoianu îl asculta, îl lăsa să-şi depene poveştile, visele, îl încuraja, îi lăuda frazele meşteşugite, era alături de el ca prieten. Cînd i-a mărturisit că şi el aspira la statutul de scriitor, cînd i-a povestit despre microtexte, cînd şi-a lăudat casca-orhidee l-a cîştigat definitiv. Iar cînd i-a mai şi arătat cîteva dintre creaţiile sale, cu care spera să dea lovitura… ce mai, i-a intrat pe sub piele de-a binelea!

Se legase o prietenie frumoasă între cei doi. Nu după multă vreme au început să iasă şi seara împreună. Vişoianu îl aştepta la *Mala Hora*, iar Lotek venea acolo după ce Matei Iliescu îi lansa blogul în reţea. Stăteau de vorbă, mîncau celebrele coaste de porc sau clătitele cu brînză şi stafide, apoi plecau în oraş. Intrau în baruri, în cluburi, asistau la spectacole de glitchuri, totul era bine.

Au văzut cîteva trupe, au văzut-o pe Fumiko alături de trupa ei, Hokusai Overdrive, prezentînd *Plouă pe Shinobiaki*, l-au văzut pe GJ Scorillo, zis şi Călăreţul de Glitchuri… Dar cea mai teribilă experienţă au trăit-o atunci cînd l-au văzut pe ManchoMan, artistul care a ajuns într-o săptămînă din underground în mainstream, prezentîndu-și marele hit *Aşteptîndu-l pe ultimul Godot*.

Au trăit cu intensitate începutul piesei lui Matei Vişniec, apoi replica „Mă descalţ. Ţie nu ţi s-a întîmplat niciodată?“ a fost băgată pe ecou şi au auzit-o încă o dată şi încă o dată… Pînă să se dumirească ce-i cu ecoul ăla, de ce persistă replica în aer, au simţit un miros puternic, un miros care le întorcea maţele pe dos. Era un miros de picioare nespălate care venea de

peste tot, se insinua printre spectatori, se lipea de hainele lor – nu se mai mira nimeni de ce pe tabloul sponsorilor era logoul *Curat&Uscat* al celei mai mari curăţătorii din oraş.

Erau glitchurile olfactive, noutatea sezonului, care au atras spectatorii spre piesa lui Beckett-Vișniec. De fapt, spectacolul lui ManchoMan.

Unii spuneau că dacă au văzut asta, au văzut tot.

Ca de obicei nu e bine să te bazezi pe ce spun unii sau alţii. De-abia după ce au văzut şi un spectacol cu Glitcherine au putut spune că au văzut tot. De-abia atunci.

Ce-şi mai puteau dori?

Într-o zi Daniel Vişoianu şi-a dat seama – aşa, deodată, aşa cum li se întîmplă oamenilor să descopere cîte un adevăr prin faţa căruia au trecut de nenumărate ori – că, de fapt, nu se schimbase mai nimic în viaţa lui în ultima vreme. Aceleaşi plimbări, aceleaşi spectacole, aceeaşi viaţă ca înainte de întîlnirea cu Lotek. Şi-atunci de ce i se părea că totul e altfel? Că totul e bine şi frumos? Dacă totul era bine şi frumos, însemna că totul fusese bine şi frumos şi mai înainte, cînd era singur, nou-venit în Oraşul Vechi. De ce, deodată, binele şi frumosul erau într-adevăr *bine* şi *frumos*? Doar pentru că le împărţea cu cineva? Cu Lotek? Nici măcar cu o iubită…

Poate că binele şi frumosul nu se arată celor singuri. Poate că binele şi frumosul nu sînt aşa decît atunci cînd ai cu cine să le imparţi. Ce să fie asta? Neîncredere? Binele şi frumosul este mult mai bine şi mai frumos cînd este şi altcineva de părerea asta? Pentru a fi bine şi frumos un lucru are nevoie de aprobare? Ţin şi astea de democraţie? De vot? Ce prostie mai e şi asta? s-a întrebat într-o zi Daniel Vişoianu.

Şi parcă ceva s-a schimbat în viaţa lui în acea zi. Parcă de-abia atunci s-a schimbat ceva în viaţa lui. Atunci cînd şi-a dat seama că, orice am face, lucrurile sînt aceleaşi, singura care se schimbă şi oferă – sau nu – strălucire vieţii este percepţia.

Şi percepţia lui, în acea seară în care rămăsese singur acasă după ce îl aşteptase mai bine de o oră pe Lotek să apară la *Mala Hora*, îi spunea că totul nu e decît părere. Că oamenii se adună, doi cîte doi – prieteni, amanţi – doar pentru a-şi crea iluzia binelui şi frumosului. Iar acestea, binele şi frumosul, de fapt, nu există, ci doar dorinţa…

A fost tare trist în seara aceea. Iar microtextul pe care l-a scris a fost ăsta:

Copacul din faţa casei: *Cînd eram singur, copacul din faţa casei mele nu era decît un copac. De cînd sînt cu tine, ştiu că este un cireş şi aştept să-l văd înflorind.*

A doua zi l-a trimis cîtorva reviste, iar a treia zi a primit un răspuns care l-a făcut să-şi revizuiască din nou părerea despre bine şi frumos. Microtextul îi fusese acceptat, ba mai mult, i s-a propus un contract pe un an, cu difuzarea textelor pe Girotext.

Din nou totul era bine şi frumos. Cînd visele se împlinesc totul e bine şi frumos.

A semnat contractul, s-a ţinut de treabă şi la scurtă vreme au început să vină şi banii. Şi gloria. Ce-şi mai putea dori?

De cîte ori spunem asta: ce mi-aş mai putea dori? De cîte ori atingem ceea ce ne dorim, după care ne dorim altceva? Şi mai bine, şi mai frumos.

Chinezoaicele de paişpe ani se fîţîiau prin faţa casei lui, etalîndu-şi în fiecare zi o altă vestimentaţie. *Lan de floarea soarelui* i-a plăcut cel mai mult. A şi scris despre asta:

Lan de floarea soarelui: *Cinci fete trec pe sub fereastra mea. Fiecare fată, din cele cinci, nu este decît o fată şi atît. Dar împreună sînt lan de floarea soarelui.*

Femei tinere, femei mature, femei trecute îşi făceau drum pe strada lui şi aruncau ocheade spre ferestrele în spatele cărora bănuiau că trebuie să fie el, celebrul scriitor de microtexte. Sperînd să-i atragă atenţia, să-l inspire şi, a doua zi, să citească un microtext în care să se regăsească.

Totul era bine şi frumos. Dar Lotek, Lotek unde era în acest tablou?

Lotek dispăruse. Se topise, de parcă nici n-ar fi fost. Daniel Vişoianu era invitat la serate, în cluburi, ţinea lecturi publice la care biletele se găseau mai greu decît la spectacolele date de Glitcherine…

Daniel Vişoianu era ocupat cu năvalnica lui carieră, era ocupat cu faima şi cu banii pe care, în sfîrşit, le cîştigase. Nici pe la *Josephine* n-a mai trecut. Era prea la marginea oraşului, centrul universului se mutase în Piaţa Soarelui, iar în centrul acestuia era el. Cine să mai bată drumul pînă la *Josephine*? Şi de ce? Cine voia să-l vadă n-avea decît să vină în centru. *Josephine*, cu totul, n-avea decît să vină la el.

Dar *Josephine* nu s-a mutat. A rămas acolo, sub Muntele, cu Armand Chirculescu, fostul doctor, acum patron al localului, cu toţi clienţii obişnuiţi, cu gibsoni, cu arzători… Cu Lotek, care, ca de obicei, se întîlnea zilnic cu arzătorul lui. Mai puţin în zilele în care dispărea, neştiind nici el unde.

Şi într-o zi, în culmea gloriei, dedat la tot ceea ce faima şi banii îţi aduc pe tavă, Daniel Vişoianu a descoperit Transferul.

O gaşcă de scriitori de microtexte, romancieri, bloggeri şi fufele aferente s-au decis să încerce ceva nou. Cineva venit din Sistemul Solar povestise într-un club despre Transfer. Despre posibilitatea de a închiria o gazdă şi a face tot soiul de prostii în noul trup. Nu mai contează cine dintre ei venise cu ideea. Cert e că au pus-o în aplicare. Au ieşit prin Poarta de Vest şi s-au dus în Micul Monaco, o zonă din Sistemul Solar unde erau mai multe agenţii de Transfer. Au nimerit la *Casablanca*, în localul lui Rick. Nu le-a luat mai mult de-o bere ca să afle tot ce trebuia ştiut despre Transfer, despre *Casablanca* şi despre Rick. L-au înconjurat pe Sam, negrul care cînta la pian, i-au spus replica aia, jumătatea de parolă (da, nu părea tocmai legal dacă era vorba de parole – de-abia dup-aia au aflat că localul nu era chiar o agenţie de Transfer, iar Rick era mai degrabă un peşte decît un agent), replica aia cu „Mai cîntă-l o dată, Sam, de dragul vremurilor trecute, cîntă *As Time Goes By*“, şi, în timp ce i-au pus un teanc de bani pe pian, adică tariful întrevederii cu Rick plus un bacşiş deosebit de generos, au început să fredoneze: ta-di-da-da-di-dam, ta-di-ada-da-di-dam…

S-au oprit din cîntat şi se uitau la Sam cu speranţă. Avea să le dea răspunsul ăla sau pe celălalt? S-au înseninat la faţă cînd Sam a început să cînte: *You must remember this, a kiss is just a kiss…*

Rick a ieşit din biroul lui, a coborît cele cîteva trepte pînă în salon, a venit spre ei, a văzut teancul de bani şi a spus:

— Dintre toate cîrciumile din toată lumea asta mare, aţi intrat tocmai aici…

Apoi a continuat:

— Bine-aţi făcut. Haideţi să bem ceva.

Şi ăsta a fost tot jocul. Clienţii aflaţi la mese, în separeuri, pe scaune din nuiele, şuşoteau nemulţumiţi, dar nu atît de tare încît să se audă ce spuneau, ce cuvinte spuneau. Pentru ei aşteptarea continua, continua… Pentru că nu toţi cei care păşeau prin uşile înalte, pe sub tavanul boltit, erau

acceptaţi de Rick. Pentru unii dintre ei replica lui Rick nici măcar nu li se adresa lor, ci lui Sam:

— Ţi-am spus să nu mai cînţi asta, Sam? Ţi-am spus?

Unii dintre ei nici măcar nu apucau să-l vadă pe Rick, pentru că Sam nu cînta acel cîntec, ci le răspundea sec: „Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule“, şi ştiau că trebuie să se întoarcă la mese unde, ca toţi ceilalţi, aşteptau, aşteptau, aşteptau…

După ce-a răsfoit fiecare catalogul și și-au ales gazdele, grupul vesel a fost dat pe mîna lui Orlando, operatorul lui Rick, care s-a ocupat de Transfer.

Au fost închişi, pe rînd, fiecare client cu gazda lui, în cele două camere, băgaţi în cei doi cilindri şi, cînd Orlando a deschis cilindrul gazdei, aceasta a păşit afară, s-a îmbrăcat şi a fost condusă de o asistentă la baie. Aici avea cîteva minute să se privească în oglindă, să înţeleagă că a trecut într-un nou trup, să facă cîteva mişcări, să spună cîteva cuvinte, să vomite eventual. Poate nu erau suficiente cîteva minute pentru a înţelege, pentru a te obişnui cu noul trup, dar hei, Rick era un peşte, iar *Casablanca* nu era o agenţie unde, poate, totul s-ar fi petrecut altfel. Numai că agenţiile aveau formulare de completat, declaraţii de dat… pe cînd aici nu i-a întrebat nimeni cine sînt, de unde vin, unde se duc şi de ce au solicitat Transferul. Simplu şi eficient. Și scump, că simplitatea și eficiența costă.

N-au făcut mare lucru. S-au prostit prin oraş şi au aflat şi prietenii lui Vişoianu că Sistemul Solar era cu adevărat o altă lume, n-avea nimic din frenezia Oraşului Vechi, nimic din poezia străduţelor, pieţucelor… Lipseau cluburile, spectacolele de glitchuri, părea că nimeni nu ştia de microtexte, toate celebrităţile alea fugite într-o escapadă boemă s-au trezit deodată că nu sînt decît nişte cetăţeni oarecare, nişte derbedei gălăgioşi. Măcar nu erau trupurile lor, nu aveau chipurile lor şi îşi puteau ascunde astfel ruşinea. Da, le era ruşine de anonimatul lor. În Oraşul Vechi nu puteau face un pas fără să li se ceară un autograf, fără să li se dea o adresă sau un număr de telefon, fără să fie adulaţi, luaţi cu asalt de fani.

Acolo, în Sistemul Solar, în spatele altor feţe, erau nişte nimeni. Le-a fost tare greu să fie nişte nimeni. Le-a pierit pînă şi pofta de a chefui pe undeva, în vreo cîrciumă, degeaba îi tot îmbia Vişoianu ba încolo, ba încoace. Pînă la urmă au închiriat o pensiune, şi-au luat băutură în camere şi au încins o orgie profitînd de faptul că nu mai ştiau care ce gazdă închiriase, şi în asta au găsit toată distracţia.

A doua zi, primele lor cuvinte au fost:
— Hai să ne cărăm dracului de-aici!
După ce şi-au reluat în primire trupurile şi au revenit în Oraşul Vechi au încercat să facă haz pe seama perechilor care s-au cuplat, descoperind cine cu cine şi-a pus-o, hazul nebun fiind cînd au aflat că perechea care s-a călărit cel mai frenetic au fost, de fapt, doi bătrîni scriitori de romane istorice, tipi foarte *straight* de altfel. A fost şi motivul pentru care relaţia dintre cei doi s-a răcit în perioada următoare, o prietenie de cîţiva ani fiind aruncată la coş dintr-o prosteală de vedete.
Daniel Vişoianu a trecut cu bine toate astea, dar… din nou „dar".
Ceva din el rămăsese agăţat de Noaptea Transferului, cum o numiseră, ceva i-o tot scotea în faţa ochilor cînd rămînea pierdut, cu privirea înceţoşată, căutîndu-şi inspiraţia printre amintiri. Iar amintirile care-i reveneau cel mai frecvent în minte erau cele de pe cînd fusese client şi apelase la Transfer.
Îşi punea tot soiul de întrebări. Își dădea tot soiul de răspunsuri.

Răspuns: *Simţeam că nu mai pot trăi fără să aflu răspunsul la întrebarea care mă chinuia. Într-o zi l-am aflat. Şi de atunci nu mai pot trăi cu răspunsul.*

Construia tot felul de scenarii. Se vedea spionîndu-şi amicii din trupurile unor gazde, la adăpostul acestora.
Cînd gîndurile devin obsesii, firile slabe cedează. Daniel Vişoianu era o fire slabă în ciuda faptului că mutarea lui din Solar în Oraşul Vechi putea trece drept o dovadă de tărie, de curaj. Să lași totul și s-o iei de la capăt în altă parte era ceva. Deși, la fel de bine putea fi şi o dovadă de laşitate. De slăbiciune. O fugă de responsabilități.
La o vreme după Noaptea Transferului a trecut din nou în Solar şi a apelat la serviciile lui Rick. Treaba cu microtextele mergea bine, aşa că avea bani suficienţi pentru aceste mici plăceri. Devenise un client obişnuit al locului şi a încercat de toate. A avut gazde şi femei, şi bărbaţi. A făcut amor şi într-o postură, şi în cealaltă. A făcut multe. A şi ucis pe cineva. I-o ceruse Rick şi nu l-a putut refuza. De fapt, nu şi-a putut refuza lui însuşi o astfel de experienţă. Dar nu insista asupra acestui lucru, căuta să-l alunge din gîndurile lui. Cînd a văzut că nu poate şi momentul acela îl urmăreşte pînă şi în somn – sau mai ales acolo –, a scris asta:

Somn: *Poate am murit în somn. Şi ceea ce mi se întîmplă acum este visul acela în care am murit. Înseamnă că asta e tot ce-o să mai am vreodată?*

A avut mare succes cu microtextul, a vîndut imediat şi drepturile pentru film. I-au făcut un clip care s-a vîndut foarte bine, apoi a primit o propunere să facă un serial. Erau la modă serialele de clipuri, 30 de secunde în fiecare zi. Se muncea mult la aşa ceva, scriitorul preda textul noaptea, iar pînă dimineaţa munceau scenariştii. A doua zi o echipă de filmare îl făcea, a treia zi era pe piaţă. Alţi bani, altă felie de glorie.

Dar nici banii, nici gloria nu-l mai interesau pe Daniel Vişoianu. Le cunoştea, trăia cu ele de-o bună (foarte bună) bucată de vreme. Nu-i mai spuneau nimic. Nu mai erau dorinţa lui. Nu mai erau binele şi frumosul lui.

Într-o zi l-a văzut pe Lotek pe stradă şi şi-a adus aminte… Şi-a adus aminte de o perioadă din viaţa lui în care totul era bine şi frumos. Multe au fost bune şi frumoase în viaţa lui de cînd venise în Oraşul Vechi. Dar parcă nimic n-a fost ca atunci, cînd el şi Lotek erau nedespărţiţi.

Seara, cînd a ajuns acasă, i-a căutat blogul. A citit însemnarea din ziua aceea, apoi a citit din urmă. Şi mai din urmă. I-a citit însemnările de zi cu zi, i-a citit încercările literare. Povestea despre pisici, povestea cu samuraiul care-l căuta să-l omoare, povestea despre zbor… I-a citit pentru a doua oară însemnările din perioada în care erau împreună. A căutat în ele amintiri. Şi-a amintit cum era. Cum erau *atunci* binele şi frumosul. I-a citit însemnările de după. Şi i-a găsit acolo tristeţea. Nefericirea. Apoi voluptatea cu care îşi trăia acea nefericire. Şi i-a înţeles-o, acum, după atîta vreme. I-a împărtăşit-o. Şi l-a apucat dorul. Trebuia să facă ceva. Îl năpădise tristeţea şi ştia că numai el fusese de vină. Faima şi banii l-au îndepărtat de ceea ce fusese cel mai frumos lucru din viaţa lui: prietenia cu Lotek. Da, trebuia să facă ceva. Poate nu să obţină iertarea, poate nu să reia totul de la început, nu să revină şi să reînnoade totul de-acolo de unde lăsase lucrurile. Dar ceva trebuia să facă.

Şi a făcut ceva, aşa cum se pricepea în acel moment al existenţei sale. Aşa cum trăia de la o vreme.

Într-o seară s-a strecurat pe străzi, cu perucă, cu ochelari închişi la culoare, cu o mustaţă falsă şi s-a postat în faţa casei în care locuia Silvia, o chelneriţă proaspăt angajată la *Josephine*. Se interesase şi aflase că intra în

tură în seara aceea. A văzut-o ieşind din casă, s-a luat după ea şi, în momentul în care pe strada destul de prost luminată au rămas numai ei doi, s-a apropiat de ea, i-a pus un tampon cu cloroform pe faţă, iar fata i s-a lăsat moale în braţe. A cărat-o pe sus pînă la maşina care-l aştepta după colţ, a pus-o în portbagaj şi a ieşit din Oraşul Vechi. A ajuns la Rick şi i-a cerut acestuia un serviciu. Pe care Rick i l-a făcut, fără să pună întrebări. Daniel Vişoianu s-a transferat în seara aceea în trupul Silviei şi s-a întors în Oraşul Vechi, la *Josephine*. Spera să treacă Lotek pe-acolo? Ştia, din blogul lui, că obişnuia să mai treacă seara pe la *Josephine*…

Şi? Dacă-l vedea? Ce voia, de fapt? Să-l vadă? Doar atît? Să vadă care mai e viaţa lui? Cîte ceva aflase din blog… Dar nu-i era de-ajuns. Da, voia să-l vadă. Să i se uite în ochi. Să schimbe cîteva cuvinte cu el, să-i audă glasul.

Nu ştia ce voia, de fapt. Voia să fie în preajma lui o vreme. Şi poate că, respirînd acelaşi aer, poate că îşi va face curaj să-l abordeze într-o altă zi de-a dreptul. Să-i spună că-i pare rău pentru tot. Să…

Îşi dădea seama şi el că e cam siropoasă toată povestea asta, dar în acele clipe Lotek era pentru Daniel Vişoianu un mare gol. Nu, nu neapărat un mare gol în viaţa lui, ci un gol în sufletul lui. Şi trebuia să umple acel gol, să redevină ceea ce a fost cîndva, în vremea în care totul era bine şi frumos pentru că împărţea acel tot cu Lotek.

Silvia îşi făcea treaba cu ochii la uşă, atentă să nu scape nici un nou intrat în local. Ducea băuturile la mese, se bucura că nimerise tocmai o seară retro şi cîntecele lui Grigore Leşe îl făceau pe cel care o locuia, pe Daniel Vişoianu, să-şi amintească alte seri în care ascultase acele cîntece stînd la masă cu Lotek şi tăcînd, tăcînd, comunicînd doar prin muzica aceea care îi învăluia în ceva de care n-a mai avut parte de-atunci.

Şi da, în sfîrşit, Lotek a intrat pe uşă. Era îmbrăcat în blugi, cămaşă, pulover. Îi ştia puloverul ăla, i-l făcuse cadou într-o zi în care au mers împreună la cumpărături. A rămas în uşă, uitîndu-se după o masă liberă.

— Domnişoară, fii drăguţă…

Lui, ei i se adresase, dintr-un separeu, un individ îmbrăcat tot în negru, cu părul strîns în vîrful capului, într-un coc, aşa cum văzuse în filmele vechi cu samurai.

— Da, domnule. Vă rog?

— Domnişoară, spune-i, te rog, domnului care tocmai a intrat că-l invit la masa mea.

Uite că avea ocazia să-i şi vorbească lui Lotek. S-a apropiat sfios de el, apoi, cu fiecare pas făcut şi-a reintrat în rolul Silviei, al chelneriţei, şi a devenit din ce în ce mai sigură pe ea.

— Domnul de colo – şi a făcut un semn cu bărbia, cu şuviţele blonde ale părului, cu parfumul uşor amărui, cu sînii, cu şoldurile, cu buricul, cu lichidul din paharele de pe tava pe care o avea în mîini şi pe care trebuia s-o lase la o masă în salon – vă invită la masa lui.

— Da, mulţumesc, a răspuns Lotek şi a intrat în separeu.

— Bună seara, luaţi loc, l-a întîmpinat Samuraiul.

Silvia a pus pe masa de alături paharele de pe tavă şi nu se dădea dusă. Îl privea pe Lotek, încerca să-i evaluaze privirea, obrajii, pieptănătura, voia să şi-l suprapună peste Lotek cel din amintirile lui Daniel Vişoianu.

L-a auzit spunînd:

— Ne cunoaştem?

— Nu, nu ne cunoaştem, i-a răspuns Samuraiul. Aş spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viaţa.

— Ce, mă?!

Replica era a lui Lotek, dar şi din gura Silviei au ieşit acele cuvinte, numai că aproape şoptite, neauzite de nimeni.

Cum adică? Ce mă-sa vrea nenorocitul ăsta de la Lotek? De la Lotek al ei. Al lui.

— Ce, mă? a repetat Lotek, dar mai slab, mai fără vlagă parcă, încă nevenindu-i să se aşeze.

— Luaţi loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă.

— Da, sigur, evident… O votcă, drăguţă!

Silvia era împietrită, nu dădea nici un semn că ar avea de gînd să se mişte, că s-ar duce după votca aia.

— O votcă, da? a repetat Samuraiul şi i-a făcut un semn cu mîna, ca să se facă văzut.

Silvia s-a trezit – ca din pumni – la realitate, a plecat după votcă. A adus-o, a pus paharul pe masă, în faţa lui Lotek.

Samuraiul:

— Nu ştiu de ce trebuie să vă omor, nu ştiu ce aţi făcut, pe cine-aţi supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează. Dar am să vă omor.

Şi Silvia, şi Lotek erau fără glas. Fără mişcare. Două statui cu care se procopsise Armand Chirculescu la *Josephine*.

— O facem acum sau vreţi să mai întîrziaţi? Poate vreţi să v-o trageţi cu Silvia, aşa mi s-a părut… Se poate, nici o problemă, se poate aranja…

Ce, mă? Ce se poate aranja? Silvia s-a trezit băgată în ceva în ce n-ar fi vrut să fie părtaşă, lui Daniel Vişoianu nu i-a trecut aşa ceva prin cap nici în visele erotice, nici în coşmaruri, situaţia era aiurea, dar şi mai aiurea era siguranţa cu care Samuraiul spusese acele vorbe.

Şi deodată l-a auzit pe Lotek:

— Mi-aş trage-o, şefule. Mi-aş trage-o, zău. Măcar să mor futut de mi-o fi să mor.

Samuraiul s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de Silvia şi a privit-o. Atît. Doar a privit-o. Ce însemna asta? Îi oferea bani? O ameninţa?

Ce era să facă? Ce-ar fi putut face? Să ţipe? Da, să ţipe. Asta era de făcut. Era cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă. A deschis gura şi în clipa aia Samuraiul s-a mişcat în aşa fel încît i s-a văzut sabia. Chiar avea o sabie. Adică ăla chiar era samurai, nu doar se prefăcea. Era de rău. Cum putea să-l salveze pe Lotek, cum? S-o mai întindă. Să mai tragă de timp. Lotek, Lotek…

Silvia şi-a scos agrafa din păr, lăsîndu-l să-i cadă pe umeri, şi s-a apropiat de Lotek. Samuraiul a ieşit din separeu. Era un moment numai bun să-i spună adevărul, să-i spună că în trupul Silviei este el, Daniel Vişoianu, să-i spună că…

Îşi scotea hainele de pe ea şi încă se mai gîndea cum să-i spună lui Lotek, dacă să-i spună…

De scăpat, Lotek n-avea scăpare. Dacă i-ar fi spus… Daniel Vişoianu credea, începuse să creadă că l-ar fi dezamăgit şi mai mult. Şi toate pregătirile alea…

Nu aşa trebuia să se termine totul.

În fond, cum a zis şi Lotek: mai bine să moară futut dacă tot e să moară… Şi-a scos tot ce avea pe ea, s-a întins peste masă, printre paharele cu băuturi.

Iar Lotek… Lotek a luat-o în braţe, şi-a desfăcut pantalonii şi…

Cui i se scoală cînd ştie că la uşă aşteaptă un samurai gata să-i ia viaţa?

Asta era singura explicaţie pentru ceea ce i se întîmpla lui Lotek. Silvia era tristă, Daniel Vişoianu, în interiorul ei, era trist din cale-afară.

Samuraiul a intrat energic în separeu.

— Să-ţi fie de bine. Gata, avem treabă.

Lotek, în transă parcă, a îngenuncheat. Samuraiul a scos sabia de sub pulpana hainei, a ridicat-o desupra capului, harşt!

Şi gata. Gata cu Lotek.

Silvia privea şi nu-i venea să creadă. Daniel Vişoianu era mut. Şi aici parcă Silvia a preluat controlul. Sau partea conştientă a lui Daniel Vişoianu.

— Hai că m-ai dat pe spate, a zis Silvia.

— Ce vrei să spui? a zis Samuraiul.

Apoi a văzut-o acolo, goală, întinsă pe masă, aşteptînd… Aşteptîndu-l pe Lotek. Dar cum, în viaţă, adesea lucrurile nu sînt pentru cine se pregăteşte, Samuraiul, excitat probabil şi de tăierea capului lui Lotek, s-a aruncat peste ea, penetrînd-o de parcă sexul lui ar fi fost washizaki, perechea katanei căreia îi dăduse drumul, însîngerată, pe podea.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo! a spus Silvia după…

După.

— Ce? a întrebat Samuraiul, nedumerit. Ah, da…

Da – ce? Aşa a fost sexul? Sau sabia lui chiar era o Hattori Hanzo?

Silvia l-a văzut pe Samurai cum a ridicat capul lui Lotek de sub masă, cum l-a băgat într-o geantă şi a ieşit din încăpere.

S-a îmbrăcat, a ieşit pe uşa separeului, a ieşit din *Josephine*, din Oraşul Vechi.

De-abia după ce-a reintrat în posesia trupului lui Daniel Vişoianu a reuşit să gîndească limpede la ceea ce s-a petrecut la *Josephine*.

Ar fi trebuit să fie seara lui bună, seara împăcării cu Lotek. Seara în care totul să redevină bine şi frumos.

Niciodată n-o să mai fie totul bine şi frumos. Binele şi frumosul vor avea de-acum, pentru totdeauna, înfăţişarea capului lui Lotek rostogolit sub masă.

Partea bună? Bine că a scăpat. Putea să aibă aceeaşi soartă cu Lotek. Ce l-a scăpat? Trupul Silviei? Mîna lui Dumnezeu?

Daniel Vişoianu se simţea singur, singur cum nu mai fusese niciodată. Ca un joystick defect, cum citise într-o carte cîndva, în tinereţile lui. Lotek nu mai exista, nu-i mai putea umple golul acela din suflet.

Deşert: *Singurătatea e un deşert. Imens, îngheţat. Singurătatea celui care nu mai iubeşte e un deşert în care niciodată nu se va construi un Las Vegas.*

Şi s-a gîndit în noaptea aceea că singurătatea nu este ceva anume, ci, din contră, că e lipsa unui ceva anume. Ca şi cum ai spune că iadul este lipsa lui Dumnezeu.

Da, și pe-asta o citise demult, într-o poveste a cuiva. Ajunsese să trăiască poveştile altora. Îi spusese Lotek, cîndva, într-una dintre serile alea ale lor:

— Mi-e teamă să mai scriu. Mi-e teamă că mi se vor întîmpla lucrurile pe care am să le scriu.

Da, Lotek scrisese în blogul lui, cîndva, o poveste despre un samurai.

A doua zi, Daniel Vişoianu a scris:

Amintirea singurătăţii: *Nu luăm cu noi decît amintirea singurătăţii. Toate celelalte rămîn în amintirile celorlalţi. Care, şi ei, pleacă tot numai cu amintirea singurătăţii lor.*

(2009)

-

DESPRE AUTOR

Michael Haulică s-a născut la 1 februarie 1955. A absolvit Facultatea de Matematică, Secţia Informatică, a Universităţii Transilvania din Braşov în 1978 şi, după 25 de ani de activitate ca programator, a renunţat la informatică pentru a se dedica scrisului.

A debutat cu poezie în revista Flacăra, în 1974, și a publicat poezie, proză, articole diverse. A fost redactor al suplimentelor SF *Supernova* şi *Alternativ SF* la Iași. În anul 2000 a fondat revista *Lumi Virtuale* (în format electronic), iar ulterior a devenit redactor-șef al ediției tipărite. Între 2005 și 2007 a fost redactor-şef al revistei *Fiction.ro*. Alte reviste electronice înființate: *Zepelinul cuantic* (octombrie 2007 – februarie 2008) şi *Microtexte* (februarie – aprilie 2009). În perioada 2006-2007 a fost redactor-şef al Editurii Tritonic şi coordonator al colecţiilor *fiction.ro* şi LIT. În perioada februarie 2008 – iunie 2010 a coordonat revista *Nautilus*.

Susţine rubrici despre literatura F&SF în *Observator cultural*, *Ziarul Financiar* (suplimentul *Ziarul de duminică*) și *Dilemateca*. În prezent este director editorial la Millennium Books, redactor la revista *Galileo*, redactor-șef la *Galileo Online*.

Premii obținute: Dan Merişca 1992, Vladimir Colin 2000, SIGMA 2000, Marian Mihai 2005 şi mai multe premii ale Convenţiei Naţionale de SF (RomCon), „Omul anului” la Galele AtelierKult 2005; Premiul SRSFF pentru promovarea literaturii SF (2009).

Prozele și articolele sale au fost traduse în engleză, maghiară, croată, daneză, bulgară, franceză, cehă. Din septembrie 2010 este membru titular al Uniunii Scriitorilor.

Texte publicate în antologiile *Motocentauri pe acoperişul lumii* (Karmat Press, 1995), *Nemira ’95*, *Nemira ’96*, *Quasar 001* (Media-Tech, 2001), *România SF 2001* (ProLogos, 2001), *Megaera Anthology* (SUA, 2005, lb. engleză), *AtelierKult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium Est* (Millennium Press, 2006, lb. franceză), *New Weird* (SUA, 2008, lb. engleză), *New Weird* (Cehia, 2008, lb. cehă), *New Weird* (Millennium Press, 2008), *Millennium 2: Șase ani de Ficțiuni* (Millennium Press, 2009); *Steampunk: A doua revoluţie* (Millennium, 2011), *Premiile Galileo 2011* (2011).

Volume publicate: *Madia Mangalena* (Institutul European, 1999 şi Eagle, 2011 – premiile Vladimir Colin 2000 şi RomCon 2002), *Despre singurătate şi îngeri* (Karmat Press, 2001 – premiul SIGMA 2002), *Aşteptînd-o pe Sara* (Millennium Press, 2005 şi Tritonic, 2006 – ediţia a doua), *Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2010) – proză; *Nu sînt guru* (Tritonic, 2007), *...nici Torquemada* (Millennium Books, 2011) – publicistică.

Antologii publicate: *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium 1: Fantasy&Science Fiction* (Millennium Press, 2009, co-editor Horia Nicola Ursu), *Dansînd pe Marte și alte povestiri. A doua antologie AtelierKult* (Millennium Press, 2009).

Blog: michaelhaulica.wordpress.com

Table of Contents